

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MICHAEL J. SULLIVAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *AGE OF LEGEND*

AGE OF EMPYRE

BOOK SIX OF THE
LEGENDS OF THE
FIRST EMPIRE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SULLIVAN'IN ESERİNE ÖVGÜ

“*Age of Myth*, Michael’ın çalışmalarında hepimizin sevdiği hikaye anlatımındaki deha izlerini taşıyor. Hızlı tempolu, samimi ve güzelce kültürlü bir eser.” — *Fantasy Book Review*, *Age of Myth* hakkında

“Sullivan’ın ilgi çekici ve büyüleyici bir fantezi dünyası yaratma yeteneği, diğer fantezi yazarlarının çoğunu geride bırakıyor ve onu Sanderson ve Jordan gibi isimlerin yanına koyuyor.” — *Fantasy Book Review*, *Age of Swords* hakkında

“Altı kitaplık bir serinin (*Age of Swords*’tan sonra) bu güçlü üçüncü kitabında Sullivan, mükemmel bir dünya ve karakter gelişimi sunmaya devam ediyor. Sullivan ayrıca okuyuculara, sınavlar, zaferler ve trajedilerle dolu karmaşık hayatlara sahip karakterler sunuyor. Sullivan’ın hayranları çok memnun kalacak.” — *Publishers Weekly*, *Age of War* hakkında

"Yaşadığım çılgın serüvenin ardından tek söyleyebileceğim şey, bu serinin bir sonraki kitabı olan *Age of Death*’i bir an önce okumam GEREKTİĞİ!" — *Genre Minx Book Reviews*, *Age of Legend* hakkında

"*Age of Death*, genel hikayenin gidişatında şaşırtıcı bir dönüş yaptı ve bu muhteşemdi!" — *Novel Notions*, *Age of Death* hakkında

“Riyria, isteyebileceğiniz her şeye sahip: karakterler, fantastik edebiyatta karşılaştığım en iyi karakterlerden bazıları, yazım birinci sınıf ve olay örgüsü o kadar sıkı ki, içinde bir boşluk bulmak çok zor
.” — *B&N Sci-fi & Fantasy Blog*

"Bu destansı fantezi, usta bir hikaye anlatıcısının gelişini sergiliyor." — *Library Journal*, *Theft of Swords* hakkında

"The Riyria Revelations serisinin ne kadar keyifli ve ne kadar iyi olduğunu bize hatırlatan, keyifli, eğlenceli ve sayfalarını çevirirken heyecan veren bir kitap. Tüm fantezi severler için mutlaka satın alınması gereken bir kitap." — *The Founding Fields*, *Rise of Empire* hakkında

"Heir of Novron, Riyria Revelations serisinin son kitabıdır ve seriyi modern fantezinin yeni bir klasiği olarak konumlandırmaktadır: geleneksel bir ortamda geçse de, diğer her şeyde son derece alışılmadık bir yapıya sahiptir." — *Drying Ink*, *Heir of*

Novron

“Keskin espriler, umutsuz riskler, heyecan verici kılıç dövüşleri ve eski usul kahramanlıklar burada tam anlamıyla sergileniyor.” — *52 Book Reviews*, *The Crown Tower* hakkında

"George R.R. Martin'in "Buz ve Ateşin Şarkısı"ndan daha az kanlı ve daha az karakter içeren, ancak aynı derecede tatmin edici olan Sullivan'ın destansı fantezisi, katlanarak artan bir hızla hayran kitlesini genişletecek." — *Library Journal*, *The Rose and the Thorn* hakkında

"Hiç şüphe yok ki, bu kitap da bir başka başarı örneği ve Riyria'da sevdiğim her şeyi geri getiriyor: harika karakterler, harika bir ortam, harika bir hikaye. Daha fazlasını isteyemezdim." — *The Speculative Herald*, *The Death of Dulgath* hakkında

“Royce ve Hadrian'ın sunabileceği türden, sürprizlerle ve mizahla dolu bir başka hikaye. Gelmiş geçmiş en iyi edebi ikili—GELMİŞ GEÇMİŞ.” — Scott Vout, *The Disappearance of Winter's Daughter* kitabının beta okuyucusu

KİTAP HAKKINDA

(Arka Kapaktan)

BİR KAPI AÇILIYOR. BİR EJDERHA ORDUSU İLERLİYOR. VE YAŞAYANLARIN KADERİ ÖLÜLERİN ELİNDE.

Ejderhaları yaratmanın sırrını elde eden Fhrey'in lideri, savaşın gidişatını bir kez daha değiştirir, ancak bu avantajın bedeli çok ağırdır. Imaly, halkına karşı işlediği suçlar nedeniyle tapınağı devirmeyi planlarken, bir mistik ve bir Bekçi, Rhunes'un tek umududur. Zaman azalıyor ve her iki ırkın geleceği belirsiz. Legends of the First Empire serisinin heyecan verici finalinde, Büyük Savaş nihayet doruk noktasına ulaşır ve bununla birlikte yeni bir çağ başlar: Empyre Çağı.

New York Times ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Michael J. Sullivan, altı kitaptan oluşan epik fantezi serisinin son bölümünü sunuyor. Bu seri, Elan tarihinin dönüm noktası olan, insanlar ve bir zamanlar tanrı olarak gördükleri varlıkların yeni bir dünya düzeni doğana kadar savaştığı dönemi anlatıyor. Riyria hikayelerinden üç bin yıl önce geçen Legends, Riyria romanlarından bağımsız, tek başına okunabilen bir fantezi serisidir. Ancak her iki seriyi de takip edenler için Legends, Elan'ın tarihi ve dünyanın bugünkü halini şekillendiren erkek ve kadınlar hakkındaki yalanları ortaya çıkaracak ve gerçeği gün ışığına çıkaracaktır.

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

*Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaş Çağı • Efsane Çağı • Ölüm Çağı •
Empyre Çağı*

Yükseliş ve Düşüş

Nolyn (Yaz 2021) • Farilane (Yaz 2022) • Esrahaddon (Yaz 2023)

Riyria Vahiyleri

*Kılıçların Hırsızlığı (The Crown Conspiracy & Avempartha içerir)
İmparatorluğun Yükselişi (Nymphron Rising & The Emerald Storm
içerir) Novron'un Varisleri (Wintertide & Percepliquis içerir)*

Riyria Günlükleri

*Taç Kulesi • Gül ve Diken • Dulgath'ın Ölümü • Kışın Kızının Kayboluşu
Yakında: Drumindor
Hırsızların Kanı (Taç Kulesi ve Gül ve Diken içerir)*

Bağımsız Romanlar

Boş Dünya (Bilim Kurgu Gerilim)

KISA ÖYKÜ ANTOLOJİLERİ

Kahramanlar Aranıyor: "The Ashmoore Affair" (Fantastik: Riyria Chronicles)

Unfettered: "The Jester" (Fantastik: Riyria Chronicles)

Unbound: "The Game" (Fantastik: Çağdaş)

*Sınırsız II: "Küçük Wren ve Büyük Orman" (Fantastik: İlk İmparatorluğun
Efsaneleri)*

Blackguards: "Mesleki Dürüstlük" (Fantastik: Riyria Chronicles)

The End: Visions of the Apocalypse: "Burning Alexandria" (Distopik Bilim Kurgu)

Triumph Over Tragedy: "Gelenekler" (Fantastik: Elan'dan Hikayeler)

Fantasy Faction Antolojisi: "Sonbahar Sisi" (Fantastik: Çağdaş) Robot Ordumun

Finansmanına Yardımcı Olun: "Dilediğinize Dikkat Edin" (Fantastik: Çağdaş)

BİREYSEL KISA ÖYKÜLER
“Kemik Yığını” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

Age of Empyre bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün kopyalanması, taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması (inceleme amaçlı) izinsiz kullanımı, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığıdır. Bu kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz, michael@michaelsullivan-author.com adresinden yazarla iletişime geçerek önceden yazılı izin alabilirsiniz. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Age of Empyre © 2020 Michael J. Sullivan Kapak
illüstrasyonu © 2020 Marc Simonetti Kapak tasarımı
© 2019 Michael J. Sullivan
Harita © 2016 David Lindroth E-kitap
tasarımı © 2020 Robin Sullivan E-kitap
sürümü: 1.02
Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Riyria Enterprises, LLC tarafından yayınlanmıştır Basılı kitap Grim Oak Press tarafından dağıtılmaktadır
Michael'ın yazıları hakkında daha fazla bilgi için www.riyria.com adresini ziyaret edin.
Michael ile iletişime geçmek için michael@michaelsullivan-author.com adresine e-posta gönderin.

Michael'ın Romanları:
İlk İmparatorluk Serisi: Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaşlar Çağı • Efsaneler Çağı • Ölüm Çağı • İmparatorluk Çağı
Yakında çıkacak: Nolyn • Farilane • Esrahaddon
Riyria Vahiyleri: Kılıçların Çalınışı • İmparatorluğun Yükselişi • Novron'un Varisleri Riyria Günlükleri: Taç Kulesi • Gül ve Diken • Dulgath'ın Ölümü • Kışın Kızının Kayboluşu
Bağımsız Eserler: Hollow World

Bu kitap, 2020 COVID-19 salgını sırasında özgürlüklerini, işlerini, işlerini ve sevdiklerini feda eden herkese adanmıştır.

Böylesine büyük etkiler karşısında söyleyecek çok az sözüm var, bu yüzden kahramanlarımdan birine başvuracağım.

"Keşke bu benim zamanımda olmasaydı," dedi Frodo.

"Ben de öyle," dedi Gandalf, "ve böyle zamanları yaşayan herkes de öyle. Ama bu onların karar vereceği bir şey değil. Bizim karar vermemiz gereken tek şey, bize verilen zamanı nasıl değerlendireceğimizdir."

— J.R.R. Tolkien

Evde kalın, ön saflarda mücadele edenlere teşekkür edin ve bunun da geçeceğini unutmayın.

YAZARIN NOTU

Merhaba, İlk İmparatorluğun Efsaneleri serisinin son kitabına hoş geldiniz. Bu kitap, Elan adlı kurgusal dünyanın on altıncı romanı ve önceki serimin temelini oluşturan efsane ve mitlerin çağının sonunu işaret ediyor.

Bu kitap, tarihimizde eşi benzeri görülmemiş bir dönemde yayınlanıyor. Bu satırları yazarken, tarih Nisan 2020. Koronavirüs salgını tüm dünyada hızla yayılıyor ve insanlar "karantina" altında tutuluyor; aileler istem dışı bir şekilde evlerinde mahsur kalmış durumda. Dört duvar arasından ve belki de günlük haberlerden kaçmak isteyen Kickstarter'ın ilk okuyucuları, kitabımı almak için e-postalarla posta kutumu dolduruyorlar. Robin ve ben zorlandık, ancak e-kitap ve sesli kitap versiyonlarını zamanında çıkarmayı başardık. Matbaa kitabın basımını gerçekleştirebildiği için çok sevindik, sadece üç hafta gecikti.

Çoğu insan evde kalma emirleriyle mücadele ederken, vadideki hayatımız pek değişmedi. Çoğunuzun bildiği gibi, Virginia dağlarındaki bir kulübede yaşıyoruz. Tam zamanlı bir yazar olarak, editörüm, menajerim, iş yöneticim ve reklamcım olan bir eşim olması, bizim uzun zamandır kendi seçimimizle keşif gibi bir hayat sürdürdüğümüz anlamına geliyor. Geçmişte, dünyanın dört bir yanından insanları kulübemize davet ettik. Pulitzer Ödülü kazanmış gazeteciler, emekli generaller, ünlü ve gelecek vaat eden yazarlar, eserlerimin hayranları ve hatta kim olduğumu veya ne yaptığımı hiç bilmeyen birkaç kişi ile birlikte vakit geçirdik. Elbette tüm bunlar 2020'de sona erdi ve bu durumun üstesinden geldiğimizde, umarım tekrar insanları ağırlayabiliriz. Dolayısıyla, seyahat planlarınız sizi Virginia'nın Luray bölgesine götürürse, bize bir e-posta gönderin (michael@michaelsullivan-author.com), sizi bir içki içmeye davet edelim.

Buraya gelemeyenler için, biz size gelme ihtimalimiz var. Bu yılın başlarında, Robin ve ben seyahat etmek için bir Jeep ve bir teardrop karavan satın aldık. Virüs nedeniyle getirilen kısıtlamalar kaldırıldığında, seyahate çıkmayı umuyoruz. Yıllar boyunca, birçok kişi bize "eğer <çeşitli yerler>'e gelerseniz bize haber verin" dedi, ancak biz inzivaya çekilmiş gibi yaşadığımız için maalesef bunları not almadık. Ama artık bu tür şeyleri kaydetmek için bir sistemimiz var, bu nedenle ilgileniyorsanız, [bu bağlantıya](#) gidip bize nerede yaşadığınızı bildirebilirsiniz. Yakınıınızdan geçeceğimiz ortaya çıkarsa, buluşup buluşamayacağımıza bakarız.

Sonuçta, o damla şeklindeki karavan tam da doğru zamanda geldi. Robin Mart sonunda hastalandı ve karavanda izole bir şekilde kalıyor. Birkaç gün içinde dışarı çıkabileceğini umuyoruz, ancak herkes gibi biz de

Çünkü bu önlemlerin çok hızlı hareket ederek atlatılmasını istemiyoruz.

Bu kitabı bitirmek en azından ilginçti. Robin dinlenmediği zamanlarda Discord üzerinden çalışarak gamma ve ilk Kickstarter okuyucularının bildirdiği yazım hatalarını gözden geçiriyoruz. Normalde Tim kayıt yaparken stüdyoda olurduk (bu her zaman sabırsızlıkla beklediğimiz bir şeydi), ancak bu sefer bu mümkün olmadı. Günlük kayıtları aldık ve değişiklikleri e-posta yoluyla iletebildik. Tim'in ev stüdyosu sayesinde, programına büyük ölçüde uymayı başardı ve bu da sesli kitabın çıkış tarihini kurtardı. Her zamanki gibi, Tim'e içten teşekkürlerimizi ve yaptığı ekstra çalışma için sonsuz minnettarlığımızı sunuyoruz. Mühendis veya yönetmen olmadan tek başına çalışmak zorunda kaldı, ancak çabaları sayesinde sesli kitabın çıkışı krizden etkilenmedi. Tim'e ek çalışması için içten teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Böylece uzun yolculuk nihayet sona erdi. Henüz bunu tam olarak sindirebildiğimi sanmıyorum. Bu kitabı Mayıs ayında yayınlamak, Robin'in verdiği bir sözü yerine getirmektir; bu sözü tutmak onun için önemliydi. Umuyorum ki bu kitap, küçük de olsa, yardımcı olacak güce sahiptir. Paylaşılabilecek, iyi ve kalıcı bir şey yarattığımızı düşünmek istiyorum; nefes alabileceğiniz, stresinizi azaltabileceğiniz ve belki de gülümsemeyi hatırlayabileceğiniz bir kapı. Bu seriyi okumaya başlayan herkesin onu bitirebilmesini umuyorum, çünkü bu, hayalet kapınızdan geçtiği anlamına gelir. Güvende kalın. Moralinizi yüksek tutun. Ve şimdi benimle birlikte, İlk İmparatorluğun Efsaneleri'ne doğru bir sonraki ve son yolculuğa ıkın.

— *Michael J. Sullivan*

18 Nisan 2020

DÜNYA HARİTASI

Haritalar, bunları görüntülemek için yeterli çözünürlüğe sahip olmayan e-okuyucularda sorun yaratmaktadır. Bu nedenle, [yüksek çözünürlüklü haritaya çevrimiçi olarak](#) erişebilirsiniz.

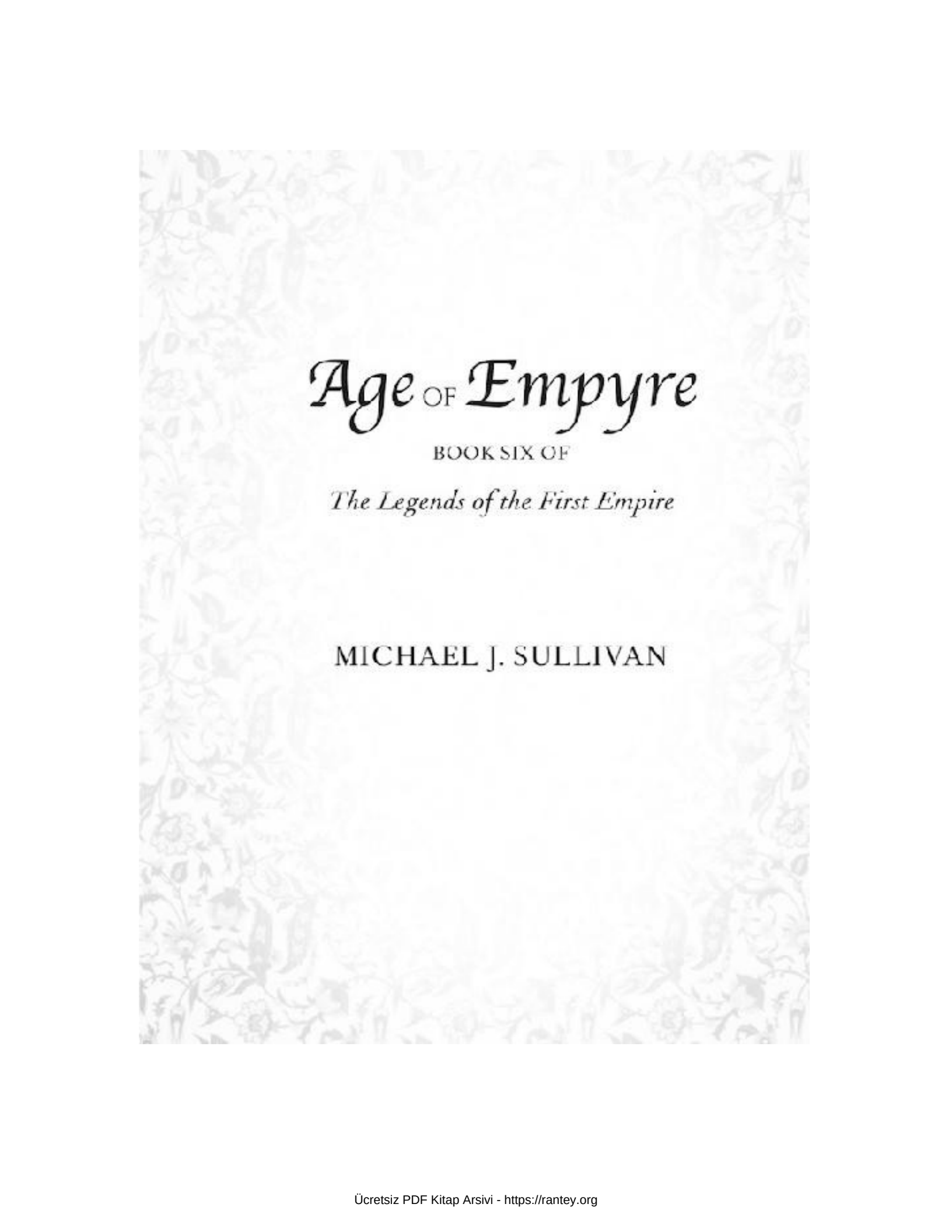
İÇİNDEKİLER

[Sullivan'ın Eserine Övgü Kitap
Hakkında](#)
[Michael J. Sullivan'ın Eserleri](#)
[Telif Hakkı Adanma](#)
[Yazarın Notu](#)
[Dünya](#)
[Haritası](#)

[Bölüm 1: Dibe Vurmak](#) [Bölüm 2:
Mevsimler Kışa Dönüşüyor](#) [Bölüm](#)
[3: Moya'yı Kurtarmak](#)
[Bölüm 4: Işığı Kaybetmek](#) [Bölüm 5:
Rahatsız Edici Kızlar](#) [Bölüm 6:
Mağara](#)
[Bölüm 7: İnanç Sınavında](#)
[Bölüm 8: Geçmiş ve Gelecek](#)
[Bölüm 9: Tırmanış](#) [Bölüm 10:
Sarı ve Gül](#) [Bölüm 11: Alysin](#)
[Bölüm 12: Venlyn](#) [Bölüm](#)
[13: Kapı Açılıyor](#) [Bölüm 14: Son](#)
[Yemek](#) [Bölüm 15: Yasayı](#)
[Çiğnemek](#)
[Bölüm 16: Uli Vermar](#) [Bölüm](#)
[17: Ona Malcolm Diyoruz](#)
[Bölüm 18: Taşları Düşürmek](#) [Bölüm](#)
[19: Yatay Yıldız](#) [Bölüm 20: Anahtarı](#)
[Açmak](#) [Bölüm 21: Güneş Batıyor](#)
[Bölüm 22: Kornacı](#) [Bölüm 23: Kilo](#)
[Vermek](#) [Bölüm 24: Kuleden](#)
[Haberler](#) [Bölüm 25: Tanrı'dan Gelen](#)
[Görev](#) [Bölüm 26: Aynadaki Adam](#)
[Bölüm 27: Kelebekler Ne Yapar?](#)
[Bölüm 28: Araba Yarışı](#)

[Bölüm 29: Yeniden Bir Araya Gelme
ve Veda Bölüm 30: Meydan
Okuma](#)
[Bölüm 31: Geleceğin Kaderi](#)
[Bölüm 32: Brin Kitabı Bölüm
33: İlk İmparatorluk](#)

[*Michael'in Son Sözü*](#)
[*Robin'in Son Sözü*](#)
[*Kickstarter*](#)
[*Destekçileri Yazar
Hakkında*](#)

Age OF *Empyre*

BOOK SIX OF

The Legends of the First Empire

MICHAEL J. SULLIVAN

BİRİNCİ BÖLÜM DİBE VURMAK

*İnsanlar sık sık "dibe vurmak"tan bahsederler.
Neyden bahsettiklerini hiç bilmiyorlar. — BRIN'IN
KITABI*

Abyss'in hayal edilemez derinliklerindeki sonsuz sessizlik ve mutlak karanlıkta, Iver bir çığlık duydu. İlk başta zayıf olan çığlık, keskin bir ağlamaya dönüştü ve ardından yüksek bir patlama sesiyle kesildi. Onun yaşadığı bölgede sesler nadirdi, ışık ise daha da nadirdi. Yine de mağarasının girişine sızan loş bir ışık gördü. Çığıktan önce, hızlı bir dizi patlama olmuştu. Iver bunları araştırmaya zahmet etmemişti, çünkü hiçbir şey göremezdi ve sürünerek gitme çabası boşa giderdi.

Ama bu çığlık farklıydı. Iver, bu sesin tanıdık geldiğinden emindi. Birisi Abyss'e düşmüştü, tanıdığı biri.

Büyük bir çaba sarf ederek ayağa kalkmaya karar verdi. Iver'i yürüyüş kadar saçma bir aşırılığa sürükleyen çok az şey vardı, ama bu özel bir durumdu. Kimin düştüğünden emindi; o sesi, o çığılğı tanıdı.

Iver ellerini uzattı, duvarı aradı, sonra duvarı takip ederek *evinin* girişini oluşturan dar çatlağa ulaştı. Orayı *evi olarak* adlandırmayı reddetti. Ev başka bir şey ifade ediyordu: sıcaklık ve rahatlık. En en sefil zamanlarda bile, ev sadece barınaktan öte bir çekiciliğe sahip, değerli bir yerdi. Onun mağarası sadece bulunacak bir yer, oturacak bir nokta, saklanacak bir delikti.

En son ne zaman evinden çıktığını hatırlayamıyordu. Bu, Iver'i şaşırtmadı, çünkü her şeyi hatırlamak giderek zorlaşıyordu. Hâlâ adını biliyordu, en azından ilk kısmını. Daha fazlası vardı, bir tür sıfat, ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Hayatı soluyor, anıları yok oluyordu. Hatırlayabildiği son önemli olay, Erling Klanı'ndan Edvard ile tanışmasıydı. Iver öleli çok kısa bir süre olmuştu ki, adam Iver'i dövüp uçuruma sürüklemişti.

Iver, düşerken adamın onu neden uçurumdan attığını anladı. Yukarıdan Gula bağırdı: "Bu karım Reanna için, seni şişko piç! Sonsuza kadar çürüsen de bin yıl yaşa."

Iver, aşağıda korkunç bir şeyin onu beklediğini düşünmüştü. Ama bulduğu şey hiçbir şeydi, ki bu daha da kötüydü.

Ama şimdi...

Mağaradan dışarı çıkan Iver, çok uzak olmayan bir yerde yerden beyaz bir ışık yayıldığını gördü. O mesafeden, bir çanta gibi görünüyordu, belki de içinde giysiler vardı. Onları hatırladı. Yaklaşınca, bunun bir insan olduğunu gördü.

Şaşırmamalıydı. Yüzyıl gibi gelen en büyük olay, acımasız bir savaşın kurbanından başka bir şey değildi. Zavallı bir adam, herkesin bildiği Abyss olarak bilinen derinliklere düşmüştü; oradan kimsenin geri dönmediği mutlak dibe.

Yaklaştığında, kısa kesilmiş siyah saçlı, küçük bir kadın bedeni gördü - daha doğrusu, ondan geriye kalanları.

O çığlığı tanıdığımdan emindim.

Iver, uzun zamandır ilk kez heyecanlanmaya başladı... Ne kadar zamandır olduğunu bilmiyordu. Ancak Experience onu azarlayınca büyük umutları suya düştü. *İmkânsız. O olamazdı.*

Düşüş, kadını sert buzun üzerine ezilmiş halde bırakmıştı: varoluşun en kötü seviyesine giriş ücreti. Iver, kadının tüm kemiklerinin kırıldığını, kafatasının parçalandığını tahmin etti. Vücudunun çoğu buruşuk kumaşların içinde kaybolmuştu, ama Iver kendi deneyimlerine dayanarak teşhis koydu. Kendini toparlamak sonsuza kadar sürmüştü. Hatta şimdi bile, ne kadar başarılı olduğunu bilmiyordu. Abyss'te yansıma yoktu.

Kadının buruşuk bedenine ulaşan Iver, kadının kendisinden daha iyi durumda olduğunu fark etti. Yine de kadının bedeni doğal olmayan bir şekilde bükülmüştü; gözleri açıktı, uyanıktı ve hala kafasında duruyordu. Onu gördüklerinde, ikisinin de gözleri fal taşı gibi açıldı. Kadın tekrar çığlık atmaya çalıştı, ama ağzından çıkan tek şey ıslak bir hırıltıydı.

"Roan," dedi Iver, sesinin çıktığını fark edince şok oldu. "Sen *misin!*"

Kadın, kırık halde olmasına rağmen, zorlukla uzaklaşmaya çalıştı. Kırık boynuna takılı olan başı bir tarafa döndü.

"Roan, bana geri döndün."

"Hayır..." Dişleri kırılmış ve kanlar içinde kalmış halde inleyerek cevap verdi.

"Oh, evet," dedi adam. "Ben buradayım. Seni hemen iyileştireceğiz. Ne güzel olacak, değil mi?"

Bu söz üzerine, gözleri daha da büyüdü.

Gözleri yerinden çıkacak gibiydi.

Iver eğilip Roan'ı kollarının arasına aldı. Kırılan kemikleri gevşek bir şekilde sarkıyordu, sanki bir torba odun parçası gibi.

Kız inledi ve yanağından bir damla gözyaşı süzülerek donmuş toprağa düştü.

"Merak etme, canım." Ona gülümsedi. "Bir kez toparlandığında, her şey eskisi gibi olacak."

Brin'in parmakları köprünün kenarından kayıp kendini Abyss'e düşerken hissettiği anda, paniğe kapıldı. İlk başta zihni dondu, tek bir düşünceye kilitlendi: *Bu olamaz.* Sonra, karanlığa daha da derin düşerken, dibe çarpmak nasıl bir his olur diye merak etti. Zıplayacağını umdu ama bunun daha çok düşen bir buz sarkıtına benzeyeceğini düşündü.

Milyonlarca parçaya mı ayrılacağım?

Açıklanamaz bir şekilde uzun bir süre geçtikten sonra, Brin bunun bitmesini *istediğini* fark etti.

Çarpışmayı önlemek mümkün değildi, kendini kurtaramazdı ve beklemek onu delirtmek üzereydi. Çarpışmayı beklemek, her an gerçekleşebileceğini bilmek asıl korkutucuydu. Gözlerini kapattı, görmek istemiyordu.

Artık bitsin!

Sonra olan oldu. Brin, kulübenin ön verandasından atlamış gibi tüm gücüyle, tam dört adımlık bir mesafeden yere indi. Ayakları önde yere indiğinde, momentum gövdesini öne doğru itti. Avuç içleri yere çarptı ve ciddi bir zarar görmesini engelledi. Sadece sol elinin topuğu yaralandı — zemini kaplayan granül buzun sürtünmesinden kaynaklanan hafif bir sıyrık. Bir an için acıdı. Brin doğruldu ve ayağa kalktı, dünyanın dibini oluşturan donmuş kayaya bakarak. Nefes aldığını hayal eden Brin, nefesinin her kışın olduğu gibi sis oluşturduğunu gördü.

O kadar da kötü değildi, diye düşündü ve rahatladı.

Ancak ışık onu hazırlıksız yakaladı. Saf beyaz ve kaynağı belli olmayan ışık, etrafındaki yeni dünyayı aydınlattı. Kanyonun bir ucundan diğer ucuna kadar her şeyi görebiliyordu. Kayalıklar yükseliyor, tepeleri karanlıkta kayboluyordu. O, Abyss'in dibindeydi ve orada, uzun zaman önce sönmüş bir rüzgârın estirdiği, buzla kaplı düz olmayan geniş bir ova ve sefil kar dalgaları dışında hiçbir şey yoktu.

"Roan?" diye seslendi ama cevap alamadı. Brin arkadaşının düştüğünü görmüştü, bu yüzden yakınlarda olmalıydı.

Belki de uzaklaşmıştı? Merakı her şeyden üstün gelen Brin'in keşfe çıkması tam da ona göre bir şeydi.

Başka kimse de onun gibi uçurumdan aşağı düşmüş mü diye merak eden Brin, yukarı baktı ama hiçbir şey görmedi.

Umarım herkes iyidir. Burada tek başımayım, Roan hariç. Onu bulmam gerek.

Belirli bir yöne doğru yürümeyen Brin, kendini karanlıkta zikzaklar çizerek dar kanyonlara ayrılan bir çatlaklar labirentinde buldu. Bu yarıklar, Kilcorth Ovası'nı geçerek Kral Mideon'un kalesine giderken geçtikleri birçok köprü'nün nedeni olduğundan şüphe yoktu. İnanılmaz derecede yüksek duvarlar sünger gibi gözenekliydiler. Karanlık delikler ve mağaralar yüzeyini kaplıyordu: bazıları zemin seviyesinde, diğerleri ise daha yüksekte ve Brin'in görebildiği kadarıyla uzanıyordu.

Brin ara sıra durup Roan'ı çağırdı. Sesi çok uzağa gitmiyordu. Abyss sessiz bir yerdi, sessizliği sadece donmuş zeminde ayaklarının çıkardığı sert çatırtı sesleriyle bozuluyordu. Roan cevap vermedi, bu yüzden Brin rastgele bir dal seçti ve yan dallardan birine doğru ilerledi. Bu dalların düzinelerce, belki de yüzlerce olduğunu tahmin etti ve her birini aramak uzun zaman alabilirdi, ama şu anda elinde olan tek şey zamandı. Sonunda Roan'ı bulacaktı. Bu, ne kadar sürerse sürsün, Bekçinin görevi olacaktı ve ödülü, akıl sağlığını korumak olacaktı. Arama, başarısızlığı için kendine acımdan başka bir şey yapmasını sağladı.

Vadiye doğru ilerledikçe, vadi daralıyordu. İniş yaptığı açık alan göz önüne alındığında, bu darlık ona beklenmedik bir güvenlik hissi verdi. Köpeği Darby, korktuğunda sık sık masanın veya yatağın altına girerdi ve Brin'in babası, hayvanların bazen küçük alanları rahatlatıcı bulduklarını açıklamıştı. Brin şimdi aynı korunaklı hissi duyuyordu ve Abyss'in korkutucu olmamasına şaşırıyordu. Bu konuda söyleyebileceği en kötü şey, buranın biraz soğuk olduğuydu.

Ve yalnızlık. Bu fikir birden aklına geldi. Ya her insan kendi ayrı Abyss'ine düşüyorsa? Roan'ı bu yüzden mi bulamıyorum?

Şimdi korkmuştu ve sıcak bir tencereye dokunduktan sonra içgüdüsel olarak elini geri çekmesi gibi, bu düşünceden de geri çekildi. Kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Böyle düşünmek için bir neden yoktu... henüz yoktu.

Bu olasılığı kafasından silip, odaklanmaya çalıştı. Roan, Darby'nin yatağın altına girmiş olduğu gibi, birçok mağaradan birine girmiş olabilirdi.

"Roannnnnn," diye tekrar seslendi.

Bu sefer hareketle karşılık aldı. Durduğu yerden, bitki örtüsünün olmadığı kayalık yüzün yukarısında hareket eden bir gölge görebiliyordu. Arkadaşının tanıdık silüetini görmeyi umarak izledi. Boğazın karşı tarafına geçerek daha iyi görebildi ve Roan'ın neden bu kadar yükseğe çıktığını merak etti. Sonra Brin bunun Roan olmadığını fark etti. Bu silüeti çok kısa ve genişti. Her ne olursa olsun, onun insan olduğunu düşünmüyordu.

Moya ne yapardı?

Sakin bir nefes aldıktan sonra, Brin çenesini sıkıp omuzlarını dikleştirdi ve yavaşça yaklaştı. Yaklaştıkça, bal peteği gibi kayalıkta daha fazla delik gördü. Çoğu gerçek mağara sayılmayacak kadar küçüktü, sadece küçük çatlaklar ve kırıklar. Yaklaştıkça, Brin daha fazla gölge gördü. Deliklerden iki kolu, iki bacağı ve bir kafası olan figürler çıkıyordu. Genel olarak insan şekline sahiptiler, ama Rhunes, Fhrey veya cüceler olmadıkları belliydi. Bu figürler kısmen erimiş balmumundan yapılmış gibi görünüyordu.

Omuzları eğimli ve uzuvları uzundu. Yüzleri, burun veya yanakların olması gereken yerlerde şişlikler bulunan belirsiz konturlardan ibaretti. Bazılarının ağzı yerine sadece hafif bir girinti vardı.

Brin midesinin burkulduğunu hissetti.

Onlarca, yüzlerce, belki de binlerce figür çatlaklardan ve çıkıntılardan dışarı sızıyordu.

Birçoğu kuru üzüm gibi buruşmuş görünüyordu. Diğerleri ise yumrulardan farksızdı. Bazı yerlerde ise sadece kalın bir çamur birikintisi gördü.

Brin hareket eden gölgelerden uzak durdu, ki bu çok yavaş ilerledikleri için kolaydı.

Onlarla birlikte, kayan, sürünen bir şapırtı sesi geliyordu — sanki bir salyangozun 1,5 metre uzunluğunda olması durumunda çıkaracağı ses gibi.

Splat!

Ses o kadar yakındı ki Brin sıçradı. Döndüğünde, yaratıklardan birinin yüksekten düşüp topuklarının yanına düştüğünü gördü. Bir çamur yığından biraz daha fazlası olan yaratığın tek gözü ona bakıyordu. Ağız, çorap kuklası gibi sessizce açılıp kapanıyordu.

Korkmuş Brin, geriye doğru sendeledi ve yüzünü buruşturdu. *Bu da neyin nesi?*

Plop. Kayma. Plop. Çırpma.

Onlarca tane daha her yerden aynı anda düştü. Yakın ve uzak, ön ve arkaya düştüler. Yüzlerce tane yer seviyesindeki mağaralardan sızarak, sürünerek, kayarak ve çarpık vücutlarını çatırdayan buzun üzerinde sürükleyerek her biri ona doğru geliyordu.

Gifford yere çarptı, bileği burkuldu, dizi ve kalçası sert bir darbe aldı. Darbe acı vericiydi, ama çok da kötü değildi. Hayatı boyunca düşüp kalkmış olması, onu düşme ve bunun sonuçlarıyla başa çıkma konusunda uzman yapmıştı. Abyss'in kötü şöhretine rağmen, Gifford bunun en kötü düşüşü olduğunu bile düşünmedi. Bir an kendini toparladıktan sonra ayağa kalkabildi. Güç veren bir nefes, acıyı atlatmasını sağladı ve Roan'ı aramak için doğruldu.

Karısını son gördüğünde, uçan bir yaratık onu köprüden aşağı çekmişti. Moya, saldırganı bir okla vurarak Roan'ı kurtarmaya çalışmıştı, ama çok geç kalmıştı. Bankor Roan'ı bıraktığında, Alysın Kapısı'na giden köprüye inemeyecek kadar yüksekte ve uzaktaydı. Roan'ın dehşet dolu çığlığı, uzaklaştıkça azalan bir ses olarak Moya'nın hafızasına kazınmıştı. Onu takip etmeye çalışmış, köprünün kenarına koşmuş ve atlamayı planlamıştı, ama Rain onu durdurmuştu. Cüce iyi niyetli olsa da, durumu anlamamıştı. Rain, Gifford'un hayatını kurtarmıyordu; Gifford'un hayatı çoktan Abyss'e düşmüştü.

Tamamen dönerek, Gifford Roan'ı bulamadı. Gördüğü şey ise... *kar* idi.

Kar taneleri düşmüyordu, ama yer kaplıydı — görebildiği kadarıyla beyaz bir örtü, ki çok uzak değildi. Yakınlarda bir ışık vardı, ama mesafesi sınırlıydı. Işığın nereden geldiğini Gifford anlayamadı. Ne yukarıdan ne de arkadan, ışık her yöne doğru yayılıyordu.

sonsuz gece bir fener gibi. Gifford seyahat kıyafetlerini giymişti. Alberich Berling'in yaptığı zırh ortadan kaybolmuştu, yani kaynak o değildi.

Ayağa kalkıp bir adım attığında, ışık da onunla birlikte hareket etti.

Benim!

Ellerine baktı, ama ellerinde parlama yoktu.

Beklediğim şeyi görüyorum ve parlayan ellerden hoşnut olmazdım.

Bu tuhaf olmaktan öte, korkutucu olurdu.

Bu yeni dünya, donmuş kayalar ve çamaşır tahtası gibi kar yığınlarından oluşan çorak bir manzaraydı. Karanlık duvarlar onu çevreliyordu; duvarların yüksekliği, onun ışığının ötesindeki karanlıkta kayboluyordu. Gifford birkaç adım attı. Kar ayaklarının altında çıtırdadı. Derin kar yığınları kadar güzel ve hoş bir şey değildi. Bu ince, sert bir kabuktu; kar tanelerinden çok donmuş bir tabakaydı.

Yine hızlıca bir daire çizdi, Roan'ı aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Sonra çığlıklar duydu. Yukarıdan gelen ve ses seviyesi artan iki çığlık vardı. Şaşırtıcı bir hızla ona doğru çığlık attılar, sonra şiddetli patlamalarla sustular.

Gifford en yakın çarpma noktasına koştu ve bir kadının doğal olmayan bir şekilde uzanmış olduğunu gördü, bir bacağı geriye doğru bükülmüş, boynu aşırı derecede bükülmüş, başı ikinci kattaki bir pencereden düşen bir kavun gibi ezilmişti. Gözleri açıktı ama görmüyordu. Bir burun deliğinden küçük bir kan akıntısı vardı.

"Tressa?" dedi.

Tepki yoktu.

Gifford'un ışığının kenarı diğer kişiyi ortaya çıkardı.

Tesh yüzüstü yatıyordu, kolları ve bacakları açık. Yüzünün sol tarafı yarısı toprağa gömülmüş gibiydi. Gifford, taşın zarar görmediğini tahmin etti. Çökmüş olan Tesh'in kafatasıydı. Çenesi yerinden çıkmış, dişleri pembeye dönmüş kanın içinde dağılmıştı.

"Ölmüş olamazsın," dedi Gifford onlara, ya da belki de kendini ikna etmeye çalışıyordu. O anda emin olamıyordu. Tesh'in dağılmış dişlerini görmek Gifford'u kusmak istemesine neden oluyordu, ama midesinde ya da safrasında hiçbir şey yoktu, sadece var olmayan gözlerinden ortaya çıkan dehşet vardı.

Kabusla sarılmış kötü bir rüyada sıkışıp kalmış olmaya alışmaya çalışırken, Gifford, donmuş toprağa çarpan devasa bir kaya tarafından neredeyse eziliyordu. Bir başka kaya daha çarptı, ardından iki tane daha. Devasa kayalar düştü, ve buzu kar bulutlarına dönüştürdü. Ferrol'un onları ezmek için taş attığını düşündü. Gifford, Tesh ve Tressa'yı yakaladı ve sığınak bulmak umuduyla cesetlerini en yakın uçurum duvarına sürükledi. Sonuçta, taş yağmuru uzun sürmedi.

"Gif... ford." Kaba, boğuk ses Tressa'dan geliyordu ve bu ses onu ölümden de öte korkuttu. Gözleri hala açıktı ve odaklanamıyordu. "Yardım et... Gifford... lütfen. Acıyor... lütfen..."

Bir zamanlar sakat olan çömlekçi, Tressa'dan Tesh'e baktı. İki de sürüklenmekten dolayı uzanmışlardı ve her ikisinin de parçaları geride kalmıştı. *Çaresizlik*, onun hissettiklerini ifade etmek için çok basit bir kavramdı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Yardım... et," dedi Tesh, çenesi hala yerindeydi, ama zar zor.

Yardım mı bulmak? Burada mı? Gifford etrafına baktı. Tek gördüğü, geniş, boş ve itici, acımasız kristal beyazı bir buzla kaplı ova idi.

Yardım gelmeyecekti. Sonuna gelmişlerdi, ebedi istirahatgahlarına. Burası Abyss'ti.

İKİNCİ BÖLÜM MEVSİM
KISINA DÖNÜŞÜYOR

Kış, dünyayı boğmak niyetinde olan, battaniyeye sarılmış yaşlı bir kadın gibi sinsice yaklaşır. —
BRIN KİTABI

Nolyn, bağırışları duyunca kalkıp dışarı koştu.

Beş buçuk yaşındaki Persephone'nin kumral saçlı oğlu, iki meşe palamudu olan bir sincap kadar heyecanlı ve bir dağ keçisi kadar çevikti. İlki çocukluğuna, ikincisi ise babasına atfedilebilirdi. Nolyn durdu ve onu bekledi. "Anne?"

Persephone kanadı geri çekti. Kar hala yağıyordu, iri kar taneleri yavaşça düşüyordu. Bu sezonun dördüncü kar yağışıydı, ancak ilk kez bu kadar kalıcı olmuştu. Çadırların çatıları çoktan beyazlamıştı. Kahverengi çimler karla kaplıydı ve önceki gün çamurla kaplı olan yollar erken kalkan birinin bıraktığı bir çift iz dışında tertemizdi. Persephone, güzelliği ve ölümü eşit ölçüde bahşeden kış mevsiminin ironisini hep merak etmişti. Dünya, bir gecede hem görünüş hem de ses olarak dönüşmüştü. Bu kadar erken saatte bile, kamp genellikle hareketlilikle doluydu, ama beyaz örtü her şeyi boğmuş, dünyayı sessizliğe boğmuştu, ta ki inkar edilemez bir niyetle gelen bağırışlar duyulana kadar.

Bunlar sevinç çığlıkları değildi.

"Ne oluyor?" diye sordu Nolyn. Görmek için boyu yetmeyen Nolyn, tüm çocukların sahip olduğu sonsuz enerji rezervini kullanarak, bir şeyler görebilmek için boşuna yerinde zıplıyordu. Persephone da birazını ödünç alabilmeyi diledi. Günler kısalıyordu ve o hala bunları atlatacak gücü bulamıyordu. O Kırk beş yaşında sonsuzluğa doğru ilerliyordu, ama yaşı sorunun sadece bir parçasıydı. Suçluluk duygusu da rol oynuyordu ve korku da etkisini gösteriyordu.

Bir saniye sonra, başlığı takılı, nefesi buharlaşan Sikar ortaya çıktı. Nyphron, söz verdiği gibi onu yeni Kalkanı olarak atamıştı. Bir zamanlar kaptan olan

bunu açıkça söylememiştir, ama Persephone onun bir Rhune'a bakıcılık yapmaktan hoşlanmadığından emindi.

"İçeri gir ve pelerini al," dedi oğluna.

Nolyn ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmış, küçük ağzı büyük bir O şekli oluşturmuştu. Onun için, hava şartlarına karşı giyinmek için fazladan bir dakika harcamak saçma bir şeydi.

"Devam et. Yününüzü alana kadar neler olduğunu göremeyeceksiniz." Bu tehdide rağmen, yine de oğlunu içeri çekmek zorunda kaldı.

Justine, yatağın ayak ucunda kıvrılmış uyuyordu. Nolyn onu uyandırmaya başladı, ama Persephone onu durdurdu. "Onu rahat bırak."

Persephone, Nolyn'i mini leigh mor'una sardı ve omzunu sabitlerken, o homurdanıyordu ama kıpırdamıyordu. Hareketsiz kalma çabası takdire şayandı ama aynı zamanda hesaplıydı. Süreci hızlandırmak için her şeyi yapardı. Persephone işini bitirdiğinde, yeşil gözleri dışında, o bir Clan Rhen çocuğunun mükemmel bir örneği idi.

Bu ne anlama geliyor?

Kahverengi gözlü Rhune'lar ve mavi gözlü Fhrey'lerin dünyasında Nolyn eşsizdi. Kar taneleri oğlunun kirpiklerine yapışmış, onu her zamankinden daha çarpıcı hale getirmişti. Annelik önyargısını hesaba katsa bile, Persephone hiç bu kadar güzel bir çocuk görmediğine inanıyordu. Erkeklerin kaba özellikleri, Fhrey kanının zarafeti ile yumuşatılmıştı. Aynı şekilde, Rhune Miras, babasının akrabalarının taşıdığı küçümseyici üstünlük hissini hafifletmeye yardımcı oldu. Onun görevi, Nolyn'in potansiyelini tam olarak gerçekleştirmemesini sağlamak olacaktı. Bir anne için tuhaf bir görevdi, ama hiçbir kadın Nolyn gibi bir oğul doğurmamıştı.

Persephone, halkının savaşı kazanacağını varsayacak kadar naif değildi, ama bir şekilde kazanırlarsa her şey değişecek ve iki dünyanın çocuğu bir gün tüm insanlığı yönetebilecekti. Onu layık hale getirmeliydi ve Nyphron gibi bir babayla bu zor bir görev olacaktı. Nyphron'un bilinçsiz önyargı ve kibiriyle mücadele etmeliydi. Ve şanslı olması gerekiyordu. Persephone, yarı insan olan Nolyn'in babasından daha kısa bir ömre sahip olabileceğinden endişeliydi. Bundan emin değildi, ama çocuk esasen insan gibi görünüyordu. Fhrey'lerin sivri kulakları ve narin vücutları yoktu ve saçları çarpıcı bir şekilde parlak sarı değil, kum rengiydi.

Tanrılar ona uzun bir ömür vermezse, prens adayı olarak yetiştirilen Nolyn, babasının kendisinden yüzyıllar daha uzun yaşayacağını öğrendiğinde ne olacaktı? Bu, egoist bir oğulun, Birinci Sandalye'ye yükselmesini engelleyen ebedi babasına kızabileceğinden endişelenmesine neden oldu. Her halükarda, sonucu görecektik kadar yaşamayacaktı ve geleceğin gidişatını belirlemek için sadece birkaç yılı vardı.

. Var olmayabilecek bir düşmana karşı körü körüne bir sisin içinde sallanıyordu ve insanlığın kaderi dengede idi. Ama bu, onun endişesi değildi. Yarın. Bu karlı sabah, kaygısızca ona gülümseyen masum bir çocuğun elini tuttu. Onun için dünya muhteşem bir yer gibi görünüyordu ve o anda, onun için de öyleydi. Bir anda, her şey değişti.

Askerler taze karın üzerinde koşuyorlardı, sanki peşlerinde birileri varmış gibi. Orman zırhı giymiş sekiz adam tarladan kampın yönüne doğru koşuyorlardı. Ayaklarının önünde beyaz karlar havaya uçuyordu. Kar daha derin olsaydı koşamazlardı, ama kar hala yağıyordu, hala birikiyordu.

Böyle devam ederse, kimse koşmayı bırakın, yürümek bile mümkün olmayacaktı. Persephone bu düşüncüyü istenmeyen bir kehanetmiş gibi düşündü. Kaçmayı düşünmemişti, ama ona doğru koşan adamların yüzlerindeki korkuyu görünce, kaçması gerekip gerekmediğini merak etti.

Persephone, Nolyn ve Sikar, Şifa Bölgesi'ni yardımcı birliklerin bulunduğu alandan ayıran geniş yola ulaştılar. bağırışlar yayılmıştı ve her yerde erkekler çadır kapaklarını açıp dikkatli gözlerle dışarı çıktılar. Bazıları botlarını ve pelerinlerini giydiler, ama daha fazlası battaniyelere sarılmış, iç karartıcı şafağı ve onun getirdiği istenmeyen hediyeleri izliyorlardı.

Kampın sınırına ulaşan Nolyn, koşan adamları işaret etti. "Onlar kim?"

"Techylors," diye cevapladı.

Bir Techylor birliğinin kaçmasına neyin sebep olabileceğini düşünürken, onların yalnız olmadıklarını gördü. Düşen kar perdesinden daha fazla adam ortaya çıktı. Geniş, karanlık bir çizgi halinde, hayaletler gibi görünüyorlardı, düzlükte hareket eden gölge duvarı gibi görünüyorlardı.

"Tam bir geri çekilme," dedi Nyphron, arkadan yaklaşarak. Yumuşak bir sesle, sözleri ağzından kayarak çıktı. Onlara konuşmuyordu. Kimseye konuşmuyordu.

"Merhaba, Dada!" Nolyn ona gülümseyerek, boş eliyle el salladı. "Sence neler oluyor?" diye sordu Persephone.

"Sanırım yakında öğreneceğiz," diye cevapladı Nyphron. "Ama iyi haberler beklemezdim."

"Merhaba baba!" diye tekrarladı çocuk, bu sefer daha yüksek sesle.

Nyphron oğluna baktı ve kaşlarını çatı. "Neden daha büyük değilsin?"

"Ben büyüdüm," diye düzeltti çocuk.

"Bir fare için belki, ama benim oğlum olacaksan, büyümelisin, hem de daha hızlı."

"Nasıl?"

"Daha büyük düşünceler düşün."

"Tamam," dedi Nolyn, sanki bu tavsiye çok mantıklıymış gibi. Belki ona göre öyleydi, ama Persephone bu fikirde bir yerlerde gizli bir korku hissetti.

Nefes nefese kalan Edgar onlara doğru koştu. Yüzü kızarmış, burnu mavimsi bir pancar gibiydi. Sakalında kar birikmiş, ağzının çevresinde buz kristalleri oluşmuştu.

"Rapor ver," dedi Nyphron, Techylor komutanı hâlâ birkaç adım uzaktayken.

Edgar durdu ve birkaç saniye boyunca sis püskürterek Atkins'in yetişmesine fırsat verdi. İki adam hala yeşil ve kahverengi katmanlı paçavralar giyiyorlardı, bu da onları omuzları beyazla kaplı, yaprak yığınları gibi görünmelerine neden oluyordu.

"Bir tane yakaladılar, efendim," Edgar nefes nefese konuşmaya çalıştı.

Persephone sendeledi. Oğlunun önünde askeri meseleleri tartışmaktan endişe duyarak arkasını döndü. "Sikar, Nolyn'i çadırıma götür. Justine'i uyandır ve onu kahvaltıya götürmesini söyle."

Fhrey komutanı sert bir bakış attı ve hareket etmeye niyetli olmadığını gösterdi. Persephone, Fhrey'lere emir verme alışkanlığı yoktu, üst düzey kamp komutanına ise hiç yoktu. Sikar memnun değildi, ama Persephone'nin Sikar'ın gururundan daha önemli endişeleri vardı.

"Keenig'in çadırına giden yolu unuttun mu, Sikar?" diye sordu Nyphron. "Ben dadı değilim," diye cevapladı Instarya, ses tonunu sabit ama soğuk bir ses tonuyla cevap verdi. "Bu..."

"Sen keenig'in ve keenig'in oğlunun Kalkanı'sın. İşini yap."

Sikar kaşlarını çatı ama çocuğun elini tutup onu patikadan aşağıya doğru götürdü. "Sadece bir tane olduğuna emin misin?" diye sordu Nyphron Edgar'a.

"Gördüğümüz tek şey oydu, efendim. Bir tanesi yeterliydi. Biz karakola dönüyorduk ki, o ön karakola saldırdı. Başka kurtulan olacağını sanmıyorum."

Edgar ormana doğru baktı. "Ejderha kampı ve ormanı ateşe verdi. Kar yağdığı için dumanı göremiyorsunuz ama ağaçlar yanıyor. Saldırmaktansa rapor etmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Persephone, o anda sanki gökyüzü çöküyormuş gibi görünen karı, minik minik taneler halinde izledi.

Techylors'ın geri kalanını ve onları takip eden ormandaki adamları kovduktan sonra, Persephone, Nyphron ve Edgar, keenig'in çadırının rahat ve mahrem ortamına geçtiler. Persephone yemek getirilmesini emretti, ancak midesi o kadar düğümlenmişti ki yemek yemeyi düşünemiyordu. Nyphron da yemeği reddetti, ancak Persephone onun nedenlerinin kendisinininkinden farklı olduğunu düşünüyordu.

yıllar süren çıkmazdan sonra, Nyphron'un yapacak bir işi vardı. Özellikle iyi olduğu bir şey.

"Gilarabrywn'in menzili sınırlı," dedi Persephone. "Avempartha'da yaratılmışsa, Harwood'u geçemez. Lothian'ın birlikleri bu kadar uzakta onu kullanamaz."

Nyphron düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Ejderhanın tam menzilini biliyor musun?"

Persephone başını salladı. "Hayır, tam olarak değil."

"Belki Lothian da bilmiyordur. Bir sınırlama olduğunu bile farkında olmayabilir. Öyleyse, şimdilik bir çıkmaza girmiş durumdayız. Ejderhamız yüzünden bizim pozisyonumuza saldıramazlar ve biz de onların yüzünden Avempartha'ya yaklaşamayız."

Avempartha'ya yaklaşamıyoruz."

"Ama daha fazlasını yapıp ilerlemeye devam etmeyecekler mi?" Edgar, bir ağız dolusu bayat ekmek ve tuzlu eti yuttuktan sonra sordu.

Persephone daha iyisini sunabilmeyi diledi.

Bu adamlar çok daha fazlasını hak ediyorlardı.

"Geçiş imkânım olsaydı ve Suri daha fazla yapmayı reddetmeseydi, ben de öyle yapardım," diye cevapladı Nyphron. "Ama önce nehrin diğer tarafında bir dayanak noktası kurar ve ordumu toplarken bir ejderhayı koruma olarak kullanırdım. Lothian'ın askeri gücü yok ve ejderhasının bizi ezip yok etmesini bekliyorsa, muhtemelen bu önemli orta adımı planlamamıştır."

Persephone, Suri hakkındaki yorumu görmezden geldi ve Nyphron'un bu konu hakkında daha fazla konuşmamasını takdir etti. Konuşabilirdi. Buna hakkı vardı. Belki de kocası bu konuyu daha fazla uzatmanın bir anlamı olmadığını düşünmüştü. İkisi de bunun Persephone'nin hatası olduğunu biliyordu. Mistiği tapınağa götüren mistiği tapınağa götüren oydu.

Yumuşak koltuklardan birinde oturan Nyphron ayağa kalktı ve kuzeye doğru baktı. "Şu anda, fane'in bu kampın kenarına ilerleyip kapımızın önünde bir ejderha yaratmasını engelleyen hiçbir şey yok. Eğer bunu yaparsa" —kollarını pes etmiş bir şekilde indirdi—"her şey biter."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Edgar.

Askere döndü. "Orada kimse kaldı mı? Savunmacı var mı?"

"

"Emin değilim. Hemen ayrıldık. Nehirde bazıları kalmış olabilir. kaçmış ya da o sırada kampın dışındaydılar. Öyleyse, buraya geleceklerini tahmin ediyorum."

"Ormana geri dönmen gerekecek."

Edgar şok olmuş gibiydi. "Harwood yanıyor, efendim."

"Bu beni ilgilendirmez."

Persephone araya girdi, "Gilarabrywn'la savaşılamazlar."

Nyphron dikkatini ona çevirdi. "Edgar ve Techylor'ları hayatta çünkü Lothian'ın ejderhası bizimki gibi sınırlı bir menzile sahip. Bu mesafenin ne kadar olduğunu bilmem ve fane'in Nidwalden'in bizim tarafında asker toplamasına engel olmam gerekiyor. O ordunun sayısı sınırlı olmayacak. En önemlisi, Miralyith'lerin o ormandan kaçmadığından emin olmam gerekiyor. Onları bize yakın bir yerde bırakamayız."

"Daha fazla adama ihtiyacımız var. Takviye kuvvetler göndereceğim. Kaç kişiye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Hepsi," diye cevapladı Nyphron.

"Durum gerçekten bu kadar vahim mi?"

"Sayısal üstünlüğümüz, sahip olduğumuz tek avantaj. Evet, durum tam da o kadar vahim. Aslında, mümkün olan en kısa sürede kampı terk etmeliyiz."

"Sözleri zehirliymiş gibi tereddüt etti. "Geri çekilmemiz gerekecek. Takviye kuvvetleri yeni toplanma noktamıza gönderilmeli."

"Emin misin?" Persephone dedi.

"Bu konum artık savunulamaz. Ejderhamızın ulaşabileceği en uzak noktaya çekilmeliyiz. Alon Rhist ile Merredydd arasındaki mesafe Alon Rhist ile burayla arasındaki mesafeye yaklaşık olarak eşittir, bu yüzden ejderha bizimle birlikte gelebilir. Gelir mi?"

"Emin değilim. Suri buraya gelirken kontrolü elinde tuttu, ama..." Tereddüt etti.

"*Şu anda bile.*" Bu sözler kalbine kazındı. "Evet. Sanırım gelecek," diye bitirdi Persephone.

"İyi." Nyphron başını salladı, gözleri düşüncelere daldı.

"Ama geri çekilmek neye yarayacak, efendim?" diye sordu Edgar. "Kaçınılmaz olanı erteliyor olmamız gerekmez mi?"

"Hayır," diye cevapladı Persephone. "Bir ejderha yaratmanın bedeli çok ağırdır. Yaratmak zorunda kaldıkları her ejderha, tapınağın kararlılığını zayıflatabilir. kuvvetleri." Nyphron'a baktı. "Karşılarında bu kadar acı seçenekler varken, barış arayışına girmeleri mümkün."

"Bence bu seçenek artık söz konusu bile olamaz," dedi Nyphron. "Edgar, yemeğinin geri kalanını yürürken ye. Adamlarını topla, diğer kamplardan da adamları topla ve yedeklerimizin yarısını al. Nehrin bizim tarafındaki Fhreylerin sayısını içeren günlük raporları bir koşucu ile gönder. Başka bir ejderha yapmadıkları sürece onları ağaçlardan çıkarmaya izin verme."

"Ya yaparlarsa?"

"Geri çekil ve takviye kuvvetlerine katıl."

"Peki, efendim." Edgar selam verdi, bir avuç daha yemek aldı ve çadırdan çıktı. çadırdan çıktı.

Onun ayrılmasıyla aralarında uzun bir sessizlik oldu. Persephone konuyu tekrar gündeme getirmekten çekiniyordu, ama sorması gerekiyordu. "O öldü, değil mi?"

"Suri mi?" diye sordu Nyphron. "Evet, öyle sanırım. Sahip olduğu tek değeri kaybettiğine göre, onu hayatta tutmanın bir anlamı yok."

Persephone'yi en çok üzen, onun söyledikleri değil, bunu söyleme şekliydi.

"Yalan söylememi mi tercih ederdin?"

Persephone başını salladı. "Hayır."

Nyphron en kötü koca değildi, ama en iyisi de değildi. Reglan'ın birçok kusuru vardı, ama Persephone ağlarken onun başını göğsüne yaslayıp kollarının güvenliği içinde onu sarmalardı. Onun bu tür şeylere olan ihtiyacını anlardı. Evlendiği Fhrey ise bunun farkında bile değildi. Bu başarısızlık Nyphron'un suçu değildi; böyle davranmak onun doğasında yoktu.

İstemedi, çadırının ortasındaki direğe asılı siyah bronz kılıcı izlerken buldu kendini.

Kuşlar uçar, balıklar yüzer, diye düşündü. Sonra, biraz daha düşündükten sonra, ördeklerin her ikisini de yaptığını fark etti.

"Benim düşündüğüm şeyi sen de düşünüyorsun galiba," dedi Nyphron.

Persephone bundan çok şüphe duyuyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, ona dönerek.

O, kadının baktığı kılıcı işaret etti. "Bu kılıcı burada bulundurmamalıyız. Tehlikeli bir şey."

"Nasıl yani?"

"Tapınağın güçleri artık kontrol altında değil ve Suri'nin ejderhasını öldürebilecek tek şey bu, değil mi?"

Persephone, onun bunu bildiğine şaşırdı. Daha önce bu konuyu konuşmamışlardı. "Evet. Kılıcın üzerindeki semboller onun adı. Bu, dokumayı birleştiren düğümdür."

. Gilarabrywn'in vücuduna saplanırsa, büyü bozulur ve yaratık yok olur."

"Peki, o zaman fane'nin güçlerinden biri onu çalarak en iyi savunmamızı yok etmesini ne engelleyecek?"

"Öncelikle, böyle bir şeyin varlığından haberdar olması gerekir. İkincisi, benim elimde olduğunu öğrenmesi gerekir. Üçüncüsü, onu kullanacak kadar yaklaşması gerekir ve gilarabrywn'in buna izin vereceğini sanmıyorum. Malcolm, Suri'nin onu yok etmek zorunda kalmaması için bana verdi, ama şimdi düşününce..."

"Ne?"

"Belki Suri'nin ortada olmayacağını biliyordu ve bu yüzden bana verdi. Onu güvende tutmamı söyledi. Nedenini sormak hiç aklıma gelmedi. Son zamanlarda Malcolm'un Tura veya Suri gibi geleceği görebilen bir kahin olduğundan şüpheleniyorum. Bilmemesi gereken şeyleri biliyor gibi görünüyor."

Nyphron iç geçirdi. "Malcolm'u anlamaya çalışarak zamanını boşa harcama. O bir muamma, ama sana şunu söyleyebilirim ki, görünenden çok daha fazlası var onda. Yine de, en azından o kılıcı saklamalısın. Durum değişti, Persephone. Dikkatli olmalı ve elimizdeki her avantajı kullanmalıyız, yoksa bu savaşı kaybedeceğiz."

Persephone başını salladı ve kılıca bir kez daha baktı. Kılıcın ucu sabahın erken saatlerindeki ışıktaki parıltıydı. "Malcolm'a bunu soracağım."

"Harika," dedi alaycı bir tonla. "Hazır sorarken, Merredydd'de hava nasıl olacak diye de sor."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
MOYA'YI
KURTARMAK

*Ölümden öğrendiğim bir şey varsa, o da ne kadar
kasvetli, korkunç veya imkansız görünürse
görünsün, her şeyin
her zaman daha da kötüye gidebileceği ve çoğu
zaman da gittiğidir. —*

BRIN'IN KİTABI

Moya köprüünün kırılıp yıkıldığını gördü.

Bir bankor tarafından kraliçeye götürülmüştü ve şimdi iri bir adam ya da belki de küçük bir dev tarafından tutuluyordu. Adam onu arkadan tuttuğu için, tek bildiği onun ter ve kan koktuğuydu. Elleriyle kollarını o kadar sıkı tutuyordu ki canı acıyordu. Kaçmasını engelliyorlardı, ama Moya köprüünün parçalanışını izlerken, aynı zamanda onun da yıkılmasını engelliyorlardı. Bir dakika önce, kraliçe ona anahtarın kimde olduğunu sormuştu. Moya cevap vermek istememişti, ama bu nefesini tutmak gibiydi. Ne kadar istemese de istemese de, sonunda nefes almak zorunda kalmıştı. Hayal kırıklığı, onu kırmak için çok az zaman harcanmış olmasıydı — bir dakikadan az. Ama köprüünün yıkılması köprüünün yıkılması bacaklarından gücünü almıştı.

Onların düştüğünü görmüştü. Önce Roan, sonra Brin, Gifford ve son olarak Tesh ve Tressa. Alysin Kapısı'na giden yol yok olmuştu ve anahtar sonsuza dek ulaşamaz hale gelmişti. Moya, Persephone'yi ve tüm insanlığı hayal kırıklığına uğratmıştı ve arkadaşlarını kaybetmişti. Bir şekilde, o hala hayattaydı, ama onlar değildi. Bu hiç mantıklı değildi. Sorumlu olan oydu.

*Hepsi benim hatam. Sorumlu benim. Nasıl oluyor da ben buradayım, onlar yok?
Böyle olmamalıydı.*

Moya ilk kez kendini gerçekten ölü hissetti.

Onu tutan eller bıraktı ve o düştü, kırık köprüünün kenarındaki taş a yığıldı. Sersemlemiş bir şekilde oturdu, ortadaki eksik parçaya bakakaldı.

Onlar ölmedi. Ölmüş olamazlar. Phyre'da olduğun sürece ölemezsin.

Kabusun derinliklerinden uyanarak etrafına baktı. Kraliçe, iğrenç bankorları ve Orr gitmişti. Moya'nın etrafındaki ordular dağılmaya başlamışlardı. İnsanlar, Fhreyler, cüceler, devler ve goblinler sessizce dağılıyorlardı. Ordular ne sevinç çılgınlıkları attılar ne de güldüler. Melen ve bazıları diğerleri Gath ve Bran'ın parçalanmış bedenlerini taşıdılar. Çoğu, düştükleri yerde kaldı. Yüzlerce ceset manzarayı kapladı. Fenelyus, hareket etmekte zorlanan ve topallayarak yürüyen Mideon'a yardım etti.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Moya. Fenelyus ona baktı. "Kaybettik." "Ve bitti mi? Herkes evine mi gidiyor?" "Evet. Burada işler böyle yürür."

"Ama... hayır, bitmiş olamaz. Onları oradan çıkarmalıyız. Düşen arkadaşlarımı. Bir şeyler yapmalıyız."

Fenelyus başını salladı. "Mümkün değil. Evet, bitti ve evet, anlamsız... Her zaman öyledir. Bu yüzden bu boşuna çabaların bir parçası olmayı bıraktım. Sadece senin için geri döndüm. Bu sefer farklı olacaktı. Beatrice, senin ve arkadaşlarının özel olduğunu söylemişti." Fenelyus iç geçirdi ve tekrar başını salladı. "Özel değildiniz."

Fhrey, Mideon'un uzaklaşmasına yardım etmeye devam etti.

"Henüz bitmedi!" Moya onun arkasından bağırdı. "Onlara yardım etmenin bir yolu olmalı."

"Yok." Fenelyus'un sesi, kapıyı çarparak kapatmak kadar kesin ve kesindi.

"Bizimle gel, Moya," dedi Mideon, sesi zayıf ve küçüktü. "İçip dinleneceğiz ve yarın daha iyi olacak. Her zaman öyledir."

Moya boşluğa, Abyss'in ağzı açık duran ağzına baktı.

Hayır. Onları böyle bırakamam.

Ayağa kalktı.

Onları terk edip gitmeyi reddediyorum.

O, uçuşunun kenarına doğru bir adım attı.

"Moya?" dedi Rain. Arkasında bir yerde duruyordu.

"Beni rahat bırak Rain."

"Ama Moya, şuraya bak."

Kazıcının ne yapmaya çalıştığını bildiğinin farkındaydı. Gifford'un köprüden atlmasını engellemek için ona saldırmıştı ve şimdi de onu durdurmaya çalışıyordu. Bunun olmasına izin vermeyecekti, ama ses tonundaki bir şey onu bakmaya zorladı.

Cüce, köprünün hemen önündeki ceset yığınına işaret ediyordu. Bunlar, Mideon'un büyük baltasına ve Melen'in çekiçlerine yürüyenlerdi. Kraliçe tarafından terk edilmiş, bir düzineden fazla ceset kalmıştı. Bir yüz dikkatini çekti.

"Tekchin!" Moya koşarak yanına gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. "Rain, yardım et!" Birlikte Instarya'dan cesetleri yuvarladılar ve korkunç bir manzara ortaya çıktı.

Tekchin cesurca savaşmıştı. Onu öldüren basit bir bıçak yarası değildi. Moya, daha sağlam durumda olan kesilmiş domuzlar görmüştü. Bir kolu eksikti, başı neredeyse kopmuştu ve göğsünde ve uyluklarında derin kesikler vardı, sanki zırhı kumaşmış gibi. Onu ceset yığından kurtarmak kolay olmadı.

Daha fazla parçalanmasından korktukları için onu çekip sürükleyemediler.

"Tekchin! Tekchin!" Moya ağlarken neredeyse kör olmuştu. "Rain, yardım et bana!"

Cüce oradaydı. Bir tür bayrak gibi bir kumaş bulmuştu. Onu dikkatlice Tekchin'in üzerine serdiler.

"Artık onu sürükleyebiliriz," dedi Rain. "İyileşecek. Zaman alacak, ama iyileşecek."

Moya ağlamaya devam etti ama başını sallamayı başardı.

"Sen onunla birlikte olursan daha hızlı ve daha az acı çekerek iyileşir," dedi Beatrice dedi.

Küçük beyaz saçlı kahin, birkaç metre uzaktaki bir taş rafta oturuyordu. Muhtemelen başından beri oradaydı ama kalabalık azaldıkça görünür hale gelmişti.

Moya yere tükürdü. "Bunun olacağını biliyordun. Bize bunu söylemeyi reddettin."

"Evet," dedi Beatrice.

"Bize sana güvenmemizi söyledin."

"Yalan söylemedim. Size işlerin kötüye gideceğini, çok kötüye gideceğini ve sonra daha da kötüleşeceğini söyledim. Gerçek bu, değil mi?"

"Ama bilgi sakladın. Neden?"

Küçük cüce ayağa kalktı ve yıkık köprüye baktı. "Çünkü bedelini bilseydiniz gelmezsiniz, özellikle de bedeli sizin değil onların ödeyeceğini bilseydiniz. Anahtar alıp diğerlerine kalede güvenli bir şekilde kalmalarını emrederdiniz.

"Onlar gözyaşları ve bağırışlarla protesto ederlerdi, ama sonunda sen istediğini elde ederdin. Sonuç olarak, kraliçe anahtar alırdı, Phyre'nin kapıları ardına kadar açılırdı ve Nidwalden Nehri'ni merkez alan küçük savaşın unutulur, yerine hayal bile edilemeyecek kadar büyük ve korkunç yeni bir çatışma başlardı. Biliyorum. Bunu yüzlerce kez gördüm.

Golrok, tüm yolların geçtiği bir labirentin merkezidir. Bundan kaçınmanın bir yolu yoktur. En azından şimdilik."

"Kaçınmanın bir yolu yoksa, neden düşmelerine gerek kalmayacak bir alternatif seçilmiyor?"

"Çünkü yeni yollara, yeni seçeneklere ihtiyacımız var."

Moya tekrar tükürdü ve burnunu sildi. "Arkadaşlarımla, onların ruhlarının sonsuzluğuyla kumar oynadın."

Beatrice ona döndü. "Bu bir oyun değil, Moya, ve senin hala oynaman gereken bir rol var, bu yüzden Tekchin'in sana ihtiyacı olduğunu söylemekten başka bir şey söyleyemem. Sevgi

—birinin seni önemsedğini bilmek—hem Elan'da hem de özellikle burada çok güçlü bir ilaçtır. Kişiyi umut verir ve bu inanılmaz derecede güçlüdür."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM IŞIĞI KAYBETMEK

*Çoğu zaman, en emin olduğumuz şey, en çok
yanıldığımız şeydir; ve yanıldığımız şey her şeyi
değiştirebilir. — BRIN KİTABI*

Gifford, kristalize buz tabakalarıyla kaplı sarp kayalıkların oluşturduğu kasvetli manzarada dolaşıyordu. Her adımında belirgin bir çıtırtı sesi çıkıyordu.

Çok gürültülü, diye düşündü, ama nedenini bilmiyordu.

Abyss ıssız, terk edilmiş ve iç karartıcı bir yerdi. Buna kıyasla, kırılğan otları, uçsuz bucaksız gökyüzü ve bulut manzaralarıyla Dureya, yaşam ve güzelliğin cenneti gibiydi. Gifford, iki uçurum arasındaki açık ovada belirli bir yön olmadan dolaştı. Hiçbir yardım bulamayacağını düşündüğü bir yerde yardım aradı. Kendini ağır, yük altında ve yavaş hissediyordu. Ayrıca, düşme nedeniyle kalçası hala ağrıyordu. Hareket ettikçe yarası daha da kötüleşiyordu, ya da belki de yaralanmanın ilk aşamadaki ciddiyetini yanlış değerlendirmişti. Yürümek acı verici ve belirgin şekilde yorucuydu, en azından ölümünden sonraki duruma kıyasla. Otuz Yıllarca yaşadığı hayat boyunca, bu neredeyse önemsiz bir engeldi, özellikle de Tesh ve Tressa'ya yardım edemediği düşünülürse. Bir de Roan vardı, ya da daha doğrusu onun yokluğu, bu da onun arayışını daha da çaresiz hale getiriyordu. Abyss'in umutsuzluk diyarı olduğunu keşfetti.

Gifford daha alçak bir kaya rafına inerken, kalçasında bir ağrı hissetti. Elini beline koydu ve ağrılı spazmı gidermek için ovuşturmaya başladı. Çabası başarılı oldu ve ağrı azaldı.

Ceset yok, diye hatırlattı kendine. Acı kendi kendine verdiği bir şey. Bu, yeni ve kafa karıştırıcı bir soru ortaya çıkardı: Neden Tressa ve Tesh düşüşlerinden çok daha fazla acı çekmişlerdi?

İkisi çökmüş çadırlara benziyordu, korkunç bir manzara oluşturarak etrafa yayılmışlardı.

Vücutlarının eksik olduğunu bilmelerine rağmen, acı içinde kıvranıp, ıstırap içinde debelendiler

Gifford başka bir rafa çıktı ve kalçasında yine bir bıçak darbesi hissetti.

Ve kötüleşen bir yara fikrini kafamdan silemiyorum. Bu farkındalık Gifford'u rahatsız etti. *Bu ne anlama geliyor? Görünüşe göre kendi kendimizin en büyük düşmanınız.*

Bir ses.

Onu duydu ya da duyduğunu sandı.

Gifford durdu ve dinledi. Karanlığa bakarak, öyle olmasını diledi.

bö

yle *Hiçbir şey. Sadece hayal kurmak.*

ol Ancak başka bir şey olmadığı için Gifford umudu kucakladı ve sesin

ma

sın

ı

iste

di.

sesin yakındaki bir kaya duvarından geldiğini hayal etti ve o yöne doğru yöneldi. Dikey çatlaklar, koyu gri taşa şiddetli yaralar gibi görünüyordu — devasa bir canavarın pençe izleri gibi. Gifford, tabandaki bir yarığa yaklaşırken sesler duydu, daha doğrusu bir ses.

İçeride bir şey var.

Gifford, *birisi* yerine *bir şey* olduğunu düşündüğünün farkındaydı. Brin'in Alon Rhist'te kulak misafiri olduğu bir raow'dan bahsettiğini hatırladı ve bu kesinlikle bir kişi olarak tanımlanamazdı. Ancak bu yeni dünyada her şey mümkün olabilirdi. Sadece Tesh ve Tressa'nın parçalanmış bedenlerinin zihnindeki görüntüsü ve yardım çağrıları onu içeriye itti. Yavaşça içeri giren Gifford, ışığın iç mekânın gizemini ortaya çıkarması için zaman ayırdı. Giriş dardı, ama içeri doğru ilerledikçe çatlak genişledi. Dinlemek için durdu. Ses yoktu. *Belki de yanılıyorum.* Mağaralar genellikle boştu. Ses çok hafifti.

Yanılmışım. Burası Abyss. Burası boşluktan başka bir şey değil.

"Yaramaz bir kız oldun, değil mi?" Mağaranın derinliklerinden bir ses geldi. "Çok, çok yaramaz bir kız."

Bu sesi tanıyorum!

"Babamı zehirledin. Bana korkunç bir şey yedirdin ve sonra Gelston'un koyunlarından biri gibi köpürerek ölmemi izledin. Neden buraya düştüğünü anlayabiliyorum. Tanrılar böyle bir cinayeti affedemez."

Oh, tüm annelerin annesi, o olmasın! Ve kiminle konuşuyor? Gifford cevabı biliyordu, ama onu uzaklaştırdı, var olma hakkını reddetti. *Hayır!* diye düşündü. *O değil! O da değil!* Daha derine ilerleyerek, hızla ilerleyen Gifford'un ışığı cevabı ortaya çıkardı.

Oymacı Iver küçük bir odacıkta çömelmiş duruyordu. Yumuşak, şişman ve yağlı görünüyordu. Gifford daha önce fark etmemişti, ama o solgun yüzü

ve yanakları gibi torbaları ve boynundaki ekstra halkayı görünce, Iver'in dahl'da bu kadar yuvarlak bir figür olan tek kişi olduğunu fark etti. Sadece kilosunu nedeniyle şişman ve sarkık değildi. Güneşte bırakılmış bir mum gibi erimiş görünüyordu.

Iver yerde yatan bir şeye eğildi. "Kızım nasıl, ha?" diye sordu Iver.

Kızı mı?

Iver ışığı fark etti ve döndü. Balmumu adam paçavralar giymişti. uzun zamandır unutulmuş bir tunik kalıntıları. Örümcek ağları gibi yırtık ve yıpranmış, çözülmüş uçları su altındaki uzun saçlar gibi aynı ürkütücü dalgalı hareketle sallanıyordu. Iver'in alt dudagında tükürük parlıyordu ve gözleri ne kadar küçük olsa da, hevesli bir sevinçle genişlemişti. Iver hareket ettiğinde, Gifford nefesini tuttu.

Roan ayaklarının dibinde yatıyordu. Titremekten başka hareket etmiyor, inlemekten başka konuşmuyordu.

Gifford'un öfkesi alevlenince mağara aniden aydınlandı. "Karımı bırak!" diye bağırdı.

"Gifford? Gifford... Sakat olan mı?" Iver şok içinde bakakaldı ve geri çekildi.

Gifford zırh giymiyordu, kılıcı yoktu, ama bunların hiçbiri önemli değildi. Öfkeyle ve yumruğunu kaldırarak saldırdı. "Onu bırak dedim!" Dahl Rhen'in sessiz çömlekçisi titriyordu, ama soğuktan değil. Gözleri geniş ve vahşiydi, çenesi sıkıydı.

Iver korkuyla sinmişti.

"Ona bir daha dokunursan, bir taş bulur ve sonsuza kadar kafanı parçalarım! Anladın mı?" O anda bağıırıyordu. "Anladın mı, seni hasta piç kurusu? Ondan uzak dur!"

Gifford eğilip Roan'ı nazikçe kollarının arasına aldığıında, Iver mağaranın karanlık köşelerine kayboldu. Gifford onu dışarı taşıırken, Roan ağlamaya devam etti.

"Dışarı çıkma," dedi Iver gölgelerin içinden. "Güvenli değil. Işık... seni bulacaklar."

Onun sesini duyunca Roan titredi.

"Sorun yok, Roan," diye fısıldadı Gifford. "Ben yanıdayım. O gitti. Artık sana dokunmayacak. Söz veriyorum. Eğer tekrar denerse, onu çıplak ellerimle parçalarım, yemin ederim. Eton şahidim, Elan yargıcım olsun, yemin ederim."

Gifford, Roan'ı diğerlerinin yanına taşıdığıında durum biraz düzelmişti. Tesh ve Tressa hala donmuş zeminde yatıyorlardı ama biraz iyileşmişlerdi. Tesh'in kafası ezilmiş gibi görünmüyordu,

sert bir sopayla korkunç bir şekilde dövülmüş gibi görünüyordu. Dişleri hala eksikti ve burnu eğriydi, ama en azından çenesi çalışıyor gibi görünüyordu. Tressa o kadar iyileşmemişti, ama yanına dönmüş ve bükülmüş uzuvlar düzgün bir hizaya benzer bir şekilde yeniden yerlerine oturmuştu.

İkisi de tekrar konuşabiliyordu.

"Roan'ı buldun," dedi Tesh. Görmeye çalışırken başını hafifçe eğdi. Çenesi çalışıyordu, ama Tesh'in sesi zayıf ve titriyordu.

Gifford, Roan'ı Tressa'nın yanına yatırırken başını salladı. Uzaklaşmaya başladı, ama Roan onu şaşırtıcı bir güçle koluna tutunarak onu şaşırttı. "Beni bırakma."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye onu teselli etti. "Ve şimdiye kadar anlamış olmalısın, seni asla terk etmeyeceğim."

Yine de Roan onu kucaklayarak kendine çekti ve bırakmadı. "Çok korkuyorum." "Senin için onu öldürebilseydim, öldürürdüm."

"Kimi?" diye sordu

Tesh. "Iver the Carver."

"Iver burada mı?" diye sordu Tressa, sonra bu çabadan dolayı acı içinde yüzünü buruşturdu.

Hangi yaranın onu rahatsız ettiğini Gifford tahmin edemiyordu. Kadın o kadar hırpalanmıştı ki, ona bakamıyordu. "Roan'ı aldı."

"Ve onu buldun mu?" Açıkça acı çekmesine rağmen, Tressa gülümsemeyi başardı. "Nasıl gitti?"

"Hiçbir şey yapmam gerekmedi. Sadece bağıştım." "Gerçekten mi? Onu bıraktın mı?"

Gifford omuzlarını silkti. "Benim için önemli olan tek şey Roan." Kızın yüzündeki saçları eliyle kenara itti. Onu ilk bulduğunda, kızın durumu çok kötüydü. Tressa kadar kötü değildi ama ondan çok da geride değildi. Yüzü morarmış, bir düzine kesikten kanıyordu. Tesh gibi, ön dişlerinin bir kısmı eksikti, burnu kırılmıştı ve bir gözü kanla dolmuştu. Şimdi dişleri yerine gelmişti.

Gözü hala kırmızıydı ama iyileşiyordu ve burnunda sadece kötü bir çürük vardı. Diğerleri gibi o da iyileşiyordu. Her biri farklı hızlarda kendilerini geri kazanıyordu. Roan diğerlerinden daha hızlıydı ve izlerken çürüklerin azalmaya başladığını gördü.

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi ona, gözleri yaşlarla dolarken. "Beni geri getiriyorsun," diye fısıldadı, dudakları titreyerek.

"Brin'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Tesh, sesi konuşurken giderek daha kararlı hale geliyordu. "Dışarıda onun izini gördün mü?"

Gifford başını salladı. "Hiçbir şey yok. Iver'in sesini duymasaydım Roan'ı bulamazdım. Onu bir mağaraya sürüklemişti." Gifford

karısının yüzüne baktı. "Sana bir şey yaptı mı?"

Roan başını salladı, gözleri sanki bir an bile ondan ayrılmak istemiyormuş gibi ona sabitlenmişti. "Zamanı yoktu. Beni taşımak sana göre daha zordu. Bu çabadan yorgun düşmüştü. Teşekkür ederim, Gifford. Teşekkür ederim. Çok korktum. Yalnız kalmak... tamamen yalnız... onunla."

Roan titredi.

"Seni seviyorum," dedi. "Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Sanki bu sözler sihirliymiş gibi, Roan sakinleşti. Gözlerindeki yaşları sildi ve kendi gücüyle oturur pozisyona geldi. Sonra ona gülümsedi.

"Sen benim kahramanımsın."

Bu sözleri duyunca ve onun mutlu yüzünü görünce, Gifford artık acı hissetmediğini fark etti. Kalçasındaki ağrı gitmişti ve garip bir şekilde daha hafif hissediyordu.

"Daha parlak görünüyorsun," dedi Roan. Onu bir süre inceledi. "Işığın... beni ilk bulduğunda olduğundan daha parlak."

Omuz silkti. "Sen de beni geri getiriyorsun, sanırım."

"İyi olmuş," dedi Tressa. "*Burası* karanlık... Burası her neredeyse." Roan, görünmeyen gökyüzüne doğru baktı. "Başka düşen var mı?"

"Brin düştü," dedi Tesh, sonra başını kaldırmaya çalışırken homurdandı. "Çok ağır. Zar zor hareket edebiliyorum."

"Su gibi," dedi Roan. "Daldıkça, ne kadar derine inersen o kadar ağırlaşır."

Herkes yukarı baktı ve ağırlığı görebiliyormuş gibi başlarını salladı.

"Sanırım Tressa ve Tesh yukarıda bunu hissediyorlardı." Roan işaret etti. "Ama burada, derinlikte, durum daha kötü. Korkunç. Sen de hissediyorsun, değil mi Gifford?"

Omuz silkti. "Biraz. Önceden daha kötüydü, şimdi o kadar da kötü değil. Sadece biraz halsiz hissediyorum, hepsi bu."

"Brin'e ne oldu acaba?" dedi Tesh. "Bu Iver denen adam, ona da bir şey yapmış olabilir mi sence?"

"Onu görmedim," dedi Gifford. "Görseydim, inan bana, onu da geri getirirdim."

"Tabii ki, demek istediğim..." Tesh yutkundu ve Gifford, ağzının kanla dolduğunu düşünmeden edemedi. "Sadece korkuyorum."

"Güven bana. Anlıyorum."

Roan başını salladı. "Brin orada değildi. Sadece ben ve Iver vardık. Sanki tanrılar tarafından ona gönderilmiş bir hediyeymişim gibi konuştu. Hareket edemedim. Konuşamadım." Titredi.

"Artık benimle güvendesin. Artık sakat değilim ve o yaşlı piçi öldüremeyebilirim, ama bir daha seni tehdit ederse, keşke öldürebilseydim diye pişman olmasını sağlarım."

"Korkmuyorum," dedi ona ve bir kez daha onu kendine çekip başını omzuna yasladı. "Sadece... burası çok soğuk."

Yine titredi ve onu öyle görmek, esnemek gibi bir etki yarattı. Tressa titremeye başladı, ardından Tesh de titremeye başladı.

"Soğuk, değil mi?" Gifford etrafına bakındı, bir çözüm aradı, ama sadece sonsuz kırık düzlükleri, dünyanın kök mahzenini gördü. "Belki başka bir ateş yakmalıyız."

Roan'ın gözleri korkuyla büyüdü.

"Kraliçe buraya kadar ulaşamaz, Roan." Gifford yukarı baktı ama hiçbir şey görmedi: ne kraliçe, ne bankorlar, ne de yarıkların tepesi. Gifford'un ışığının ulaşamadığı her yer aynıydı: karanlık. "Kimsenin ulaşabileceğini sanmıyorum."

Roan başını salladı. "Yakacak bir şey yok."

"Hiçbir şeye gerek yok. Bu gerçek ateş değil."

Roan titrek alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Endişeyle ona baktı. "Odun olmadan nasıl yapacağımı bilmiyorum." Onu hayal kırıklığına uğratmaktan endişeli görünüyordu.

"Sorun değil," dedi ona. "Burada ateş yakabilir miyiz, onu bile bilmiyorum."

Abyss başka bir yer gibi hissettiriyordu, öbür dünyanın unutulmuş bir köşesi gibi, ve dünyanın dibinde neyin işe yarayıp neyin yaramayacağını kim bilebilirdi ki? Rel'de ve Nifrel'in üst katmanlarında, insanlar eshimlerini kullanarak çevreyi kendi zevklerine göre bir yere dönüştürmekti. Ancak bu yer boş bir tuval gibiydi — hayır, tuval değil, çerçeve gibiydi. Gifford, ilk ölümler geldiğinde tüm Phyre'in

yeni ölümlerin geldiği zamanki Abyss gibi olduğunu hayal etti. Yüksek rakımlı bölgelerde ağırlık ve baskı o kadar ezici değildi, bu yüzden Ferrol ve Drome gibi olanlar iradelerini kullanarak kendi beğendikleri bir yer yaratabilmişlerdi. Ama Abyss'in derinliklerinde iradeler ezilmişti ve eshim kıtlığı vardı. Manzarayı değiştirmek için yeterli değildi.

"Önemli olan ateş değil. Her şeyi yanlış değerlendiriyoruz. Aslında üşümüyoruz bile. İhtiyacımız olan şey sıcaklık fikri."

"Senin yanında kendimi daha sıcak hissediyorum," diye itiraf etti Roan.

O da başını salladı. "Rel'deki Rhen köyündeki kuyu gibi. Daha fazla insan, daha fazla eshim."

Roan açık alana baktı. "Soğuk gerçek değil, ama fikir gerçek. Öyle görüldüğü için donuyoruz sanıyoruz. Burada, açık alanda, bu

donmuş zeminde, buz gibi düşünceler düşünmeden edemiyoruz."

"Iver'in mağarası gibi küçük bir barınak bulabilirsek, vücut ısıımızın birbirimizi ısıttığını hayal edebilirdik. Bence bu yardımcı olurdu.

O zaman buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışabiliriz." Gifford, Iver'ı kovup onun mağarasını ele geçirmeyi düşündü, ancak Roan için açık alanda oturmaktan daha kötü olabileceğini düşündü.

"Çıkış yolu mu?" dedi Tressa şaşkınlıkla.

"Düşmüştük," dedi. "Tırmanarak çıkabilmemiz mantıklı, değil mi?"

"Hayır, değil."

"Tabii, haklısın," diye kabul etti Gifford. "Şu anda hiçbir şey mümkün görünmüyor, ama bir sığınak bulduğumuzda her şey daha iyi görünecek. Roan, yürüyebilir misin?"

"Sanırım." Bacaklarını bükerek dizlerinin üzerine çöktü. "Sanırım, evet."

Gifford, Tesh'e baktı.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Adam hala taşın üzerinde yatıyordu.

Gifford, Tressa'ya sormaya tenezzül etmedi. Kadın, kırılmış çubuklarla dolu bir çuvala benziyordu. Hepsini taşıyamazdı.

Umutsuz vaka.

"Gifford?" dedi Roan. "Ne oldu? Işığın... yine sönüyor."

"Üzgünüm, bunun nedenini bilmiyorum."

"Umut," dedi kadın. "Belki de inanç. Karanlığa karşı koymamızı sağlayan güç budur."

"Aptalca bir iyimserlik," dedi Tressa. "Bu arada, ben bunu hiç anlamıyorum." Başını kaldırması imkansız görüldüğü için gözlerini kaldırıp Gifford'a baktı. "Sen sefil bir hayat yaşadın, tanrılar dahil herkes tarafından hor görüldün —hayır, özellikle tanrılar tarafından. Ben senden daha iyi durumdaydım—en azından bir süreliğine. Sonra sana birkaç tane tamamen berbat olmayan yıl bahşedildi ve şimdi sen Bay Güneş Işığı oldun, parlak ve neşeli. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Roan var," diye cevapladı. "Ve çok düşük beklentilerim. Beni mutlu etmek için çok fazla şey gerekmiyor."

"Ama sen mutlu değilsin," dedi Roan. "Işığın hala zayıflıyor. Sorun ne?"

Gifford kendini daha parlak hale getirmeye çalıştı, ama işe yaramadı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Hepiniz incindiniz. Yardım etmek istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kendimi... Kendimi biraz bunalmış ve çok korkmuş hissediyorum."

"Seni de bizimle birlikte aşağı çekiyoruz," dedi Roan.

Gifford'un ışığı giderek zayıfladı. "Sen benim için bir yük değilsin, Roan."

"Ben de kesinlikle bir destek değilim," dedi Tressa.

Yanına dönmeye çalışan Tesh vazgeçti. Roan da dirseklerinin üzerine yaslanarak dinlenmeye başladı.

Onları kaybediyorum, diye düşündü Gifford ve ışığı bir kez daha zayıfladı.

"Giff... ard," dedi Roan, ona sarılarak. "Bunun seni etkilemesine izin verme." konuşması belirsizdi. Ağzında bir sorun vardı. Ön dişleri —*yine kaybolmuş!*

Gifford soğuşun içini kapladığını hissetti. Titredi ve bir zamanlar gecenin karanlığında fener kadar güçlü olan ışığı, artık titreyen bir mumdan biraz daha fazlası haline gelmişti. Ağırlığın onu aşağı doğru bastırdığını, donmuş zemine sabitlediğini hissetti.

Roan'a sarıldı, kollarını ona doladı ve sıkıca sıktı. Onu kucakladığı sürece hala sıcaklık vardı. "Seni seviyorum," dedi, büyüünün tekrar işe yarayacağını umarak.

Roan başını kaldırıp gülümsedi ve mükemmel dişlerini gösterdi.

O sırada yanağını donmuş zemine dayamış, ovayı seyreden Tressa fısıldadı, "Phyre adına, o da ne?"

Uzakta, ufkun hemen üzerinde göz kamaştırıcı bir ışık belirdi. "Sabah yıldızı gibi," dedi Roan.

"Oraya gitme," diye uyarılmıştı Iver. *"Güvenli değil. Işık... seni almaya gelecekler."*

"Giderek büyüyor." Gifford, Roan'a zarar vereceğinden korkacak kadar sıkı sarıldı. "Bize doğru geliyor."

Her saniye daha da büyüyen parlaklığa korkuyla bakan dördü, hep birlikte nefeslerini tuttular. Onun yolunun tam üzerinde yatıyorlardı.

Onlar kim? diye merak etti Gifford.

Bir an sonra, bunun *onlar* değil, bir *kişi* olduğunu ve onun parlaklığın ötesinde olduğunu fark etti.

Onlara doğru koşan Brin, "Tesh!" diye bağırdı.

Abyss'te birini bulmak harikaydı; *onu* bulmak ise büyük bir sevinçti. Yine de burası, Tesh'in olmasını isteyeceği son yerdi.

Korkunç görünüyordu, parçalanmış, sakatlanmış ve sert zemine uzanmış haldeydi. Tressa daha kötü görünüyordu. Roan daha iyiydi, Gifford en iyisiydi, ama hiçbiri iyi görünmüyordu.

"Hayattasın..." Brin kendini tuttu. *"İyisin."*

Tesh elini gözlerine siper ederek ona baktı. "Brin?"

Yaklaştı ve yüzündeki morluklar, şaşkınlıktan sevinçle doldu.

"Benim," dedi ona. "Sen iyisin."

"Ben iyiyim. Şey..." Arkasına baktı. "Beni takip eden korkutucu şeyler vardı ama sanırım onları atlattım. Çok hızlı hareket etmiyorlar ve ben oldukça çevikim. Onların görüş alanından çıktığımda durduklarını umuyorum. Durmamış olsalar bile, buraya gelmeleri yaklaşık bir yıl sürer."

Tesh'in elleri yerden yavaşça kalktı. Çaba sarf ettikleri için titriyorlardı, ama Brin'in yüzünü avuçlamayı başardı. Onu nazikçe kucaklayarak kendine çekti ve öpüştüler. Titriyordu, tüm vücudu sallanıyordu. "Çok üzgünüm, Brin. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Raithe, seni alıp götürmem, birlikte yeni bir hayat kuracağımız huzurlu bir yer bulmam için bana yalvardı. Bana nasıl yaşanacağını, *gerçekten* nasıl yaşanacağını gösteriyordu. Onu dinlemeliydim. Ben son Dureyan'dım ve benim yüzümden, benim için bir baba gibi olan adamı dinlemediğim için, tüm klanım yok oldu."

Brin'in gözleri yaşlarla doldu. Bir zamanlar çok güçlü, kendine güvenen ve yetenekli olan adam, şimdi onun önünde kırık ve zayıf bir halde yatıyordu. Konuşacak sesini bulamadı.

"Beni sevemesen de önemli değil," diye devam etti, sessizliği doldurarak. "Ben seni seviyorum ve seninle evlenmeliydim. Raithe'yi dinlemeliydim, seni alıp gitmeliydim ve çocuklarımız olmalıydı..." Sesi kırıldı. Çabalamayı bıraktı ve ona sarıldı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Brin. "Ve buradan çıkar çıkmaz Raithe'nin istediği her şeye sahip olabiliriz."

"Beni nasıl sevebilirsin? Yaptıklarımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Beni havuza kadar takip ettin."

"Demek istediğim o değildi."

Ona gülümsedi. "Seni seviyorum, Tesh. Bana açıklamamı isteme. Sadece seni

sevi "Anlamıyorum."

yoru "Tesh, seni sevmek benim *karar vereceğim* bir şey değil. Bu bir seçim değil. m." Belki

seni sevmemem gerekir, ama seviyorum. Bu benim kontrol edebileceğim bir şey değil." "Bu mantıklı değil."

"Olması da gerekmiyor. Her şey mantıklı değildir. Teraziler dengede olmak zorunda değildir. Yanlışlar düzeltilmek zorunda değildir. Ben senin gibi değilim, Tesh."

"O da senin gibi değil," dedi Tressa. "O bir aptal." "Belki," dedi Gifford. "Ama ayakta duruyor."

BÖLÜM BEŞ RAHATSIZ
EDİCİ KIZLAR

*Kiminle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz —
onlarla karşılaştıktan sonra bile. — BRIN'IN KİTABI*

Neim var bilmiyorum.

Imaly kendini hasta hissediyordu. Kendini çok kötü hissediyordu ve durumu gittikçe kötüleşiyordu.

Belki de bunun için çok yaşıyım.

Bu düşünce günlerdir kafasında yankılanıyordu ve evdeki gürültünün üstesinden gelmek için daha da yüksek sesle yankılanıyordu.

Devrim gençler içindir, diye düşündü, sonra Makareta ve Aiden'in trajik kaderlerini hatırladı. Hayır, bu doğru değil. Gençler çok aptal.

Gençler, azim, hırs ve ideallerine sarsılmaz bir inançtan faydalananı olsalar da, bu araçlara sahip olmak yeterli değildi. *Deneyim*, eksik olan önemli bir bileşendi. Gençler, dünyanın nasıl işlediğini anlayacak kadar çok şey görmemişlerdi. Her şeyi olduğu gibi kabul ediyorlardı çünkü gerçeklikleri bundan ibaretti ve bu sınırlama, alternatif olasılıkların kapısını kapatıyordu.

Manzaranın sadece bir kısmını görenler için, varsayımlar yaygındı ve tehlikeliydi. Sadece zamanın yavaş akışına kapılarak, bir kişi neyin ne olduğunu, *neyin ne olduğunu* ayırt edebilir ve *neyin olabileceğinin* olasılığını belirleyebilirdi. Bu karşılaştırma, bilgelik ve anlayış kazandırıyor. Bazı şeyler sonsuzdu, diğerleri geçici olarak değiştirilebilirdi, ancak çok az sayıda şey, dünya sonsuza kadar değişecek şekilde değiştirilebilirdi. Değişmez değiştirilemeyen ya da kısa vadeli şeyler için yapılan fedakarlıklar aptalcaydı. Ancak renk körü olup kırmızı, yeşil ve sarı bir kapıyla karşı karşıya kalanlar gibi, gençler de aradaki farkı anlayamıyordu.

Yani karar bana kalmış.

Imaly iç geçirdi.

Duvarın diğer tarafından tekrar vurma sesleri başladı. Boğuk bağırıışların ardından yatak odasından kahkahalar geldi. Suri ilk kez

Imaly, mistik ve Makareta'nın çatışacağından ve böyle bir çatışmanın Makareta'yı daha derin bir depresyona sürükleyeceğinden endişeleniyordu. Eğer böyle bir şey olsaydı, her iki Sanatçı da Küratör için işe yaramaz hale gelirdi. Onun sürprizine ve şansına, son zamanlardaki trajik geçmişlerinden dostluk bağları doğmuştu. trajik geçmişlerinden dostluk bağları oluşmuştu.

Imaly'nin ikinci endişesi, Suri'nin varlığının komşuların dikkatini çekmesiydi. Böylesine tanınmış bir kişiyi evine kabul etmek, ilgi çekecekti. Imaly, dış köylerden Fhrey'lerin kapısını çalarak Suri'yi görmek istediklerini söyleyen kabuslar görüyordu. Sonuçta, böyle bir şey olmadı. Kimse *Rhune* ile ilgilenmek istemiyordu ve herkes Estramnadon'dan kaçınıyordu. Artık tapınak ejderhalar yaratıyordu. Şehirde bulunanlar bile kapılarının çalınmasından korkarak evlerine kapanmışlardı.

Vidar ilk ejderhayı Avempartha'dan çok uzak olmayan bir yerde yaratmıştı. Imaly sık sık o yolculuğun nasıl geçtiğini merak ederdi. Kız kardeşiyle konuşmuş muydu? Seçeneği olmadığını açıklamış mıydı? Yoksa zamanını ağlayarak ve af dileyerek mi geçirmişti? Suri, Imaly'ye "derin akorları çalmak" için neyin gerekli olduğunu açıklamıştı, bu da Rhunes'un neden tek bir ejderhaya sahip olduğunu açıklıyordu.

Lothian daha fazlasını istiyordu.

Imaly bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Bu yüzden Estramnadon sakinleri evlerinde kalıyor, kapıların arkasına saklanıyor ve kapının çalınmamasını umuyorlardı.

Kurban edilme konusunda endişelenmeyen tek iki kişi, yan odada boğuşanlardı. Imaly'nin Suri ve Makareta, ateş ve su gibi bir arada var olabilirdi, ikisi birbirlerinin çaresi olduğu ortaya çıktı. Onların beklenmedik dostluğu, Makareta'nın depresyonuna mucizeler yarattı. Makareta'nın depresyonuna harikalar yaratmış ve Jerydd'in Suri'ye kötü davranışlarıyla beslediği güvensizliğin keskin kenarlarını umarım köreltti.

Güm! Duvarda asılı duran Gylindora Fane'in portresi sallandı ve yana doğru eğildi.

"Kesin şunu!" Imaly patladı. "Ne yapıyorsanız yapın, kesin şunu!"

Küratör, sebze bahçesine bakan, şimdi karla kaplı küçük köşedeki güneşli bir sandalyeye çöktü.

"Bizi mi çağırıdınız?" Makareta, kirli önlüğü ve suçlu bir ifadeyle bölmenin etrafından dolaştı.

Suri geride kaldı. Imaly'nin en iyi asica'sını giymişti, artık ona göre dikilmişti.

"Evimi darmadağın etmek zorunda mısınız!" Imaly ayağa kalktı ve resmi düzeltti.

"Biz sadece..."

"Ne yaptığınız umurumda değil. Artık dayanamıyorum."

"Ne oldu?" Makareta tereddütlü bir adım attı ve Imaly, genç Fhrey'in elinde bir çekiç olduğunu fark etti.

Ferrol adına, bunlar ne yapıyorlar?

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Imaly, bu sefer başka bir şeyden çok kolaylık olsun diye. Kendini şarap yapmak için sıkılan bir üzüm gibi hissettiğini açıklamak istemiyordu. Aquila'nın üyeleri kararlılıklarını yitiriyorlardı ve Vasek de tereddüt ediyor gibiydi. O, masanın kenarına bıraktığı kırılğan ve pahalı bir kristal parçası gibiydi ve rüzgâr da şiddetleniyordu.

Her şeyin üstüne, masum insanlar ölüyordu ya da yakında ölecekti. Omuzlarına çok fazla yük binmişti: atalarının mirası, savaşın sonucu ve Fhrey halkının geleceği. Kolu ve onu çekmenin yükünü omuzlarında taşıyordu. Ve her gece eve geldiğinde Suri ve Makareta'nın şakalarına maruz kalıyordu.

Imaly içini çekti. "Ama birkaç şeyi gözden geçirme zamanı geldi, lütfen oturun. İkınız de."

İkisi sandalyeleri çekip, pencerelerden içeri giren göz kamaştırıcı güneş ışığından kaçınmak için gölgeye taşdılar. Perdelerin açık olduğunu fark eden Imaly, sandalyesine dönmeden önce perdeleri kapattı.

Biri Makareta'yı görüp beni ihbar ederse, bu kozmik adalet olur.

Özellikle de bu iş neredeyse bittiğine göre.

"Birkaç şey derken, demek istediğin..." Makareta, sesini alçaltıp ciddiyetle konuşmaya başladı.

Imaly başını sallayarak tekrar yerine oturdu, sonra Suri'ye odaklandı. Imaly açık fikirli olmaya çalışsa da, Suri asica giydiğinde gülünç görünüyordu. Tadilat yapılmış olsa da, elbise hem çok büyüktü hem de tarzı yanlıştı. Bu, Imaly'nin genellikle resmi ortamlar için ayırdığı bir elbiseydi ve bir Rhune'un bu elbiseyi giydiğini görmek, zıtlıkların çarpışmasına tanık olmak gibiydi. Birçok yönden bu çarpışma uyguntu, çünkü Suri çelişkilerin bir anıydı.

"Duydun mu bilmiyorum," diye başladı Imaly, "ama bir ejderha yaratılmayı başardı."

"Nerede?" diye sordu Suri, sert ses tonu Makareta'nın sesini sıradanlaştırıyordu.

"Avempartha." Imaly gerildi. Bu, aşması gereken üç tehlikeli engelden ilkiydi engellerden ilkiydi ve hiçbiri kolay olmayacaktı.

"Halkımın zarar görmesine izin vermeyeceğimi söylemişim." Suri'nin sözleri bir tehdit gibiydi.

Imaly şaşırمامıştı. Bunu bekliyordu, ama evcil bir ayının sana saldırabileceğinden şüphelenmekle, onun gerçekten kükrediğini duymak arasında fark vardı.

Imaly, Suri'nin ince düşünceli bir kişi olmadığını çoktan öğrenmişti, bu yüzden Küratör, bu ses tonunun korkutmak için kullanılmadığını biliyordu.

Imaly, keskin bir mızrağın ucuna bakarak bir sonraki sözlerini dikkatlice söyledi. "Anlaşmamızı unutmadım ve lütfen şunu unutmayın ki bu bilgiyi sizden saklayabileceğimi ama saklamadığımı lütfen unutmayın. Bu olay, hızlı hareket etme ihtiyacımızı hızlandırdı. Yarın gece Aquila'nın resmi toplantısını düzenleyeceğim ve Lothian'ı tahttan indirmek için bir karar alacağız. Ertesi gün onu öldüreceğiz ve anlaşmamızın benim kısmını yerine getirmiş olacağız."

Imaly bekledi ve düşüncelere dalmış, dövme kaşlarını çatmış Suri'yi izledi.

Imaly bu işi bir an önce halletmek istese de, sabrın değerini biliyordu. Acele edemezdi. İnsanlar çok hızlı ilerlediklerinde kazalar olurdu.

"Halkıma bir saldırı mı oldu?" diye sordu mistik.

"Anladığım kadarıyla, ejderha nehir kenarındaki kampı temizledi ve orada konuşlanmış askerleri kovdu. Bu ilk canavarın amacı savunma. Saldırı için daha fazlası yapılacak, bu yüzden anlaşmamıza sadık kalmak için programımı öne aldım. Bu yeterli mi? Yoksa şimdi beni öldürecek misin?"

Makareta'nın gözleri büyüdü ve dikleşti, Suri'yi daha iyi görebilmek için döndü ve mistik kadına sanki başka bir şeye dönüşmüş gibi baktı. "Siz ikiniz ne tür bir anlaşma yaptınız?"

Suri Imaly'ye bakarken ikisi de cevap vermedi. Soğuk bakışlarından, Küratör elini aşırı oynadığını, kızı yanlış değerlendirdiğini düşündü.

"Gerçeğin tamamını söylemiyorsun," dedi Suri.

Imaly, hiçbir şey ele vermemek için hareketsiz kalarak yutkundu.

Sihir kullanıyor, ama zihin okuyamaz. Hiçbir Miralyith bunu yapamaz.

O üçü birbirlerine karşı oturduklarında sessizlik hiç bu kadar sağır edici olmamıştı. Bilgisiz bir gözlemciye göre, onlar mutfakta sohbet eden ve bir anlaşmazlık yaşayan üç kadındı. Imaly için ise dünya ve içindeki herkes, bundan sonra ne olacağına bağlıydı. Suri, Küratör'ün derisini eritmeye karar verirse Makareta'nın onu savunup savunmayacağını merak ederken, kendini eşit nefes almaya zorladı.

"Bana yalan söylüyorsun," dedi Suri. "Ama..."

Derisinin vücudundan damlarken cızırdadığını ve çatırdandığını düşünerek, Imaly hayatında bu kelimeyi duymaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Evet?"

"Ama bunun önemi yok. Arion'un yolu senin içinden geçiyor. Öyle olmak zorunda. Bundan eminim."

"Yani beni yaşatacak mısın?" Suri başını salladı.

"Bu iyi haber," dedi Makareta abartılı bir kayıtsızlıkla. "Ne oldu?"

"Neyse ki, hiçbir şey." Imaly bir sonraki engele hazırlanırken derin bir nefes aldı.

Hepsini bir kerede halletmek en iyisiydi.

Genç Miralyith'e dönerek, "Ama bu işin bittiği anlamına gelmez. Şimdi sıra sende," dedi.

"Benim mi?" diye sordu Makareta. Suri'ye baktı, sonra da Imaly'ye, sanki ikisi şeytani bir komplonun ortaklarıymış gibi.

"Senden bir ricam var, oldukça kötü bir ricam."

Makareta bir kez daha sandalyede dikleşti ve kötü haberlere hazırlandı. Son kavgadan sonra, Miralyith şüphesiz korkmuş görünüyordu.

"Tapınak iki koruma tarafından korunuyor: Synne ve Sile. Sile'nin pek bir önemi olmayacağını düşünüyorum, ama Synne bir Miralyith ve inanılmaz derecede hızlı olmasıyla tanınıyor. Tapınağı öldürmek için önce Synne'yi ortadan kaldırmak ."

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?" diye sordu Makareta. Imaly çenesini sıkıp ciddi bir şekilde başını salladı. "Hepsi bu mu? Korkunç olan şey bu mu?"

"Evet," diye cevapladı Imaly. "Onu öldürmeni istiyorum."

Makareta gülümsedi, sonra kıkırdamaya başladı. "Sorun değil."

Imaly, onun kayıtsız tepkisini beklenmedik ve biraz rahatsız edici buldu. "Emin misin?"

"Aiden'ı öldürdü," dedi Makareta. "*Onu ortadan kaldırmaktan büyük mutluluk duyarım*

Bir ölüm daha fark yaratmaz."

"Peki o zaman... iyi." Imaly durakladı ve farkında olmadan bir avuç dolusu kumaşı sıkıdığı asica'sının kucağındaki kırıksıklıkları düzeltti.

Son engel için zaman gelmişti.

"Tüm bunlar çok hızlı olacak. Herkes ne bekleyeceğini bilmeli. Öyleyse bunu gözden geçirelim, olur mu?"

Suri ve Makareta birbirlerine baktılar. İkisi de omuz silkti, yakında on binlerce kişinin kaderini ellerinde tutacak olanlar için çocukça bir hareket.

Bir sonraki bölüm için Imaly ayağa kalktı. O, ileri geri yürümekten hoşlanmazdı, ama yürümek onu sakinleştiriyordu. Oda küçüktü, bu yüzden küçük köşedeki ahşap masanın etrafında dönmek zorunda kaldı. Efsaneye göre, bu masa büyük büyükbabası Eyan'ın Gylindora için yaptığı masaydı ve büyük büyükannesinin ona aşık olmasının sebebiydi. Masa gibi sıradan bir şeyin onların aşkının temelini oluşturması Imaly ve diğer herkes için bir muammaydı. Önemli değildi. Bazı şeyler öyleydi işte.

"Benim ısrarımla," diye başladı Imaly, "tapınak, yarın Airenthenon'da savaşın durumunu konuşması yapacak. Konuşma sırasında ikinizin de orada olmasını istiyorum. Suri içeri giremeyecek, bu yüzden merdivenlerde beklemesi gerekecek. merdivenlerde beklemesi gerekecek."

"Neden orada olmam gerekiyor ki?" diye sordu mistik.

"Hiçbir neden yok - her şey planlandığı gibi giderse, umalım da öyle olsun. En büyük dileğim, kemerli geçitten olan biteni izlerken bir saat sıkılman. Ama işler planladığım gibi gitmezse, sen benim sigortamsın ve senin devreye girip beni, Aquila üyelerini ve halkına sunmak istediğimiz barışı korumanı bekliyorum. Bu çok mu fazla bir istek?"

"Orada olacağım," dedi Suri, ama Imaly, onun soruyu yanıtlamadığını fark etti.

"Peki ya ben? Tam olarak nasıl ve ne zaman harekete geçmeliyim?" diye sordu Makareta.

"Vasek'i ziyaret ettiğin gibi, başlığını kaldırıp Miralyith güçlerini gizleyen kalkanını kullanarak Airenthenon'a geleceksin. Kış olduğu için, başlığının kapalı olması kimseye garip gelmeyecektir. İçeride, insanlar küçük gruplar halinde durup konuşuyor olacaklar. Ben ortada olacağım.

Beni bul. Volhoric ve ben seni kürsünün arkasına yerleştireceğiz. Orada iki en az sekiz veya dokuz fit çapında iki devasa sütun dizisi var. Arkasında kaybolmak için fazlasıyla yeterli. Katılan herkes özenle seçilmiş ve bilgilendirilmiş, bu yüzden kimse fark etmeyecek. Tek endişem, beklenmedik birinin içeri girmesidir ve tabii ki Sile ve Synne. Bu yüzden görünürde olma. Fane oturduğunda, Synne Lothian'ın sağına, Sile ise soluna geçecek.

"Fane içeri girmeden önce Airenthenon'u aramazlar mı?" "Asla aramazlar."

"Neden?"

"Neden yapsınlar ki?"

Makareta, Suri'ye bir bakış attı, ama Suri hiçbir tepki göstermedi.

. "Oh, bilmiyorum. Belki de korudukları adamı öldürmek için kimse pusuda beklemediğinden emin olmak için olabilir mi? Sonuçta, daha önce bir kez onu öldürmeye çalıştık."

"Hayır, biz değil," dedi Imaly. "O sen ve arkadaşlarındı. Ama bu yıllar önceydi ve ikimiz de Gri Pelerin İsyanı'na katılanlara ne olduğunu biliyoruz. Lothian bu günlerde kendini oldukça güvende hissediyor. Kendini, Fhrey'lerin Fhrey'leri öldürmemesi gerçeğiyle korunan sevgili tanrı liderimiz olarak görüyor. Sadece Rhunes'lerden korkuyor ve onlar nehrin ötesinde, endişelenecek kadar uzaklar."

"Ben nehrin karşı tarafında değilim," diye işaret etti Suri.

"Doğru." Imaly başını salladı. "Ama o hala Orinfar tasmaşının seni engellediğine inanıyor. Senin oluşturabileceğin herhangi bir tehdit fiziksel olur ve Synne ile Sile, sana yaklaşımadan önce seni durdurmak için fazlasıyla yeterli olur. Tek gerçek tehdit Miralyith olur ve Lothian'ın bildiği kadarıyla, onun koruması, kendisi ve oğlu dışında hepsi birkaç gün uzaklıkta."

"Vasek hala hayatta olduğumu biliyor. Ya o ya da Aquila'dan biri fikrini değiştirip Lothian'ı uyarmışsa?" diye sordu Makareta.

"O zaman senin duruşunun en ufak bir fark yaratmayacağını düşünüyorum. Ayrıca, öyle olsaydı, tutuklanmış olurduk. Hala endişeli misin? Yoksa devam edebilir miyiz?"

Imaly bekledi, ama Makareta sessiz kaldı.

"Şimdi, fane konuşmasını yaparken, sen Synne'yi öldüreceksin. Her şeyi tetikleyen eylem seninki olacak, bu yüzden konuşmasının başlamasından bir dakika kadar sonra harekete geç. Sonrasında, Sile'yi ortadan kaldırmak senin yararına olacaktır, çünkü muhtemelen senin peşine düşecektir."

"Önce Lothian'ı öldürmem gerekmez mi?"

"Hayır. Sen sadece Synne ve Sile için oradasın." "O zaman kim öldürecek? Ve nasıl?" diye sordu

Makareta.

Imaly yürümeyi bıraktı. "Mawyndulë'yi ikna etmeyi umuyoruz."

Bu isim duyulunca ikisi de tepki gösterdi. Suri kaşlarını kaldırdı, Makareta ise tahta sandalyeye doğru eğilirken başını sallamaya başladı.

"Hayır. Hayır. Mawyndulë babasını öldüremez. Eğer öldürürse, ruhunu kaybeder." "Öldürmez."

"Imaly, bunu konuştuk. Buna izin veremem. Ona izin vermeyeceğim..."

Imaly ellerini kaldırdı. "Ruhunu kaybetmeyecek, bunun için değil. En yüksek otoriteden aldım bu bilgiyi."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ferrol'un baş rahibi Volhoric, Lothian'ın Ferrol ile olan antlaşmasını bozduğunu belirtti. Masum bir insan olan Amidea'yı öldürdüğünde, Ferrol Yasası tarafından korunan bir Fhrey olarak sahip olduğu statüsünü sonsuza dek kaybetti. Bu tek eylem

—tıpkı senin yaptığın gibi—onu toplumumuzdan kovdu, bu yüzden herhangi bir tepki görmeden öldürülebilir."

"Emin misin?"

"Volhoric bana bunu garanti etti ve niyetimizi açıklayıp Mawyndulë'den bizi kurtarmasını istediğimizde Aquila'nın önünde buna tanıklık edecek."

"Ama..." Makareta tereddüt etti. "Kendi babasını öldürmesini istemek? Bu çok büyük bir istek."

"Öyle, ama başka seçeneğimiz yok. Mawyndulë, Lothian'ın yönetiminin devam etmesinin tehlikelerini herkesten daha iyi biliyor. Gerekeni yapacaktır."

"Peki ya onun ruhunun güvende olduğu konusunda yanılıyorsan?" dedi Makareta. "Benimki çoktan gitti, o yüzden ben olmalıyım."

"Synne, Lothian ve Sile'yi öldüremezsin, Airenthenon'u ve onunla birlikte herkesi yok etmeden yapamazsın, değil mi?" Sanat hakkında kendi anlayışsızlığının Makareta'ya bu ifadeyi tartışma fırsatı vereceğinden korkan , Imaly hemen ekledi, "Yapabilsen bile, bu çok riskli. Synne çok güçlü ve bu, yarım yamalak önlemler için çok önemli. İki Sanatçıya ihtiyacımız var."

"O zaman neden Suri'ye yaptırmıyorsun?" diye sordu Makareta.

Imaly bu öneriye gerçekten şok oldu. "Fark etmemiş olabilirsin Mak, ama Suri bir Rhune. Şu anda savaş halinde olduğumuz bir ırk. Aquila'nın düşmanımızı liderimizi öldürmek için davet ettiğini insanlar öğrendiğinde nasıl tepki vereceklerini düşünüyorsun? Mawyndulë'nin başarı şansı en yüksek.

Synne, Sile ve sen Lothian'ın arkasında olacaksınız ve fane neler olup bittiğini görmek için dönmek zorunda kalacak. Bu, Lothian'ın önündeki galeride diğer Aquila üyeleriyle birlikte oturacak olan Mawyndulë'ye, babası kendini savunma şansı bulamadan saldırmak için mükemmel bir fırsat sağlayacak. Üstelik Lothian, oğlunun bir suikastçı olacağını beklemeyecektir. O olmak zorunda."

Makareta bunu düşündü. Kabul etmiş gibi görünmüyordu, ama kavga onu yormuştu. "Ve sonra o fane olacak, doğru mu?"

"Evet, Mak," dedi Imaly. "Synne öldü ve Vidar sınırda, başka kimsenin, Miralyith olmayan kimsenin bu riski alacağını düşünemiyorum. ona meydan oku. Sen bile bunu yapamazsın. Boynuz senin için çalmayacak çünkü artık bir Fhrey değilsin. Ayrıca, fane öldükten sonra, kornayı Suri'ye sunacağım."

"Neden?" diye sordu Makareta, ikisi arasında bakışlarını gezdirerek.

"İki nedeni var. Birincisi, bu Suri ile yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı, eşit bir takas. O, Lothian'a halkını tehdit eden ejderhalar yaratma yeteneği verdi, ben de ona bizimkileri zapt etmek için kornayı vereceğime söz verdim. İkimiz de birbirimizi yönetme gücüne sahibiz, ama tüm bu olay, ikimizin de barışı samimi bir şekilde aradığına dair bir kumar oldu. Ona kornayı vermek, Mawyndulë'nin Rhunes ile müzakere etmesini sağlamak için uygun bir baskı aracı." "Boynuzu olması bunu nasıl sağlayacak?"

"Normalde Aquila onu elinde tutar. Bir fane öldüğünde, en büyük çocuğu anında tahtın adayı olarak kabul edilir. Aquila, kornayı elinde tutarak, onu kimin çalabileceğine, yani fane'in varisine kimin meydan okuyabileceğine karar verir. Ama bu aslında bir zorunluluk değildir. Kimsenin onu kullanmasına izin vermeyebiliriz ve çocuk fane olur... bir nevi."

"*Bir nevi* derken ne demek istiyorsun?"

Imaly derin bir nefes aldı ve yanakları titreyene kadar nefesini verdi.

Şu anda bir kara tahta olsaydı ne yapardım.

Gylindora Boynuzu basit bir eser değildi. Kuralları ayrıntılı, gizemli, karmaşık ve genellikle dışarıdan bakanlar, yani boynuzun küratörü veya koruyucusu olmayanlar için kafa karıştırıcıydı. Açıklamalar hiçbir zaman kolay olmadı, ancak bu durumda bir açıklama yapmak gerekliydi.

"Boynuz çalınmazsa, meydan okuma ilan edilmemiş sayılır ve zaman sınırı yoktur. Yani Mawyndulë tapınağın güçlerine sahip olsa da, herhangi bir Fhrey onu meydan okumak için herhangi bir zamanda boynuzu çalabilir. Bu da demek oluyor ki, eğer Mawyndulë barış için çalışmazsa, Suri kendi seçtiği bir rakip arayabilir. O zaman Mawyndulë, Suri'nin seçtiği rakiple savaşmak ya da pozisyonunu bırakmak zorunda kalır. Tabii ki Suri'nin bunu yapmasına gerek kalmayacak, çünkü Fane Mawyndulë'nin ilk icraatı Fhrey ve Rhunes arasında barış ilan etmek olacak, en azından benim tavsiyem bu yönde. Ve Mawyndulë yıllar içinde benim görüşüme güvenmeyi öğrendi.

Makareta sordu: "Yani normalde bir zaman sınırı var mı?"

"Evet. Örneğin, fane öldüğünde ve varisi olmadığında. Bu durumda, genellikle iki rakip olur. İlk üfleyen kişi, tam bir gün ve gece geçtikten sonra sona eren bir döngü başlatır. Bu süre içinde başka kimse kornayı üflemezse, ilk üfleyen kişi fane olur."

"Öyleyse, boynuz taht için meydan okumak için kullanılıyorsa, neden varis kendisi çalmıyor? Bu, meydan okunmasını engellemez mi?"

Imaly başını salladı. "Hayır. İşe yaramaz. Boynuz zaten kan bağı olan bir aday olarak kabul eder ve sadece meydan okuyan kişiyi duyurmak için çalar. Ancak

eğer varis yoksa, ilk boynuz sesi bir gündüz-gece döngüsünü başlatır. Tüm Fhreyler bu sesi duyduğundan, herkese isimlerini ortaya koymaları için zaman tanır, böylece Aquila her iki adayı da seçebilir."

Rhune kızı, inatçı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturarak oturdu. "Mawyndulë'nin yeni fane olacağını bilmiyordum. O Arion'u öldürdü."

"Suri, intikam mı istiyorsun, yoksa barış mı? Seçimini yap. İkisini birden elde edemezsin."

Imaly bekledi. İkisi de başka bir şey söylemeyince, kararlı bir şekilde başını salladı. "Güzel. Artık hepimiz durumun ne olduğunu biliyoruz, Ferrol bize yardım etsin. Mak, Aquila toplantısında, Mawyndulë'yi babasını öldürmesi gerektiğine ikna etmek için yardımına ihtiyacımız olacak. Ruhunu kaybetme tehlikesi olmadığını garanti edersek, kabul edeceğini düşünüyorum. Ama sen de sonrasında onunla kalıp kararlılığını ölçmelisin. Eğer bunu yapmayacağına dair bir ihtimal olduğunu düşünürsen, bana hemen haber vermelisin. Bunu bunu yapabilir misin?"

Makareta sırtıttı ve Imaly'nin kalbi sızladı. Makareta, prensi ikna etmek için en uygun kişiydi. Onu bir kez baştan çıkarmıştı, bir kez daha başarabilirdi. Her açıdan, kız Mawyndulë'yi gerçekten seviyor Mawyndulë'yi gerçekten seviyor ve prensin fane olmasını her zaman istemişti. Hatta ona aşık bile olabilirdi. Mawyndulë'nin suçlarını affetmesini, onu Fhrey toplumuna geri kabul etmesini ve onunla evlenmesini bekliyor olabilirdi. O zaman ikisi birlikte yaşayacaktı. binlerce yıl birlikte. Gençlik hayalleri böyleydi: mutluluk bu kadar kolay elde edilebilir ve sonsuza kadar sürdürülebilirdi. Imaly'nin vicdanı, Makareta'ya hayatın gerçeklerini anlatmadığı için onu rahatsız ediyordu. vicdanını ağırlaştırıyordu.

Suçluluk. Beni bu kadar kötü hissettiren şey bu.

Imaly, çocuk sahibi olmamakla, bir kız çocuğu sahibi olmamakla, düşünmeye çalıştığı zaman yatak odasının duvarına vurup duran birini sahibi olmamakla bir şeyleri kaçırmış mıydı diye hep merak etmişti. Şimdi iki çocuğu vardı. Ve onlara sevgisini vermek yerine, onları kullanıyordu. Birlikte geçirdikleri her gün işleri daha da kötüleştiriyordu.

Onları çok seviyorum. Bu ihanet beni öldürecek. Ama onlar benim kızlarım değil, diye hatırlattı Imaly kendine.

Öyle olsalar bile, yine de bunu yapmak zorundaydı. Risk, tek bir hayatın, iki ya da üç hayatın ötesindeydi. Imaly, artıları ve eksilerin sonunda nerede dengelendiğini merak etti. Ölüm ve ihanetler ne zaman çok büyük hale geldi?

Onlar benim kızlarım değil.

Imaly, kendi kalbinin çılgınlıklarının üstüne çıkmaya çalışan bu düşüncüyü kafasında tekrar tekrar yineledi.

ALTINCI BÖLÜM MAĞARA

Umut kırılğan bir şeydir, umutsuzluk ise bir çekiç. —
BRIN KİTABI

Brin onlara ne olduğunu ve neden onun düşüşünün bu kadar kolay olduğunu anlayamıyordu. Gifford, çarpışmanın hemen ardından herkesin ne kadar korkunç görüldüğünü anlattı ve bazılarının diğerlerinden daha sert çarptığını açıkladı. Orada olup yardım edemediği için üzgündü, ama bunu görmediği için de memnundu. Tesh'in ezilmiş kafası ve dağılmış dişleri düşüncesi, şahit olmak bir yana, duymak bile zordu. Gifford'a göre, üçlü onu bulduğunda çok daha iyi durumdaydı.

Düşenler sadece onlardı. Tesh'e göre, Moya ve Rain Ferrol tarafından kaçırılmıştı. Mucizevi bir şekilde, Tekchin ortaya çıkmış ve Tesh'i kraliçenin kulesinden kurtarmıştı, ancak ikisi köprüdeki savaş sırasında ayrılmışlardı. Tesh ve Tressa, Beyaz Kraliçe'nin Eton'un Anahtarını ele geçirmesini engellemek için taş köprüyü kırduğında düşmüşlerdi.

Moya'nın onlarla birlikte olmadığı haberi hem bir lütuf hem de bir lanetti. Brin, kendinden emin, inatçı liderlerine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğunu hissetti. Ferrol'un Moya ve Rain'e ne yapabileceğinden endişe duyarken, onların düşenlerden daha iyi durumda olduklarını düşündü.

"Abyss'e düşenler bir daha asla görülmez." Ferrol, Brin Abyss'e düşmeden hemen önce böyle demişti.

Aşırı dramatik mi davranıyordu? Evet, uzak bir yerdi, ama yeterince zaman geçerse tırmanıp çıkabilirdik. Ayrıca Phyre'da zamanın Elan'daki gibi akmadığını düşünüyordum.

Diğerlerinin içler acısı durumuna bakarak, uçurumun duvarlarını tırmanmanın mümkün olmadığını biliyordu... henüz değil.

İyileşmeleri için biraz daha zamana ihtiyaçları var.

Onları bulduktan sonra, grup uzun süre açık alanda oturdu. Brin, Tesh, Gifford veya hatta Tressa'nın bir planla öne çıkmasını bekledi.

en genç üye ve grubun dışından biri olarak, öne çıkmanın kendisine düşmediğini düşünüyordu.

Hiçbiri oturmaktan başka bir şey yapmaya niyetli görünmeyince, Brin öneri istedi, ama kimse bir şey söylemedi. Tek konuşulan konu soğuktan korunmak ve barınak bulmak oldu. Hangi yöne gidecekleri veya ne zaman yola çıkacakları, aşılması çok zor bir sorun gibi görünüyordu. Brin, çeşitli seçenekler üzerinde oylama yaparak uzlaşma sağlamaya çalıştı. Bu bile çok zor olduğu için, istemediği liderlik rolünü kabul etti. İçindeki Moya'yı çağırarak, onlara ayağa kalkmalarını emretti, yürümelerini istedi ve yakında dinlenebilecekleri sözyle herkesi hareket halinde tuttu.

Gifford'a, zar zor hareket edebilen Tressa'ya yardım etti. İki kadın arasında, yaşlı kadın yere yığıldı ve ayaklarını sürükleyerek donmuş zeminde izler bıraktı, yüzündeki gergin çizgilerde acı çekişi belli oluyordu. Tesh ve Roan birbirlerine yardım ederek onları takip ettiler. İkisi de iyi görünmüyordu, sanki her adım bir işkence gibiydi.

Brin, korunaklı bir yer, bir girinti veya yarık aradı, ancak sümüklü böcek benzeri yaratıkları daha fazla keşfetmekten korktuğu için uçurumlara çok yaklaşımdan çekindi. Işığın çekilen yaratıkları, ateşin etrafına toplanan kelebekler gibi kolayca atlatmıştı, ancak Tressa ve Tesh'in de aynısını yapabileceğini düşünmüyordu. Belki de bu yaratıklar zararsızdı, ama Brin bunun aksini öğrenme riskini almak istemiyordu. Açık alanlardan başka bir şey bulamamaktan bıkmış ve diğerlerinin yorgunluktan şikayet etmesinden bıkmış olan Brin, bazı parçalanmış kayaları fark etti. Çaresizlik içinde, onları o yöne yönlendirdi ve daha fazlasını buldu. Parçalar yere dağılmıştı. Bazıları kaya büyüklüğünde, bazıları ise ufak parçalardı. Parçaları takip etti ve nereden geldiklerini merak etti.

Bir heyelan mı? Abyss'te mi?

Taş yığınlarının arttığını fark ederek bir uçurumun dibine kadar gitti. Çevresine hızlıca bakındı ve orada hiçbir şeyin olmadığını gördü. Dahası, bir mağara vardı, ama garip bir şeydi. Hiçbir yanı doğal görünmüyordu. Girişi çok büyüktü ve...

"Sanki bir şey taşı parçalamış gibi," dedi Gifford, Tressa'nın diğer kolunu boynuna dolayarak yanına geldi. Kaya üzerindeki belirgin oldukça belirgin olukları işaret etti, bir kişinin çamurda kazarken bıraktığı izlere benziyordu. "Büyük bir şey."

Büyük kelimesi, önlerindeki açıklığı tarif etmeye yetmiyordu. Gifford, bu kadar sıradan bir kelime seçerek, muhtemelen olası anlamını en aza indirmeye çalışıyordu, belki de kendi yararına. Brin'in gördüğü şey, kayalığın yan tarafında açılmış bir delikti ve bu deliği açmak için, tek gözlü dev Goll'dan daha büyük uzuvlara sahip bir şey

Görünüşe göre, bu deliğin açılması için çok büyük bir güç kullanılmıştı.

"Bunu ne yapmış olabilir?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Gifford. "Bu gerçek taş, eshim tarafından yaratılmamış. Ne bunu kazabilir ki? İçeri girmeli miyiz?"

"Emin değilim."

"Bir şey duyuyorum," dedi Roan arkalarından. Hem o hem de Tesh omuzlarının üzerinden geriye bakıyorlardı. "Bir şey geliyor."

Dinlediler. Brin, zonklayan yankıyı fark etmesi uzun sürmedi. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Sabit bir ritimle gelen ses, normal, canlı kulakların duyabileceğinden daha derindi. Kayalıklardan yankılanarak donmuş zemini sallıyordu.

"Bence denemeliyiz," dedi Gifford, kocaman açık deliğ

i Brin başını salladı. "Katılıyorum. Herkes içeri girsin."

işaret"Emin misin?" diye sordu Tesh. "Orada ne olduğunu bilmiyoruz ve ben edere k.

. Zar zor yürüyebiliyorum."

"Orada ne olduğunu bilmiyoruz, Tesh," diye cevapladı Brin, "ama burada kesinlikle bir şey var. Yaklaşıyor ve sesinden hoşlanmadım." Dikkatini Gifford'a vererek ekledi, "Sadece tedbirli davranmak için, iz bırakmamak için son kısmı Tressa'yı kaldırarak geçelim."

"İyi fikir."

Açıklıktan geçtiler ve bir mağaradan çok derin bir tünel gördüler. İçerisi daha fazla enkazla doluydu, parçalanmış kayalar yanlara yığılmıştı. Çoğu Brin'in daha önce gördüğü gözenekli türden kayalardı, ama daha derine indikçe kaya değişiyordu. Daha açık gri çizgiler ve mermer şeritleri gibi beyaz çizgili katmanlar, hatta bazı sarı ve paslı turuncu benekli bölümler gördü. Ana taşın bir tür arduvaz olduğu ve bir kısmının ince tabakalar halinde kırılıp kenarlara yığılmış olduğu bir yerde, tünel üç kayanın yanında sona eriyordu. Burada, hiçbir yere çıkmayan bu geçidin derinliklerinde, moloz yığınlarının arkasında gizlenmiş olan Brin, yürüyüşlerine ara verdi.

Diğerleri anında bez bebekler gibi yere yığıldılar. Tressa top gibi kıvrıldı. Tesh onun yanına düştü, Roan ve Gifford ise tünelin duvarına yaslandılar. Acınacak bir manzaraydı.

Harika değil, ama daha iyi, diye düşündü Brin. *En azından taş donmamış.* Arkasına bakıp dinledi, ama sesi artık duyamıyordu.

Umarım dışarıda duyduğumuz şey burada yaşamıyordur.

Beklediler ve bir an için Brin ritmik gürültü sesini tekrar duyduğunu sandı, ama ses kısa sürede kayboldu. Tünelde yalnızdılar, bir Karanlıkta kümelenmiş zayıf bir grup köstebek. Kimse konuşmuyordu. Hepsi çok hastaydı, her biri acı çekiyordu. Brin yardım etmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Burası Abyss'ti, dibi, en dibi, öbür dünyanın kurumuş kuyusu.

"Abyss'te kaybolanlar bir daha asla görülmez." Ama neden?

Brin, sonunda tırmanıp Alysın'e açılan kapıdan geçeceklerini, görevlerini tamamlayacaklarını ve dönüş yolculuğunda Moya, Tekchin ve Rain'i kurtaracaklarını umuyordu. Plan iyimserdi, ama onların yaşadıkları diğer şeylerden daha imkansız değildi. Yine de, yere kıvrılmış diğerlerine bakarken, kendine *şu soruyu* sormak zorunda kaldı: *Çıkmak bu kadar kolaysa, neden kimse bunu yapmadı?*

Moya bacağını kaybetmenin acısını yaşarken, Brin yardım aramaya çıkmış ve bulmuştu. Bu başarının hatırası ona güç vermiş, başka ne yapacağını bilmediği için aramaya tekrar değer olduğunu düşünmüştü. "Ben keşfe çıkacağım. Sizler burada bekleyin."

"Brin, dikkatli ol," dedi Tesh. Çok solgun ve zayıf görünüyordu.

"Ben iyiyim. Sadece etrafa bakacağım. Belki yardım bulabilirim, ya da kolay bir çıkış yolu, ya da yararlı bir şey. Ben yokken herkes dinlensin. Güçlerinizi toplayın. Uzun süre kalmayacağız. Tamamlamamız gereken bir görevimiz var, unuttunuz mu?"

Tressa hariç herkes başını salladı, Tressa hiç kıpırdamadı.

Brin dışarı çıktı. Diğerlerinden kurtulmuş olarak, hızlıca hareket ederek çevresini hızlıca gözden geçirdi. Abyss sessiz bir yerdi ve durup dinlediğinde hiçbir şey duymadı — damlama, gıcırtı, tıkırtı ya da rüzgârın esintisi bile yoktu. Mutlak sessizlik, kesinlikle korkutucuydu. Bu sefer Brin, uçurumlardan ve çukurlu kayalıklardan uzak durdu. Yine açık alana çıktı ve hızıyla, çok geçmeden yıkılmış köprünün kalıntılarına geri döndü. Kalıntılar düzensiz bir çizgi halinde duruyordu. Düz bir şekilde düştüklerini varsayarak, Brin bunları Nifrel'in üst katmanına hizalanmak için mükemmel bir referans noktası olarak kullanabileceğini düşündü. Düz yukarıda köprünün bulunduğu yer vardı. Enkaz hattının bir ucu Kilcorth Ovası'nı işaret ederken, diğer ucu Alysın'in kapısını işaret eden bir ok gibiydi.

Bir an için Brin kendini son derece zeki hissetti.

Ben gerçek bir Roan'ım, öyleyim.

Bu düşünce, bu bilginin pratikte bir yararı olmadığını fark edince kayboldu — en azından şimdilik. İhtiyacı olan şey, diğerlerinin güçlerini geri kazanmalarına yardım etmenin bir yoluydu. Ayrıca, taşların hangi ucunun hangisi olduğunu belirleyemiyordu. Bu, daha sonra önemli olacaktı. Dışarı çıktıklarında, Alysın Kapısı'na giden sütunu tırmanmak en iyisi olacaktı.

Bir ipucu bulmayı umarak, köprü bölümlerinin sıralarını takip etti ve sonuna ulaştı. Karanlığa bakarken, bir dizi büyük, kayalık tepecik gördü. Biri hareket etti ve Brin nefesini tuttu ve neredeyse kaçacaktı. Bir an sonra, gördüğü şeyin ne olduğunu fark etti: Dalgakıranlar. Devler, düştükleri yerde oturuyor ya da yatıyor gibi görünüyordu. Üçü hala kollarını birbirine kenetlemişti. Hiçbiri konuşmuyordu; fazla hareket de etmiyorlardı. Her biri şaşkın görünüyordu. Onları izleyen Brin, Tesh, Tressa ve Roan'ın düştükleri yerde öylece oturduklarını hatırladı.

Devlerin başları yavaşça döndü. Elbette onu görebiliyorlardı. Işığı engelleyecek hiçbir şey olmadığından, ışığı kilometrelerce öteden görülebiliyor olmalıydı ve o sonsuz karanlıkta ışık...

Umut.

O anda aklına bir fikir geldi. Phyre'da fiziksel hiçbir şey yoktu. Her şey ruhtan ortaya çıkıyordu. Brin'in bacakları ya da ayakları yoktu, ama hareket etmesinin bu şekilde olduğunu anlıyordu. Işık da aynıydı. Gerçek bir aydınlatma yoktu. Ya da belki de çok fazla basitleştiriyordu. Işık aynı zamanda güven, inanç ve imanı da kapsayabilirdi. Her biri ruhsal düzlemde bir tür güç üretiyordu ve bu güç ışık şeklinde kendini gösteriyordu. Bu yüzden damlalar onu kovalamıştı. O bir umut ışığıydı.

Breakwaters'a daha fazla yaklaşmak istemeyen Brin, enkazların arasından ters yönde geri döndü. Sonunda, pürüzlü bir taş sütuna ulaştı: Alysın Sütunu.

"Bazıları ona İğne diyor," demişti Fenelyus. Brin, sütunun dibinde durdu ve yukarı baktı.

Alysın'ın kapısı en üstteydi.

Işığı, çıkıntıları ve çok sayıda çatlak ve yarık bulunan pürüzlü kayaları ortaya çıkardı. Brin uzandı, birçok tutamaçtan birini kavradı ve çekti. Vücudunu en yakın çıkıntıya çekmek, on tüyden fazla olmayan bir yastığı kaldırmak gibiydi. Bir sonraki çıkıntıya, sonra da bir sonrakine tırmandı ve kendini çok heyecanlı hissetti. İlham onu ele geçirdikçe, Brin'in heyecanı arttı ve kendini havada zıplarken ve bir çıkıntıdan diğerine atlarken buldu.

Bu çok kolay! Dışarı çıkmak mümkün.

O bırakıp aşağı süzüldü.

Keşfinden dolayı çok mutlu olan Brin gülümsedi. Sadece sütunu bulup tırmanmanın mümkün olduğunu kanıtlamakla kalmamış, aynı zamanda Abyss'in zihinsel haritasını da oluşturmayı başarmıştı. Kırık köprü kanyonun ortasındaydı ve dalgakıranlar bir ucunda, kraliçenin kulesine en yakın yerdeydi.

Karşı tarafta Alysın Sütunu vardı. Sağda, herkesi bıraktığı dev tünel uzanıyordu. Solda ise... ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, diye düşündü.

Köprü'nün enkazının ortasına geri dönerek sola döndü ve keyfi olarak kuzey olarak belirlediği yönde yürümeye başladı. Donmuş zeminin açık alanında çok uzağa gitmemişti ki, geniş bir çıplak kaya parçasına ulaştı. Bir kısmı *kuzeye* doğru uzanıyordu; diğer kısmı ise kabaca *doğuya* doğru giden birçok çatlaktan birine doğru kıvrılıyordu.

Bir yol gibi, ama nereye gidiyor?

Kuzeye doğru ilerlemeye başlamıştı ki, uzakta bir şey gördü: bir ışık. O mesafeden görebildiği tek şey buydu. Gifford'un soluk ışığı dışında, Brin kendi ışığı dışında başka bir ışık kaynağı bulamamıştı.

İnsanlar! diye düşündü. *Belki de bütün bir şehir dolusu insan vardır, birbirlerine yardım ediyor ve tüm topluluktan güç alıyorlar. Ama...*

Bu ışık farklıydı, onun ve Gifford'un yaydığı soluk beyaz veya mavimsi renkten farklıydı. Bu ışık belirgin bir kırmızı parıltıya sahipti ve titremeyen bir ateş ışığı değildi. Sıcak bir yanı yoktu.

gül rengi bir güneş gibi görünüyordu ve onunla arasındaki mesafeye bakılırsa çok büyük olmalıydı. Sonra, izlerken, hareket ettiğini fark etti — ona doğru geliyordu. O anda sesi tekrar duydu. O korkunç gürültülü ritim.

Bir şehir değildi. O ışığın kaynağı, bu yol boyunca hareket eden ve yolun geçişiyle aşınmış bir şeydi.

Bu sefer Brin, Moya'nın ne yapabileceğini kendine sormadı. Umursamıyordu. O Moya değildi ve kırmızı ışık onu korkutuyordu. Sahip olduğu tüm içgüdüler ona oradan hızla uzaklaşmasını söylüyordu. Arkasını dönüp koşmaya başladı.

"Buradan çıkabiliriz," dedi Brin onlara. "Alysın Kapısı'na giden sütunu buldum ve tırmanması kolay. Çok zorlanmayız."

Brin, bu haberin çare olduğuna emindi. Sorunlarının sorunlarının sona erdiğini duyduklarında, umut geri dönecekti. Rahatlamanın sevinciyle parlayacaklardı. Roan ve Tesh'in sevgi ve güvenin gücünü aldıktan sonra kendilerini toparlamayı başardıkları gibi, onlara da güç geri dönecekti güven duygusunu kazandıkları gibi, güçleri geri gelecekti. Ayağa kalkacaklar ve

o iğrenç kırmızı parıltının yolun normal seyrine girdiğinden emin olur olmaz, onları dışarı çıkaracak ve sütunu tırmanmaya başlayacaklardı.

Birlikte bunu başarabilirlerdi. Brin bundan emindi.

Ama parlamadılar ve ayağa kalkmadılar.

Aynı yorgun gözlerle geriye baktılar.

"Nasıl?" diye sordu Gifford, başını göğsüne yaslamış olan Roan'ı kollarının arasına alarak otururken.

Brin onların önüne diz çöktü. "Az önce söyledim. Alysın'e açılan kapının bulunduğu sütunu buldum. Tırmanması çok kolay."

Gifford gözlerini kırptı. Tesh geriye doğru sallandı. Roan ağzını açtı, ama hiçbir kelime çıkmadı.

Tressa sadece soğuk ve mutsuz bir sesle güldü. "*Tırmanmak* mı dedin? Yani düştüğümüz yere kadar tırmanmak mı?"

Brin kaşlarını çatı. "Evet, tabii ki."

"Brin," dedi Tesh, "Bir kat merdiven çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Ben tırmanabilirim," dedi Gifford. "Ama Brin, sen —bilmiyorum—belki kilometrelerce—kilometrelerce dümdüz yukarıdan bahsediyorsun."

"Ama biz yorulmuyoruz, burada değil, gerçekten. Ve o kadar da zor görünmüyor. Ayrıca, *zorluklar* bizi daha önce de durdurmadı. Konniger'e karşı gelmek zordu; Gronbach'ı geçmek umutsuzdu; Udgar'ı yenmek ve Gula'yı boyun eğdirmek boşunaydı; Balgargarath'la savaşmak saçmaydı; fane'in tüm gücüne karşı kazanmak

gücüyle savaşmak imkansızdı — ama her seferinde başardık. Bence yine başarabiliriz. Tutunacak yerler bol ve dinlenmek için birçok çıkıntı var. Kolay olacak."

"Senin için belki," dedi Tressa. Kadın duvara yaslanmış, başı bir tarafa eğilmiş, sanki bir köpeğin az önce oynamayı bitirdiği bir bez bebek gibiydi. "Yemin ederim, burada bin kilo ağırlığındayım. Kilcorth Ovası'ndayken olduğundan çok daha kötü. Ve kemiklerim hala kırık."

"Ama aslında hiç *ağırlığın* yok ve kemiklerin de yok. Gerçekten o kadar ağır olsaydın, çarptığında taşı kırardın.
?

"Dürüst olmak gerekirse, kontrol etmedim. Belki."

"Hadi. Denemelisin. Ayağa kalk. Hepiniz. Hadi gidelim. Hemen. Göreceksin. Bir kez başladığında, ne kadar kolay olduğunu anladığında, güven ve güç kazanacaksın ve her adımda daha da kolaylaşacak."

"Burada kalmak istediğimizden değil, Brin," dedi Tesh. "Ama sanki bizden kanatlarımızı açıp uçmamızı istiyorsun. Bunu yapamam. Buraya gelmek için tüm gücümü kullanmam gerekti."

buraya yürümek için tüm gücümü harcadım."

"O haklı," dedi Roan. "Ben de çok yorgunum."

"Tamam. Peki. *Biraz* bekleyebiliriz. Dinlenin, ama hazır olduğunuz anda tırmanmaya başlayacağız."

Mağaranın arkasındaki çatlak Brin'i rahatsız ediyordu, sanki dişi döküldükten sonra dil boşluğu yokluyormuş gibi. O çatlağa bakıp duruyordu. çünkü... aslında ne kadar süreceğini bilmiyordu. Öbür dünya ile ilgili sorunlardan biri de buydu. Zamanı ölçmenin bir yolu yoktu. Belki de zaman diye bir şey yoktu. Elbette olaylar vardı, biri diğerini takip ediyordu, ama onun her zaman anladığı şekliyle *zaman* artık geçerli görünmüyordu. Hiçbir şey olmazsa, şu anda yaptığı gibi Breakwaters gibi tek bir yerde oturursa, zamanın durduğundan emindi. Belki herkes için değil, ama onun için öyleydi.

Diğerleri ilk çöktükleri duvarın yanında kümelenmiş halde kalmışlardı. Gifford'un ışığını görebiliyordu ve Roan da parlıyordu, ama çok daha az parlaklıkta. Onun ışığı, Gifford'un ışığı tarafından bastırılmıştı. Tesh'in hiç ışığı yoktu ve Tressa... Brin daha önce buna inanmayı reddetmişti, ama artık inkar edemezdi. Tressa karanlık yayıyordu. Hepsi birlikte Brin'in parlaklığına yaklaşamıyordu, oysa Brin mağaranın bir tarafını tamamen aydınlatıyordu.

Uzun bir süre, tünelin girişinde bekleyerek, o kırmızı parıltının ve korkunç sesin kaynağını gözetlemişti. Düzenli aralıklarla, sesin yaklaştığını duyuyor, sonra tekrar kaybolduğunu duyuyordu.

Her ne ise, bir rotayı takip ediyor, devriye geziyor. Bu bir alışkanlık mı, yoksa kırmızı ışık bir şey mi arıyor?

Brin nasıl olduğunu bilmiyordu, ama kırmızı ışığın kötü, korkulması ve kaçınılması gereken bir şey olduğunu hissediyordu.

Diğerlerinin durumunu kontrol etmek için sık sık geri dönüyordu. Hiçbir zaman daha iyi görünmüyorlardı. Aksine, daha kötü görünüyorlardı. Onların zayıflığının fiziksel olmadığını bilen Brin, onları neşelendirmeye çalıştı. Onlara hikayeler anlattı, şu hikayeleri...

Maeve, çok uzun zaman önce ona, kahramanların büyük zorlukları aşma hikayelerini Büyük zorlukların üstesinden gelen kahramanların hikayeleri.

Kazanamayacaklarından emin olsalar bile, denemiş ve bir şekilde pes etmemiş erkek ve kadınların kronikleri.

Brin, *hikayelerin amacının bu olduğunu* fark etti. *Bu tür zamanlarda insanlara yardım eden sihirli güçlerdir. Umut verir, diğer tüm ışıklar söndüğünde yol gösteren bir ışık olurlar.*

Arkadaşları bu hikayeleri beğendiler ve Brin onları anlatırken biraz daha iyi görünüyorlardı, ama iyileştirici özellikleri yeterince iyi değildi. Tressa

başını zar zor kaldırılabiliyordu.

Brin, ilerleme kaydedememelerinden dolayı sinirlenmeye başlamış ve tek başına oturmaya gitmişti. O sırada tünelin arkasındaki açıklığı fark etti. Oraya doğru ilerledi ve çenesini ellerine, dirseklerini dizlerine dayayarak oturdu ve saatlerce bakakaldı.

"Çatlağa bakıyorsun, değil mi?" dedi Roan, Brin'in zamansız balonunu parçalayarak. O kadar sessizce yaklaşmıştı ki Brin irkildi.

"Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim."

"Hayır, hayır, harika," dedi Brin ve kenara kayarak Roan'a oturması için yer açtı. "Ayağa kalkıp dolaştığını görmek güzel. Daha iyi misin?"

"Biraz. Hikayelerin yardımcı oluyor."

"Harika. O zaman daha fazlasını anlatayım. Buradan çıkmamız lazım, Roan. Moya, Tekchin ve Rain'i düşün, onlar kraliçeyle birlikte yukarıda. Kraliçe onlara işkence ediyor olabilir. Eğer biz sadece..."

"Bu bizim için çok yüksek, Brin." Roan, onu susturarak dedi. "Hikayelerin yardımcı oluyor, ama yeterli değil. Belirtileri tedavi ediyorlar, hastalığı değil."

"Bu sadece başka bir sorun, Roan. Çözülmesi gereken bir bulmaca. Sen bu konuda çok iyisin, Nog Ülkesi'ni hatırladın mı?"

"Ona ben isim vermedim."

"Hayır, sen onu öyle *yaptın*. Tek istediğim, herkesi o sütuna çıkarmak için bir yol bulman."

Roan yenilgiyi kabul edercesine gözlerini kaçırdı. Brin, Roan'ın bunu yapamayacağını, yapmayacağını fark etti, çünkü bunun mümkün olmadığını düşünüyordu. Bu, Brin'in arkadaşında daha önce hiç görmediği bir yanındı. Genellikle Roan her şeyin mümkün olduğunu düşünürdü. Sık sık, doğru kaynaklarla uçabileceğini, yağmur yağdırabileceğini ve dünyadan hastalıkları ortadan kaldırabileceğini söylerdi.

Ona ne oluyor? Abyss'ten kaçmanın onun için imkansız olduğuna nasıl inanabilir? Ve eğer Nog'un Büyücüsü için bu çok uzaksa, diğerlerinin şansı ne olabilir?

"Abyss'e kaybolanlar bir daha asla görülmez."

"Bekle!" Brin parmağını kaldırarak, söylemek üzere olduğu şeyi vurguladı. "Peki ya Rain? Beatrice, onun gelecekte kral olacağını gördü ve Tressa'nın anahtarı olmadan oradan ayrılamaz. Yani oradan çıkmak mümkün olmalı. O bunu gördü olduğunu gördü!"

Roan rahatsız görünüyordu ve ayağa kalkmak istercesine ayaklarını içeri çekti. Gitmek üzereydi.

"Ya da belki Beatrice delidir," dedi Brin çabucak. Gülümsedi. "Gitme." Roan karar veriyormuş gibi tereddüt etti.

"Ve evet, soruna cevap vermek gerekirse," diye ekledi Brin. "Çatlağa bakıyordum. Aptalca, ama sanki... Bilmiyorum, daha önce görmüşüm gibi hissediyorum."

"Gördün," dedi Roan, bacaklarını tekrar taşın üzerine uzatarak. "İkimiz de şuradaki üç kayayı gördük."

Brin arkasını döndü ve nefesini tuttu. "Haklısın." Hala nerede olduğunu hatırlayamıyordu, ama onları görmüştü — onları ve çatlağı. "Nasıl..." Sonra ikisi zihninde birleşti ve her şey anlam kazandı. Mantığa göre değil, daha çok bir tür rüya mantığına göre. Hatırladı.

her şey imkansızdı, ama yine de...

Brin ayağa kalktı. Işığı daha uzağa uzanıyordu, ama yeterince uzak değildi.

"Eğer bu

çatlaksa, *bu çatlaksa*, o zaman..." Brin çatlağa doğru yürümeye başladı. "Ama bu olamaz."

"Oldukça derine inmiştik." Roan yavaşça ayağa kalktı ve onu takip etti. "*Bu kadar* derine değil." Brin kasıtlı olarak çok yavaş hareket etti. Roan'ın onunla kalmasını istiyordu.

"O zaman çatlağı nasıl açıklıyorsun?" diye sordu Roan. Tam arkasında duran Brin, kendi düşüncelerini onun ağzından dile getirmişti.

"Aynı şey, değil mi?" dedi Brin. "Ve o açıklığı unutmak zor.

O kadar uzun süre ona baktık ki."

Brin, Roan'ın elini tuttuğunu hissetti. Roan daha önce ona hiç dokunmamıştı — bazen kazara dokunmuştu, ama kasıtlı olarak değil ve kesinlikle bir saniyeden fazla sürmemişti. Roan bu günlerde temas konusunda daha iyiydi. O kadar paniğe kapılmıyordu.

Eskiden öyleydi, ama Brin'in bildiği kadarıyla, Gifford hala onun dokunuşuna rahat hissettiği tek kişiydi. Brin o kadar şok olmuştu ki, hissettiği parmakların Roan'ın parmakları olduğundan emin olmak için aşağıya baktı. Birlikte ilerlediler, Brin'in ışığının uzak kenarının kayayı ve zemini giderek daha fazla ortaya çıkarmasını izlediler. Sonra Roan durdu ve nefesini tuttu. Brin de gördü. Yerde ama değildi. Çok düzdü ve sivri bir taş ucu vardı: küçük bir mızrak, bir ok.

"Her Şeyin Annesi," dedi Brin, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Brin eğilip onu almaya çalıştı, ama üzerinde durdukları taşı değiştiremediği gibi, onu da değiştiremedi.

"Bu alıştırma oku," dedi Roan. "Persephone'nin Moya'ya Balgargarath'ın peşine düşmeden önce ısınması için yaptırdığı, karanlığa fırlattığı ok." karanlığa fırlattığı ok."

"Nasıl burada olabilir?"

Roan cevap vermedi. İkili bu kez daha yavaş bir şekilde ilerlemeye devam etti.

"Orada." Roan işaret etti.

Brin, duvarın yanındaki yerde gümüş metalin parıltısını gördü.
"İnanamıyorum."

Brin eğilip Persephone'nin kaybettiği torcu almaya çalıştı, ama okta olduğu gibi, onu hissedebiliyordu ama hareket ettiremiyordu. Sonra Brin ayağa kalktı ve Roan'a baktı. "Yine Agave'deyiz."

Brin, Roan'ın ışığının daha parlak olduğunu fark etti.

Umut muydu? Belki Roan için bu büyüklükte bir bulmaca yakıt gibidir.

Arka duvardaki çatlağa doğru ilerlediler, ama şimdi Brin bunun *arka duvar* değil, *ön duvar* olduğunu fark etti. Ötesinde, mavi parlayan likenlerin bulunduğu havuz ve yukarı çıkan merdivenler vardı. Daha önce olduğu gibi dışarı çıkabilirlerdi: Neith'ten merdivenleri tırmanarak Caric'e, Mavi Deniz'in kıyısına ulaşabilirlerdi.

Mavi Deniz kıyısına çıkmak.

Brin çatlaktan sadece birkaç santim uzaktaydı. Balgargarath'ın yırttığı yarıktan geçmek için öne adım attığında, sert bir şeye çarptı, geri sıçradı ve düştü.

Roan elini uzattı ve onun eli de aynı şekilde engellendi. "Bu, dünyalar arasındaki bölünme." Geriye baktı. "Küçük adamlar ve Moya keşif yaparken, buna benzer bir şey buldular, ama o şey şurada kalmıştı." Kayaların ötesini işaret etti. "Burası, Agave, her iki dünyaya da uzanan bir balon gibi. Aradaki alan her ikisi için de ortak ama aynı zamanda iki dünyayı birbirinden ayıran bir ayırım da var. Neith'ten gelindiğinde bariyer arkada, ama Abyss'ten gelindiğinde bariyer bu çatlakta. Ama onun ötesinde..."

Roan yavaşça döndü, gözleri her şeyi içine çekiyordu, parçaları bir araya getirirken başını sallıyordu.

Brin kendi keşfini yaptı. "Eski Olan buradaydı. Hapsedilmemişti, ölmüştü! Ama kaçtı, biz de kaçabiliriz."

Roan başını salladı.

"Bunu yapma," diye tersledi Brin. Cevap buydu, kurtuluşları buydu. Belki sütunu tırmanamazlardı, ama aptal mağaranın arkasına ulaşabilirlerdi. Gerekirse Gifford ve o onları sürükleyebilirdi. Ağırılığı Abyss'te yoğunlaşan Nifrel, Elan'ın yüzüne geri döndüklerinde ortadan kalkacaktı. "Bu bariyeri aşabiliriz. Anahtar bizde. Bu sayede her şey yoluna girecek. Beatrice deli değildi. Malcolm haklı, anahtar gerçekten her kapıyı açabilir!"

Roan başını salladı. "Evet, anahtar muhtemelen işe yarayacak, ama bize yardımcı olmayacak." "Ne demek istiyorsun?" Brin parmağını çatlağa doğrulttu. "Çıkış yolumuz çıkış yolumuz."

"Sanmıyorum."

Brin ona tokat atmak istedi. "Neden olmasın?"

"Üç nedeni var. Birincisi, bedenlerimiz yakınımızda değil. Ith Bataklığı'ndaki çamur birikintisinde kalmışlar ve..."

"O zaman biz de... bilmiyorum... hayaletler gibi seyahat edeceğiz sanırım. Meeks gibi olacağız. Caric'ten Tirre'ye giden bir ticaret gemisine gizlice binebiliriz. Sonra Ith'e yürüyerek geri dönüp bedenlerimizi alabiliriz."

"Bu çok uzun sürer. Vücudumuz çürür. Hayalet olarak kalırız." Brin kaşlarını çatı. "Burada kalmaktan iyidir."

"Ayrıca görevimizde başarısız olacağız. Suri'den vazgeçeceğiz. Boşuna öleceğiz." Bu neden daha etkiliydi ve Brin düşünmek için durakladı. O düşünürken

Roan yığına bir taş daha ekledi. "Üçüncüsü, taştan geçemeyiz."

Brin anlamaya çalıştı. "Neden geçmemiz gereksin ki..."

"Suri dağı yıktı, hatırladın mı? Neith enkaz yığınının altında gömülü. Oradan geçemeyiz."

"Bunu kesin olarak bilemezsin. Sadece tahmin ediyorsun."

"Doğru," diye kabul etti Roan. "Ama muhtemel."

"En azından denemeliyiz. Herkesin pes etmesinden gerçekten bıktım. Hadi, anahtarı alalım ve..." Brin, Roan'ın gözlerindeki endişeyi gördü. "Tamam, peki. Sen burada bekle. Ben gidip anahtarı alayım."

Roan gülümsedi, başını salladı ve olduğu yerde oturdu. Küçük yürüyüşleri onun için zor olmuş olmalıydı.

Brin diğerlerinin yanına döndü. Hareket etmemişlerdi. Hatta daha da yerleşmiş, daha da dik durmuyorlardı. Herkes uyuyor gibi görünüyordu.

"Tressa," dedi nazıkçe, "beni duyabiliyor musun?"

Yaşlı kadın gözlerini açtı ama hiçbir şey söylemedi.

"Anahtarı ödünç alabilir miyim?"

"Sonunda bizi terk mi ediyorsun?"

"Hayır, ama herkesin buradan çıkabilmesi için bir yol bulmuş olabilirim."

Tressa, Tesh'e, sonra Gifford'a baktı ve içini çekti. "Peki. Ama siz almaya çalışın. Ben yapamam... Gücüm yetmez."

Brin onun yanına çömeldi. Tressa'nın boynuna sarılırken ikisi yanak yanağa geldi ve Tressa uzanıp Brin'in kolunu tuttu. Yaşlı kadın kulağına fısıldadı, "Bilmen gereken bir sır var.

Malcolm'un bana söylediği bir şey, son söylediği şey. Sonuna kadar beklemem gerektiğini söyledi, çünkü 'Brin bunu başarabilecek tek kişi, bu yüzden bunu bilmesi gereken tek kişi de o' dedi."

Brin nefesini tuttu. "Ne?" dedi, geri çekilmeye çalıştı, ama Tressa'nın tutuşu çok sıkıydı.

Tressa, duyulacak kadar yüksek olmayan bir sesle konuşmaya devam etti. "Suri için gelmedik. Bu görev onunla ilgili değildi. Malcolm bizim çok daha önemli bir şey yapmamızı istiyordu, ama mistik kişiyi kurtarmak için olduğunu söylemezsem gitmeyeceğimizi biliyordu. Bu yolculuğun asıl amacı, Gylindora Boynuzu denen bir şeyi geri getirmek. Bu, Eton ve Elan'dan yapılmış bir anahtar gibi, böylece onu Phyre'den geçirebileceksin."

Brin başını salladı. "Anlamıyorum."

"Gerçekten de öbür dünyaya açılan kapıların, vahşi bir mistik kızın hayatını kurtarmak için açıldığını mı sandınız? Suri bizimle geri dönerse ölmek zorunda kalırdı ve hiçbirinizin bunu fark etmemiş olmasına şaşırdım. Bu her zaman daha fazlasıyla ilgiliydi. Çok daha fazlasıyla. Eğer o boynuzu Nyphron'a ulaştırabilirseniz, sadece savaş sona ermekle kalmayacak, aynı zamanda Malcolm'un mahvettiği dünyayı düzeltmeye de yardımcı olacağız. Ve bu herkes için faydalı olacak... her yerde."

Brin, Tressa'ya baktı, sonra bir kez daha geri çekilmeye başladı, ama Tressa onu tuttu.

"Yalan söylediğim için de özür dilerim, ama bu gerekliydi. Malcolm beni bu yüzden seçti. Bu konuda iyi olduğumu biliyordu. Anlarsın ya, bir duvar örmek istediğinde, bir duvarcıya sorarsın ve... ve... hiçbir şey. Özür dilerim, ben..."

Brin'i bıraktı ve Brin geriye doğru sendeledi. Gözlerinde yaşlarla, Tressa devam etti: "Kitabını nehre attığım için özür dilerim. Bunu hak etmemiştin. Bana yardım etmeye çalışıyordun ve ben... Senin samimi olduğuna inanamadım. Yüzünü görünce... Kitabının senin için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Aptalca, ama yaptığım tüm kötü şeylerin arasında, en çok kendimden bunun için nefret ediyorum. Ondan sonra kabuslar gördüm. Sayfaları aradığım ama bulamadığım korkunç rüyalar. Kendimden nefret etmek için pek çok nedenim var. İnan bana. Daha kötüsünü de yaptım, ama bir insana değil..."

"Öyleyse..." Dudakları Padera gibi sıkı bir şekilde büzüldü. "Sadece üzgünüm, tamam mı?" Brin başını salladı. "Sorun değil. Seni affediyorum, Tressa."

Yaşlı kadının başı kalktı ve dudakları titredi. "Öyle deme. Lanet anahtarı al gitsin. Bence..." Tressa yutkundu. "Bence o her zaman senin almanı istemişti. Malcolm, anahtarı taşıyan kişi olarak bana kendimi önemli hissettiriyordu. Nazikti. Çok az kişi nazikti."

Brin, anahtarın zincirini Tressa'nın boynuna geçirdi. "Çıkacağız, Tressa. Hepimiz çıkacağız. Göreceksin. Bunun için elimden geleni yapacağım." Ayağa kalktı. "Şimdi dinlen. Her şeyi yoluna koyacağım. Söz veriyorum."

Brin, Roan'ın beklediği yere geri döndü. Roan, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyordu, Brin'in parlaklığı onun sönük ışığını silip süpürmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu Roan.

"Hiçbir şey... Şey, Tressa için endişeleniyorum. Sanırım bu yer onun zihnini karıştırıyor. Saçma sapan konuşuyor." Brin arkasına baktı. "En azından öyle düşünüyorum. Önemli değil, anahtar bende. Gidelim."

Brin anahtarın ucunu uzattı ve bariyere doğru ilerledi, sonra durdu. "Ya dışarı çıkarsam, ama sonra geri giremezsem?"

Roan başını salladı. "Bu anahtar tüm kapıları açar. Ayrıca, içeri girmek zor olan kısım gibi görünmüyor."

Brin başını salladı. "Doğru. Tabii ki. Hadi bakalım."

Başını eğen Brin, çatlağa bir adım attı. Işığı söndü ve hemen ardından sert bir şeye çarptı. Geri atladığında ışığı geri geldi.

Dönüp baktığında, Roan'ın ona her zamanki meraklı bakışıyla baktığını gördü. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. İşe yaramıyor," dedi Brin. "Hâlâ bariyere çarpıyorum. Ama ışığım söndü."

"Hayır." Roan başını salladı. "Senin kaybolduğunu gördüm." "Gördün mü?"

"Elan'a geri geçtin ve kayboldun." "Işığım Elan'da çalışır mı?"

Roan omuz silkti. "Muhtemelen hayır. Işık ruhsal güçtür. Elan'da bunu göremezsin."

"Doğru." Brin geri döndü ve sanki suya dalacakmış gibi nefes aldı ve bir kez daha öne doğru adım attı.

Yine ışığı söndü ve yine hemen bir engelle karşılaştı. Bu sefer parmaklarıyla keşfetmeye başladı. Hissettiği şey bariyerden farklıydı. Çatlağın kenarlarını ve ötesinde pürüzlü ve soğuk bir taş hissetti. Keskin kenarlar, düz bloklar ve boşluklar hissetti. Agave'nin baloncuğunun hemen ötesindeki çöküntüyü hissediyordu.

Çatlağın ötesinde geçilmez bir enkaz yığını vardı.

Geri adım atan Brin'in ışığı geri geldi ve bir kez daha Roan'ı gördü. "Her zaman haklı olmaktan nefret etmiyor musun?"

YEDİNCİ BÖLÜM
İNANÇ SINAVI

*İnanç, sınırlarına kadar zorlanan güvendir.
akıl sağlığı yerinde kabul edilir, ancak çoğu insanın
görmezden geldiği soru şudur: Aklın sınırının nerede
olduğunu nasıl bilebilirsin? — BRIN'IN KİTABI*

Malcolm, Persephone'nin çadırına girerken kollarındaki ve omuzlarındaki karları silkeledi. "Geciktiğim için özür dilerim. Beni görmek istediğini az önce duydum."

Justine ve Nolyn hala Padera Anma Yemeği Çadırında kahvaltı yapıyorlardı, Persephone'nin artık vakti olmayan bir lüks. Onlar ayrılıyorlardı. Nyphron kampı sökmek için hazırlıkların önceliklerini belirliyordu ve Sikar merhametli bir şekilde görevinden uzaklaşmıştı, Malcolm ve Persephone'yi yalnız bırakmıştı. Böyle özel bir an uzun sürmeyecekti. Bu fırtına öncesi sessizlikti.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Oh, bu konuya girmeyelim, çünkü uzun bir listem var. Ancak sizden birkaç cevapla yetinebilirim. Örneğin" — siyah bronz kılıcı işaret etti — "bunu saklamam gerektiğini söylediniz. Nyphron bunun güvenliğimiz için tehlike oluşturduğunu düşünüyor. Onu atmamam için herhangi bir neden var mı? Onu eritebilir, gömebilir veya göle atabilir miyim? Eğer olmazsa, en azından kilometrelerce uzağa gönderebilir miyiz?"

"Evet."

"Evet, ne? Yok etmek, gömmek, atmak ya da uzaklara göndermek mi?"

"Yukarıdakilerin hiçbiri. İlk soruna cevap veriyordum: Evet, ondan kurtulmamanın bir nedeni var. Ona ihtiyacın olacak."

Persephone bekledi. Uzun boylu, zayıf adama baktı, ama adam daha fazla açıklama yapmaya niyetli değildi. Bunun yerine, kaçırılmış olabileceği kar tanelerini aramak için kollarını karıştırmaya başladı. Sonunda, Persephone içini çekti. "Onu saklayabilir miyim?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü o zaman bulmak zorlaşır." Malcolm tatlı bir gülümsemeyle gülümsedi.

Persephone, hayal kırıklığıyla ellerini koltuğun kollarına vurdu: Habet'in Alon Rhist harabelerinden getirdiği geçici Birinci Koltuğu.

Artık daha fazla oturamadığı için ayağa kalktı. "Neler oluyor? Malcolm? Son konuşmamızda, Moya'nın Suri'yi kurtarmak ve bu savaşı kazanmak için ekibini öbür dünyaya götürdüğüne dair bir masal anlatmıştın. Şimdi Fhrey'lerin ejderhaları var, bu da Suri'nin öldüğü anlamına geliyor ve artık geri çekilmeliyiz. Biz de..."

"Geri çekilemezsin."

"Neden?"

"Çünkü burada kalmalısın." Malcolm, sözleri herkesin bildiği bir gerçekmiş ve o saçma sapan konuşuyormuş gibi konuştu. "Özellikle Nyphron. Bu savaşı kazanmak istiyorsan, herkesin hayatta kalmasını istiyorsan, bu gerekli."

"Oğlum gibi konuşmak istemem ama tekrar sormak zorundayım... *neden?*"

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Açıklamalar çok fazla ayrıntı gerektiriyor. İnsanlar söylediklerimi olduğu gibi kabul etseler her şey çok daha kolay olurdu."

Persephone dudaklarını sıktı, çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Malcolm'u boğazlayarak ona istediğini, hayır, *ihtiyacı olduğunu* oyun değil, cevaplar istediğini anlaması için boğazını sıkma dürtüsüyle mücadele etti. Bunun yerine mantığı denedi. "Açık sözlü olmaman şüphe ve kuşku yaratıyor. Tedbirli olmak doğaldır. Senin niyetlerin ve yöntemlerin konusunda korkacak bir şeyim yoksa, neden sır saklıyorsun?"

"Moya, Nolyn'in kafasının üstündeki elmayı vurmak zorunda kalsaydı, bunu yaparken ona sorularla başını ağrıtabilir miydin? Onun söylediklerini anlamasan bile, nişan alırken okçuluğun ayrıntılarını açıklaması için ısrar edecek miydin?"

Persephone, bu sözler ve küstahlık karşısında bir anlığına ağzı açık kaldı. "Az önce bana aptal mı dedin? Ve binlerce insanın hayatını riske atmadan önce daha fazla bilgi edinme isteğimi binlerce insanın hayatını tehlikeye atmadan önce daha fazla şey öğrenme arzumla dikkat dağınıklığıyla mı eşleştiriyorsun? Endişelerimi bu kadar kolayca bir kenara atmamalısın. Bu önemli bir konu."

"Tahmin edebileceğinden daha da önemli," dedi Malcolm, "ve birkaç bin kişinin yaşayıp yaşamayacağından çok daha tehlikeli." Uzun bir süre kanvas tavana baktı, sonra içini

"Sana söylediğim her kelime

etkileri vardır. Göle atılan çakıl taşları dalgalar oluşturur. Siz onları görmezsiniz, ama ben görürüm. Birçoğu gereklidir, bazıları ise ters etki yapar ve bazıları ise tam anlamıyla felakettir. Benden sebepsiz yere ince buzla kaplı donmuş bir gölün üzerinde yürümemi istiyorsun.

"Ve sen benden insanlığın kaderini inanca dayalı bir riske atmamı istiyorsun." "Aynen öyle. Sana sorum şu: Bu neden yeterli değil?"

Çadırın kanvas duvarlarından insanların çalışma sesleri geliyordu: eşyalar toplanıyor, arabalar yükleniyor, çadır kazıkları sökülüyordu. Kamp uyanmıştı ve haber yayılıyordu. Persephone yardım etmediği için kendini terk edilmiş hissediyordu ve Malcolm onu daha da geciktiriyordu.

Ellerini havaya kaldırdı ve başını salladı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır... hayır, değilim. Moya sana Udgar'ı yenebileceğini söylediğinde, ona inandın. Arion bir devi alt edebileceğini söylediğinde, ona inandın. Nyphron, bir avuç Galantian ile Alon Rhist'i alt edebileceğini söylediğinde, onun sözüne güvendin... ona inandın."

"Çünkü onların yeteneklerinin kanıtını görmüştüm. Moya'nın Balgargarath'ı öldürdüğünü, Arion'un Gryndal ile dövüştüğünü ve Galantianların devlerin saldırısını püskürttüğünü gördüm."

"Peki ya ben?" dedi, sanki sadece o, onun özel partisine davet edilmemiş gibi.

"Mesele de bu, Malcolm. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, gerçekten. Geleceği görebiliyormuşsun gibi görünüyorsun, ama ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Yeteneklerin hakkında hiçbir kanıtım yok, sana güvenmek için hiçbir nedenim yok."

Malcolm kaşlarını çattı. Başını sallarken bile incinmiş görünüyor. "Mesele sonuçta güven ve inanç, açıkça kıt olan iki meta. Balgargarath, Udgar ve Alon Rhist'ten bahsettiğimde, güvendiğin diğer kişilerin örneklerini vermiyordum. Bana neden inanman gerektiğini destekleyen kanıtlar sunuyordum. Tüm bu olaylar ve daha fazlası

benim çabalarım sayesinde gerçekleşti."

Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Malcolm konuşurken parmaklarını saydı. "Udgar, çünkü sen krallığa meydan okudun ve bunu yapabildin çünkü sen şeftin ve sen şeftin çünkü Reglan'ın karısıydın. Reglan seninle evlendi çünkü sen doğmadan yıllar önce, Tura'ya Reglan'ın babasının ikinizi eşleştireceğinden emin olmasını söyledim."

Persephone itiraz etmek için ağzını açtı, ama Malcolm devam etti.

"Balgargarath'ın yenilgisi büyük ölçüde Suri sayesinde oldu, ama o yıl Summersrule'dan sonraki ilk dolunayda Tura'ya şelalenin yakınında bir bebek aramasını söylemeseydim, Suri orada olmazdı. Nyphron, Alon Rhist'te Petragar'a karşı isyan etti çünkü ben onun babasını Lothian'a meydan okumaya ikna ettim. Bu, onu isyan yoluna soktu ve Dahl Rhen'e götürdü. Aslında, tanıdığın herkesten çok bana güvenmen için çok daha fazla nedenin var."

Persephone ne düşüneceğini bilemiyordu. Ona yalan söylüyordu, öyle olmalıydı. Malcolm'un onun evliliğini ayarlaması veya Suri'yi bilmesi imkansızdı, ama yine de...

Neden böyle şeyler hakkında yalan söylesin ki?

Onu yıllardır tanıyordu; her zaman iyi bir arkadaş olmuştu. Malcolm her zaman, biraz garip bir şekilde, bilge birine benziyordu.

"Tura'yı tanıyor muydun?"

"Doğduğundan beri. Onu Crescent Ormanı'na getiren bendim, böylece Rhen'in Mistik'i ve pek çok olayın dönüm noktası olabilirdi."

"Tura çok yaşlıydı, ama sen..."

"Göründüğümünden biraz daha yaşlıyım."

Gülümsedi. "Kulağa çok imkansız geliyor."

Malcolm başını salladı. "Yine de çoğu kişi teknesini yönlendirmek için kürek çekince, su asla açıklamalar ya da yapılan seçimler hakkında güvence talep etmez." "Omuz silkti. "Ancak, sona yaklaşıyoruz. Bu noktada sonucu etkileyebilecek çok az şey var. Sorular sormayacağına söz verirsen, sana bazı şeyler anlatabilirim."

Persephone, Malcolm derin bir nefes alırken bekledi. Onun dürüst mü, yalancı mı yoksa tamamen deli mi olduğuna karar veremese de, sanki suçluya geri alınamaz bir ceza verecekmiş gibi, onun sonraki sözlerine kendini hazırladı. bir karar verecekmiş gibi kendini hazırladı.

"Tressa'nın sana söylediği şey gerçeğe yakındı. Onları Estramnadon'daki Suri'ye ulaşmak için Phyre'ye gönderdim."

"Yani Suri hala hayatta mı diyorsun?" Malcolm gözlerini devirdi.

"Üzgünüm... Özür dilerim." Tövbe edencesine ellerini kaldırdı. "Soru yok. Unuttum. Lütfen devam et."

"Ben sadece Phyre'in dışında olanları görebiliyorum, yani tahmin edebiliyorum, bu yüzden içeride neler olup bittiğini veya bu olayların nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Tek bildiğim, zamanla bir yarış olacağı ve bu kamp buradan taşınırsa"—ayaklarını işaret etti—"bu yarış kaybedilecek ve bununla birlikte savaş ve muhtemelen çok daha fazlası da kaybedilecek."

"Ve tüm bunları *sen mi* yaptın?"

"Hayır," dedi Malcolm. "Sen, Suri, Raithe, Nyphron ve sayısız diğerleri bunu başardınız. Ben sadece doğru zamanda doğru kişileri doğru yere yerleştirdim."

Persephone yatağına oturdu ve elini saçlarının arasından geçirdi.

"Kararın basit." Ona sıcaklık ve şefkatle seslendi, ama Persephone onun mücadelesini, acısını ve tüm kaslarını gerginleştiren dehşeti küçümsediğini hissetti. O, çok fazla ağırlık taşıyan bir masaydı ve Malcolm bu baskıyı sanki hiçbir şey değilmiş gibi, kararını da kolaymış gibi görmezden geliyordu.

"Öyle mi?" Kızgın bir şekilde başını kaldırdı.

"Yapman gereken tek bir şey var, tek bir soruyu cevapla: Bana güveniyor musun? Diğer her şey önemsiz."

"Bu oldukça büyük bir soru, Malcolm."

"Evet, ama çözmesi kolay bir sorun." Dönüp pelerinin yakasını yukarı çekti. "Çünkü ben gelmeden önce bu sorunun cevabını biliyordun."
." Sonra, dışarı çıkarken ekledi. "Ben de biliyordum."

Persephone, Nyphron'u Şifa Bölgesi'nde buldu. Orada, çadırlardan birinin önünde küçük bir kalabalık toplanmıştı.

İçeri giren Persephone, bir karyolada yatan bir adam gördü. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Onu kampın sadece altmış metre dışında, yüzüstü karın üzerinde yatarken buldular," diye cevapladı Nyphron.

O tanıdık geliyordu. Adının Norch ya da Nachman olabileceğini düşündü. Tirre Klanı'ndan doğan bu adam, Nyphron'un şelalenin güneyindeki Nidwalden'da güvenli bir yol açmak için gönderdiği birliklerin komutanlarından biriydi. Kanlar içindeydi, parmakları ve burnunun ucu siyahlaşmıştı.

Donma.

Bunu daha önce görmüştü; ayakları muhtemelen daha kötü durumdaydı.

Raow saldırısından sonra onu iyileştirmeye yardım eden Fhrey doktoru Anyval, yaralı adama kürk battaniyeler örtüyordu. İki erkek ve üç kadın, ısıtılmış su taşıyarak ve kesilmiş giysileri götürerek yatağının etrafında koşuşturuyorlardı.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Persephone.

Anyval başını salladı. "Bir şekilde, sanırım."

"Prymus Noch, rapor ver!" diye bağırdı

Nyphron.

Persephone, can çekişen bir adama karşı kullandığı sert üsluba şaşırmıştı, ancak kocası askerin adını ondan daha iyi biliyordu.

Noch'un gözleri titredi ve yavaşça açıldı. "Efendim..."

"Rapor ver dedim! Neden buradasın? Adamlarına ne oldu? Birinci Prymus Adham nerede?"

"Yenildi, efendim."

Ne yapıyorlarsa yapınlar, çadırdaki herkes durakladı. "*Yenildi mi* dedin?"

"Evet, efendim," dedi Noch, çatlamış ve kanayan dudaklarıyla. "Goblinler, efendim. Binlerce goblin. Gemilerini gördük. Suda siyah yelkenler. Yüzen şehirler gibi devasa şeyler. Hiçbirimiz böyle bir şey görmemiştik. Sonra gemiler kayboldu."

Melenli bir kadın olan Corry, onun başına sıcak bir bez koydu ve Noch irkildi.

"Onu rahat bırak, kadın!" diye bağırdı Nyphron. "Onu sonra bakarsın." Dikkatini tekrar askere çevirdi. "Raporuna devam et. Sonra ne oldu? Nehre ulaşabildin mi?"

"Evet, ve çok güzeldi. Aşağıdan bakıldığında şelale..." "Manzara umurumda değil, dostum. Ne oldu?"

"İyi bir yer bulduk ve kamp kurduk. Ağaçları kesip bir açıklık yaptık. Birinci Prymus, kütükleri kullanarak karşıya geçmek için bir platform köprü yapmayı planladı.

Hepimiz çok neşeliydik. Nehir o kadar sakindi ki, savaşın sona erdiğini düşündük. Sonra güneş battı. Karanlık çöktü ve goblinler de ortaya çıktı. Her tarafımızı sarmışlardı. Onları göremiyorduk ama karanlıkta cıvıdamalarını duyuyorduk. Ateşlerimizden uzak duruyorlardı ama bütün gece boyunca keşifçilerimizi kaçırırken çığlıklarını duyduk. Ertesi gün, biz... Gözleri kapanarak sözünü bitirdi.

"Ne?" Nyphron onu uyandırmak için salladı.

"Kemikler. Sanki domuz kızartmışlar gibi kemik yığınları. Ama bunlar yaban domuzu kemikleri değildi. İlk Prymus bütün gün bizi zorlayarak sal yapmamızı sağladı. Nehri geçebilirsek güvende olacağımızı düşünüyordu. Ama nehir, Yeşil Deniz'e doğru genişliyordu." Başını salladı. "Hayır, Yeşil Deniz değil, Goblin Denizi. Her santimetrekaresi onlara ait. Daha fazla gemi geldi. Şafak vakti nehri geçmeyi planladık, ama o gece sallarımızı yaktilar ve daha fazla adam aldılar. Sabaha kadar yeni bir orman gördük. Bu orman suyun üzerindeydi, tüm gemilerinin direklerinden oluşuyordu. O zaman Birinci Prymus bana ve on kişiye ayrılmamızı, onların hatlarını geçip buraya geri dönüp rapor vermemizi emretti. Ben Sessizce dışarı çıktım, ağaçlarda gölgeler gördüm. Her yer hareket ediyordu. Hala nasıl başardığımı bilmiyorum. Kayboldum. Bir mağarada uyudum. Ateş yakmaya cesaret edemedim. Kaç kişi başardı, efendim? Benden başka kaç kişi geri döndü?"

Nyphron, Persephone'ye kısa bir süre baktı, sonra mavi pelerini savrulacak kadar ani bir hareketle döndü. Noch'a cevap vermeden dışarı çıktı. Asker endişeli gözlerini Persephone'ye çevirdi.

"Şimdi dinlenmen gerek," dedi ona. "Ona iyi bak, olur mu?" diye sordu Anyval'a, sonra o da kocasının peşinden çıkıp gitti.

"Hepsi öldü," dedi Nyphron, İyileştirme Bölgesi'nden uzaklaşır uzaklaşmaz. Onu kampın merkezinden uzaklaştırdı. Persephone, Nyphron'un bir hedef belirlemediğini, sadece başka bir yerde olmak istediğini düşündü. Etraflarında, insanlar çadırlardan kutuları ve çuvaları çıkarırken kamp hareketli bir arı kovanı gibiydi.

Omuzları çökmüş, yenilgiyi haykırıyordu. "Yani başka kimse dönmedi mi?"

Nyphron başını salladı. "İkinci Lejyonun yarısı, bin adam. Gitmişler. Üstelik düşmanımızla savaşıyorlardı bile. Ne büyük israf."

Bir grup adamın, bir levye kullanarak ana çadır kazığını sökmeye çalıştığını gördüler. İkisi çoktan sökülüyordu ve kanvas düşmüştü. Sönmüş kanvasın içinde, ana direk eğilmiş ve düşmek üzereydi.

"Geri çekilemezsin." Malcolm'un sözleri kafasında yankılanıyordu. "*Çünkü burada kalmalısın... Özellikle Nyphron.*"

"Nyphron mu? Ben..."

"En kötüsü, Malcolm'un bunu önceden tahmin etmiş olması," dedi. "Hayır, en kötüsü, boşuna bu kadar çok asker kaybetmiş olmamız. Ama yine de, onun haklı çıkması, bu acıyı daha da artırıyor."

"Malcolm ne yaptı? Ne zaman?"

"Onları gönderdikten hemen sonra. Hatta goblinlerin yapacağını ve adamların yenileceğini bile söyledi."

Birlikte, karın derinleştiği yolun sonuna geldiler. "Söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek," dedi kadın.

"O zaman söylemesen daha iyi." Yarım ağızla gülümsedi. "Ne

"

"Gidemeyiz. Burada kalmak zorundayız." "Ne? Neden?"

Persephone alt dudağını ısırdı. "Malcolm az önce bana, hareket edersek kısacık bir mesafe olsa bile, savaşı kaybedeceğimizi söyledi."

Nyphron hüzünlü bir kahkaha taklidi yaptı. Kollarını kampı işaret ederek uzattı. "Etrafına bir bak, Persephone. Biz çoktan baktık."

"O zaman geri çekilmek neye yarayacak?"

"Çıkmaza gireriz," dedi. "Daha fazla ejderha yaratmanın bedeli konusunda haklısın. Fhreyler arasında ölüm nadirdir ve bu nedenle kabul edilmesi daha zordur.

Lothian için çok yüksek bir bedel olabilir. Ayrıca, geri çekilmek de bir şeydir. Burada oturup ölümün üzerimize çökmesini beklemekten iyidir."

"Ama Malcolm... Hala kazanabileceğimizi söylüyor. Ve tek yapmamız gereken burada kalmak."

"Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum, ya sen?"

"Hayır, ama goblinleri biliyordu, Suri gönderilmeden önce onun yakalandığını biliyordu ve Nodyn'in doğumunu da biliyordu. Bir oğlum olacağını söylemişti."

"Bu pek de olağanüstü bir şey değil. Doğru olma ihtimali yüzde elliydi."

"Çocuğumun Yüksek Mızrak Vadisi'ndeki Bern Nehri kıyısında doğacağını söyledi."

"Hala anlamıyorum..."

"O, biz hala Alon Rhist'teyken ve sen Lothian'ı kovalarken bunu öngörmüştü. O zamanlar, geri döneceğinden emin değildim. O, geri döneceğini ve konumumuzu değiştireceğini *biliyordu* — ve bunun nerede olacağını da. Ben nihai kararımı vermeden önce bile evleneceğimizi biliyordu."

Nyphron buna cevap vermedi. Bunun yerine, beyaz uzayı sonsuzluğa doğru seyretti, nefesi oluşur oluşmaz yok olan küçük bulutlar oluşturuyordu.

"Bence kalmalıyız," dedi, sözlerini söylerken kararını vermişti.

"Bu inanılmaz derecede riskli. Malcolm yanılıyorsa, bu bizim ölümümüz anlamına gelir." "Ne zamandan beri ölümden korkuyorsun?"

"Sen orada değildin," dedi, soğuk hava ve kasvetli manzara ile desteklenen ölümcül ciddi bir tonla. "Lothian'ın Carfreign Arena'da babama ne yaptığını görmedin.

Carfreign Arenası'nda babama ne yaptığını görmedin. Ona karşı gelenlere ne olacağını göstermek için bir örnek yapmak istedi. Zephyron iyi ve gururlu bir Fhrey'di ve yasalara uyardı. Toplumumuzun, tanrımızın ona verdiği hakkı kullandı. Lothian ona onurlu bir ölüm verebilirdi. Bunun yerine, babamı bir kuklaya dönüştürdü, tüm Erivan'ın önünde kendini kirletip parçalamasına neden oldu. Kusmakta olan kalabalığın önünde kendi parmaklarını yemeye zorlanarak yavaşça, acı içinde öldü. Lothian, otoritesine karşı gelmeye cesaret eden, yasalara uyan bir vatandaşa bunu yaptı. Sence bize ne yapacak?"

Kış rüzgarı aralarına soğuk bir ürperti estirdi.

O içini çekti. "Eğer istersen şimdilik kalabiliriz, ama fane ordusunun ejderhalarla birlikte ormanın kenarında toplanmaya başladığını gördüğümüz gün, o zaman gitmemiz gerekecek. Malcolm ne derse desin, umurumda değil."

SEKİZİNCİ BÖLÜM GEÇMİŞ VE GELECEK

*Aşılmaz engellere karşı savaşmaya devam etmek
zor, hatta delice, ama vazgeçmek
en zor şeydi. — THE BOOK OF
BRIN*

Roan taş levhalardan birini inceliyordu ki durdu, başını kaldırdı ve sanki bir şey dinliyormuş gibi karanlığa daldı.

"Ne oldu?" diye sordu Brin.

"Hmmm?" Roan gözlerini kırıştırarak gerçekliğe geri döndü — en azından şu anki gerçekliğe. Sanki ne yaptığını unutmuş gibi önündeki tableti aşağıya doğru baktı. "Oh, hiçbir şey. Sadece buradaki sembolün bununla aynı sesi çıkarması gerektiğini düşünüyordum." İşaretleri işaret etti. "Ve bu ve bu da. Hepsi aynı sesi çıkarıyor, ama hepsi farklı semboller."

Brin gülümsedi ve başını salladı. "Ben buna *schwa* diyorum. İnsanların konuşurken çıkardıkları en yaygın ses, kısa ve sessiz, neredeyse hiç vurgulanmayan bir ses. Ama evet, bunu yazıya dökmek ve geri kalanının anlamlı olmasını sağlamak için biraz esneklik gerekiyor ve bu, yanındaki sembollere göre değişiyor."

"Seslerin çoğu aynı işaretlerden geliyor, en azından kombinasyon halinde. Buradaki bu setler..." Roan tekrar işaret etti. "Aynılar, ancak cümlelerin anlamlı olması için biraz farklı telaffuz edilmeleri gerekiyor."

Brin başını salladı, dudaklarını ısırdı ve utanmış bir ifade takındı. Sistemi kusursuz değildi; bunu biliyordu ve bu, ilk kez birisi onu inceliyordu — ilk kez parçalara ayrılıp eleştiriliyordu. Roan'a okumayı öğretmek, alçakgönüllülük gösterisi haline gelmişti.

Belki de birine okumayı öğretmek o kadar da iyi bir fikir değildi. Bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Tressa pek bir şey öğrenmemiş olsa da, en azından beni aptal gibi hissettirmemişti.

"Ve sonunda görünen bu semboller. Zamanlamayı belirliyorlar, değil mi? O şey ne zaman oldu - geçmişte, şimdiki zamanda mı, yoksa gelecekte mi?" Brin başını salladı.

"Öyleyse neden sekiz tane var? Ve neden takip eden kelimenin tam tersini ifade eden kelimelerin önüne bu kadar çok kelime eklenmiş? Sadece iki durum olması gerekirken, yine sekiz tane var: önemsiz, mantıksız, katılmıyorum vb. *Sekize* bir ilginiz var gibi görünüyor."

"İnsanlar böyle konuşuyor," diye kendini savundu. "Bu dili ben icat etmedim."

Brin, Roan'ı dağınık tabletleri aramaya davet etmiş, kaçışla ilgili herhangi bir bilgi bulmaya çalışmıştı. İkisi de taşları hareket ettiremiyordu, bu yüzden bazıları okunamıyordu ve hiçbirisi yeniden sıralanamıyordu. Sonuç olarak, Brin odanın içinde ellerinin ve dizlerinin üzerinde dolaşarak ilk ziyaretinde göz atma fırsatı bulamadığı tüm tabletleri okudu. Roan'a okumayı öğretmek

Nog Büyücüsü üzerinde çalışacak bir şey buldu. Brin bunun iyileşmesine yardımcı olacağını umuyordu. Kadının fikirleri kavrama hızı şaşırtıcıydı. Zihinsel tembelliklerin hakim olduğu bir dünyada, Roan dalgıç bir şahin gibiydi. Ancak Roan'ın zihninin çalışma şekli nedeniyle sorunlar ortaya çıktı. O, *olanı olduğu gibi* kabul eden bir tip değildi; her zaman *nedenlere* ve *nasıllara* odaklanırdı.

"Ama bir sistem kuracaksan, neden en iyisini yapmıyorsun? Neden onu temizleyip standartlaştırmıyorsun?"

Brin omuz silkti. "Çünkü herkes zaten konuşmayı biliyor. Tressa'nın zaten bildiği kelimeleri kullanarak öğrenmesini sağlamak zor oldu. Ona *kararsız* veya *imkansız* gibi yeni kelimeler kullanmasını deneseydim, çok daha zor olurdu."

"Hmmm." Roan'ın tek sesli tonu yargılayıcı ve onaylamayan bir tondaydı.

Brin kendini tamamen mutsuz hissediyordu. Yazılı dil onun tek şeyi, hayatının başarısıydı. Yıllarını bu sistemi yaratmak, geliştirmek ve mükemmelleştirmek için harcamıştı. En azından bir dakika öncesine kadar, en gurur duyduğu başarısı buydu.

Belki de kimseye öğretmemem en iyisiydi. Görünüşe göre, her şey berbat durumda.

Roan arkasına yaslandı ve yüzünde somurtkan bir ifadeyle derin bir nefes aldı.

Bundan nefret ediyor. Roan benim yarattığım şeyi nefret ediyor.

"Yorgunum," dedi Roan. "Dinlenmem lazım. Böyle *uyanık kalmak* çok yorucu. Sanki zamanda geriye gitmişiz gibi hissediyorum, sanki Arion bizi yine tüketiyor gibi."

Brin başını salladı.

Roan yavaşça ayağa kalktı ve diğerlerinin yanına, Gifford'a doğru yürümeye başladı.

—Brin'i yalnız bırakarak. Birkaç adım attıktan sonra durdu. "Ama çok güzel."

"Ne güzel?" diye sordu Brin.

"Yazın. Yazdıkların harika. Keşke daha fazla okuyabilsem. Keşke daha güçlü olsaydım. Harika."

Brin, kalbi o kadar şişti ki gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim." Sonra, bu kadar büyük bir övgünün ağırlığı altında rahatsız hisseden Brin, kaçmak istedi.

"Benim yaptığım bir şey yok ki. Bunları yazan kişi

Tabletler işin çoğunu yaptı. Malcolm, beni gelecekte gördüğünü ve benim sistemimi kullandığını düşünüyor. Gerçek şu ki, Kadim Olan bazı boşlukları doldurdu, benim yapmaya çalıştığım şeyi geliştirdi ve bana neyin mümkün olduğunu gösterdi.

"Belki," dedi Roan. "Ama tabletler olmasa bile, eninde sonunda sen ya da öğrettiklerin bunu çözerdi. Başka nasıl öğrenebilirdi ki? Eninde sonunda senin yarattığın dili görmüş olmalı.

Ona ilk sen öğrettin."

Roan, bu düşünceyi ve henüz okuması gereken bir düzine tabletle onu yalnız bıraktı.

Tesh ne yapması gerektiğini biliyordu; sadece bunu başarabileceğinden emin değildi.

Hep birlikte bunun tek yol olduğu ve bu iş için en uygun kişinin o olduğu konusunda hemfikirdiler. Harwood'da ölümcül Fhrey ile yüzleşmiş, Sebek ve raow ile savaşmıştı

raow ile savaşmıştı, ama bunların hiçbirisi Tesh'i, kaybetmeyi göze alamayacağı bu savaş kadar korkutmamıştı. Ama bencil derinlerinde, kaybetmeyi umuyordu.

Zaferin acı olacağını biliyordu;

daha önce yaşadıklarından daha fazla acı verecek ve sonsuza kadar sürecekti. Yine de bunu yapmak zorundaydı.

Tesh, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyarak idamına gidermişçesine mağaranın içinden geçti. Ayakları taşların üzerinde sürünürken, kolları sanki bileklerinden kayalar sallanıyormuşçasına sarkıyordu. Onları kaldırmaya gücü yetmiyordu. Kolları ve ayakları da yoktu, ama artık böyle şeyleri anlamaya çalışmaktan, umursamaktan vazgeçmişti. Burası, ondan geriye kalanları da öldürüyordu. Yakında, çok yakında, ayakta durmak ve yürümek eskiden yapabildiği şeyler haline gelecekti.

Brin'i bulmak kolaydı. Karanlıkta bir fener gibi parlıyordu ve ona yaklaştıkça kendini daha hafif hissettiğini fark etti. Brin'de, şimdi ve her zaman, onun yükünü hafifleten bir şey vardı. Duvarın yanında, üzerinde işaretler kazınmış düzinelerce düz tabletin etrafa saçıldığı yerde oturuyordu. "Okuma işini" yapıyordu. Tesh bunu hiç anlamamıştı, ama onun için önemli olduğunu biliyordu. Onu henüz görmemişti ve Tesh, birkaç adım uzaklıkta durdu.

birkaç metre ötede. Mağarayı geçmek yorucuydu ve son zorlu adımları atmadan önce dinlenmeye ihtiyacı vardı, ama aynı zamanda ona bakmak, onu içselleştirmek de istiyordu. O çok güzeldi, hiç bu kadar güzel olmamıştı. Bir tabletin üzerine eğilmiş, parmaklarıyla ve gözleriyle onu inceliyordu.

Onu asla hak etmedim.

Bir süredir kendine bunu söylüyordu. Bunun arayışını kolaylaştıracağını düşünüyordu. Ama kolaylaştırmadı. Bir köşeye sıkışmış bir fare bile hayatta kalmak için savaşıyor. Aşkın da öyle olduğunu fark etti. Olasılıklar ne olursa olsun, aşk pes etmez. Son birkaç metreyi bu kadar zor yapan, tüm bahaneleri anlamsız kılan da buydu.

"Brin?" diye fısıldadı.

Kafasını kaldırdı. Saçlarını geri çekip onu gördü ve gülümsedi.

Bunu yapma. Lütfen bana gülümseme.

Tesh, göğsünün eskiden olduğu yerde, derinlerdeki acıyı tekrar hissedebiliyordu.

"Bu tabletleri tekrar bulacağımı hiç düşünmemiştim. Roan ve ben okuduk, buradan çıkmamıza yardımcı olacak bir şey bulmaya çalıştık."

Çalıştığı şeyi işaret etti. "Eski

Bir... cüceler Agave'den çıkardıkları varlık... hiç de tutsak değildi... yani, aslında öyleydi, ama bizim gibi ölmüştü. Adı Üçlü değildi, Trilos'tu. Bu hatayı nasıl yaptığımı anlayabilirsin, değil mi? Bu tabletlerin nasıl yapıldığını hala anlamaya çalışıyorum. Eton'dan hiçbir şey Elan'daki hiçbir şeyi etkileyemez. Tabii ki... Brin, boynuna asılı olan anahtarı kaldırdı. "Bununla taş a çizik atabileceğime eminim. Acaba onun da böyle bir şeyi var mıydı

? Her neyse, Trilos Abyss'teydi ve oradan çıkmayı başardı.

Bu mağara, Abyss'ten, öbür dünyadan - ya da onun deyişiyle *Öbür Dünya*'dan. Muhtemelen bunu başaran tek kişi odur. Ve bunu anahtar *kullanmadan* yaptı.

"Nasıl?"

"Tam olarak bilmiyorum. Tüm tabletleri okuyamıyorum. Trilos her iki yüzüne de yazmış ve ben onları çeviremiyorum ya da hareket ettiremiyorum. Bu, hala çok fazla eksik bilgi olduğu anlamına geliyor, ama çok şey öğrendim. Trilos, bir Aesira, kardeşi tarafından öldürüldü. O, ölen ilk kişiydi."

"Aesira mı?" dedi Tesh. "Fenelyus Ferrol'a öyle demiyor muydu?"

Brin başını salladı. "Beatrice'e göre, tanıştığımız bir cüce kahin, beş Aesira vardı: Turin, Trilos, Ferrol, Drome ve Mari. Trilos

ilk ölen kişi oldu ve Typhonlar dışında Phyre'nin ilk sakini oldu.

"Kim?"

"Bu tabletlere göre, onlar doğanın elemental güçlerine sahip şımarık veletlerdi. Elan'da yaşadıkları zaman, Typhonlar her yeri parçaladılar, dokundukları her şeyi yok ettiler.

Eton'un onlardan nefret etmesinin nedenlerinden biri de budur. Sonunda Phyre'ye atıldılar. Typhonların kaçma çabaları, Elan'da depremler şeklinde hâlâ hissediliyor. Bu tüneli yapanlar onlardır, muhtemelen kaçmak için kazmaya çalışıyorlardı. Ancak Elan ve Phyre arasında onların bile geçemediği bir bariyer var."

"Brin, tabletleri bulduğuna sevindim. Bu tür şeylerden ne kadar keyif aldığını görebiliyorum, ama ben..."

"Ah, hiç bilmiyorsun!" Birkaç metre ötedeki bir tableti işaret etti. "O tableten, Abyss'in Typhonları tutmak için yaratıldığını öğrendim, ancak onları zapt etmek için yeterince güçlü olan zincirler Aesira'ya zararlıydı ve bizim gibiler için yıkıcıydı. Böylece Elan, Phyre'nin üst katmanını yarattı. Nifrel'in alçak ovaları, Rel'in orta kesimleri ve Aysin'in yüksek kesimleri. Bu, çocuklarına rahatça yaşayabilecekleri bir yer sağladı. Her neyse, Trilos uzun süre yalnız kalmadı. İlk Savaşla birlikte diğerleri de öldü ve Trilos'un kardeşleri ona katıldığında, Turin'in kızı Muriel'e sonsuz yaşam armağanını verdiğini öğrenerek trajik gerçeği öğrendi."

"Bu neden bu kadar kötü?"

"Çünkü o ve Trilos birbirlerine aşıktı. Tabletler, Trilos'un düşünceleri ve Muriel'e ait anılarla doludur. Oh! Padera'nın bana verdiği mesajı bile buldum."

"Padera mı?"

"O öldü. Onu Rel'de bulduk ve Malcolm'un ona bana 'Ağaçlar yürüdüğünde ve taşlar konuştuğunda' demesini söylediğini söyledi. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama tabletlerde buldum. Muriel, bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğinden dolayı hayal kırıklığına uğradığında kullandığı bir cümle." Durdu ve başını salladı. "Bu zulmü düşündüğümde... Muriel'in babasından bu kadar nefret etmesine şaşmamalı."

"Seni anlamıyorum."

"Ah, Muriel ölümsüz olduğu için asla Phyre'ye gelemez, ama Turin ikisini ayırmak için Trilos'u öldürdü. Trilos, Muriel'in asla ona katılmayacağını öğrendiğinde kendini Abyss'e attı. Tabletlerde bunun nedeni yazmıyor. Belki buradan bir çıkış yolu olacağını düşündü, ya da Typhonların onu yok etmesini umuyordu. Ama

sonra bu tüneli ve iki dünya arasındaki ince bariyeri buldu. Bu ona umut verdi. Typhonların kaba kuvveti sınırı aşamadı, ancak Trilos bir yol buldu. Canavar büyüklüğünde bir açıklık açmak yerine, bedensiz bir ruhun geçebileceği kadar küçük bir iğne deliği açmaya odaklandı, ancak iki sorunla karşılaştı. Birincisi, küçük bir delikle bile bariyeri aşacak güce sahip olmamasıydı. İkincisi ise, yine de katmanlarca kayanın altında gömülü kalacak olmasıydı. Sonunda cüceler bir çözüm buldu. Onların kazdıklarını duydu ve onlara seslendi, serbest bırakılması karşılığında

Böylece Phyre'dan kurtuldu.

"Bütün bunları bu tabletlerden mi öğrendin?" Tesh dağınık taşlara baktı.

"Evet."

"Ama bizi buradan çıkarabilecek bir şey bulamadın, değil mi?"

"Evet, bulamadım."

"Ve tüm tabletleri okudun, değil mi?"

"Okuduğum kadarını okudum. Dediğim gibi, yapamıyorum..."

"Brin, sana bir şey söylemeliyim, ama hoşuna gitmeyecek." Durdu ve dudaklarını yaladı. Başı ağırlığından eğildi. Hâlâ gücü varken bunu halletmesi gerekiyordu.

Kız tamamen ona dönerek, göz kamaştırıcı bir ışık yaydı. Elini kaldırıp gözlerini korumak istedi, ama bunu yapamayacağını anlayınca yüzünü çevirdi. "Brin, diğerleriyle konuştuk ve oybirliğiyle bir karar verdik. Biz olmadan devam etmelisin."

"Devam et? Ne demek *devam et*?" Ses tonunda sert ve şüpheli bir keskinlik vardı. Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

"Tırmanabilirsin. Alysin'in kapısına ulaşabilirsin. Bizim yapamadığımızı sen tamamlayabilirsin."

Gergin bir kahkaha atarak başını salladı. "Bunu yapamam, tek başıma yapamam. Hepimiz buradan çıkmalıyız. Sizi burada bırakamam, burada bırakamam. Oh, sevgili Elan, hayır. *Seni* burada bırakamam."

"Tressa, Malcolm'un söylediklerini bize anlattı. Senin, *sadece senin*, sonuna kadar gidebileceğini söyledi."

"Bence Tressa şundan muzdarip olabilir..."

"Bize bak, Brin. Daha iyi olacağımızı düşündüğünü biliyorum, ama olmayacağını da biliyorsun. Burada ne kadar uzun kalırsak, o kadar çok tükeniriz. Bizi geride bırakmalısın ve..."

"Hayır! Roan harika bir çözüm bulacaktır ya da Typhonlar tarafından yapılmış, tıkanmamış başka bir tünel bulacağız. Ya da..."

"Brin, bunların hepsi zaman alır."

"Ne olmuş? Bizim bolca vaktimiz var. Sonsuza kadar vaktimiz var."

Tesh, onun öfkesini iyiye işaret olarak gördü. Eğer onun saçmaladığını düşünseydi, gülerdi. Bunun yerine, yüzünü buruşturup dişlerini göstererek ona bağırdı. O ifadeyi görmek, ona acı verdiğini bilmek acı vericiydi. Tesh bu tür şeylerin çok farkındaydı. O, açık bir yara gibiydi. yaptıklarına ve neden olduklarına karşı duyarlıydı. Bu yeteneği ancak kısa süre önce kazanmış olması çok yazık. Dişlerini sıkarak devam etti. "Fazla vaktimiz yok, bunu sen de biliyorsun. Şimdi gitmezsen, bir daha asla gidemeyeceksin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepimiz fark ettik. Gittikçe zayıflıyorsun. Abyss'in etkilerini hissetmeye başladığını inkar etmeye çalışma. Roan gibi, sonra benim gibi ve sonunda Tressa gibi olman ne kadar sürer?"

Brin utangaç bir şekilde ellerine baktı, sonra çenesini sıktı. "*Gitmeyeceğim* gidmiyorum." Başını sallıyordu ve Tesh elini uzattı. "Brin, sen..." "Hayır!" diye bağırdı ve geri çekildi. Geri adım attı, neredeyse düşüyordu. "Gitmelisin," dedi Tesh olabildiğince nazıkçe.

"Hayır, gitmem gerekmiyor! Gitmem gerek*miyor*. Ben..."

"Bunu yapabilecek tek kişi sensin. En azından anahtar alınmalı. Eğer bu sadece Suri ile ilgili olsaydı, kabul edebilirdim, ama burada dünyanın kaderi söz konusu. Tressa her şeyi açıkladı."

"Malcolm yanılıyor olabilir." Ağzı nefret dolu, incitici ve kararlı bir şekilde kıvrıldı.

"Brin..." Tesh kelimeleri bulmak için çabaladı, konuşmak için uğraştı. Dili ona karşı çalışıyordu. Konuşmak istemiyordu. Onun gitmesini istemiyordu. Söylediği her kelimeyle içini parçalıyordu.

"Eğer seni terk edersem" — Brin'in gözleri nemlendi, gözyaşları dolmaya başladı

dolu doldu — "bu yerin ağırlığı... Tesh, seni ezip geçecek, eritecek, seni... bilemezsin. Burada çok uzun süre kalmış bazı *insanları* gördüm. Onlar... onlar..." Gözyaşları serbestçe akıp yanaklarından süzüldü. Işığıyla parıldayan gözyaşları, elmaslar gibi ışıldıyordu.

Sevgili Mari, o çok güzel.

Her şeyden çok onu kucaklamak, sarılmak, tutmak ve sonsuza kadar birlikte kalmaya karar vermek istiyordu. Brin ile birlikte eriyip yok olmak istiyordu. O yanındaysa kaderini kabul edebilirdi.

Kalan tüm gücünü toplayarak, "Sen buraya ait değilsin, Brin. Bize ait değilsin, bana ait değilsin," dedi.

"Öyle söyleme!"

"Bu doğru. Kendine bir bak. Yayıdığın ışığı görüyor musun? Sen daha iyisini hak ediyorsun." "Ben hiçbir şeyi *hak etmiyorum*! Sen sadece beni gitmeye zorluyorsun

çünkü..." Titreyen elini ağzına götürerek titrek dudaklarına koydu. Bütün vücudu sarsıldı ve titredi. "Tesh, seni seviyorum. Seni terk etmek... oh, Büyük Anne... seni bu yerde bırakmak. Kendini kaybedersin, beni kovalayan o korkunç yaratıkların başına gelen budur. Abyss, bu yer, bizim gibiler için uygun değil. Buna dayanamayız. Baskı, ağırlık...

bizi ezip, aşındırıp, kendimizi anlamamızı yok eder, ta ki... " Titredi. "Seni çürümeye, yok olmaya terk edemem... Bunu yapamam. Yapamam. Yapmayacağım!"

Tesh onu zayıflatmış, kalkanını kenara itmiş, kılıcını elinden almıştı. Brin, hazırladığı hamleye açık kalmıştı. Bunu yapmak istemiyordu ve ağzını açtığı anda göğsünde keskin ve sıcak bir acı hissetti. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve bu yaşların darbesini daha da derinleştireceğini bildiği için kendinden nefret etti. Bu savaşı kazanacak, rakibini öldürecek ve sonra sonsuza kadar kendinden nefret edecekti. Ama bunu herkes için, ama en çok da onun için yapmak zorundaydı.

"Brin," dedi, sözleri o kadar yumuşaktı ki, onun ağlamasını zar zor bastırdı. "Bir keresinde bana, seni kaybetmemin tek yolunun seni bırakmayı reddetmek olduğunu söylemiştin. Haklıydın. O zamanlar bunu anlamakta zorlandım çünkü seni çok seviyordum. Seni seviyorum, Brin. Hepimiz seviyoruz. Soru şu ki, sen bizi seviyor musun?

Ölmemize izin verecek kadar bizi
seviyor musun?" Ağlaması
hıçkırığa dönüştü.

"Brin, benim seni bırakmak zorunda kaldığım gibi, sen de bizi bırakmak zorundasın. Anlamıyor musun? Bizi bırakmak zorundasın."

O zaman anladı. Işığı titredi. Gözleri hızla kırıştı. Gözlerinde, ruhunun pencereleri olan gözlerinde, onun kırıldığını gördü. Ölüm anında erkeklerde de aynı bakışı görmüştü: şok, acı, kabullenme. Tesh kazanmıştı, tahmin ettiği gibi. Brin gidecek, ışığını da beraberinde götürecekti ve onları karanlıkta bırakacaktı, ama en çok da Tesh'i. Ve onun haklı olduğundan emindi — onun gitmesini görmek onu mahvedecekti.

"Oh, Tesh." Brin dizlerinin üzerine çöktü. "Tesh, çok acıyor."

"Biliyorum... inan bana... biliyorum."

BÖLÜM DOKUZ
TIRMANIŞ

Uzun yolculuklar başlangıçta en korkutucu, dik kayalıklar tırmanması en zor, uzun düşüşler dayanması en acı verici olanlardır, ancak görünmez olan zincirler kırılması en zor olanlardır. — BRIN KİTABI

"Ee?" Tesh ve Brin diğerlerinin yanına döndüğünde Tressa sordu.

Tressa ve Roan, büyük bir savaşın ardından kargaların yemesi için bırakılmış cesetler gibi görünüyorlardı. Her ikisi de mağara duvarına yaslanmış, Gifford'un her iki yanında, sanki o bir kamp ateşiymiş gibi, kömürleşmiş bir kamp ateşi gibi. Diğer herkes gibi o da sönüyordu.

"O bunu yapacak," dedi Tesh onlara.

"Ama pes edemezsin," diye ekledi Brin. Yanakları kurumuştu, ama gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Bir çıkış yolu aramaya devam edeceğine söz vermelisin. Özellikle sen, Roan." Brin onu işaret etti. "Belki bir tableti atladım ya da benim için hiçbir anlamı olmayan ama sana bir cevap verebilecek bir şey okudum." Roan, Gifford'un koluna tutunmaktan başka bir şey yapabilecek gibi görünmüyordu. "Düşünmelisin. Hayali saçını hayali ağzına koy ve hiç olmadığı kadar sertçe çiğne. Bir yol olmalı. Her zaman *daha iyi* bir yol vardır."

"Yaşayanların dünyasında belki," dedi Tressa. "Ama kimse ölümü aldatamaz."

Brin ona sert bir bakış attı. "Sen ve kocan bir zamanlar Dahl Rhen'deki herkese tanrılarla savaşılamayacağını söylemişsiniz. Hatırlıyor musun? Belki sen hatırlamıyorsun, ama ben hatırlıyorum." Parmaklarıyla kendi göğsünü dürttü. "Yolların Koruyucusu. Ben hiçbir şeyi unutmam. Bir zamanlar Persephone'ye, 'Bu yıl yeterince yağmur yağdırmadığı için Büyük Anne Elan'a karşı mızraklarımızı kaldıracak mıyız?' Bu köyün en iyi savaşçıları bir ayıyı bile yenemedi, sen bizden Fhrey'lerle savaşmamızı mı bekliyorsun? Sonra Konniger ekledi: "İnsanlar tanrılarını öldüremez." Peki,

bak ne diyeceğim, Tressa? Biz o *tanrıları* sadece öldürmedik. Onları neredeyse tamamen yok ettik. O yüzden orada yatıp bana neyin yapılabileceğini ve neyin yapılamayacağını anlatma. Öncelikle, *ben* ölümü aldatmak üzereyim. O sütuna tırmanacağım, bunu daha önce kimse yapmadı. Abyss'ten geri döneceğim. Ama bunu, her birinizden pes etmeyeceğinize dair söz almadan yapmayacağım. Denemeye devam edeceğinize dair. Anladınız mı?"

"Senin şartını benim bir şartımla kabul edeceğim," dedi Tesh. "Denemeye devam edeceğime söz veriyorum, ama sen de umutlanmayacağına söz verersen.

başarırsak, öyle olsun, ama bunu beklemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Bizi bırakmalısın. Ve Brin, eğer başarırsan, eğer ölümü aldatırsan ve bir şekilde güneşin altında bir hayata geri dönersen, beni unutmanı ve yeni bir hayat, yeni bir aşk bulmanı istiyorum."

Yine başını sallıyordu, çenesi kilitlenmişti. "Bu mümkün değil

—
"Yapmalısın. Brin, benim öldüğümü kabul etmelisin. Hepimizin öldüğünü. Eğer Oradan çıkarsan, gerçekten *çıkmalısın*. Acı çekecek hiçbir parçanı geride bırakma. Senin özgür olduğuna, gerçekten özgür olduğuna, bir yerlerde mutlu yaşadığına inanabilirsem, bu benim ödülüm, bu yerde tutunabileceğim küçük tesellim olacak. Fedakarlığım buna değer. Anlıyor musun?"

Brin başını salladı.

"O zaman ölen anne babamın ve kaybettiğim kabilemin üzerine yemin ederim ki deneyeceğim ve denemeye devam edeceğim."

Brin hepsine baktı ve benzer güvenceler aldı. "Bu arada, Tressa, seni affediyorum."

"Hayır, affetmiyorsun. Affedemezsin. Yaptığım her şeyi bilmiyorsun." Tressa dudaklarını sıkıca büzmüştü.

Brin başını salladı. "Belki bilmiyorsun, ama sayfalarımı yok ettiğin için seni affedebilirim.

Ve bana inansan da inanmasan da, çoktan affettim, hem de uzun zaman önce." Omuzlarını silkti. "Bizi buraya getiren yalanlara gelince? Nasıl işlediğini bilmiyorum, ama kendi hayatını feda edeceğini bilerek geldin. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? İnsanlar değişir, Tressa. Bence sen de değiştin. Ya da belki de sen her zaman iyi bir insandın, ama dünya sana gerçek yüzünü gösterme şansı vermedi. Her halükarda, şimdi onları görüyorum. Ve bence senin özel biri olduğunu düşünüyorum. Özel birisin."

"İşte bu yüzden sabah yıldızı kadar parlaksın," dedi Tressa. Brin, Tressa'ya sıkıca sarıldı ve ağlayan kadına veda öpücüğü verdi.

Gifford onunla birlikte dışarı çıkan tek kişiydi, bunu yapabilecek tek kişiydi. Diğerleri mağaranın zemininde sabit kalmışlardı. Tesh dışında herkese veda etti. Sonunda, onunla yüzleşemedi. Denerse, ayrılmak için gücü yetmezdi. O da bunu biliyor gibiydi ve mesafesini korudu. Böylesi en iyisiydi. Yine de, Gifford onu mağaradan çıkarmamış olsaydı, belki de ayrılmayacaktı.

Çömlekçi, Brin ile birlikte sütunun dibine kadar yürüdü. Siyah çatlaklı kaya, farklı tonlarda gri renkli eğimli tabakalar halinde yükseliyordu, büyük bir işaret parmağı ya da devasa bir taş ağaç gibi.

Evet, bir ağaç.

Brin öyle düşünmek istiyordu. Sadece tırmanacaktı, tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi. Tabanına doğru yürürken, elini taş koydu. "İşte bu." Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

Gifford başını kaldırıp başını salladı. "Bunu yapabilirsin, Brin."

"Sen de yapabilirsin."

Gifford cevap vermedi.

"Yapabileceğini biliyorsun. Diğerlerini etkileyen yükün senin üzerinde etkisi daha az."

Elini uzattı, kendi elini kayanın üzerine koydu ve başını salladı. "Sen ve ben, sanırım başımızı çok fazla belaya sokacak kadar fırsatımız olmadı." Ona gülümsedi ve kız eski çarpık gülümsemesini özledi. "Meğer, pek bir hayatın olmaması da avantajları varmış."

"Bunu birlikte yapabiliriz, Gifford."

O başını salladı. "Yapamayacağımı biliyorsun." "Yapabilirsin."

"Yapmayacağım." Sesi kararlı ve sertti.

Brin iç geçirdi. "Roan ölseydi, onsuz devam etmek zorunda kalırdın. Bu da öyle bir şey."

Gifford başını salladı. "Needa teyzenin köpeği Apple'ı hatırlıyor musun?"

Brin başını salladı. "Amcam Gelston, teyzemin onu mahvettiğini söylerdi. Tek yapabildiği Needa'nın peşinden dolaşmaktı. Sürüyü güdemezdi."

"Teyzen öldüğünde Apple ne yaptı?" "Sen köpek değilsin, Gifford."

"O köpek gece gündüz mezarının başında kaldı. Onu benim yanıma çekmeye çalıştım.

etli ev. Ama o yerinden kıpırdamadı. Günlerce yiyecek ve su olmadan kaldıktan sonra, kalktı ve öldü. Anlayamadım. Hiç mantıklı gelmiyordu. Şimdi mantıklı geliyor. Roan'ı terk etmeyeceğim. Kesinlikle Iver'in hala dolaştığı bir yerde değil. Gifford kayayı okşadı. "Olması gerekenden daha iyi bir hayatım oldu ve beş yıldan fazla gerçek mutluluk yaşadım. Bu yeter. Hayır, bu fazlasıyla yeter. Üzgünüm, ama kendi başına tırmanmak zorundasın."

beş yıldan fazla gerçek mutluluk yaşadım. Bu yeter. Hayır, fazlasıyla yeter. Üzgünüm, ama tırmanmak için kendi başına tırmanman gerekecek."

"Sen iyi bir adamsın, Gifford." Ona sıkıca sarıldı. "Çok iyi bir adamsın. Hayır, sen *bir kahramansın*."

Brin onu bıraktı ve başını geriye eğerek sütunun yüzüne baktı. Sanki sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. "Gifford, diğerlerine söyleme, ama korkuyorum. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Biraz denediğini ve kolay olduğunu söylemiştin."

"Tırmanmak değil, ama evet, belki o da..." Kaşlarını çattı. "Eğer yaparsam Başarırsam, Alysine ulaşırsam, onu tek başıma nasıl geçeceğim? Ve bunu başarırsam, Kutsal Koruda beni hangi zorluklar bekliyor? Estramnadon hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Şu anda ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum. Tressa bir boynuz bulmam gerektiğini söyledi, ama bunu nasıl yapacağım? Ve başarsam bile, Phyre'den nasıl geri dönebilirim? Nifrel'in köprüsü yok artık. Kraliçe hala anahtarı isteyecek ve onda olduğunu bilecek. Peki ya Drome? Önümde hala çok fazla engel var. Ben Moya değilim. Persephone değilim. Senin gibi değilim, Roan gibi bile değilim." Brin çaresizlik içinde uyluğuna vurdu. "Tressa benden çok daha iyi bir seçim olurdu, en azından o cesur. Hepiniz benden çok daha yeteneklisiniz. Ben akıllı değilim. Savaşmam. Cesur değilim. Ben bir hiçim. Bu yolculuğa dahil edilmemeliydim bile."

Gifford sırtıttı. "Naraspur'a gelmeden önce, konuşamayan bir sakattım ve en büyük başarımla güzel fincanlar yapmaktı. O yüzden bana kahraman olmak için gereken özelliklere sahip olmadığını söyleme. Beni yaratan tanrıdan daha az malzemeye çalışan kimse yoktu. Sen Koruyucusun, şimdiye kadarki en iyisi, yani her şeyi biliyorsun. Buraya gelmek için kendi isteğinle boğuldun, bu yüzden senin çok, çok cesur olduğunu söyleyebiliriz. O gece Alon Rhist'ten ayrılırken benim korkmadığımı mı sanıyorsun? Düşündüm ki... Hayır, düşünmedim, biliyordum ki ölecektim. *Sen* neden korkuyorsun? Düşmekten mi? Onu zaten yaptın. Ölmekten mi? Onu da yaptın."

"Düşmekten değil, *başarısız olmaktan* korkuyorum," dedi Brin. "Eğer başarısız olursam, tüm fedakarlıkların boşa gitmiş olacak."

Gifford başını salladı. "Harika bir nokta, ama sen başaracaksın." "Nereden biliyorsun?"

"Malcolm öyle dedi."

Brin gülümser gibi yaptı, ama gerçeği biliyordu. Malcolm, Turin, Uberlin, adı ne olursa olsun, o kötü ve manipülatif biriydi. Eğer bir mucizeyle başarılı *olursa*, tam olarak anlayamayacağı kadar kötü niyetli birinin eline oynuyor olacaktı.

Neden onun istediğini yapayım ki?

"Böylece ona güvenilebilir mi?" Gifford Muriel'e sormuştu.

Onun cevabı şöyle olmuştu: *"Senin için, evet. Senin başarılı olmanı istiyor gibi görünüyor ve dediğim gibi, Turin bir şey istediğinde, genellikle onu elde eder."*

Brin neye inanacağını bilemiyordu ve düşünceleri Gifford'un kucaklamasıyla kesintiye uğradı. "Her şey yoluna girecek. Suri'ye odaklan. Onun da yalnız olduğunu unutma. İkiniz bir araya geldiğinizde, bir şekilde idare edersiniz. eminim."

"Tabii," dedi Brin. "Suri için."

Gifford ona bir kez daha sarıldı ve yanağından öptü. "Yardım edemediğim ve her şeyin senin omuzlarına yük olduğu için üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın, Gifford. Hiçbiriniz uğratmadınız. Hepiniz üzerinize düşeni yaptınız." Başını kaldırdı. "Şimdi benim üzerime düşeni yapmam gerek."

Brin kayayı tuttu ve kendini yukarı çekti. Bir ve Gifford'a baktı. "Şunu bil, sakat çömlekçi bey. Seni *Brin'in Kitabı'nda* bir efsane yapacağım. Sen, Moya, Roan, Tekchin, Rain, Tressa ve Tesh. İşimi bitirdiğimde, her biriniz Gath, Mideon ve diğerlerinin hepsinden daha ünlü olacaksınız. Her yerdeki insanlar *sizi* dünyayı kurtaran kahramanlar olarak hatırlayacak."

"Ben de isterim."

"Ben de öyle," dedi Brin. "Ben de öyle."

Tırmanış, beklediği kadar kolay olmadı. Ağırlicsız değildi ve tırmanış sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Yukarı çıktıkça daha da yoruluyordu ve dinlenmek için daha az çıkıntı buluyordu. Zaman ve mesafe kesin olarak ölçülemiyordu.

Bir de soğuk vardı.

Abyss sürekli donmuş haldeyken, kaya buz gibi soğuktu. Taş, ondan ısıyı alıyor gibiydi — tabii verecek çok fazla ısı yoktu. Dinlenmeler sadece yorgunluğu gidermek için değil, parmaklarının ısınması ve iyileşmesi için de gerekliydi. Bunların gerçek olmadığını biliyordu, ama *bir şey* acıyordu ve sonra uyuşuyordu. Küçük sivri çıkıntılara tutunmaya çalışırken, ellerinin hissedebilmesini tercih ediyordu.

Düşme korkusu bir sorun olmalıydı, ama değildi. Kendini incitmekten ya da ölmekten korkmuyordu. Sadece yeniden başlamak istemiyordu. Nifrel'de kaldığı süre boyunca Brin takdir edecek hiçbir şey bulamamıştı ve Abyss'teki her şey

onun için birer ızdırap kaynağıydı. Ama o sütuna tırmanmak, ona yepyeni bir ızdırap seviyesi getirdi. Geriye dönüp baktığında, Gifford'un bunu başaramayacağını düşündü.

Brin, zirveden hala oldukça uzak olduğunu tahmin ediyordu. Kraliçenin sahte gökyüzünün ışığı, kış sisi yerine, ışığının ulaşamadığı karanlık kralı'nın sahte gökyüzünün ışığı, o kış sisi yerine, ışığının ulaşamadığı bir karanlık gördü. Ve biraz endişeyle, ışığın eskisi kadar parlak olmadığını fark etti.

Brin, Abyss'e ilk düştüğünde, Dahl Rhen büyüklüğünde bir alanı aydınlattığını tahmin etti ve ışık, insanların gözlerini gölgelendirecek kadar parlaktı. Şimdi, sırtını buzlu sütunun yüzeyine dayayıp ayak parmaklarını süt sağma taburesinin yarısı büyüklüğündeki dar bir çıkıntıya asarken, bu yetersiz ışıkla bir yuvarlak kulübede iğne işi yapmakta zorlanacağını tahmin etti. Çok yorgun ve ağırdı.

Evet, kesinlikle daha ağırım. Neden böyle? Beni böyle yapan ne? Neden şimdi? Tabandan uzaklaştıkça ağırlığım azalmamalı mı?

Tırmanış sırasında bunu birkaç kez merak etmişti. Aşağıya doğru, tutunacak yerlere atladığında korkusuzdu ve düşmek endişelenecek bir şey değildi. Artık atlamaya çalışmıyordu.

Tırmanış sırasında, düşünceleri sürekli Tesh'e ve onun ve diğerlerinin bir çıkış yolu bulup bulamayacaklarına dönüyordu. İçten içe bunun olmayacağını biliyordu.

Nasıl olabilir ki? Tressa sütuna bile yürüyemiyor, tırmanmayı bırak. Tesh ve Roan'ın tabletlere yaptıkları yolculuklar onları neredeyse bitirdi.

Tesh'in aşağıda mahsur kaldığını her düşündüğünde, kalbi ona parçalandığını hatırlatıyordu.

Burada oturmak bir işe yaramaz. O da bunu istiyor.

Brin, Abyss'i canlı bir varlık olarak görmeye başlamıştı, burada *canlı* terimi mümkün olan en geniş anlamıyla kullanılıyordu. Onu, Tesh ve diğerlerini sindiren bir canavarın midesini hayal ediyordu. Boğazından dışarı çıkmaya çalışıyordu, ama yaratık yutmaya devam ediyordu. Orada kaldığı her dakika, daha da zayıflıyordu. Gücünü toplamak için bile oyalanmak, sadece rezervlerini azaltıyordu.

Brin uzandı, bir sonraki tutunma noktasını ararken, kayanın daha da soğuyabileceğini merak etti.

Beni dışarı çıkarmak istemiyor.

"Abyss'e kaybolanlar bir daha asla görülmez." Yine de Trilos kaçmayı başardı.

Bu düşünce birdenbire aklına geldi ve ona kendini bir adım daha yukarı çekecek gücü verdi. Soğuğa ve tırmanmanın zorluğuna odaklanmak yerine, tabletlere konsantre oldu. Onları kafasında tekrar tekrar düşündü ve

öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı, böylece hepsini
Brin Kitabı'na dahil edebilmek için çalıştı.

Bazı tabletlerde kardeşler ve onların
mutluluk ve neşe dolu günlerinden bahsediyordu. Diğer kısımlarda ise cücelerin
aldatmacaları ve
ama yazılanların çoğu bir aşk hikayesiydi.

Tabletlerin her birine *onunla ilgili* düşünceler kazınmıştı. Yazar, hayranlık
duyduğu bu kişiye Reely adını vermişti. Muriel'in takma adı, sevgi adı, gizli adı.
Ancak Reely, tabletlere kazınan kelimede ve metinde ona gösterilen saygıda büyük
bir özenle ele alınmıştı. Brin, bu ismin çift anlamlı, belki de birden fazla anlamı
olduğunu hissetti. Bu kişi hem onun için *gerçektir* hem de tanıdığı en *gerçek* şeydi.

Tabletlerde, ilk kez bir bahar sabahı altın rengi bir tarlada nasıl tanıştıklarının
hikayesi de vardı. Bu sahne, Muriel'in giydiği kıyafetlerin tarifine kadar büyük bir
ayrıntıyla anlatılmıştı. Sonra, sadece onunla ilgili rastgele düşüncelere veya ikisinin
paylaştığı konuşma parçacıklarına ayrılmış tabletler vardı.

*Üst ön dişlerinin arasında bir boşluk var ve bu
boşluk sayesinde kulakları sağır eden bir ısıklık
çalabiliyor
ama bunu yapmanın uygunsuz olduğunu
düşünüyor. Sol kulağının üstünde oldukça büyük bir
çil var ve uyurken neredeyse her zaman salya
akıyor. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyden dolayı
hayal kırıklığına uğradığında sürekli "Ağaçlar
yürür ve taşlar konuşur" cümlesini kullanıyor.*

Malcolm'un bu cümleyi neden bu kadar önemli bulduğunu düşünmek,
tırmanırken saatlerce zihnini meşgul etti.

*Trilos ve Muriel'in aşık olduğunu bilmem neden bu kadar önemli? Gözümden
kaçan bir şey olmalı. Beatrice'in bana ikisi hakkında anlatacağını bilmiyor muydu?
Persephone ile buradayken tabletleri okuduğumu biliyordu. O cümleyi hatırlamamı
mı umuyordu?*

*Komik olan şey, o zamanlar bu cümleyi görmemiştim. Sadece tabletlerde bir çıkış
yolu ararken buldum.*

*Tabletlerde bir çıkış yolu ararken buldum. Ve şimdi bulduğuma göre, ne önemi var
ki?*

Malcolm hakkında ne düşüneceğini hâlâ bilmiyordu. Onun ilahiliği -eğer bu doğru kelimeyse- artık sorgulanmıyordu, ama neyin peşinde olduğu hâlâ bir gizemdi.

Malcolm aptal değil. Buraya gelerek onun hakkındaki gerçeği öğreneceğimi biliyor olmalıydı.

Her zaman çok samimi, alçakgönüllü ve destekleyici görünmüştü, özellikle de *Brin Kitabı* konusunda.

"Olan her şeyi kalıcı olarak kaydetme fikri kulağa harika geliyor. Ama dikkatli olmalısın. Kişisel görüşlerin gerçekleri çarpıtmasına izin verme."

Bunu, Grandford Savaşı'ndan sonra Alon Rhist'te son görüşmelerinde söylemişti. O, kendi görüşlerinden bahsettiğini düşünmüştü, ama belki de Malcolm'un kardeşleri ve kızının yapacağı olumsuz yorumlar konusunda onu uyarmaya çalışıyordu.

Kendini bir metre daha yukarı çekti ve giderek nadir hale gelen bir manzara olan bir çıkıntı buldu. Orada durmadı. Zihnini meşgul tutmak, tırmanışın zorluklarını unutmaya yardımcı oluyordu. Malcolm'un gizemini çözemeyen kadın, bir kez daha Trilos ve Reely hakkındaki yazıları üzerine odaklandı.

Trilos neden hayatının aşkı hakkındaki önemsiz ayrıntıları not almak için bu kadar çok zaman ve çaba harcadı? Sıkıntıdan mı, özleminden mi, yoksa başka bir şeyden mi?

Bu kadınla ilgili önemsiz ayrıntılarla dolu düzinelerce tablet vardı ve daha fazlası da ona olan sevgisine adanmıştı. Muriel'in sadece bir gülümsemesinin bütün bir günün talihsizliklerini silip süpürme gücüne sahip olduğunu anlatıyordu. Gözlerindeki yaşların onu fiziksel olarak hasta ettiğini. Hiçbir ayrıntı önemsiz değildi.

duygularını tabletlere döktü... ama neden? Brin, önemli bir şeyi kaçırdığını hissetti.

Peki nasıl kaçmıştı? Phyre Typhonları tutabiliyorsa, Trilos dünyaları delip geçecek gücü nereden bulmuştu?

Parmak uçlarındaki karıncalanma bir kez daha işkenceye dönüşmüştü ve Brin, çıkıntı olmasa da kısa bir mola verdi. Ruhsal yorgunluk, kollarına çektiğinde titremeye başlayan ağırlı kollar ve yukarı ittiğinde itiraz eden sulu bacaklara dönüşmüştü. Ağırlık artmaya devam ediyordu ve ışığı yarıdan fazla azalmıştı. Gifford'un muhtemelen şimdi daha parlak olduğunu fark etti.

Hava hareket etti.

Brin şaşkınlıkla etrafına baktı.

Rüzgâr mı?

Phyre'nin hiçbir yerinde esinti hissetmemişti.

Abyss kaçmamı istemiyor.

Brin taşı sımsıkı tuttu. Vücudunu olabildiğince düzleştirerek, rüzgâr esip geçerken sütuna sarıldı. Saçları rüzgârda savruldu, ama hava onu yakalamakta zorlandı. Sonunda buz gibi parmakları bir tutunma yeri buldu ve onu sütundan geri çekerek önce sola, sonra sağa salladı.

Rüzgâr beni koparmaya çalışıyor!

Brin, rüzgârın etkisi altında kalmayacak bir yere geçmek için hareket etti, ancak bu sıradan bir fırtına değildi. Rüzgâr onu takip etti ve daha da şiddetlendi. Kayaya sarıldı, parmakları dondurucu rüzgârın acımasız esintisiyle dondu.

Yanağını sütunun yüzeyine dayadı. Stres ve yorgunluktan tüm vücudu titriyordu.

Brin başka bir tutunma yeri aradı. Işığı hızla sönüyordu, mum alevi kadar zayıflamış, yalnız bir titremeye dönuşmüştü, bu yüzden yukarı doğru ilerlemeye devam etmek zorundaydı.

Umutsuzluğun içini kapladığını, gücünü çaldığını hissedebiliyordu.

Yeterince güçlü değilim. Tressa haklıydı. Kimse ölümü aldatamaz.

Gözlerini sıkıca kapattı ve artan güçsüzlükle mücadele etti.

Sonra hatırladı, *Trilos ölümü aldatmıştı, ama nasıl? Bu güç nereden geliyordu?*

Rüzgâr esip uğuldu ve onu sütundan neredeyse koparacaktı. Ağırlığını kaydırarak daha iyi bir yer, daha geniş bir basamak buldu. Ama bunun bir önemi yoktu. Brin kaslarının güçsüzleştiğini hissediyordu. Yakında tutunacak gücü kalmayacaktı. Çok geçmeden bırakacaktı.

"Üzgünüm," diye bağırdı, ama rüzgâr sözlerini de çaldı. Başarısızlığı bir darbe olsa da, Tesh'i boşuna ölmeye ikna ettiğini bilmek çok daha kötüydü.

Brin, yükü eskisinden daha fazla hissediyordu. Işığı tehlikeli bir şekilde azalmıştı. Başarısızlığının hayal kırıklığı acıydı, pişmanlığı hissedilebilirdi.

Pişmanlık. Pişmanlık ağırlıktır.

Ayağı kaydı ve Brin, tutunmaya çalışırken ellerindeki acıdan çığlık attı. Korkudan nefes nefese kalmış, kayaya karşı homurdanıyordu. Sallanan ayağı, sanki üzerine bir ağırlık bağlanmış gibi ağırdı. Onu yukarı çekemiyordu.

Trilos nasıl kaçmıştı?

Brin buna odaklandı, bir ipucu, kullanabileceği bir şey olması gerektiğini hissediyordu.

*İki üst ön dişi arasında, kulakları sağır
eden bir ıslık çalabileceği bir boşluk
vardı, ama
bunu yapmanın uygunsuz olduğunu
düşünüyor. Sol kulağının üstünde büyük
bir çil var*

En önemsiz ayrıntıyı bile unutmak istemiyormuş gibi yazıyordu. Trilos anılarını kaydediyordu, kendi *Brin Kitabı'nı* yazıyordu. Bir Bekçi'ydi, ama bir halkın ve onların yaptıklarının Bekçisi değildi. Kaydediyordu sevdiği kişinin özellikleri. Neden?

Neden yazıyorum? Brin bir an düşündü. Çünkü hiçbir şeyi unutmak istemiyorum hiçbir şeyi unutmak istemiyorum. Öğrendiklerimi gelecek için korumaya çalışıyorum. Ama aynı zamanda sevdiğim insanlar hakkında da yazıyorum, böylece öldüğümde kaybolmayacaklar.

Ama o zaten ölmüştü, öyleyse neden... Fedakarlık.

Tanrılar bunu talep etti. Ejderhaları yaratırken Sanat da öyle. Fedakarlık ne kadar büyükse, güç o kadar güçlü olur.

Sonra Brin tüm bu korkunç gerçeği anladı. Dünyaları delip Balgargarath'ı yaratacak gücün nereden geldiğini anladı.

İşte böyle kurtuldu. Onu feda etti. Benim de yapmam gereken bu.

Brin sütuna tutunarak titredi. Sonunda anlamıştı.

Tesh benim yüküm.

Bu düşünce, ayağını yerine koymasına ve ellerindeki baskıyı hafifletmesine izin verdi.

Onu bırakmam gerek, ama bunu nasıl yapabilirim?

Tesh'i unutması, onun yaptığını unutması kadar imkansızdı...

Onun yaptıklarını.

Rüzgar kulaklarında çığlık atıyor ve yüzünü tırmalıyordu.

Hayır, yük Tesh'e yaptıklarından kaynaklanmıyor. İşler öyle yürümüyor. Yük benden geliyor.

Brin'in nefesi kısa nefeslere dönüştü.

Neyi bırakmam gerekiyor?

Yine dengesini kaybetti ve bu sefer ani hareketle iki ayağı da kaydı. Rüzgârın şiddetiyle sadece parmak uçlarıyla asılı kaldı, sallanan vücudu kayaya çarptı. Yine de bunu neredeyse hissetmedi. Zihni cevap aramakla meşguldü.

Aşk bir yük olamaz, ama... onu seviyor muyum? Bir katili sevebilir miyim? Yapmalı mıyım? Tressa'yı affedebildim, ama... Tesh'i affedebilir miyim? Anwir'i ormana çekip yavaş yavaş öldürdüğü için onu gerçekten ve tamamen affedebilir miyim? Öldürdüğü tüm Galantianları görmezden gelebilir miyim? Onların ölümlerini planlarken onların yoldaşı gibi davrandığını nasıl unutabilirim?

Rüzgâr parmak uçlarını ısırıcasına soğuk dişleriyle ısirmaya başladı.

Galantianların hiçbiri masum değildi, diye hatırlattı kendine. Onun ailesini, tüm klanını öldürmüşlerdi. Peki ne için? Binlerce masum insanın öleceği bir savaş başlatmak için.

başlatmak için. Ama bu Tesh'i mazur gösterir mi?

Hayır, bu onun ağırlığı, benim değil. Bununla o başa çıkmak zorunda. Benim ilgilenmem gereken tek şey, onun yaptığını öğrendikten sonra nasıl hissettiğim. Benim ağırlığım benim yargımdır.

Rüzgâr şiddetini artırdı ve soğuk, taşların üzerinde buzlanma oluşturarak onları beyaza çevirdi. Ama Brin yine de pes etmedi.

Pişmanlığım, başarısızlığım, onu asla gerçekten affetmemiş olmam. Gerçekten değil. Bu yükü taşımak ya da bırakmak bana kalmış.

Onu yargılamak bana ne düşer? Orada mıydım? Ben o muyum? Başkalarının günahlarını yargılama hakkını bana kim verdi?

Bu düşünce aklına geldiği anda, ona yer verdiği anda, bu konuda bir otorite olmadığını fark etti. Kimseyi öldürmemişti, babasına koyun kesmesinde bile yardım etmemişti. Ama hatalar yapmıştı ve mükemmel olmaktan uzaktı. Yıllar önce Tressa'nın iyi yanlarını görebilirdi. Öyle yapsaydı, Tressa büyüdüğünde acımasız bir kadın haline gelmeyebilirdi.

Moya ve Padera'ya, ama en çok da Roan'a daha iyi bir arkadaş olabilirdim. Ve kesinlikle daha iyi bir kız olabilirdim.

Bir de amcası Gelston vardı. Yıldırım çarpması onu güçsüz bırakmıştı. Ailesine en çok ihtiyaç duyduğu an, o andı. Ama o korkudan ondan kaçınmıştı. O, amcasının tek hayatta kalan akrabası olan yeğeniydi ve onun için hiçbir şey yapmamıştı. Sadece Tressa, dahl'in "kötü" olarak nitelendirdiği kişi, ona bakmıştı. Brin'in amcasına, Brin'in kendisinden daha nazik davranmıştı.

Evet, hatalar yapmıştı... herkes gibi. Herkes düşerdi, kimisi daha sert ve daha uzağa, ama...

Ben kimim ki yargılıyorum?

"Seni affediyorum, Tesh," diye yüksek sesle söyledi. "Ve bunu yapmak için bu kadar uzun zaman aldığım için özür dilerim."

O anda Brin gözlerini kapatmaktan başka seçeneği yoktu. Eğer kapatmasaydı, kendi ışığıyla kör olacaktı.

ONUNCU BÖLÜM SARI VE GÜL

Bazı evler ruhlar tarafından musallat edilir. Bazı ruhlar ise evler tarafından musallat edilir. — BRIN KİTABI

Suri, koyu renkli ekmeğin bir parçasını çantasına koydu ve bir dilim portakal rengi peynir ekledi. Küçük çantalara her zaman düşkünlüğü vardı. Büyük çantalar fazla eşya taşımaya teşvik ediyordu. Küçük olanlar ise bu tür eşyaları toplamaya davet ediyordu. cilalı çakıl taşları, renkli yapraklar, ip, hayvan dişleri veya parlak metal parçaları gibi harikalar. Suri artık bu tür hazinelere sahip değildi, ama peynir ve ekmek de iş görürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Makareta. Yine heykeliyle uğraşıyordu, elleri kil ile kaplıydı.

"Yürüyüşe çıkacağım."

Makareta kaşlarını kaldırdı. "Oh, yaşlı kadın bundan hoşlanmayacak."

"Artık içeride kalmaya devam edemem. Beni delirtiyor. Bence bu herkesi biraz delirtiyor." Suri, Makareta'ya imalı bir gülümseme attı ve sonra Fhrey'in fare terliklerine baktı.

Makareta sırtarak cevap verdi.

"Dışarı çıktın," dedi Suri.

"Mecburdum," diye cevapladı Makareta, parmaklarını bir kase suya daldırıp, akan suyu heykelciklerin başına damlatarak. "Mawyndulë'yi toplantıya davet etmek zorundaydım."

"Ben de dışarı çıkmam gerek."

"Nereye gidiyorsun? İmalı cesedi nerede arayacağını bilmek isteyeceği için soruyorum." Makareta gülümsedi.

"Benim mi, kurbanımın mı?"

"Ha-ha," dedi Makareta, gülüyormuş gibi yaparak. "Cidden, dikkatli ol." Sanki görebiliyormuş gibi omzunun üzerinden boş duvara baktı. "Dışarıda çok korkmuş insan var."

Rhune'lara zarar vermenin kendilerini daha az korkutacağını düşünebilecek birçok Fhrey olduğunu kastetmişti.

"Kendime bakabilirim," diye cevapladı Suri, çantanın ipini başının üzerinden geçirerek çantayı kolunun altına astı.

Makareta kendi boynuna dokundu. "Yaka, unuttun mu? Kimse bilmemeli."

Suri elini uzattı ve boynundaki metal bandı dokundu. O kadar uzun süredir takıyordu ki, orada olduğunu unutmuştu. "Kurtlar, ayılar, raowlar, leshiler, yeşil elmalar ve gerçekten iğrenç dikenli çalılar arasında büyüdüm. Mawyndulë'ye rastlamadığım sürece her şey yolunda gidecek."

"Şehirdeki tek Miralyith o değil."

Suri başını salladı. "Sorun bu değil."

Makareta kaşlarını çatı. "Nazik ol. O bir sonraki fane ve benim kocam olacak, ikinizin arkadaş olmanızı istiyorum."

Suri güldü. "Oh, bu olmayacak."

"Peki. Öyle olsun. Ben de seni düğüne davet etmeyi planlıyordum. Artık nişanlımı öldürmek istediğini bildiğim için uygun olmayacağını düşünüyorum."

"Garip olabilir." Suri kapıya doğru yöneldi.

"Arion'un evi kuzeyde. O ayrıldığından beri boş duruyor. Oraya gitmenin en kolay yolu, bu mevsimde oldukça boş olan Bahçe'den geçmek. Meydandan çıkan en geniş caddeden yukarı doğru ilerle, sonra Bahçe'den düz git. Caddeyi takip et, parlak mavi kapılı küçük bir ev göreceksin."

"Oraya gideceğimi nereden çıkardın?"

"Öyle düşünmedim, ama başka nereye gidebilirsin ki? Estramnadon'da çok fazla arkadaşın yok."

"Haklısın," dedi Suri.

"Çok uzun sürmesin," diye Makareta arkasından seslendi. "Döndüğünde ip oyunu oynayalım."

Suri gerçek bir yürüyüş yapmak isterdi, onu ormana götürecek bir yürüyüş, ama bunun pek iyi bir fikir olmadığını düşündü. Dışarı çıkması gerekiyordu, ihtiyacı vardı.

Bunu yapabileceğini biliyordu, ama kaçmaya çalışmıyordu. Ağaçların kollarında kaybolmayı ne kadar istese de, her şeyi riske atmamak gerektiğini çok iyi biliyordu. Imaly toplantıyı çağırması ve her şeyi harekete geçirmişti. Suri bir gün daha bekleyebilirdi. Sonuç ne olursa olsun, dünya çok farklı bir yer olacaktı.

Kar yağacak gibi görünüyordu ve etrafta dolaşan çok fazla Fhrey yoktu. Dışarıda dolaşanlar onun geçişine pek dikkat etmediler. Uzaktan ve asica ile ödünç aldığı pelerinle, o da onlar gibi görünüyordu. Meydandan geçerken hafif bir kar yağmaya başladı ve caddeye ince bir beyaz toz tabakası bıraktı. Suri, yeni bir tek izi takip etti, bu iz başka bir izle birleşti. Suri izleri okumayı bilirdi ve bunlar özellikle kolaydı. Biri küçük, diğeri büyük —erkek ve kadın.

Suri, ev ile Bahçe arasındaki kısa yürüyüşten keyif aldı. Bacaklarını uzatmak ve dünyayı görmek iyi geldi. Yanaklarına çarpan soğuk kar taneleri bile hoştu. Çocukluğunda, büyük maceralarla dolu bir ormanda özgürce oynarken aldığı kış öpücüklerini hatırladı. öpmeleri hatırladı. Dünyası büyümüş ve maceraları çok daha büyük olmuştu, ama nedense daha az görkemliydi. Her şey öyleydi: daha sıkıcı, daha gri, daha küçük. Büyü gücünü kazanmıştı, ama bu sadece dünyayı daha az büyüleyici hale getirmişti.

Suri, Arion'un evini gördüğü anda tanıdı, yolun biraz uzağında ve çoğunlukla bir ağacın gölgesindeydi; baharda çok güzel olurdu. Ev küçük, narin ve mütevazıydı. Ön kapı kilitli değildi. Orada durup kar tanelerinin düşmesini dinledi ve kapıyı açmak için cesaretini topladı. Ne bulacağını hiç bilmiyordu. Muhtemelen hiçbir şey. Yine de Suri nedenini bilmeden korkuyordu.

İçerisi küflüydü. Kapüşonlu bir pelerin asılı olan bir çivi tahtası buldu. Suri ona dokundu, kalın kumaşı parmakları arasında ovuşturdu.

Muhtemelen çıkarken oraya asmıştı.

İlk odanın ortasında, tozla kaplı küçük, yuvarlak bir masa duruyordu. Parmağını masanın yüzeyinde gezdirip kiri temizledikten sonra, masanın parlak bir cilaya sahip olduğunu fark etti. Ortada bir vazo duruyordu; uzun zaman önce solmuş çiçekler çürümüş ve vazunun kenarlarında gölgeler gibi kalıntıları, mevcut tasarımı bozuyordu. Sandalyeler masanın altına itilmiş ve dikkatlice aralıklı olarak yerleştirilmişti. Sarı perdelerle çerçevelenmiş açık panjurlar içinden ışık giriyor, odayı aydınlık ve neşeli hale getiriyordu. Duvarlar şenlikli bir gül rengine boyanmıştı ve pelüş halı, perdelerin güneşli havasına uyum sağlıyordu. Suri'nin ayak parmağı halının kenarına takıldı. Bir an durup köşeyi düzeltip püskülleri düzeltti.

Arion buraya geleli ne kadar olmuştu? Bir daha geri dönemeyeceğini mi düşünmüştü?

Yarım ay şeklindeki kemer, üstünde güzel bir gölgelik bulunan yüksek bir yatağın bulunduğu odaya açılıyordu. Kalın yatak, sarı ve gül rengine çiçekler işlemeli harika bir yorganla örtülmüştü. Suri elini yorganın üzerinde gezdirdi. Tozla kaplı olmasına rağmen hala güzel olan kumaş. Dolapların içinde, renkli birkaç asika asılıydı, biri güzel mavi biyeli.

O giysi ona çok yakıştırdı.

Suri, yatağa oturmadan önce dolap kapısını kapattığından emin oldu.

Arion'un dünyası çok mükemmel ve parlaktı. Suri, Arion'la ilk tanıştığı anda Fhrey, karanlık, dumanlı bir kulübede Persephone'nin yatağında yatıyor, kanıyor ve acı çekiyordu. Sarı ve pembe bir dünya, güneş ışığı ve yumuşaklığın olduğu bir yerden sonra bu ne kadar korkunç olmalıydı.

Suri çantasına uzandı ve örgü şapkayı bulana kadar elini içinde dolaştırdı. Suri yakalandığında, şapkanın sonsuza dek kaybolduğunu düşünmüştü. İmaly, şapkayı geri vermenin ne kadar önemli olduğunu bilemezdi. Bu küçük jest, her şeyi değiştirmişti. Suri şapkayı yüzüne yaklaştırdı ve kokladı. Yünün Arion'un kokusu gitmişti ve Suri onu yatağın yanına koydu. Şapkayı düzeltirmek için üzerine bastırdı.

"Eve geldin," dedi ve yalan söylendiğinden, yakalandığından, Fhrey topraklarında sürüklendiğinden, hapsedildiğinden, diri diri gömüldüğünden ve korkunç bir sırrı ifşa etmeye zorlandığından beri ilk kez ağladı.

Suri Arion'un evinden ayrıldığında dışarıda daha da az Fhrey vardı. Her yerde pencereler soğuktan korunmak için kapatılmıştı. Bahçenin kapısına ulaştığında, geriye sadece Suri ve gölgesi kalmıştı. Karla kaplı çalıların etrafındaki kıvrımlı yolu takip etti ve beyaz badanalı bir kapının karşısındaki banklara geldi. Şaşırtıcı bir şekilde, orada biri vardı. Suri fark etmemişti.

Herkes ilk kez buradan geçiyordu, ama burada kapının karşısında, başlığı çekilmiş, kirli bir cüppe giymiş bir kişi oturuyordu.

"Ne kadar süre sonra açılacağını biliyor musun?"

Suri durdu ve başlığı yukarı kaldırarak ona baktı. Başını salladı.

Omuzları çöktü. "Ben de bilmiyorum. Ama sanırım yaklaşıyoruz, çok yaklaştık."

Başlığın altında tuhaf bir yüz vardı: genç ama yaşlı, dostça ama korkutucu, masum ama suçlu. Tüm bu çelişkiler birbirinin üzerine binmişti ve adam hoş bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Suri nedenini bilmiyordu, ama adamın sorusunun görüldüğü kadar basit olmadığından emindi.

"Sen Suri'sin. Doğru mu?"

O, aslında onun kimliğini sorgulamadığını düşünse de başını salladı. Ne de olsa, o şehirdeki tek Rhune'du — bu konuda Nidwalden'in tek Nidwalden'in bu tarafında tek Rhune'du.

"Nöbetçiyi nasıl yapmayı öğrendin?" "Neyi?"

diye sordu.

"Herkesin ejderha dediği şeyi."

"Oh," dedi Suri ve bu kişinin sadece meraklı biri olduğunu anlayarak biraz rahatladı.

Herkes öyle olurdu herhalde. Ben bile bir geyiğe ağaca nasıl tırmandığını sorardım.

Neith gömüldüğüne göre, gerçekleri saklamanın bir anlamı yoktu. "Dherg şehrinin altında bir taş tablette talimatları buldum."

"Agave'de miydin?"

Suri, onun bu ismi bilmesine şaşırdı, ama bunu endişe verici bulmadı. Geniş dünyada, onun bilmediği birçok yeri birçok insanın bildiğini varsaydı. Belki de Agave, Phyre kadar ünlüydü. "Evet."

"Orada bir... karşılaştın mı... bir, ah..." Elleriyle büyük bir şey ifade eden hareketler yaptı.

"Balgargarath mı? Evet."

"Sanırım Dherg ona bu ismi vermiş?" Suri başını salladı.

Adam yoğun bir ilgiyle ona doğru eğildi. "Ne oldu?" "Onu yok ettik."

Suri bir sonraki sorunun nasıl olduğu olacağını tahmin ediyordu, ama cevap vermeyecekti. Bu sadece acı verici bir şekilde kişisel bir soruydu, aynı zamanda Lothian'a ejderhaları yaratmanın ve yok etmenin sırlarını zaten vermiş olduğu için, bu konuda söylemesi gereken her şeyi söylediğini düşünüyordu.

"Yani Hilderagozneroraha'nın adını buldun mu?" Suri nefes almayı kesti.

Yüzünü görünce, Lothian başını salladı. "Evet, onu yarattım." Bir süre durakladı. "Aslında bir 'o'dan çok bir 'şey'di, sadece bir nesne."

"Nasıl... nasıl yaptın?" Kendi sorusunun ironisi onu eklemeye itti, "Yani, nasıl olduğunu biliyorum, ama derin akorlara ulaşmak için ne kullandın? Önemli birini feda etmiş olmalısın, ama yalnız değildin, değil mi?"

"Sorduğun soruların yarısını bile anlamadığımı sanıyorum." Kapıya bakarken yüzünde bir gölge belirdi. Uzun bir süre konuşmadı. Sonra şöyle dedi: "Yalnız değildim. Hâlâ anılarım vardı."

"Anılarını feda mı ettin? Nasıl?"

"Diğer her şeyi yaptığın gibi onları da siliyorsun. Yaratılışın akorları yaratabileceği gibi yok da edebilir. İpleri çekip, seni sen yapan dokumanın desenini değiştiriyorsun."

"Ve bu yeterli mi?"

Ona şaşkın, hatta biraz dehşete kapılmış bir şekilde baktı. "Sevdiğin birinin hayatını feda etmek korkunç bir şey, ama anıların sayesinde o kişinin bir parçası yaşamaya devam ediyor. Onlarla hala konuşabilir, hikayelerini başkalarıyla paylaşabilir ve bazen rüyalarında seni ziyaret edebilirler. O rahatlatıcı anlarda, sanki yine seninle birlikteymiş gibi hissedersin.

Ama onların anılarını silmek her şeyi siler. Sonrasında acı çekmezsin, ama bu eylem korkunçtan da öte. Sevdiğin kişiyi öldürmüyorsun, o kişiye olan sevgini öldürüyorsun. Çünkü sevgi en güçlü şeylerden biridir. evrendeki şeyleri, onu bu şekilde kırmak... evet, bu fazlasıyla yeterli." "Hangi anıyı sildin?"

Hüzünlü bir kahkaha attı. "Ben nereden bileyim?" Kapıya bakmayı bıraktı ve melankolisini silkeledi. "Nöbetçimi yenebildiğin için etkilenmiş olduğumu söylemeliyim. Kötü görünüyordu."

"O kadar da... *kolay* değildi." *Kolay* demek istedi, ama söyleyemedi. Başka bir kelime aradı, ama bulamadı. Aklına gelen her kelime, yaşadığı dehşeti, hâlâ çektiği ikiz kabusları önemsizleştiriyordu. Bu kişiden nefret etmesi gerekip gerekmediğini düşündü. O, bu yaratığı yaratmıştı ve bu yüzden, o da mecbur kalmıştı...

Hayır, bu suçu başkasına yükleyemem. Minna'yı ben öldürdüm, başkası değil.

Bununla yaşamak zorunda olan benim.

Bununla yaşamak zorundayım. Anılar acı verici, ama yine de... O haklı, en azından onu hala hatırlıyorum.

"Boş ver," dedi kapüşonlu adam ve eliyle onu uzaklaştırdı. "Anlıyorum. Zamanı geldiğinde hepimiz yapmamız gerekeni yaparız. Ve sonunda her şeyin yoluna gireceğini ve fedakarlıklarımızın karşılığını alacağımızı umarız ama gelecek değişken bir şeydir ve ne getireceğini asla bilemezsin."

Kız başını salladı.

"Kim olduğumu sormadın."

"Sormalı mıyım?"

Omuz silkti. "Çoğu insan sorar."

"Onlara ne cevap veriyorsun?"

"Onlara hiçbir anlamı olmayan bir isim veriyorum." "Sen Kadim Olan'sın."

Bunu düşündü ve başını salladı, alt dudağı bu ifadeyi değerlendiriyordu.
"Sanırım bu uygun. Ben yaşlıyım ve ben biriyim."

Başka bir şey söylemeyince, Suri yanından geçmeye başladı. Sonra durdu ve küçük kapıya baktı. "O kapının açılmasını uzun zamandır bekliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Kapı açıldığında ne yapacaksın?"

Bir gülümseme belirdi ve bankta oturan adam kendi kendine hafifçe güldü.
"İçeri gireceğim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM
ALYSIN

*Alysin, sadece bir çocuğun inanabileceği türden bir
yer
. Ne kadar uzun yaşarsanız, onun var
olamayacağını o kadar iyi anlarsınız. — BRIN'IN
KITABI*

Sütunun tepesine ulaşan ve bir kez daha puslu gri gökyüzünün altında kalan Brin, Abyss'in üzerindeki köprünün gerçekten parçalandığını gördü. Bu sürpriz olmamalıydı. Tesh'in ona söylediklerinden şüphe ettiği için değil, ama bunu görmek şok ediciydi.

Beklendiği gibi, ordular, kraliçe, bankorlar ve ejderha da yok olmuştu. Brin, onların yokluğundan hayal kırıklığına uğradığını söyleyemezdi.

Başkaları daha önce onun şu anda durduğu yere yürümüş olabilirlerdi—ne zaman

Bir köprü vardı, ama Abyss'ten oraya ilk ulaşan kişi olması ona bu yer üzerinde bir otorite hissi verdi. Büyük bir kaşif gibi, köprünün adını resmi olarak Kayıp Pişmanlık Sütunu olarak değiştirdi. Bu ayrıcalığı hak ettiğini düşünüyordu.

Nifrel'deki başka herhangi biri köprüye kendi adını verirdi. Fenelyus haklıydı. Ben buraya ait değilim.

Nifrel'in ıssız, parçalanmış kayalık manzarasına bakan Brin, kimseyi göremiyordu. Bekleyen tek bir ruh bile yoktu; kimse onların dönüşünü beklemiyordu.

Neden uğraşsınlar ki? Kimse Abyss'ten geri dönmezdi.

Kraliçe, köprünün kırık kısmının Alysin Sütunu'na en küstahça bir şekilde uzandığı o uzak tarafta birini gözcü olarak görevlendirmiş olsaydı köprünün kırık kısmının Alysin Sütunu'na en küstahça şekilde uzandığı yerde, onu kesinlikle görecektlerdi. Brin öğle vakti güneş kadar parlaktı ve saklanmanın imkanı yoktu. Sonuçta, kimse izlemiyordu.

Gözetliyor olsalar da fark etmezdi. Brin fark edilme korkusu yaşamıyordu. O kapıdan sadece birkaç adım uzaktaydı. Son ağırlığını da attıktan sonra, Brin bu mesafeyi bir saniyeden daha kısa sürede kat edebileceğini biliyordu. Köprünün eksik kısmına bakarak, oradan atlamakta hiçbir sorun yaşamayacağını da fark etti.

Nifrel'in tamamını göz açıp kapayıncaya kadar koşabileceğime eminim.

Ama bu daha sonraya kalmıştı. Dönerek, geleceğine baktı.

Alysin'e açılan kapı, bir mağaranın içinde parıldayan bir ışık olarak görünüyordu. Işığın güzelliği onu kendine çekti ve içeri girdi. Kapı, Rel ve Nifrel'e açılan kapılardan daha küçük ve dardı. Buraya girmek daha zor olduğu için mi böyle olduğunu merak etti.

Açıklıktan ışık dışında hiçbir şey göremiyordu. Brin yaklaşıırken, parlaklıktan gözlerini kısarak baktı. Daha da yaklaşıncaya, bir hareket fark etti. Biri ona doğru geliyordu, uzak taraftaki kapıya yaklaşıyordu. Fantastik bir zırh giymiş, ışık ve güç dolu muhteşem bir varlıktı. Kişi miğfer takmamıştı, omuzlarına dökülen uzun saçları görünüyordu — sert ve kararlı bir bakışı olan, hüzünlü ama ciddi gözleri olan muhteşem bir kadındı. Bu, hafife alınacak biri değildi. Brin, tüm yeraltı dünyası seyahatlerinde daha önce onun gibi birini hiç görmemişti. *Etkileyici* kelimesi bile yetersiz kalırdı.

Kapıdan bakıp cennette yaşayan kahramanlardan birini mi görüyorum, yoksa bu başka bir tanrı mı?

Brin durduğunda, ona doğru yürüyen kadın da durdu. Brin elini kaldırıp el salladı.

Kadın da öyle yaptı.

Tanrım... o benim!

Işık diğer taraftan gelmiyordu. Parlaklık kendisinden geliyordu.

Kapı bir aynaydı.

Abyss'te var olamayacak olan Brin'in eshim zırhı geri dönmüştü, eskisinden daha güzeldi. Ve hepsi bu kadar da değildi. Kendine bakarken garip bir şey fark etti. Boynunda sallanan anahtarı açıkça görebiliyordu, ama...

Brin elini uzattı ama anahtar orada değildi, en azından görünürde yoktu. Anahtar, artık büyük göğüs zırhının altında kalan gömleğinin içinde kalmıştı, ama aynada hala dışarıda asılı olduğunu görebiliyordu. Alysin kapısı *biliyordu*.

Brin uzanıp aynalı yüzeye dokundu ama hiçbir şey hissetmedi. Eli içinden geçti.

Sanırım anahtara ihtiyacım var.

Geri çekildi ve bir süre öylece durdu, kendine, o imkansız görüntüye bakarak. Bir kraliçe, bir tanrıça gibi görünüyordu.

Bu gerçekten ben miyim? Yoksa benim uydurduğum bir illüzyon mu?

Brin kendi gözlerine baktı. Aynaların içindeki aynalar sonsuza kadar uzanıyordu, tırmandığı uçurumdan daha derin bir uçuruma.

Yoksa gerçek ben bu muyum, diğeri bir illüzyon mu?

Cevap bulamadı, sadece gözlerindeki yansımalar gibi çoğalan daha fazla soru buldu.

Belki de cevaplar aynanın diğeri tarafındadır.

Bu düşünceyle Brin gözlerini kapattı ve içeri girdi.

Bakmadan, gözlerini açmadan önce müzik duydu. Enstrümanların narin tınıları, vuruşları ve titreyen telleri kulaklarını doldurdu. Yüzünde bir sıcaklık hissetti. Serin, tatlı ve bahar çiçeklerinin kokusuyla dolu bir esinti onu karşıladı. Bakmak istemiyordu. Sesler ve kokulardan zihninde canlandırdığı güzelliğe hiçbir şey yetişemezdi: bir cennet, mükemmel bir yer. Rel ve Nifrel o kadar korkunçtu ki, bunun da onu hayal kırıklığına uğratacağını düşünmüştü. Alysın, umudun kaybolduğı, sahte hayallerin olduğı bir yer olacaktı ve...

"Brin?"

Gözlerini açtı.

İlk fark ettiğı iki şey onu şaşırttı ve hayrete düşürdü, ama geriye dönüp bakınca, ikisi de şaşırtıcı olmamalıydı. İlk fark ettiğı şey renkti. Nifrel'in savaşlarının ateşli kırmızısına ve Rel'in siyah-beyaz donukluğuna o kadar alışmıştı ki, aniden karşısına çıkan yeşil, mavi, kahverengi, kırmızı ve mor renklerin bolluğı onu şaşkına çevirdi.

Brin'in ikinci düşüncesi çok daha basitti: *Raithe?*

"Hoş geldin," dedi Raithe.

Aynı görünmüyordu. Bir bakıma öyle, ama tam olarak değil. Onu son gördüğünden bu yana yıllar geçmişti. Bazı farklılıklar mantıklıydı — belki birkaç kırışıklık daha. Ama Raithe daha yaşlı görünmüyordu. Aksine, daha genç görünüyordu. Yüzünde daha fazla renk vardı — ya da belki de renklerin geri gelmesiyle artık renklere takıntılı hale gelmişti. Gözlerinde her zaman gördüğü yorgunluk yoktu. İşte buydu. Daha dik duruyordu ve dudaklarında bir gülümseme vardı.

Raithe'yi daha önce gülümserken görmüş müydüm?

Büyük Dureyan, uzun bej bir gömlek giymişti, şu tür bir giysi Beyaz ipten yapılmış bir kemeri olmasaydı, içinde uyuyabilirdi. Gömlek mükemmel kalitede ve harika bir malzemeden yapılmıştı, ancak stili ve sadeliğı, Nifrel'de veya hatta Elan'da insanların giydiğı özenli kıyafetlerle karşılaştırıldığında, fakir birinin giysilerini andırıyordu.

"Alysın'e hoş geldiniz," diye tekrarladı ve kollarını uzattı.

Sanki çölü geçip gelmiş gibi hissediyordu ve o da ona bir kova su uzatıyordu. Abyss'ten yeni çıkmış ve şefkat, rahatlık, yardım ve umuda aç olan biri için, o acımasız dünyadan bir sığınak gibiydi. Ona sarıldı ve Raithe onu yakaladı. Güçlü, dostça ve tanıdık kucaklamasının tadını çıkardı. Ejderha Kampı'ndan ayrıldığından beri, kararlı olmak için elinden geleni yapmıştı. Bataklıkta ağlayamadı, savaşa giderken korkusunu ifade edemedi, Abyss'te diğerlerinin pes etmesine bağırarak tepki veremedi. Ve sütunu tırmanırken kendine bir anlık bile olsa acıma duygusuna kapılmaya izin veremezdi. Ama tüm bunlar geride kalmıştı. Karşısında Raithe vardı ve ona teslim olabiliirdi.

"Ben tek kaldım, tek kalan benim," diye ağladı. Onun anlaması ya da anlamaması önemli değildi. İçinde bir baraj patlamıştı. "Hepsini geride bırakmak zorunda kaldım: Moya, Tekchin ve Rain; Gifford ve Roan; Tressa ve... ve Tesh. Oh, Büyük Anne, *onu* terk ettim! Hepsini Nifrel'de bıraktım, çoğunu Abyss'te. Özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Onları hayal kırıklığına uğrattım ve geri kalanını tek başıma yapabilir miyim bilmiyorum!"

"Sorun yok, Brin." Raithe onu sıkıca sarıldı. "Şşş, sakin ol. Her şey yolunda."

"Ama sen anlamıyorsun. Birlikte buradan geçmemiz gerekiyordu, ama geriye bir tek ben kaldım. Yapabileceğimi sanmıyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Her şey çok umutsuz ve herkes boşuna ölecek. Hepsi benim suçum olacak."

"Buradasın, Brin. Başardın."

"Ama benim gitmem bile gerekmiyordu. Burada Gifford, Moya, hatta Tressa olmalıydı. Benim dışımda herhangi biri."

Raithe ona gülümsedi ve bu bakışta hem gurur hem de biraz eğlence vardı. "Oh, Brin, bu *her zaman* seninle ilgiliydi. Bu senin kaderin ve başından beri böyleydi. Görmüyor musun? Savaştan önce, ben Dahl Rhen'e geldiğinden beri, her şey seninle ilgiliydi. Ve bu durum uzun bir süre daha devam edecek."

"Ne? Hayır. Anlamıyorsun."

"Hayır, anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. İnan bana, anlıyoruz."

Onun büyük eli, ağlarken onu nazıkçe tutan başının arkasına koyuldu. Sonra yüzünü göğsünden kaldırdı. "*Biz mi?*"

Raithe başını salladı.

"Kimden bahsediyorsun?" Gözlerini sildi ve etrafına baktı. Yemyeşil orman ve tarlaların içinden geçen geniş bir toprak yolda bulunuyorlardı. Altın ışıkla kaplı yumuşak yeşil tepeler, yemyeşil çimenler ve yabani çiçeklerle dolu güzel bir vadide dalgalar oluştuyordu. Uzaklarda mavi dağlar ve üstlerinde aynı renkte bir gökyüzü vardı.

"Çok güzel."

"Güzel bir günde görmelisin."

Brin bir adım öne çıktı ve berrak gökyüzüne baktı. Güneş yoktu, en azından bir ışık topu yoktu. Ama güzel bir parlaklık aşağıya doğru ışıldıyordu. "*Bugün* güzel bir gün değil bir gün değil mi? Ne sorunu var?"

"Buna sonra geliriz." Raithe ellerini omuzlarına koydu. "Hatırladığımdan daha uzunsun."

"Büyüdüm."

Boğazından onaylamayan bir ses çıkardı. "Bundan sonra bunu yapmamaya çalışmalısın."

"Eh, ben öldüm, o yüzden bu çok da zor olmamalı."

"Belki." Göz kırptı ve gülümsedi. "Ama şimdilik o yola bakmanı ve derin bir nefes almanı istiyorum."

"Neden? Nefes almamız gerekmiyor, değil mi?"

Onun iç çektiğini duydu. "Senin bu kadar kavgacı olduğunu hatırlamıyorum." "Sana söyledim, ben büyüdüm."

"Sadece dediğimi yap."

Brin derin bir nefes aldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Tırmanışından sonra, tüm yüklerinden kurtulduğunu sanmıştı. Ama kurtulmamıştı. Nefes alırken, ruhunun küçük ceplerinde hala taşıdığı tüm gizli endişe ve korkuların kaybolduğunu hissetti. Nifrel'in bir ucundan diğer ucuna farkında olmadan taşıdığı ağırlık ve Abyss'teki herkesi geride bırakmanın yükü ondan kayboldu. Hissettiği bu hafiflik hissini "hafiflik" *kelimesi* tarif edemiyordu. Buna en yakın şey, yaz kutlamaları sırasında Dahl Rhen üyeleri tarafından gergin bir şekilde gerilen büyük bir kumaşla havaya fırlatılmak gibiydi. Yukarı uçtu, midesi yükseldi ve onu güldüren baş döndürücü, karıncalanma hissi duydu. O heyecan, aynı harika his şimdi de içini kapladı. Havada yüksekti, fırlatılmanın zirvesindeydi, Elan'da sadece bir anlık gördüğü o mükemmel coşku anını yaşıyordu. Burada, o tek notayı uzayıp kalırken sürdürdü.

Bir nota. Evet, işte bu. Her şey müzik. Sadece sesler değil, ışık, kokular ve görüntüler de.

Her şey mükemmel bir müzik dokusuna dönüşmüştü: çiğ damlaları, dallardaki esinti, çiçeklerin yapraklarının titremesi.

Raithe'ye baktı ve onun yine gülümsediğini gördü. "İlk günümde bir dans yaptım."

Ona şüpheli bir gülümsemeyle baktı.

"Sevinç ifadesi utanılacak bir şey değildir, özellikle burada. Elan'da, iyi bir yemekten hoşlandığınızda geçirirsiniz. Aşçıya minnettarlığımızı böyle ifade ederiz. Alysın'de dans etmek, şarkı söylemek ve gülmek de böyledir."

Elini tutup çekti. "Gel. Seninle tanışmak isteyen birkaç kişi var. Daha fazlası da gelirdi, ama zamanımız kısıtlı, acele etmelisin."

"Benimle tanışmak isteyenler mi var?" diye sordu Brin

şaşkınlıkla. "Kimler?" "Görürsün."

Raithe onu patikadan yukarı, Rel'deki ışığın aksine sıcaklık veren ışığa doğru yol aldı. Düşmüş bir kütüğün üzerinden atladılar ve meyve bahçesinin bulunduğu küçük bir tepenin yanından geçtiler. Kırmızı, sarı, turuncu ve yeşil meyveler dallardan sarkıyordu. Birkaç tanesi tepenin yamacına düşmüş ve yolun yanına yuvarlanmıştı.

"Onları yiyebilir misin?"

Raithe ona baktı. "Tabii ki." "Tadı

nasıl?" "Ne istersen öyle." Brin

güldü, ama Raithe gülmedi.

"Ciddi misin?"

"Bir tane dene."

Brin, pürüzsüz kabuklu ve sapı olmayan, mükemmel yuvarlak bir portakal aldı. "Isırmam mı gerekiyor?"

"Ne istersen onu yap. Bu senin meyven."

Brin onu yaladı.

Tatlıydı. Bal gibi.

Bir ısırık aldı ve parmaklarından bir meyve suyu seli akınca şok oldu. Hiç mantıklı gelmiyordu, ama elma büyüklüğündeki turuncu topun tadı yaban mersini gibi tadı vardı. Ve bu, şimdiye kadar yediği en tatlı, en lezzetli meyveydi. "Bu harika!"

"Genelde öyledir. İnsanlar genelde tadı kötü olan şeyleri seçmezler."

Virajın arkasında, güzel bir tarlada sessiz bir gölet vardı. Bir tarafında, devasa bir meşe ağacı gibi görünen büyük bir ağaç vardı; dostça dalları üç figürün üzerine yayılmıştı, her biri bir kadındı.

"Sizi tanıştırayım." Raithe elini uzattı. "Brin, Rhen Klanı'nın Yollarının Koruyucusu, Gylindora Fane ile tanış." Brin'in parlak kumaşlar veya bronz zırh giymemiş ilk Fhrey'i işaret etti. Kadın, ayak bileklerine kadar uzanan, açık mavi renkli, sade bir elbise giyiyordu. ellerinde bir sepet yapım malzemeleri vardı. Gülümsedi ve selamlamak için nazikçe başını salladı. "Sonunda sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Alysin'deki bir Fhrey benim varlığımı nasıl bilebilir? Ve neden benimle tanışmak için bekliyor olabilir?

"Gylindora..." Raithe söze başladı.

"Mükemmel bir sepet örücü," diye Fhrey sözünü kesti ve gülümsedi.

"Anlıyorum," diye cevapladı Brin. "Tanıştığımıza memnun oldum. Annem de dokumacıydı

—çoğunlukla yün dokurdu."

Gylindora başını salladı. "Ve görünüşe göre kızlarını da çok iyi yetiştirmiş." Diğerlerine gülümsedi, onlar da güldü.

"Acaba..." Brin durakladı. "Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum." "Hiç de değil, çocuğum," dedi Gylindora.

"Sizi gördüğümüze çok sevindik," dedi kalan iki kadından biri, ayağa kalkıp hayretle gülümsedi. Kadın küçük, narin ve çok gençti. Bir kızdan pek farkı yoktu. "O harika değil mi?"

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Brin. Yabancı biriydi, ama gülümsemesi, gözleri ve ses tonu tanıdıktı.

"Benim adım Aria," dedi. "Oğlum Gifford'u tanıdığını sanıyorum." "Sen Aria mısın?" Brin ellerini yanaklarına götürdü, sonra aptalca arkasına, patikaya doğru baktı, sanki Aria'nın itirafı bir şekilde oğlunu geri getirebilecekmiş gibi. Ama elbette, o orada değildi. Acımasız bir hüznü onu sardı. "Ah, Her Şeyin Büyük Annesi." Gözleri yaşlarla doldu. Brin ne kadar hafif olsa da, bacakları dayanmadı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Özür dilerim. Oh, çok özür dilerim. Gifford, oğlun, benimle birlikteydi. O, yapabilirdi..."

"Biliyorum." Aria diz çöküp Brin'in ellerini tuttu. Dokunuşu... Brin'in bunu tarif edebileceği tek yol, büyülydü. Anında kendini daha iyi hissetti.

Brin hayattayken Aria ile hiç tanışmamıştı, ancak Dahl Rhen'de onu tanıyan herkes Gifford'un annesinden övgüyle bahsediyordu. Çocuk yaşta vefat etmesine rağmen, klan için bir kahramandı. Hayatı boyunca korkusuzca yaşamıştı. Son alan ve ilk veren, güzel, nazik, anlayışlı, bağışlayıcı ve yaşına göre çok bilge biriydi. Onun hakkında kötü bir şey söyleyen tek bir kişi bile yoktu. Padera gibi insanların yüksek sesle iddialarına rağmen, Brin bu hikayelerin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmüştü. Aria'nın kusurlarının temizlendiğini ve unutulduğunu varsaymıştı. Kimse o kadar mükemmel olamazdı. Bu mümkün değildi.

Yoksa mümkün müydü?

"O... o Rel'de seni aradı," dedi Brin. "Sonra Abyss'e düştük."

Aria başını salladı ve kadının yüzündeki ifade, ona bakan aşkı görmek gibiydi.

"Gifford yarışı kazandı. Hiç kimseye göre daha hızlıydı ve herkesi kurtardı."
Aria'nın gözleri yaşlarla doldu. "Biliyorum, canım. Hikayeleri duydum ve başka bir şey beklemiyordum."

"Gifford, Roan'ı terk edemediği için Abyss'te kaldı. O, onun karısı."

"Tanıdığımız birine benziyor," dedi Gylindora, Aria'ya gülümseyerek.

Gifford'un annesi yanaklarından gözyaşlarını silerken hıçkırdı.

"Seninle çok tanışmak istiyordu," dedi Brin. "Seni hiç görmemiş olmasına rağmen seni çok seviyordu."

"Eğer annesinin oğluysa," dedi Raithe, "bunu hala yapabilir."

Brin yüzünü tekrar sildi. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Burada, bu harika yerdeyim ve sürekli ağlıyorum." Burnunu çekerek üçüncü kadına baktı. Kadın, Brin'in anne babası öldüğünde olduğu yaşlarda görünüyordu.

"Brin," dedi Raithe. "Bu benim kardeşim Dedria. Uzun zamandır seninle tanışmak istiyordu. O bir hikâye anlatıcısı."

"Memnun oldum." Brin kıza başını salladı.

"Hiç gerçek bir Bekçi ile tanışmamıştım," dedi Dedria. "Köyümüzde Bekçi yoktu, hele ki senin kadar önemli bir Bekçi hiç yoktu." Kız utanmış görünüyordu ve diğerlerine işaret etti. "Ben sizler gibi değilim. Buraya girmek için büyük bir şey yapmadım, burayı hak etmedim. Raithe beni davet etti."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Brin.

Kız başını salladı. "Elbette. Sevdği kişinin yanında olmasına izin verilmeyen bir insan nasıl gerçekten mutlu olabilir ki? Alysın, sevdiklerinden ayrılmak anlamına geliyorsa cennet olamaz."

Raithe başını salladı. "Zor olan, insanların bu gerçeği kabul etmesini sağlamak. Babam ve kardeşlerim gibi bazı insanlar bunun nasıl işlediğini anlamıyor, bu yüzden kendilerini kabul etmiyorlar. Annem gibi diğerleri ise hazır değil. Buraya kendi istekleriyle gelenler, bir bakıma her zaman buradaydılar. Açıklaması zor. Ve ben senin kadar kelimelerle aram iyi olmadı hiç."

Brin, Abyss'i ziyaret ettikten sonra, onun düşündüğünden daha iyi anladığını hissetti. Asla inanmazdı, ama insanlar kendilerinin en büyük düşmanlarıydı. Tesh, onu aşağı çeken şeyleri aşabilirse, buradan çıkabilirdi. Hepsi de çıkabilirdi. Sorun, acı çekmeyi hak ettiklerini düşünmeleri idi. Suçluluk duygusu onları dibe çakıyordu.

"Gitmeliyiz," diye araya girdi Gylindora, elini Dedria'nın omzuna koyarak.

"Onun önünde daha uzun bir yol var, unuttun mu?"

"Daha güzel bir günde burada olamaman çok yazık," dedi Aria, mavi dağlara doğru uzanan patikada yürümeye başlarken.

"Raithe de kötü bir gün olduğunu söyledi, ama nedenini anlamıyorum," dedi Brin. Aria, Fhrey'e bakan Raithe'ye baktı.

"Dışarıda fırtına var," diye açıkladı Gylindora. Brin açık gökyüzüne baktı.

"Burada değil, canım," dedi Fhrey. "Burada değil."

Alysin'i geçtikleri yolculuk çok güzeldi ve Brin fırtınalar ve herkesin etrafında neden bu kadar tuhaf davrandığı konusundaki endişesini kaybetti. Ona her şeyi anlatmıyorlardı... ya da hiçbir şeyi, ama dördünün gülüşünü, şarkı söylemesini ve bazen dans etmesini izlemek, ona endişelenecek bir şey olmadığını hissettiriyordu. Aria en iyi dans edeniydi, korkusuzca kendini bırakarak dans ediyordu. Raithe'nin kız kardeşi takla atıyordu. Gylindora'nın şarkı söylemek için çok güzel bir sesi vardı. Brin sözleri anlamıyordu, ama anlamasına da gerek yoktu. Kuşların şarkılarındaki mesajları da anlayamıyordu. Brin, Raithe'nin bir dansçı olduğunu hayal etmemişti, ama o harikaydı. Bir ara, ellerini tutup ayakları yerden kesilene kadar onu döndürdü. Alysin'de neşe havada, ayaklarının altındaki çimlerde coşku, her şeyi aydınlatan parlaklıkta zevk vardı. Ama tüm bunlarla çevrili olsa bile, Brin kaygısız olamıyordu. Onların ziyafet çektiği şölen onun için değildi. O sadece geçici bir ziyaretçiydi.

Ve bugün iyi bir gün değil.

Vadiyi geçip dağ eteklerine vardıklarında, ayrılmanın gerçekliği ona ağır gelmeye başladı. Alysin, çıtır çıtır yanan şöminenin ışığı, pişmekte olan ekmeğin kokusu ve içten gülen iyi arkadaşlarla dolu sıcak bir yuvaydı, ama o evin dışında şiddetli bir fırtına kopuyordu. Brin, yakında o korkunç kargaşaya geri dönmek zorunda kalacağını biliyordu. Ve ayrıldığında, yalnız gidecekti.

Yolculukları sırasında Brin, Alysin'in Rel veya Nifrel'den daha seyrek nüfuslu olduğunu keşfetti. Bir süre, sadece beş kişi olduklarını düşündü, ama ara sıra uzaktaki bir tepede yürüyen birini gördü. Gylindora veya Aria el sallardı ve diğerleri de aynı şekilde karşılık verirdi. Brin, bu yabancıların kim olduğunu sormalıydı. Bekçi görevlerini ihmal ediyordu, ama aklında fırtına vardı. Sessizleşti ve

diğerleri onu düşünceleriyle baş başa bıraktılar.

Brin, öbür dünyanın her aleminin kusurlu olduğunu fark etti. Rel sakın ama bayat ve sıkıcıydı. Nifrel heyecan verici ama aynı zamanda korkutucu, şiddet dolu ve acımasızdı.

neşeli ve parlak olmasına rağmen, Alysin dünyanın geri kalanının acı içinde kaldığını bilmekle acı çekiyordu, bu acı, buraya çekilen sakinlere özel bir pişmanlıktı.

Dünya parçalanmış durumda. Hem Phyre hem de Elan'ın yüzü paramparça olmuş ve parçalara ayrılmış.

Brin, parçaların nasıl bir araya gelebileceğini görebildiğini ve bir kez tekrar bütünleştğinde nihai şeklinin ne olacağını tahmin edebildiğini düşündü. Aynı derecede bariz olan sorun, gerekli restorasyonun muazzam ölçeğiydi.

Hepsini düzeltmek mümkün mü?

Yolun kenarında, tarlaları ve daha aşağıda denizi gören bir tepenin üzerinde güzel bir ev görüldü. Ev küçüktü, çoğunlukla taştan yapılmıştı ve çatısı sazdan yapılmıştı. Pencere kenarlarında kırmızı çiçekler vardı ve yol ile kapı arasında, ustaca yerleştirilmiş taşlardan yapılmış bir yürüyüş yolu kıvrımlı bir şekilde uzanıyordu. Kapı parlak yeşil renkte boyanmıştı ve üst kısmı yarım ay şeklindeydi. Durdular ve Aria kapıyı çaldı.

"Burada kim yaşıyor?" diye sordu Brin.

Raithe cevap veremeden kapı açıldı ve güzel bir kadın onlara baktı. Beline kadar uzanan gür altın sarısı saçları vardı, ama gözleri zengin topraklar kadar koyu renkti.

"Sonunda geldi," dedi kadın hiç şaşırmamış gibi. "Lütfen, içeri girin."

Brin, kadının yaşını tahmin bile edemiyordu. Genç bir güzelliğe sahipti, ancak hareketlerindeki zarafet ve sesindeki güven, derin bir bilgelik olduğunu gösteriyordu. Ve hiçbir neden yokken, ya da belki de tüm nedenler birdenbire, Brin onu sevdi. Kadın kapıyı açık tuttu ve gülümsedi. Diğerleri içeri girdi, ama Brin yaklaşırken gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. Kadının önüne geldiğinde, Brin nedenini bilmeden hıçkırarak ağlıyordu. Acı ya da üzüntü yoktu. Gözyaşları, Rel'de anne babasını bulduğunda döktüğü gözyaşlarıyla aynıydı, ama Brin bu kadını tanııyordu. Bir an sonra, kadının kollarına düşmüştü.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı, Brin'in yüzündeki ıslak saçları silerek. "İyi olacaksın."

Brin ağlamaya devam etti. Kadın, kapının önünde sabırla onu kucakladı. Sonunda Brin, sesini toplayarak sordu: "Kimsin sen?"

"Ben senin annenim."

Brin kafası karışmış bir şekilde başını kaldırdı.

"Tamam." Kadın tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Ben senin çok, çok büyük büyükannenim. Adım Mari. Eton ve

Elan'ın üçüncü kızımı."

Brin nefesini tuttu, titredi ve kendini tamamen kaybolmuş hissetti. "Acaba... bilmiyorum... diz çökmeli miyim?"

"Sandalyelerim var." Gülümsedi ve bu gülümseme, aşkı tüm yüzünde görmek gibiydi.

Evin içini işaret etti ve Brin'in hayalindeki mükemmel ev tam da böyleydi. Ahşap zemin, yastıklı pencere koltuğu, parlak yeşil panjurlar, yumuşak koltuklar ve üzerinde buhar çıkan bir tencere bulunan taş bir ocak. Brin hayretle baktı. Boyalı duvarlar sarı ve turuncu renkli daireler ve eğri çizgilerle kaplıydı, üstlerinde yıldızlar bulunan göksel girdaplar vardı.

Diğerleri şöminenin etrafındaki koltuklara oturdular. Mari, Brin'in de aynısını yapmasını bekledi. Bolca sandalye vardı, ama o evde olduğu gibi yere oturdu. Brin, annesini dokuma tezgahında, Moya'yı da eğirme çarkında çalışırken görmeyi bekliyordu. Bacak bacak üstüne atmış otururken, bu yerin burası, büyüdüğü evden daha çok evi gibi hissettiği hissinden kurtulamıyordu. Burası, anne babasının, herkesin yaratmaya çalıştığı yer gibi görünüyordu.

Mari yanına oturdu; giydiği beyaz elbise sis gibi etrafına yayıldı.

"Diğerlerinden seni buraya getirmelerini istedim, böylece konuşabiliriz," dedi.

Brin başını salladı, ciddi görünmek için elinden geleni yaptı, ama konsantre olmak zordu.

Burası gerçekten mükemmel. Herkes burada yaşamalı.

"Brin, odaklanman gerek. Burada bunun zor olduğunu biliyorum, ama o yolun sonunda Phyre'den çıkış ve Kutsal Koruluk'un girişi var. Oradan geçince Elan'a geri döneceksin."

"Fırtınaya mı?" diye fısıldadı

Brin. "Evet."

"Ama..." Brin açık pencereden dışarı baktı ve bir kuşun çilek çalısına konduğunu gördü. "Ben sadece..." Daha fazla konuşmadan durdu. Çocuk değildi, ama kendini çocuk gibi hissediyordu. "Burada kalmak istiyorum. Keşke... ama bundan daha fazlası var. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Estramnadon'a gitmem gerekiyor, ama orası Fhrey'lerin evi." Gylindora'ya baktı. "Tekchin rehberimiz olacaktı. O şehri ve dili biliyor. Benimle birlikte başkaları da vardı, hepsi kahramanlardı, gerçek kahramanlar. Onlar bu işi başarabilirlerdi, ama ben başaramam. Artık neden geldiğimi bile bilmiyorum." Yüzündeki saçları çekerek, yanağında kalan gözyaşı izlerini hissetti. "O zamanlar, arkadaşşıma yardım etmek istediğim için geldiğimi söylemiştim, ama sanırım bu doğru değildi. Sanırım sadece dışlanmak istememişim. Hiçbir şey yapmayan tek kişi olmak istememişim

. Ama hiçbir şey yapmamamın bir nedeni var: çünkü hiçbir şey yapamam. Ben kahraman değilim. Sadece onlar hakkında yazıyorum."

"Brin." Raithe onun dikkatini çekti. "Sen Abyss'ten çıktın." Aria başını salladı. "Bunu *daha önce kimse* başaramamıştı."

"Tamam, zordu, ama sadece yanımda eşya taşıdığım için. Onları bıraktığımda tırmanış o kadar da zor olmadı."

"Ama bunu anlayacak kadar akıllıydın," dedi Gylindora. "Ve bunu yapacak kadar güçlüydün."

Brin başını salladı. "Evet, tamam. Elbette, anlıyorum, ama burada kurallar farklı, değil mi? Dışarıda ben özel biri değilim. Ve bu sefer yalnız olacağım. Ben diğerleri gibi değilim. Tek yaptığım, sadece iki kişinin okuyabileceği bir kitap yaratmak ve ikisi de Abyss'te kayboldu. Ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum. Suri'yi kurtarmaya geldiğimizi sanıyorduk, ama Tressa bunun bir yalan olduğunu söyledi. Bunun yerine, bir tür boynuz bulup Nyphron'a vermem gerekiyor. Ama böyle bir şeyi nerede bulacağımı, hatta neye benzediğini bile bilmiyorum."

"Bu kadar büyük," dedi Fhrey, ellerini yaklaşık otuz santim açarak.

Tam o anda, Bekçinin zihninde bir parça yerine oturdu. "*Bu yolculuğun asıl amacı, Gylindora Boynuzu denen bir şeyle geri dönmek.*"

Şaşkınlıkla Fhrey'e baktı. "Senin adın Gylindora! Bu senin boynuzun!"

O başını salladı. "Ben halkımın ilk fane'iyim ve bu boynuz bana, tüm Fhrey'lere, iç çatışmalarla birbirimizi yok etmememiz için verildi. Bu bizim en kutsal kalıntımız. Ama özel bir şeye benzemiyor. Çoğu kişiye, yıpranmış bir koç boynuzu gibi görünüyor. Ama üzerinde işaretler var."

"Yazı mı?"

Fhrey başını salladı. "Henüz kimse bunu bilmiyor. Şu anda herkes bunların sadece dekoratif işaretler olduğunu düşünüyor. Bazıları bunların Orinfar gibi sihirli runlar olduğunu bile tahmin ediyor olabilir. Ama aslında bunlar kelimeler, okuyabileceğiniz kelimeler okunabilir kelimeler."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü bu kelimeleri yazan dili sen icat ettin."

Brin bu fikri imkansız olduğu gerekçesiyle reddetmeliydi. Boynuzun çok eski olduğu açıktı ve öyle olmasa bile, Brin hiç Fhrey tarafında bulunmamıştı. Ama Agave'deki tabletleri, Kadim Olan'ın yazdıklarını okuyabildiğini inkar edemezdi. Trilos da onun dilini kullanmıştı, ya da belki de o Trilos'un dilini kullanmıştı. Her şey kafa karıştırıcıydı ve ne kadarının ondan, ne kadarının

ondan gelmişti. Bunun nasıl mümkün olduğunu hiç anlamıyordu, ama bunun böyle olduğunu inkar edemezdi.

"Yazılar ne diyor?" Brin heyecanla sordu. Yazıların bilgece, büyülü ya da derin anlamlar içerdiğini tahmin ediyordu. Tapınağın başını sallayıp soruyu reddederek "Bu senin anlayabileceğin bir şey değil, çocuk" diye cevap vereceğinden emindi. Ancak Gylindora gülmeye başladı.

"Kullanım talimatları." Elini ağzına götürdü ve utançla güldü. "İronik olarak, gelecekte bir noktada okumak yaygın hale gelecek, ama boynuzun doğası unutulacak. Bu

şeylerin bazen nasıl sonuçlandığı garip."

"Hepiniz geleceği görebiliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Mari. "Ama kornaya yazan kişi görebilir. O her şeyi çok net görebiliyor."

"Turin," dedi Brin.

Hepsi başlarını salladı. O ana kadar Brin, basit bir baş sallamanın bu kadar çok duygu iletebileceğini fark etmemişti. Her bir baş sallama inanılmaz derecede hüzünlüydü.

Brin, pencereden içeri giren ve yerde uzun, eğri bir dikdörtgen oluşturan ışık yamasına baktı. Rengi altın sarısıydı, Elan'daki her şeyden çok daha zengin ve canlıydı.

Burada, zemindeki ışık bile bir mucize. Onu sonsuza kadar seyredebilirim. Burası ne harika bir yer. Kalmak istiyorum.

"Onun istediği her şeyi yapmam gerektiğinden emin değilim." Brin, uzun süredir içinde sakladığı sözleri bir anda ağzından kaçırdı. Raithe'nin omzunda döktüğü gözyaşları gibi, itirafı da bir anda patladı. "Malcolm" — Raithe'ye baktı — "sana adının Turin olduğunu söyledi, ama o Uberlin olarak da biliniyor. Bunu biliyor muydun?"

"O zaman bilmiyordum," dedi Dureyanlı, "ama evet, hikâyeleri duydum." "Bu durumda, *onun başlattığı* herhangi bir görevi tamamlamanın

başlattığı herhangi bir görevi tamamlamamın beni kötülüğün suç ortağı yapıp yapmadığını merak ediyorum." Mari'ye baktı. "Bana söyleyebilir misin?"

Mari ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, perdeleri çekti. Bunu yaparken oda karardı.

"Bu yüzden buradasın, bu yüzden seni evime getirmeni istedim." Diğer pencereye geçti. "İyi bilgilendirilmen önemli, ama seni uyarmalıyım, bu hoş bir hikaye değil ve sana her şeyi anlatamam çünkü sonunu ben görmedim." Mari diğer perdeleri de kapattı ve karanlık hakim oldu.

O, küçük bir ateşin parıldamaya başladığı şöminenin yanındaki koltuğuna geri döndü.

İnsanlığın tanrıçası öncekinden daha dik oturdu ve o bunu yaparken diğerleri de yer değiştirdi. Görünüşe göre, hikayeye ilgilenen tek kişi Brin değildi. Mari ellerini uyluklarına koydu ve öne doğru eğildi, tüm hikaye anlatıcılarının en iyi hikayeleri için sakladıkları duruşu aldı.

Belki de bu teknik, ebeveynlerden çocuklara nesiller boyu aktarılan bir mirastır. Ya da eski hikayeleri anlatırken bir şekilde Mari'nin ruhunu kanalize etmiş olabilir miyim?

Brin, Bekçilerin başkalarını farklı zamanlara ve yerlere götürme gücünde her zaman mistik bir şey olduğunu hissetmişti.

Belki de bu bir tür büyüydü.

Brin, sihrin sandığından çok daha yaygın olduğunu keşfediyordu.

Sihir günlük hayatta çok nadir görülen bir şey değil, ama belki de sadece görmezden geliniyor ya da gözden kaçıyor.

"Turin, kardeşlerine karşı Birinci Savaşı başlattı," dedi Mari, odadaki herkesin dikkatini çeken yumuşak ama uğursuz bir sesle. Brin, dışarıdaki kuşların bile - duyabilenlerin- dinlemek için durduğunu hayal etti. "Babamız Eton, gördüklerini onaylamadı. Bu, onun haklı olduğunu doğruladı. Annemi, bizi veya Turin'i değil, Alurya'yı cezalandırdı. Sınırlı bilgeliğiyle, Turin'e sonsuz yaşam verenin o olduğunu belirledi. O kanunları çiğneyen kişiydi, bu yüzden onun gazabına maruz kalan da oydu."

"Ne yaptı?"

"Eton onu reddetti. Yüzünü ona çevirdi." Mari ellerini birleştirip parmak uçlarını ağzına götürdü. Bunu yaparken, perdelerin kumaşından ve diğer odalardan sızan son ışık da söndü ve hepsini karanlığa gömdü. "Alurya ağladı ve affedilmeyi diledi, ama Eton onu dinlemedi. Onu taşla hapsetti ve ona verdiği yağmur, sıcaklık ve ışık gibi armağanları elinden aldı."

Karanlıkta otururken, sadece ocaktaki közlerin zayıf ışığı yüzlerini aydınlatıyordu. Herkes Mari'ye gözlerini dikmiş bakıyordu. Dışarıda kuşlar şarkı söylemeyi bırakmıştı. Esinti yapraklarla oynamayı bırakmıştı. Mari hikayeyi anlatırken Alys'in tamamı durdu. Ve o anlatırken, sesi derinlik ve hacim kazandı.

"Turin durdurulamazdı ve kendini Büyük Kral ilan etti.

Rex Uberlin'e sadık kalan ordusu Erebus'tan çıkıp tüm şehirlerimizi kuşattı. Savaşı tırmandı. İlk olarak Ferrol'u öldürdü ve bunu bir eğlence haline getirdi. Trilos'un ölümünden sonra ona ilk karşı çıkan Ferrol'du.

Turin, Ferrol'u kendi şehrinin surları önünde aşağıladı. Sonra ona, şehrinin yanışını ve halkının katledilişini izlettirdi." Gözlerini kapattı ve Brin, közlerin ışığında Mari'nin acısını gördü.

"Sırada Drome vardı. Uberlin onu yok etti ve o kadar acımasız olmasa da, Drome'u da aynı şekilde öldürdü. Rex Uberlin duvarlarıma geldiğinde duvarlarımin önüne geldiğinde yorgundu, bu yüzden merhametli bir şekilde beni çabucak öldürdü. Sanırım pişman oldu. İnaniyorum ki, evet, o zaman bile emindim, beni öldürmek istemiyordu. Ben onun küçük kız kardeşiydim. Ama o zamana kadar, geri dönüşü olmayan, dönüşü olmayan bir yola girmişti. O zamanlar Alurya'nın kaderinden haberi yoktu. Bizi katletmekle çok meşguldü. Tüm kardeşleri öldürüldükten ve Phyre'da güvenli bir şekilde hapsedildikten sonra, dikkatini batıya, denizin ötesine kaçan çocuklarının geri kalanlarına çevirdi. Ferrol'un halkını kovalarken, Kutsal Koruluk'a rastladı ve Eton'un yaptıklarını keşfetti.

O zaman Turin kendi babasına meydan okudu. Savaşı gökyüzüne taşıdı."

Mari durdu. Elleri tekrar kucağına indi ve sessizce yere bakmaya başladı.

Uzun bir sessizlikten sonra Brin, "Ne oldu?" diye sordu.

Mari hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sonsuza kadar Bekçi. Keşke sana anlatabilsem, çocuğum, ama bilmiyorum. Orada değildim. Ölüydüm." dedi. Mari, bir zamanlar çok yaramaz bir çocuk olan dost canlısı bir teyze gibi ona hafifçe sırıttı. Sırıttığı anda oda aydınlandı. "Hikayenin geri kalanını öğrenmek için kaynağına gitmelisin. Kutsal Koruluk'a girmelisin."

"Ama sen *biliyorsun*... Ne olduğunu *biliyorsun*."

"Duydum. *Herkes* duymuştur. Öbür dünya dedikodularla doludur. Ölüler böyle yapar: Söylentiler yayarız. Ne yapardık, ne olabilirdi, bazılarının inandığı şeylerin gerçekten olup olmadığı hakkında pek çok konuşma vardır. Ama biz buradayız ve gerçeği spekülasyondan ayırmak mümkün değil. En iyisi, hikayeyi gerçekten orada olan birinden dinlemen."

"Kimden?"

Mari yine yüzünde o yaramaz gülümsemeyle ayağa kalktı ve bir kez daha perdeleri açmak için çaba sarf etti.

"Mari, bir Bekçi'yi nasıl motive edeceğini iyi biliyor, değil mi?" dedi Raithe, ev gibi sıcak mekanı bir kez daha ışık doldururken.

"En azından Ferrol'un bulunduğu yerdeyken senin neden bu kadar harika bir evin olduğunu söyleyebilir misin?"

"Nifrel bir ceza değildir." Mari koltuğına geri döndü. "Bu, kendi seçiminizi korkunç bulsanız bile, neden başkalarının yaptığı gibi saçınızı bağlamadığınızı sormak gibidir.

Drome için dünya her zaman ya böyleydi ya da öyleydi, siyah ya da beyazdı. Çocukken, biz ormanı keşfederken o açıklıkta kalırdı. Geri döndüğümüzde, dallardan yaptığı bir heykel dal ve çubuklardan küçük bir ev yapardı. O mutluydu ve daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Ferrol her zaman zeki, kibirli ve güvensizdi. Ablası, ağabeylerini hayranlıkla izlerdi, ama aynı zamanda onlara kızardı. Ablası, tüm onların tüm şöhreti aldıklarına inanıyordu. Turin savaşı icat etmemiş olsaydı, bunu kesinlikle o yapardı. Onun için Nifrel, isteyebileceği kadar mükemmele yakın bir yerdi.

"Peki ya sen?" diye sordu Brin. "Kardeşinin yaptıklarından dolayı ondan nefret etmiyor musun?" Mari pencereden ufuktaki uzak bir noktaya bakarak, "Nefret ettiğimi söyleyemem

onunla mutlu olduğumu söyleyemem ama *nefret* mi?" Burnunu kırıştırdı ve dudaklarını birbirine bastırdı, bir cevap ararken dudaklarını ileri geri hareket ettirdi. Mari bunu düşünmek için çok uzun zaman geçirdiğinden, Brin onun bunu bilmediğine şaşırdı

belki bir zamanlar nefret etmişti, ama Mari yeniden değerlendiren birinin bakışlarına sahipti. "Bir süre ona nefret ettim, ama benim için nefret etmek zor. Nefret etmek, cesaret için ellerini başının üzerinde tutmak gibidir. Bunu uzun süre yapabilirsin

Zamanla, elbette, ama bir süre sonra yorucu ve can sıkıcı olmaya başlıyor. Elleriniz başınızın üzerindeyken pek bir şey yapamıyorsunuz ve yeterince zaman geçtikten sonra, neden kendinize bu kadar zorluk çıkardığınızı merak ediyorsunuz. Ne kazanacağınızı sorguluyorsunuz ve sonra kendinizi aptal gibi hissediyorsunuz. Uberlin duvarlarına ulaştığında, onu karşılamaya çıktım. Mutlu görünmüyordu. O, kötülüğün vücut bulmuş hali, fetheden bir deli olmalıydı. Ama ben sadece kardeşimi gördüm. Drome ve Ferrol ikiz oldukları için sürekli kavga ederlerdi. En küçüğü ben olduğum için geride kalırdım. Ama bazen Turin ve Trilos beni maceralara çıkarırlardı. Onlar benim ağabeylerimdi ve onları seviyordum." Mari elini dudaklarına götürdü ve iç geçirdi. "Sanırım hala seviyorum. Bu bazen beni deli ediyor, ama elimde değil."

Gözlerini sildi. "Turin, ya da o zamanki adıyla Uberlin, beni öldürmek için gelmişti. Rengi değişen parlak bir cüppe ve kendi iradesi olan bir pelerin giymişti. Narsirabad adlı mızrağını elinde tutuyordu ve komik görünümlü bir taç takmıştı. Çok üzgün görünüyordu ve bir an için yine benim ağabeyim oldu. Ondan halkımı bağışlamasını, onları bırakmasını istedim. O da kabul etti ve şerefine, bu sözünü tuttu." Bir ara durdu, yine Brin'in arkasını seyrederek, bir kez daha çok uzakta olduğu için görülemeyen bir şeye odaklandı. "Zaten eninde sonunda ölecektim. Sadece birkaç yıl kaybettim."

Brin başını salladı. "Ben o kadar anlayışlı olabilir miyim, bilmiyorum."

"Sen mi?" Mari gülerek dedi. "Henüz ne yapabileceğini bilmiyorsun. Bunların hepsi Kutsal Korunun kapısının ötesinde yatıyor. Artık

yola çıkma vaktin geldi. Gel."

Bu tek kelimeyle, hepsini evinden dışarı çıkardı ve taş döşeli patikadan yola doğru yönlendirdi. Orada Mari kollarını açtı, gözlerini kapattı ve sanki görünmez bir güneşin ışınlarının tadını çıkarır gibi başını geriye attı. Kendini yenilemek istercesine derin nefesler aldı. Kuşlar bir kez daha şarkı söyledi ve esinti esti.

Brin, henüz yürümesi gereken yolu izledi. "Hâlâ bunu yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Dünyanın Büyük Kralı Rex Uberlin, gökyüzüne karşı savaşı deli, seni şu anki konumuna getirmek için inanılmaz bir çaba sarf etti," dedi Mari. "O hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz ve her şeyden çok kaybetmekten nefret eder. Manipüle edildiğini hissetmenin üzücü olduğunu anlıyorum ve kimse kendisine yalan söylendiğini öğrenmekten hoşlanmaz, ama ilk kralın senin tarafında olması bazı avantajlar sağlıyor. Ve şunu da düşünmelisin... O, senin bunu öğreneceğini biliyordu, ama doğru şeyi yapacağına inanıyordu. En büyük ağabeyim birçok şey olabilir, ama aptal değildir. Seni devam ettiremez. Boynunda Eton'un Anahtarı var ve Turin ölümsüzdür. Kalmaya karar verirsen, sana yapabileceği hiçbir şey yok. Buraya giremez. Ama şunu bil ki, Turin anahtarı sana emanet etti ve o güvenen bir insan değildir."

"Malcolm bana güvenmedi. Anahtarı Tressa'ya verdi."

Mari gülümsedi ve elini yol kenarındaki iskelede büyüyen sarmaşıkların üstünden geçirdi. Avucunun geçtiği yerde mor çiçekler açtı. "Burada olman ve anahtara sahip olman, aksini söylüyor."

"Bildiklerinizi düşününce ona güvenmenin zor olduğunu biliyorum," dedi Gylindora. "Benim için sizden daha kolaydı. Onunla tanıştığımda Birinci Savaş hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve o Caratacus adını kullanıyordu. Ama kararınıza yardımcı olacaksanız şunu bilin. Kendi yıkımımızı engelleyemeyecek gibi görüldüğümüz bir dönemde halkıma düzen getirdi. Fhrey-on-Fhrey şiddetini durdurdu ve binlerce kişinin ölümü olmadan liderliğin devredilebileceği bir sistem kurdu. Bunun için kötü niyetli bir neden bulamıyorum, bu yüzden benim fikrimi sorarsanız, ona güvenmenizi tavsiye ederim. Ve onun size şüphesiz güvendiğini bilin. Siz daha doğmadan, başaracağınızı biliyordu."

"Ama beni dinlemiyorsun, beni o göndermedi. Ben..."

"Brin," dedi Aria, onu durdurarak. "Önemli olan *tek* kişi sensin. Anlamıyor musun? Bu Tressa, Moya veya diğerleriyle ilgili değildi. Onlar senin başarmanı sağlamak için gönderildiler ve sen başardın."

Brin başını salladı ama hepsinin ne kadar yanıldıklarını açıklayacak kelimeleri bulamadı. Yanılıyor olmalılar. Mari onları rahat bir tempoda yol boyunca yönlendirmesine rağmen, Brin aceleye getirilmiş, onu dehşete düşüren bir kadere doğru itilmiş gibi hissediyordu.

Mari'nin evi çoktan geride kalmıştı ve yol bir patikaya dönüşmüş, sonra da tamamen kaybolmuştu. Şimdi, geçtikleri her yerde eğilen çiçeklerle dolu, dalgalanan çimlerin arasından yürüyorlardı. Brin ilk başta bunun sadece rüzgardan kaynaklandığını sandı, ama öyle değildi. Papatyalar ve altın başak çiçekleri, grup yaklaştıkça başlarını eğiyorlardı. Kuşlar daha iyi görebilmek için sanki dalış yapar gibi uçuyorlardı ve

kaynağı belli olmayan bir ışık, bir dost gibi onları takip ediyordu.

Keşke Tesh de benimle olsaydı. Keşke burayı görebilseydi. Keşke onları neyin beklediğini bilselerdi.

Onları unutacağına dair verdiği sözü hatırlayarak iç geçirdi. Bazı sözleri tutmak diğerlerinden daha zordu ve hiçbirini unutabileceğinden şüpheliydi. Ne de olsa o bir Bekçi'ydi.

"Yalnız olmayacaksınız," dedi Gylindora.

"Doğru," diye ekledi Raithe. "En büyükler, Kutsal Koruda seni bekliyor."

Mari başını salladı. "Eton, güvenini hak ettiğini kanıtlayanlara yasalarından muafiyet verdi. Onlar için ölümün hiçbir etkisi yoktur. Sadece onlar istedikleri yere gitme ve istediklerini yapma özgürlüğüne sahiptir. Ne yazık ki, sadece biri layık bulunmuştur."

"Bunu duydum," dedi Brin başını sallayarak. "Fenelyus, Kutsal Koruluk'ta sadece iki kişi olduğunu söyledi, Alurya ve onun Koruyucusu."

"Biz de öyle anlıyoruz," dedi Mari. "Ve kısa süreli yokluklar dışında, o kahraman sonsuza kadar Alurya'nın yanında Kutsal Koruluk'ta kalmayı seçti."

Her açıdan bakıldığında, Grove her şeyin zirvesiydi. Sıradan insanlar Rel'e giderdi. Hırslı olanlar Nifrel ile ödüllendirilirdi. Ve gerçek kahramanlar Alysine gelirdi. Bu durumda Brin, en büyük kahramanların yaşadığı yerin nasıl bir yer olduğunu merak etti. Brin, buranın daha da büyük ödüllerin verildiği bir yer olması gerektiğini düşündü, ama yine de...

Bundan daha iyi bir yer olabilir mi? Alysine'i ne geçebilir?

Ayrıca Eton'un layık gördüğü büyük kahraman hakkında da spekülasyonlar yapmaya başladı. Ünlü tüm kişileri görmüştü: Fhrey'in İlk Fane'i, Odeon'un Gath'ı, Atella, Raithe, Mideon, Fenelyus, Aria ve insanlığın tanrıçası da dahil olmak üzere beş Aesira'dan dördü. Hiçbiri bu hakkı kazanmamıştı.

"Kim o?"

"Sanırım birazdan öğreneceksin." Raithe durdu ve küçük bir havuzu işaret etti.
Tabii ki bir havuz. Karanlık, uğursuz bir havuz. Ve eminim ki Alys'in'de bu türden tek havuz budur.

"Bunu yapabilirsin." Mari ona gülümsedi. "Belgriclungreian savaşçısı kılığına girip bir yıldız gibi parlayarak benim krallığıma girdin. Sen, Dahl Rhen'li Brin, Kitabın Brin'i, Cehennemin Fatihi, Eton'un Anahtarının Sahibi ve hoşuna gitse de gitmese de İlk Kral Rex Uberlin'in Şampiyonu. Sen sandığından daha büyüksün."

"İnan, Brin," dedi Gylindora. "Unutma, ben de senin şu anda bulunduğun yerdeydim. Güvenini onun ellerine teslim et. O beni bulduğunda, Gan Nehri'nin kıyısında oturmuş, o kadar çok ağlıyordum ki, üzerinde çalıştığım sepeti bitiremiyordum. Bana, ona güvenirsen, birlikte halkımı ve sonunda dünyayı kurtarabileceğimizi söyledi. İlk sözünü tuttu ve ikinci sözünü de senin aracılığıyla yerine getireceğine inanıyorum. Mucizelere tanık oldum. Halkım kurtarıldı. Şimdi onları yok edeceğine inanmıyorum."

Brin başını salladı.

Bundan kaçış yok. En azından, ötesinde ne olduğunu görmeliyim.

Havuzun karşısına döndü ve dişlerini sıktı.

"Teşekkür ederim," dedi Brin.

Birer birer ona sarıldılar. Raithe sonuncu oldu.

"Başaracaksın," diye kulağına fısıldadı. "Bunu bilmeyen tek kişi sensin."

Brin de ona sarıldı. "Persephone seni seviyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Sürekli benimle konuşur."

Brin, ne demek istediğini anlamadan bir anlığına ona baktı.

"Devam et. Hepimizin bildiği kahraman ol."

Brin başını salladı ve havuza doğru ilerledi. Su göğsüne kadar yükselirken, geride bıraktığı herkesi düşündü ve son düşüncesi yine Tesh oldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM
VENLYN

Uzun zamandır Mawyndulë'yi ve neden böyle bir şey yaptığını merak ediyordum. Böylesine korkunç bir seçimle karşı karşıya kaldığında neden bu yolu seçtiğini merak ettim. Şöhret miydi? Korku mu? Yoksa tamamen başka bir şey miydi?
? — BRIN'IN KİTABI

Mawyndulë, Airenthenon'a önce genç bir konsey üyesi olarak, sonra Aquila'nın kıdemli bir üyesi olarak ve daha sonra eski bir konsey üyesi olarak girmişti. Şimdi ise potansiyel bir hain olarak eski odaya geldi. Makareta onun yanındaydı ve havada yoğun bir déjà vu hissi vardı.

Birlikte kapının önünde durdular, gece geç saatlerdeki mangalların sıcak ışığıyla aydınlatılmışlardı. Mawyndulë gece vakti oraya hiç gitmemişti. Arkasını döndü ve ayın girişin dışındaki karla kaplı mermere nasıl soğuk bir ışık saçtığını gördü. Vadinin karşısında, kendi tepesinde duran saray gölgelerin içinde kalmıştı. Airenthenon'un Talwara ile aynı yükseklikte inşa edildiği , ancak Mawyndulë bu gerçeği tartışıyordu. Artık bu eşitlik hak edilmiş görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye Makareta kulağına fısıldadı.

"Göreceksin." Ona inanmak istedi, ama Makareta daha önce yalan söylemişti.

Hayır, bu doğru değildi. O sadece ona her şeyi anlatmamıştı. Ve bir bakıma, ikisi de yanlış yola yönlendirilmişti, ikisi de kurbandı. Ancak sonuçta, çok farklı hayatlar yaşadılar. O Talwara'da uyurken ve ziyafetlerde yemek yerken, o artıklardan besleniyor ve ormanda, köprülerin altında ve bodrumlarda uyuyordu.

Makareta, başarısız isyanın ardından hayatının bir trajediye dönüştüğünü ona anlatmıştı. Acıma istememişti, hiçbir konuda abartılı davranmamıştı. Açlık çekerek geçirdiği günleri açıkça anlatmıştı. Gwydry gibi davranarak sineklerle kaplı çöpleri yiyip paçavralar giyiyordu, çünkü yeteneğini kullanırsa fark edilebileceğinden çok korkuyordu. Birden fazla kez ölümün eşiğine gelmişti

O zamanlar hakkında fazla konuşmadı, sadece çaresizce riskler aldığını söyledi.

En tehlikeli an, kendisine sempati duyacağını umduğu birine kimliğini açıkladığı andı. Hayatının tehlikede olduğunu bildiği için bu çok korkutucuydu. Makareta, şansının çok az olduğuna inanıyordu ama başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Bir sonraki adım intihar olacaktı, bu yüzden hayatta kalma şansı üçte birdi. Ya kurtarılacaktı, ya teslim edilecekti ya da kendi eliyle ölecekti. Neyse ki, o bahsi kazandı. Makareta gizemli yardımcısının kim olduğunu hiç söylemedi, ama patronuyla tanışmak üzere olduğunu tahmin etti.

Mawyndulë, onu sokaklarda tek başına, saklanarak, korkarak ve pis bir kompost yığınının aceleyle çaldığı her şeyi yiyerek hayal etti. Keşke ona daha önce gelseydi diye düşündü. O çaresiz kumarı oynarken onun geldiği kişi olmak isterdi. Yüzündeki kiri yıkayıp onu tekrar mükemmel hale getirmek isterdi. En azından sonunda ona gelmişti.

O gece, Mawyndulë ağır siyah pelerinini giydi. Normalde bu kadar soğuk olduğunda dışarı çıkmadığı için pelerin dolabının arkasında asılı dururdu. Bu pelerin, en soğuk günlere karşı son savunması olmuştu. Yün dört kat kalınlığında ve deri bir kemerle sıkıca bağlanmıştı. Büyük başlığını çekip başına küçük bir mağara oluşturmuştu. Hava bu kadar soğuk olsa da, kar yağması hala mümkündü ve etraflarında kar taneleri uçuşuyordu. Vücudu titriyordu, gözleri yaşarıyordu ve rüzgardan yanakları yanıyordu, ama elini onun eline dokunduğunda eli terlemişti.

Mawyndulë içeride bu kadar çok insan görünce şaşırdı. Sadece dört ya da beş tanıdık olmayan yüz, belki de tapınağın intikamından kaçan başka bir Miralyith asi bekliyordu. Bulduğunu kesinlikle beklemiyordu.

Neredeyse tüm Aquila toplanmıştı.

Dört konsey üyesi, Eilywin'den Nanagal, Umalyn'den Volhoric, Gwydry'den Hemon ve Asendwayr'ın yeni atanan kıdemli konsey üyesi Osla Asendwayr'ın yeni atanan kıdemli konsey üyesi Osla, her zamanki yerlerinde oturuyorlardı. Aquila'nın ailesi ve bazı arkadaşları alt katta arkalarında oturuyorlardı, ancak genç konsey üyeleri yoktu. Salonun ortasında, tapınağın koltuğu olması gereken ama açıkça onun koltuğu olan yerde, Nilyndd'in temsilcisi Küratör Imaly oturuyordu.

Miralyith'ten Vidar'ın koltuğu boş kalmıştı. O hala Avempartha'daydı ve sınırdaki Sanatçılara ejderhaları nasıl çağırmaları gerektiğini öğretiyordu.

Makareta Mawyndulë'yi içeriye götürdüğü anda meclisin fısıltılı konuşmaları kesildi. Salondaki herkes ayağa kalktı ve alkışladı. Mawyndulë bu manzarayı görünce aniden durdu. Aquila bunu sadece fane içeri girdiğinde yapardı.

Makareta onu Vidar'ın koltuğuna götürdü ve o, Miralyith'in temsilcisi olarak onun yerini alması gerektiğini fark etti. Böylece, her zaman ortada olmayan Instarya olmadan Aquila toplantısı mümkün olduğunca eksiksiz hale gelmişti. O oturduğunda herkes oturdu. Makareta, Imaly'ye saldırmadan önce birkaç dakika boyunca yıllar önce işgal ettiği genç konsey üyesi pozisyonunu aldı. O, Küratör'ü izleyerek öfke patlaması bekledi. Ancak onun yaptığı şey daha da şok ediciydi. Imaly onaylayarak gülümsedi ve Makareta'ya saygıyla eğildi.

"Toplandık," diye duyurdu Imaly. Sesi her zamanki gibiydi, o karanlık kış gecesindeki toplantıyı resmi ve lekesiz kılıyordu. Yine de Mawyndulë, onun gündüz vakti konuştuğundan biraz daha sessiz konuşup konuşmadığını merak etti.

"Geldiğin için teşekkürler, Mawyndulë. Bunun kolay bir karar ya da sıradan bir yürüyüş olamayacağını biliyorum, hepimiz biliyoruz. Hava, bu törene çok uygun, değil mi?" Ayağa kalktı ve ellerini birleştirerek onlara döndü.

önünde ciddi bir tavırla duruyordu. "Hepimiz şiddetli fırtınaya göğüs gerip bu gece burada toplandık, çünkü dünyamızda ölümcül bir sorun olduğunu fark ettik." Başını geriye eğip tavana ve Gylindora Fane ile Caratacus'un resimlerine işaret etti.

"Büyük bir felaketin ardından

büyük büyükannem halkımızı daha iyi bir yaşam kurmak için buraya getirdi.

Gylindora'nın gençliğinde, Fhrey'ler Fhrey'lerle savaştı ve bunu büyük bir coşkuyla yaptı. Caratacus onu küçük bir derenin kıyısında sepet örerken bulana kadar, ölüm ve yıkım bizim varlığımızdı. Ona 'son erdemli Fhrey' dedi. Yönetme arzusu olmayan o, halkımızın ilk fane'i olarak atadığı kişiydi.

—karanlıktan bizi kurtarıp yeni bir barış dolu geleceğe götürebileceğini bildiği kişi. Bu ruhla bu gece burada toplanmış bulunuyoruz."

Imaly sandalyesinin etrafında dolaştı ve iki eliyle sandalyenin arkasını kavradı, sandalyenin üzerinden onlara seslendi. "Bu koltuğu doldurmak için bir Nilyndd seçildi. Güçlü bir Instarya savaşçısı ya da dindar bir Umalyn değil, zanaatkarlar kabilesinden mütevazı bir sepet örücü. Aramızdaki en alçakgönüllü kişi, kibirli ve üstünlük duygusu olmayan biri olduğu için en iyi seçim olarak kabul edildi." Imaly, dudaklarına mütevazı bir gülümsemeyle yansıyan içsel mizahını ortaya çıkardı.

"Sepet örme konusunda hariç, çünkü bana söylendiğine göre bu konuda dayanılmaz derecede kibirliymiş." Aquila'nın normal bir toplantısında, bu mizah parçası kahkahalara neden olabilirdi. O gece ise en fazla takdir dolu gülümsemelere neden oldu.

Imaly kollarını sandalyeden indirdi. "Gylindora'nın gerçek yeteneği ve başarısı, tüm Fhrey'leri ailesi olarak görme becerisinden kaynaklanıyordu. Adaleti ve anlayışlılığı, Estramnadon'u ve bu konseyi kurmasını sağlayan şeydi. Yönetmek için yardıma ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Daha yeni faneler

bunu unutmuşlardır — sepet örmenin faydalarından hiç yararlanmamış olanlar."

Küratör sandalyesinin önüne geçti. "Gylindora Fane'in ruhu

Gylindora Fane artık Orman Tahtı'nda oturuyor. Sonuç olarak, halkımız yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Bir zamanlar bilinen dünyayı yöneten bizler, kibirimiz, gururumuz ve kendi kendimizi felce uğratan geleneklerimiz yüzünden alçaldık." Bunu Volhoric'e bakarak söyledi.

Başrahip kaşlarını çattı ve koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

"Caratacus'un bize ilahi boynuzla birlikte getirdiği yasalar, bizi kendimizden kurtarmak için verildi ve kabul edildi. Şimdi ise bu yasalar bizim sonumuz olabilir. Körü körüne bağlılık en iyi ihtimalle aptallıktır ve şu anda intihar anlamına gelir." Ellerini uyluklarına vurdu. "Fane Lothian bizi öldürüyor. Önce, Instarya'nın bu saygıdeğer kurulda söz sahibi olmasına izin vermedi.

Tüm kabilenin sürgününü sürdürdü ve liderlerini

iğrenç bir şekilde. Bu sadece Instarya'ya değil, hepimize gönderilmiş bir mesajdı. Fane, Gylindora Fane'nin ruhunun öldüğünü, boynuzunun artık çalınmasına gerek olmadığını, bundan böyle sadece Miralyith'in o tahta tahta oturacağını göstermek istiyordu. Kibirinden dolayı, kabilesini diğerlerinin üstüne çıkardı, güvensizlik ve ayrılık tohumları ekti. Rhunes, Miralyith'lerin tanrı olmadıklarını keşfettiklerinde, onları yok etmeye çalıştı." Diye iç geçirdi, başını eğdi ve sonra başını kaldırarak toplananlara seslendi. "Eh, bu pek işe yaramadı, değil mi? Buradaki herkes, Lothian'ın Rhunes'larla gereksiz savaşında ölen birini kaybetmenin acısını bilir. Çok da uzun olmayan bir zaman önce, Ölüm yabancı, nadir ve şaşırtıcı bir ziyaretçiydi. Şimdi ise her gölgede, söylenmemiş her şarkıda, susturulmuş her ayak sesinde dolaşıyor. Hepimiz burada oturup Fane Lothian'ın Amidea'nın ölümünün bizi nasıl kurtaracağını anlatmasını dinledik. Oysa o boşuna öldü. Hiçbir şey için öldü ve kan onun ellerindeydi. Şimdi fane'imiz Miralyith ailelerinin parçalanmasını emretti. Ejderhalarını yaratmak için anneleri çocuklarını, kocaları eşlerini öldürmeye zorluyor.

eşlerini ve arkadaşlarını öldürmek için infaz ederler. Sevdiklerimizin öldürülmesini hoş gören ne tür bir delilik bu?

"Bizi yok etmekle tehdit eden düşman, Nidwalden kıyılarında uzak tutulmuyor. O, Orman Tahtı'nda oturuyor."

Yine iç geçirdi ve ellerini bir kez daha önünde birleştirdi. "Cesurca davranabiliriz ya da sepet örücü kadar cesur olabiliriz."

Imaly oturdu ve sessizlik, kış rüzgârının sesinin odaya girmesine izin verdi.

Sonra Makareta ayağa kalktı. "Diğerleriyle savaşmak için bir Miralyith'e ihtiyacın olacak.

"Miralyith," dedi, "ve herkes tapınak hakkında ne hissettiğimi biliyor. Ne gerekiyorsa yapacağım, ama Synne, Sile ve Lothian'ı tek başıma halledebileceğimi sanmıyorum."

Imaly bunu düşünür gibi göründü ve Mawyndulë tartışmanın gerçeküstü havasında kayboldu.

Gerçekten bunu yapmak niyetindeler. Bu sadece bir spekülasyon değil.

Mawyndulë'nin fark etmediği, görünüşe göre kimsenin fark etmediği bir figür, balkonda oturduğu yerden kalkıp korkuluğun yanındaki ışığa adım attı. Diğerleri gibi o da koyu renkli bir kış pelerini giyiyordu, bu pelerin gümüş süslemeliydi. Korkuluğa ulaştığında, başlığını geri çekti.

Vasek'in yüzünü gören Mawyndulë'nin nefesi kesildi.

Hepimiz öldük! Sırların Efendisi sonunda Makareta'yı ve onunla birlikte yepyeni bir hainler grubunu buldu.

Vasek, herkesin dikkatini çekmek için hafifçe öksürdü. Herkes başını çevirdi. Mawyndulë, çığlıklar duyulacağını, belki birkaçının kaçmaya çalışacağını tahmin ediyordu, ama bunun onlara bir faydası olmayacağını biliyordu. Vasek bunun için çok akıllıydı. Airenthenon çoktan kuşatılmıştı. Synne ve kim bilir kaç kişi başka kişi bekliyor olacaktı.

Mawyndulë, Vasek'in kendisine sorduğu soruyu hatırladı. *"Gri Pelerinler ile temas kurup kurmadığını veya onların yeniden ortaya çıktığını duymuş olup olmadığını merak ediyordum."*

Belki de Vasek bunca zamandır ondan şüpheleniyordu ve onun ve Makareta'nın hareketlerini takip ediyordu.

Mawyndulë'nin şaşkınlığına, kimse kaçmaya çalışmadı. Endişeli bile görünmüyorlardı.

Şok, olan şey bu. Öyle olmalı.

"O haklı," dedi Vasek. "Makareta'nın yardıma ihtiyacı olacak. Yaklaşabilecek, fane'nin beklemeyeceği, *asla* beklemeyeceği biri." Vasek ona baktı. "Lothian'ı öldürecek kişi prens olmalı."

Herkes, hayal bile edilemeyecek bir dünyada kaybolmuş bir şekilde oturan Mawyndulë'ye döndü. Tüm Aquila komplonun içindeydi. Vasek de.

Mawyndulë, Makareta'nın elini elinde hissetti. Bu ona güç verdi. Ona cesaret verdi. Ayağa kalktı, ağır pelerininin ağırlığını yavaşça hissetti. Sözler ağzından çıkana kadar ne söyleyeceğini bilmiyordu. "O benim babam."

"O bir tiran," diye cevapladı Vasek, sesi alışılmadık bir duygu ve şaşırtıcı bir otoriteyle yukarıdan aşağıya doğru alçaldı. "Ve hepimizin sonunu getirecek."

Sırların Efendisi, Mawyndulë'nin her zaman Vasek'in diğer herkesin özel işlerini bildiği anlamına geldiğini varsaydığı bir unvandı. Bu doğru olabilirdi, ama daha büyük gerçek, Vasek'in kendi sırlarının efendisi olduğuydu.

"O aynı zamanda bir Fhrey," dedi Mawyndulë. "Eğer ben..." Bunu söyleyemedi. "Eğer *bunu* yaparsam, Ferrol'un Yasasını çiğnerim."

Imaly'nin, Mawyndulë kadar isteksizce duran Volhoric'e baktığını gördü.

"Umalyn kabilesinin baş rahibi ve Erivan halklarının ruhani lideri olarak, Lothian'ın fane olarak hükümdarlığının sona erdirilmesinin Lord Ferrol tarafından onaylanacağını size temin edebilirim. Yaptıklarıyla babanız fane olarak görevinden feragat etmiş, halkıyla ve tanrımızla olan antlaşmasını bozmuştur. Haksız bir şekilde Amidea'yı öldürerek ve başkalarını sevdiklerini öldürmeye zorlayarak, Ferrol Yasası'nın sağladığı korumadan kendini mahrum bırakmıştır. Bu eylemi gerçekleştirerek Ferrol'u kızdırmayacaksınız, çünkü lordumuz Ferrol'un gözünde, bir kanun kaçığını infaz etmiş olacaksınız."

"İşte böyle," dedi Gwydry'li Hemon. "Ferrol'un gazabı değil, kutsaması senin üzerinde olacak."

Imaly söz aldı: "Bu kahramanca bir eylemdir ve Lothian ortadan kaldırıldığında, tahtı *siz* alacaksınız. Halkımıza bu büyük hizmeti yaparsanız, karşılığında en azından hiçbir rakibin ortaya çıkmayacağını garanti etmeyi öneriyorum. Tahtı rakipsiz alacaksınız. Hepimiz hemfikir miyiz?"

Üst düzey konsey üyeleri hep birlikte "Evet" diye cevap verdiler.

Mawyndulë hala ayaktaydı, hala Makareta'nın elini tutuyordu, hala düşünüyordu.

"Bahsetmem gereken bir şey daha var," dedi Imaly, koltuğuna yaslanmış, bacaklarını kışlık pelerininin altında çaprazlamış halde, rahat bir tavırla. "Vasek'in bile bilmediğini düşündüğüm bir sır, çünkü buradaki herkes yıllardır onu sadakatle sakladı, yasaların bize yüklediği görev gereği. Şimdi bu antlaşmayı bozacağım, çünkü Küratör olarak bu durumun bunu gerektirdiğini düşünüyorum ve zaten ölmüş birini korumak anlamsız."

Mawyndulë'ye odaklandı. "Büyükannen Fenelyus öldüğünde, ben Küratör ve Volhoric Koruyucu olarak, Instarya lideri Zephyron'a babanı meydan okuma fırsatı verilmesi konusunda anlaştık. Bunu yaptık çünkü Fhrey kabilesinin tamamının reddedilmesinden rahatsızdık.

bu odadaki ses, dolayısıyla onların tapınağındaki ses. Bunun Ferrol'un isteği olduğunu düşündük. Sonuç beklediğimiz gibi olmadı."

"Saygısızlık etmek istemem," dedi Mawyndulë, "Bunları zaten biliyorum. Oradaydım. Kavgayı gördüm."

"Doğru, ama oy kullanan üyelerden başka kimsenin bilmediği şeyi bilmiyorsun." "Nedir o?"

"Reddedilen başka bir aday daha vardı." Mawyndulë başını salladı. "Kim?"

"Miralyith'ten Gryndal."

Mawyndulë inanamadan baktı. Bunun bir yalan olduğunu söylemek istedi, ama Dahl Rhen'e yaptıkları yolculuk sırasında Gryndal'ın kendisine söylediği sözleri hatırladığı için *bunun doğru olmadığını* biliyordu: *"Bunu söylemem yanlış, biliyorum, ama bazen içtenlikle babanın başına bir felaket gelmesini dilerim. Tabii ki ölümcül bir şey değil, sadece onun hüküm sürmesini engelleyecek ve senin onun yerini almanı sağlayacak bir şey. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum, ama korkarım baban bizi geleceğe götürmek için uygun biri değil. Onun yönetimi felakete yol açacak. Güven bana, Mawyndulë, babanın hükümdarlığı tüm yaşam tarzımızı tehdit edecek."*

Mawyndulë artık bu sözlerin boş bir düşünce olmadığını anlıyordu. Gryndal bunları söylediğinde, tapınağa meydan okumaya çalışmıştı bile.

"Her zaman bilge olan Gryndal, babanızın halkımız için oluşturduğu tehlikeden bahsetti

. Ne yazık ki, bu kurum onun korkularını tam olarak anlamadı. Keşke onu dinleseydik. Bunun yerine, Miralyith kabilesinin yönetiminin sonsuza kadar devam edeceğine dair endişeler olduğu için

Aynı kabileden iki üyenin birbirine karşı savaşmasını önlemek istedik. Diğer kabilelere,

meydan okuma artık geçerliliğini yitirmişti. Yanılmıştık. Yargımız bulanıklaşmıştı ve adayı reddettik. Sonuç olarak, halkımız acı çekti. Eğer öne çıkmaya hazırsan, hatamızı düzeltebilirsin. Burada bulunan herkes adına konuşuyorum, hüküm sürmesi gereken kişi *sensin*.

Airenthenon'u kurtararak cesaretini kanıtladın; Grandford Savaşı'nda sınandın ve Fenelyus'un mirasının layık varisi sensin. Gryndal, Lothian'dan daha iyi bir seçim olabilirdi, ama *en iyi* seçim her zaman sen oldun. Halkımızı kurtarmak için sana güveniyoruz, Mawyndulë."

Oda alkışlar ve "doğru, doğru" sesleriyle çınladı. Tüm kıdemli üyeler ayağa kalkarak, tam bir oybirliğiyle onaylarını ifade ettiler.

"Yalnız olmayacaksın," dedi Makareta, elini sıkarak. "Lothian'ın korumalarının tehditlerinden seni koruyacağım. Ben zaten ruhsuzum ve sana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğime yemin ederim."

"Öyleyse..." Mawyndulë etrafına bakarak söze başladı, "Aquila'nın oybirliğiyle karar verdiği şey bu mu?"

Herkes başını sallamaya devam etti, ama Imaly başını salladı. "Hayır, bu bizim isteğimiz değil, Mawyndulë. Sana bir kararname, dilekçe ya da

Bu bir danışma konseyi değil." Imaly ayağa kalktı ve yaşının gerektirdiği çabayla sandalyenin koluna tutunarak Airenthenon'un ortasında diz çöktü. O bunu yaparken, diğerleri de onun izinden giderek tek tek diz çöktüler.

"Biz, Aquila halkı," dedi Imaly, "halkımızın iyiliği ve hayatta kalabilmemiz için size yalvarıyoruz. Lütfen bizi kurtarın."

Diğer herkes Airenthenon'dan ayrılmıştı. Volhoric'in koltuğunun arkasındaki son mangal neredeyse sönmüştü, Mawyndulë ve Makareta yalnız bir alevin titremesi kalmıştı. Mawyndulë ayrılmak istemiyordu. Saraya, babasının evine, şimdi öldürmeyi planladığı tapınağın evine geri dönmek zorunda kalacaktı.

Ve Makareta'dan ayrılmak zorunda kalacaktı.

Onunla yeniden bir araya geldikten sonra, ayrıldıklarında artık buna dayanamıyordu. Artık su ve hava kadar gerekli olan birine nasıl bu kadar kayıtsız kalabildiğini bilmiyordu.

Onsuz bunca yılı nasıl yaşadım?

Cevap açıktı.

Ben yapmadım.

Kuşların ilk kez uçtuklarında böyle hissettiklerini hayal etti.

"Sence iyi bir fane olabilir miyim?" diye sordu Mawyndulë.

Hâlâ el ele tutuşuyorlardı, soğuktan korunmak için birbirlerine sokulmuşlardı, kolu beline dolanmış, başı omzuna yaslanmıştı. Dışarıda kar fırtınası hâlâ şiddetle esiyor, rüzgâr aceleci bir şiddetle esiyordu. Ancak Airenthenon'da, kar fırtınasından güvenli bir şekilde korunuyorlardı, donma noktasının altındaki bir çift fare gibi.

"Düşünmek mi? Hayır, *biliorum*. Sen bir efsane olacaksın." Tavana işaret etti. "Yüzün orada olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Ve o tavanda bir değişiklik olsun diye yakışıklı birini görmek güzel olacak." Çocuk gibi kıkırdadı.

Başparmağıyla kadının parmaklarının arkasını okşadı, ne kadar ince ve narin olduklarını hissetti. "Yani, beni yakışıklı buluyorsun?"

"Tabii ki. Bunu bildiğini sanıyordum."

Omuz silkti. "Umuyordum. Dilerdim."

"Dilek kabul edildi." Görünmez bir şeyi havaya fırlatır gibi elini havaya kaldırdı.

"Bunu yapabilir misin? Dilekleri yerine getirebilir misin?"

Kafasını kaldırdı ve ciddi, imalı bir bakışla ona baktı. "Deneyin."

Tam o anda, mangallar söndü ve onları karanlıkta bıraktı. Mawyndulë eğilip onu öptü. Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Onun çekileceğini düşünmüyordu, ama çekilebilirdi. Yine de, bir ilişkiye girmek üzere olan bir kişi Kral ve babasını aynı anda öldürmüş biri, karanlıkta bir öpücük çalmaktan korkmamalı.

O geri çekilmedi. Aksine, ona doğru eğildi ve başını hafifçe yana eğdi, böylece burunları çarpışmasın. Ellerinin sıcak ve nemli olduğunu hissetti, başının iki yanına bastırıyordu. Avuç içleri yanaklarını ısıttı, dudakları açılırken onu orada tuttu. Sanki nefesini çalmış, ciğerlerindeki havayı emiyormuş gibi hissetti. Nefes alamıyordu. Nefes almak da istemiyordu. Gözleri kapalıydı, kalbi çarpıyordu, kollarını beline doladı ve onu kendine çekti.

Aralarında çok fazla giysi vardı, çok fazla kıvrım. Kız bir yerlerdeydi. Parmaklarıyla bastırarak hissetti, fırtına kadar şiddetli ve iç çekiş kadar yumuşak bir şekilde keşfetmek için kullandı.

"Titriyorsun," dedi dudaklarını çekip, sesinde endişeyle. "Üşüdün mü?"

"Hiç de bile." Titrediğini onun bilmesinden hoşlanmamıştı. Bu ona cesurca gelmedi, bu yüzden şöyle dedi: "Öldüğümde seni affedeceğim. Seni Fhrey olarak yeniden atayacağım."

"Bir fane'in böyle bir gücü olduğundan emin değilim ama teşekkür ederim. Bunu istemen benim için çok önemli."

"Nasıl bir şey? Fhrey olmak... Fhrey olmamak?"

Bir an için üzgün göründü. "Biz düşünmüştük ki..." Durdu ve başka yere baktı. "Gri Pelerinliler, ruhun kaybının sadece bir batıl inanç olduğunu düşünürdü. Ama o zamanlar, kendimizi tanrı sanıyorduk. Her iki konuda da genç ve aptaldık."

"Bu gerçek mi?"

Makareta, sanki bir duygu fırtınasını bastırıyormuş gibi dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı. "Bunu hissedebiliyorum... Bu soğukluğu, bu korkunç boşluğu. Jinreal'i öldürdükten bir saniye sonra hissettim, yoluma çıkan bir Gwydry'yi. Aslan Kolordusu'nun bir üyesiyle savaşıyordum, son anda eğilen bir askerle. Ruhumu kaybedeceğimi hiç beklemiyordum, özellikle de bir Gwydry'yi öldürdüğüm için."

Makareta ağlamaya başladı.

Onu kendine daha sıkı çekti ve ıslak yanaklarını, sonra da gözlerini öptü. "Her şeyi düzelteceğim. Söz veriyorum."

"Yarın ölebileceğimizin farkındasın. Bu aslında çok gerçek bir olasılık. Bu, geçirdiğimiz son gece olabilir."

Kız daha da uzaklaştı ve ellerini ovuşturarak Basit bir Torsonic ilahisi mırıldandı. On iki mangalın hepsi canlandı. Bronz çömlekler, canlılar gibi yukarı doğru yalayan mavi alevlerle parladı. Kubbenin altında, oda muhteşem bir indigo parıltısıyla aydınlandı.

Mawyndulë gülümsedi ve beyaz ışıklar, dalgalanan ve dönen ateşböceği kıvılcımları ekledi. Onların ışığı odayı doldurdu.

Kalan gözyaşlarını silerek, Makareta kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırdı ve parmağını şıklattı. Işıktan yapılmış bir kuş belirdi ve odanın içinde daireler çizerek uçu.

Mawyndulë dokumasını buldu ve kuş uçarken parıldayan kıvılcımlar bırakan uzun, renkli bir kuyruk çıkardı. Bir an için, ikisi de o kuştı, Sanat aracılığıyla birbirine bağlı ve iç içe geçmiş, tek bir vücut olarak uçuyorlardı. Airenthenon artık karanlık ve ciddi bir yer değildi. Sıcaklık ve mizah dolu bir ışık gösterisine dönüşmüştü.

"Yapmamalıyız," dedi ve bunu söylediği için kendinden nefret etti. "Dikkat çekeceğiz."

"Ne olmuş?" diye sordu kız, o şakacı bakışı açıkça kötücül bir hale dönüştü. "Neden korkuyorsun?"

"Tapınağın muhafızları ne olacak? Pencereleden ışıkları görüp araştırmaya gelirlerse ne yapacağız?"

Makareta güldü. "Bu onların en kötü gecesi olur, sence de öyle değil mi? Onlar mızrakları, kılıçları ve kalkanlarıyla, biz de diğer her şeyle? Birlikte biz *venlyn*'iz."

"Ven-lyn? Umut Ülkesi mi? Bu bir kelime mi?"

"Şimdi öyle." O harika gülümsemesiyle başını salladı. "Venlyn, bizim birlikte yarattığımız şey. Her şeyin mümkün olduğu bir yer, bir tür cennet. Öldüğümde Phyre'ye giremeyebilirim, o yüzden Alysin'i tam burada, tam şimdi yaratacağız. Biz *venlyn*'iz, olması gereken ve artık sonsuza dek olacak olan şey."

"Peki ya Sile ve Synne? Ya araştırmaya gelirlerse?" "Onları öldürürüm," dedi donuk, düz bir ses tonuyla, sözleri soğuk ve Artık onlara ulaşamayan kış rüzgarı kadar kayıtsız. "Ya baban olsaydı?"

"Aynı şeyi yapardım. Aramıza hiçbir şeyin, hiç kimsenin girmesini istemiyorum.

Yarın ikimiz de ölebiliriz. Ama bu gece..."

"Evet, bu harika akşam için... biz venlyn'iz." Ellerini cırpı ve tüm Airenthenon dönüştü. Makareta ve Mawyndulë'yi bahar sarmalarken, yemyeşil ve çiçekli bitkiler filizlendi. Asmalar sütunlara tırmandı. Kuşlar şarkı söyledi, kelebekler uçtu.

"Çok gerçekçi görünüyor!" dedi, sesinde hayret vardı.

O kötücül gülümseme devam ederken, kadın pelerinini çıkardı ve asica'sını çözmeye başladı. "Sana gerçeği göstereceğim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KAPI AÇILIYOR

Hayat sizi şaşırtabilir. Ölüm ise sizi daha da şaşırtacaktır. İnanın bana, ben bilirim. — BRIN'IN KİTABI

Karanlık.

Göle adım atmak, havanın sebepsiz yere daha soğuk hissedildiği havası nedense daha soğuktu. Brin, suda yüzme hissi ya da herhangi bir sıvının direnci hissetmek yerine, göletin dibine ulaşana kadar yürümeye devam etti ve aptalca orada durdu.

Birkaç seçenek dışında, Brin tekrar yürümeye başladı. Çok geçmeden zemin eğimli hale geldi ve o, belki de havuzun diğer tarafındaki bir yokuşu tırmanıyordu. Bir noktada ışık kaybolana kadar yürümeye devam etti. Bu, bir şeylerin değiştiğine dair ilk ipucu olmalıydı. Brin, Phyre'ye girdiğinden beri ışığın olmadığı tek an, Agave'deki bariyeri geçtiği birkaç saniyeydi. Yine de Brin kendini öbür dünya konusunda bir otorite olarak görmüyordu, bu yüzden neler olduğunu kesin olarak bilmiyordu.

Aşağıya inen yol da yukarıya çıkan yol da çok uzun değildi ve kısa bir süre sonra tekrar düz bir zemine ulaştı. Brin anahtarı gömleğinin altına geri koydu.

Havuzdan çıktığından emin değildi. Brin ıslaklık hissetmiyordu, ama zaten hiçbir şey hissetmiyordu, bu yüzden emin olamıyordu. Sonra karanlığın içinden bir ses geldi. Rahatlatıcı bir ses değildi. Çok da uzak olmayan bir yerden derin ve tehditkar bir hırıltı geldi, Brin elinden geldiğince heykel gibi durmaya çalıştı.

Keşke görebilseydim!

Brin, hareket sesleri bekleyerek bekledi.

Sesler olacak mı? Yoksa ilk fark ettiğim şey boğazımın parçalanması mı olacak? Hayır, elbette hayır. Benim boğazım yok ki.

İlk kez, bedeninin olmaması onu rahatlattı, ama karanlıkta durup daha fazla hırıltı dinlerken bu rahatlık çok da büyük değildi.

Birkaç dakika hareketsiz durduktan sonra, ki bu da şaşırtıcı olmayan bir şekilde onu hiçbir yere götürmedi, Brin bir adım attı, sonra bir adım daha. Her şey hala karanlıktı ve hangi yöne gitmesi gerektiğini hiç bilmiyordu.

Bu delilik. Nifrel'de bile bu kadar karanlık değildi. Her zaman bir tür gökyüzü vardı. Ve Abyss'te kendi ışığımı kullanabiliyordum. Bu... bu çok sinir bozucu.

Eğilip elleriyle dokundu ve toprak buldu. Bir avuç dolusu toprağı kazıyarak ıslak mı, kumlu mu yoksa solucanlarla dolu mu olduğunu anlamaya çalıştı. Herhangi bir ipucu arıyordu ve bir tane buldu: elleri tek bir kum tanesi bile hareket ettiremiyordu. Toprağı hissedebiliyordu ama ona etki edemiyordu.

Kir gerçek. Elan'a geri döndüm... ve bir hayalet olduğum için ışığım yok. Ama neden bu kadar karanlık? Hiç ışık olmayan bu yer neresi? Ve eğer bir hayaletsem, parlamam gerekmez mi? Meeks parlıyordu. Göremiyorsam, şimdi ne yapmalıyım?

"Her Şeyin Büyük Annesi, bana yardım et," diye fısıldadı. Anında ışıklar belirdi.

Hafifçe parlayan mantarlar burada orada ortaya çıktı. Küçük mantarlar parlak yeşil, mavi ve kırmızı renklerde ışık saçmaya başladı. Toprakta kümeler oluşmaya başladı ve giderek parlaklaşarak Kutsal Koruluk karanlıktan ortaya çıktı ve eski hikayelerdeki gerçek Nog Ülkesi kadar büyümlü bir yer haline geldi. Brin, çorak bir toprak parçası üzerindeydi ve ortasında bir ağaç duruyordu. Brin, bunun ne tür bir ağaç olduğunu bilmiyordu. Bitki örtüsü konusunda uzman değildi, ancak hayatının çoğunu ormanın kenarında geçirdiği için çoğu insandan daha fazla bilgiye sahipti. Bildiği tüm türleri gözden geçirdi, ancak karşısındaki ağaçla eşleşen bir şey bulamadı.

Eski bir meşe ağacının dostça yayılımına sahipti, ama bir karaağaç veya ceviz ağacının ihtişamını taşıyordu. Ağaç simetrik olarak mükemmel, devasa ve muhteşimdi. Ama ölüydü. Yaprakları yoktu. Kabuğu dökülmüştü ve kurumuş dalların birçoğu çatlamış ve düşmüştü.

Brin şaşkınlıkla etrafına baktı.

Kutsal Koruluk, Elan'ın kalbi, var olan en muhteşem yer olan harika bir bahçe olması gerekiyordu. Burası, tüm kahramanların Alysın'den bile daha güzel bir güzellikte yaşamaya geldiği yerdı. Alysın'i görmüş olan Brin'in beklentileri yüksekti. Ancak Koruluk sadece hayal kırıklığı yaratmakla kalmadı, aynı zamanda kafa karıştırıcıydı ve bir bahçe bile değildi.

Kirli zemini ve görünür tavanı olmayan kapalı bir odada duruyordu. Yanlar, kesintisiz dairesel bir duvar oluşturan pürüzsüz beyaz taştan yapılmıştı tek bir küçük kapı hariç tamamen tekdüzeydi.

odadaki tek şey, kendisi ve havuzun yanı sıra, çok büyük ve tamamen ölmüş bir ağaçtı.

Brin yine hırıltıyı duydu. Ses ağaçtan geliyordu.

"Merhaba, Brin."

Sözler ağaçtan gelmiyordu ve bir ses gibi de gelmiyordu. Akarsu, yaprakların arasında esen rüzgâr ve yaz gecesinde bir dalgıç kuşunun sesi gibiydi.

"Merhaba?" Brin'in sesi küçüktü.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Ses, arıların vızıltısı, cırcır böceklerinin cıvıltısı ve uçan kuşların kanat çırpışları gibiydi.

"Kutsal Koruluk," diye fısıldadı, ama nedenini bilmiyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" dedi gölün üzerinde eriyen buz, açan bir çiçek ve yakında doğacak bir civcivin çatlayan yumurtası.

Bu soru hem saçma hem de son derece mantıklıydı. Brin biliyordu. O ses, kendi nefesi ve kalp atışı kadar tanıdıktı ona, ikisi de hâlâ yoktu ve çok özleniyordu. Brin'e söylenen sözler, onun günlerini geçirdiği şarkılardı, çok uzun zamandır duymadığı bir ritim ve melodi. Sabah çiyini, rüzgarda uçan karahindiba tüylerini, gölün yüzeyinde parıldayan güneş ışığını hatırlattı. O anda Brin kimin konuştuğunu anladı ve gücü tükendi.

Yere düşerek toprağa çöktü.

Brin şok ve şaşkınlıkla titreyerek cevap verdi: "Sen Elan'sın, Her Şeyin Büyük Annesi."

"Geri dönmene sevindim. Seni özledim. İlk tanıştığımız zamanı hatırladığını sanmıyorum. O kadar küçüktün ki, minicik bir şeydi. Şimdi haline bak."

"Ben hala küçüğüm." O anda Brin kendini hiç bu kadar önemsiz hissetmemişti.

"Bah!" diye yanıtladı bir koyun ve Brin, bir daha asla aynı şekilde melemeyi duymayacağını biliyordu. *"Ölçmenin birçok yolu vardır ve şu anda, sen var olan en büyük kişi olabilirsin. Çok uzun bir yol kat ettin, çocuğum, çok, çok uzun bir yol. Bu yerde duran dördüncü kişisin."*

Karanlıkta, korkunç, ürkütücü bir ses, bir homurtu yankılandı. "O da ne?"

"Koruyucu. Birkaç kez yokluğu dışında -uzun tatiller gibi- burayı başlangıcından beri, sonsuzluklar boyunca korumuştur. Korkma,

o sadece varlığını belli ediyor. Kimsenin Alurya'ya, benim ilk çocuğuma, çok yaklaşmasını istemiyor."

"Ağaç mı?"

"Evet, Alurya bu şekli aldı. O ağaçların, bitkilerin ve tüm yeşil şeylerin annesidir. Ayrıca hayvanları, tüylü ve kürklü tüm canlıları da doğurdu. O benim sevgili kızım ve onu tanıyan herkesin en değerli dostuydu."

"Mal'a, ah, Turin'e meyveyi veren oydu, değil mi? Ölümsüzlüğü sağlayan yiyecek."

"Evet, ve bunu yaptığında, burası onun mezarı oldu, Eton'un mühürlediği hapisane, böylece kocamın ışığı ve yağmurundan mahrum kaldı. Burada, solup öldü."

Turin kardeşlerini öldürürken. Sonunda ona geldiğinde, artık çok geçti.

"Demek bu yüzden babasına meydan okudu?" diye sordu Brin.

"Evet. Şimdi hikayenin geri kalanını öğrenmelisin. Rahatına bak."

Brin tereddüt etti. "Peki ya Muhafız? Oturmam güvenli mi?"

"Kesinlikle."

Brin, Elan'ı sorgulamaya niyetli değildi, bu yüzden Maeve hikâye anlatmaya başladığında kulübede yaptığı gibi bacaklarını kendine çekti. Bunu yaparken mantarların parıltısı azaldı ve büyük ağacın gölgesi Brin'in karşısındaki duvara düştü. Yukarı doğru uzanıyordu, son derece görkemli ve silüetinde canlı.

"Öncelikle, Turin'in Alurya'yı sevdiğini anlamalısın. Hepimiz sevdik. Eton bile. Onu kim sevmezdi ki? Bu olayları daha da trajik kılan da budur.

daha trajik hale getiriyor. Turin, ailesinin kanıyla kaplı bir şekilde geldi. Hepsini öldürmüştü ve korkunç bir manzaraydı. Ne kadar korkunç bir canavara dönüşmüştü. Eton kapıyı ekledi ve Turin'in isyanının yol açtığı sonuçları görebilmesi için kapıyı açık bıraktı.

Sanırım Turin'in hatasını anlayıp, boyun eğip, af dilemesini bekliyordu. Babalar böyledir. Ama elbette Turin artık

kendini Eton'un oğlu olarak görüyordu. O zamana kadar Rex Uberlin, Büyük Kral olmuştu ve Uberlin kimseye boyun eğmezdi.

"Turin, Alurya'yı dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Eton'un onu daha fazla incitecek bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum. Ne olacağını bilmiyordum

olacağını bilmiyordum. Sonuçta, bir nevi delirdi, tüm özdenetimini kaybetti ve zaten başlangıçta da pek fazla özdenetimi yoktu. Deliliğinde, Eton'a savaş açtı.

Kardeşlerini öldürdükten sonra, Turin aynı şeyi aynı şeyi kendi babasına da yapmaya niyetlendi."

"Bu mümkün mü?" diye sordu Brin.

"Gökyüzünü yok etmek mi? Hayır. Eton sonsuzdur."

Bazı mantarların ışığı sönerken, diğerleri parladı ve kırmızıya döndü. Brin, duvarın üzerinde, görkemli ağacın dibinde başka mantar türlerinin parıldadığını gördü. Sonra, oda kırmızı bir ışıkla dolarken, duvardaki ağacın gölgesi kanlı gözyaşları arasında duruyor gibi göründü. Brin izlerken, duvarda bir duman bulutu süzülüyor gibi geldi. Bu devasa tuvalde şiddet ve keder resmedilmişti. Soyut renkler ve değişen şekiller olarak görünüyorlardı, ama Brin hiç bu kadar rahatsız edici bir şey yaşamamıştı. Gördüğü şey, gün batımının sanatsallığı ve güzelliğiyle tasvir edilmiş nefret ve üzüntü duygularıydı.

sanatsal ve güzel bir gün batımıyla resmedilmişti.

"Hiç bu kadar korkunç bir kavga görmemişim ve onların darbeleri altında titriyordum. Turin'in babasını yenme şansı yoktu, ama savaş durmaksızın devam etti. Sonunda, Turin'in deliliği geçti ve akli başına geldi."

Brin, duvarda bir adam şeklindeki büyük bir gölge gördü. Adam uzun boylu, zayıftı, parıldayan bir cüppe giymişti ve kırbaçlı bir pelerin ile ışık taç takıyordu. Bir elinde mızrak tutuyordu.

Sonra ışık yumuşak bir pembeye dönüştü.

"Bunu açıklamak zor, belki de sadece bir anne görebilir."

Ama Turin'in Eton'un galip gelmesini istediğini biliyordum."

Duvardaki gölge küçülerek gittikçe daha da küçüldü.

"Onun ölmek ve Phyre'deki kardeşlerine katılmak istediğinden bahsetmiyorum. Bence Eton'un onu yok etmesini, onu evrene geri döndürmesini istedi. Belki de oğlum kendi günahlarını anladı ve cezalandırılmak istedi. Ya da belki de onun ölümünün yükünü taşıyamadı. Her zaman istediğini elde eden şımarık çocuk, en çok değer verdiği şeyi kaybetti ve bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Öfkeyle Turin kendini gökyüzüne attı. Eton etkilenmedi ve oğluna hiçbir şey vermeyi reddetti, ölüm bile. Unutulmak Turin'in yaptıklarını telafi etmeyecekti. Turin'in ölmesine izin vermek, çocuğun hatalarından bir kez daha kaçmasına izin vermek anlamına gelirdi."

Kralın gölgesi küçülmeye devam ederken tacını kaybetti.

Pelerin kayboldu, cüppe yok oldu. Kısa süre sonra gölge, sıradan bir mızrak tutan basit bir adamın gölgesine dönüştü.

"Eton'un Turin'i Phyre'da hapsetmekten başka bir seçeneği olmadığını bildiğim için, çünkü kocam tüm çözülemeyen sorunlarını oraya koymuştu, ben devreye girdim. Çok fazla çocuğum atılmıştı. Katil ve kurbanların aynı yerde olması, bölünmeleri daha da sertleştirecek ve her birinin sonsuza kadar acı çekmesine neden olacaktı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu"

ve Turin'de bir değişiklik belirtisi gördüğümü düşündüğüm için kocama karşı çıktım ve Turin'i savundum. Eton bunu bir ihanet olarak gördü. Tiksinti içinde vazgeçti.

"Sonra anahtarı istedim."

Odadaki ışık değiştı ve küçük kapıyı beyaz bir parıltıyla aydınlattı.

"Turin'in Alurya'yı ziyaret etmek isteyeceğini biliyordum, ama aynı zamanda bunun Eton'un Phyre'nin kapılarını kilitlemek için kullandığı anahtarın aynısı olduğunu da biliyordum — benim çocuklarımın tutulduğu hapishane.

. Hala Eton'un neden onu istediğini anladığından emin değilim. O ve ben artık pek konuşmuyoruz. Baba ve oğul pek çok ortak noktaya sahip: İkisi de aptal değiller, ama hayal kırıklığı onları ele geçirebiliyor ve bu da onları dayanılmaz derecede inatçı yapıyor. Belki Eton her şeyi bitirmek istedi, ama belki de bir çocuğun büyümesi için önce başarısız olma yeteneği ve başarısız olduktan sonra da bundan ders alma fırsatı verilmesi gerektiğini anladı."

Adamın gölgesi mızrağını attı ve oturdu.

"Sonra Turin, şu anda bulunduğunuz yerden çok uzak olmayan bir yerde kaldı. Oturdu ve ağladı. O burada ağlarken, dışarıda yıllar geçti. Onun liderliği olmadan, halkı öldürülen kayıp kralının anısını taklit etti. Aynı şekilde, Ferrol, Mari ve Drome'un çocukları da kendilerini rehbersiz, kaybolmuş ve korkmuş buldular. Terk edilmiş Erebus kalıntıları çürümeye ve yıkılmaya başladı."

Brin, duvardaki gölge oyunlarının devam etmesini izledi. Adamın silueti bir kenarda otururken, Brin arka planda büyük ve asil bir şehrin yıkımına tanık oldu. Yükselen binalar eğildi ve yıkıldı. Yer sallandı ve çatladı. Denizden su akın etti ve her şeyi sular altında bıraktı. İnsanlar kaçtı.

Bazıları dağları aştı, diğerleri yoğun ormanlarda yolunu bulmaya çalıştı ve son grup ise ilkel, zayıf görünümlü gemiler yapıp bilinmeyen karanlığa doğru kürek çekti.

"Ferrol, Drome ve Mari'nin çocukları denizi geçerek batıya kaçtılar ve ormanlara, tarlalara ve dağlara dağılmışlardı. Turin'in takipçileri doğuda kaldılar, ancak onun mirasını, yani örneğini takip ederek acımasız, nefret dolu, sapkın yaratıklara dönüştüler.

Brin geride kalan bir grup insan gördü ve izlerken, şekilleri değiştı, eğri ve kambur hale geldiler. Kollarını uzattılar, parmaklarından pençeler çıktı.

"Geride kalanlar, kendilerine ghazel adını verdiler, bu kelime onların dilinde hem 'sadık' hem de 'unutulmuş' anlamına geliyordu. Onun

artık Uberlin'e kral olarak hizmet etmediler. Onu bir tanrı olarak tapmaya başladılar."

Canavarlar, yere oturan küçük adam dışında her şey gibi kayboldu.

"O zamana kadar Uberlin ölmüştü. Geriye sadece Turin kalmıştı. Onun asla ayrılmayacağını düşündüm. Ölmek istediği ama öldüremeyeceği belliydi. Alurya'nın ona verdiği ve onun ölümüne neden olan hediye, ona bu teselliye bile reddediyordu. Onun sevgisi, Alurya öldükten çok sonra, Turin'in istediğinden çok sonra bile onu hayatta tuttu."

"Hepsi benden nefret ediyor," dedi.

"Evet," diye cevapladım. "Onların evlerini yıktın, çocuklarını öldürdün, onlara savaş, cinayet, nefret ve intikam öğrettin. Bencil davranışlarıyla dünyayı mahvettin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

Mantarların yaydığı kırmızımsı ışık soldu ve koyu kırmızıdan mora dönüştü.

"O zaman bir şans olduğunu anladım. Başından beri iyimser olmuştum, ama o sözleri duyduğumda umutlanmak için bir neden olduğunu anladım."

Ona, "Turin, senden nefret etmiyorum"

dedim. "Etmelisin" diye cevapladı.

Duvar da, adam başı eğik, vücudu zayıf bir şekilde duruyordu.

"Sen benim

oğlumsun." "Ben

kötüyüm."

"Sen öyle doğmadın." "Ama öyle

oldum."

"Evet, bu da senin öyle olmamak için gücün olduğu anlamına gelir."

Duvar da, adamın başı yukarı doğru eğildi.

"O buna şaşırmış görünüyor. Turin'in asla şaşırmadığını anlamalısınız. O her şeyden her zaman çok emindi. Bunu da iyi bir işaret olarak algıladım."

"Nasıl?" diye sordu bana.

"Dünyayı mahvettin Turin, düzelt onu. Her şeyi yoluna koy."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bu da iyi bir işaret, diye düşündüm.

Işık kırmızı spektrumdan uzaklaşarak giderek daha maviye dönüştü.

mavi

ye *"O zaman öğrenmen gerekecek."*

dönü *"Nasıl? Kimden? Senden mi?"*

ştü.

"Hayır." dedim ona. "Seni seviyorum ve her zaman seveceğim, ama bu dersi öğretemem. Haksızlık ettiğin insanların kalplerini nasıl değiştireceğini öğrenmek için, bir öğretmen bul, senden nefret eden birini."

"Bu oldukça kolay olmalı," dedi. "O zaman onları seni sevmelerini sağla," dedim ona. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Zamanla her şey mümkündür ve senin elinde sonsuzluk var. Bu Alurya'nın sana verdiği bir armağan ve senin lanetin."

Renk artık koyu maviydi ve bir kez daha ağacı ortaya çıkardı. Eskisi gibi görkemli değil, kırık, solmuş bir gövdeydi artık.

"O zaman konuşmayı kesti. Bir şey düşündüğünü görebiliyordum ve bu beni mutlu etti. Turin tarıfsız bir kötülük yapmıştı, ama bir hedefi olduğunda müthiş bir güç olduğu inkar edilemez. Yanlış yoldaydı, ama şimdi ayakları onu doğru yöne götürüyor gibi hissediyorum."

Onun kırıdıklarını düzeltebilecek biri varsa, o da odur."

Brin, adamın ağaca sırtını dönüp dışarı çıktığını gördü. Kapıyı kapattı ve boynuna asılı zincirdeki anahtarla kilitleti. Sonra uzaklaştı.

"Hiç geri geldi mi?"

"Bir kez. İlk görevi, en çok haksızlık ettiği kişilere, Ferrol'un çocuklarına yardım etmektir."

Oda yine kırmızı ışıkla karardı. Duvarda gölgeler birbirleriyle savaşıyordu. Brin'in oturduğu oda tamamen sessizdi, ama görüntüler o kadar güçlüydü ki, acı ve korku çığlıkları ile keder dolu hıçkırıkları duyabildiğini hissetti. Nehrin yanındaki ormanda insanlar birbirlerini katlediyorlardı.

"Durumları çok kötüydü. Ferrol bunu asla kabul etmese de, kardeşi gibi davranıyordu ve çocukları da onun örneğini takip ediyordu. Birbirleriyle kavga ettiler ve neredeyse yok oldular. İşte o zaman Turin ortaya çıktı. İyi bir amca gibi, en iyilerini topladı ve onları batıya, buraya, bu yere getirdi. Böylece Alurya'ya olabildiğince yakın olabilmeleri için. Turin'in ilk yaptığı şey, Ferrol'un çocuklarına bildiği en kutsal yeri vermek oldu. Sonra da kalarak onlara barış içinde yaşamayı öğretti."

Kırmızı bir kez daha maviye, sonra da sıcak ve dostane bir yeşile dönüştü.

Mutlu ışık uzun sürmedi. Bir an sonra duvarlar tekrar kırmızıya büründü.

"Ama sonra bir savaş çıktı. Drome'un çocukları, ikiz kız kardeşinin çocuklarıyla savaştı — aptalca bir açgözlülük savaşı."

Kısa gölgeler, uzun gölgelerle savaştı. Bir süreliğine, sıkı ve disiplinli küçük silüetlerin safları diğerlerini yutacakmış gibi göründü. Sonra durum değişti. Küçük gölgeler geri çekildi, düşmanları onları ormanlarda, tarlalarda ve sonunda dağ kalelerinde avladı.

“Ferrol'un soyundan gelenler üstünlük sağladı ve Drome'un çocuklarını sonsuza dek yok etme gücü ellerindeydi.

Drome'un çocuklarını sonsuza dek ortadan kaldırma gücü vardı. Ama Turin bir kez daha müdahale etti. Fhrey'in liderine gitti ve onu Kutsal Koruluk'a davet etti. Fenelyus'a İlk Ağaç'ı gösterdi ve sevgili Alurya'nın cesedini görmesine izin verdi — savaşın bedelini ve nefretin cezasını görmesi için.”

"O, onun kim olduğunu biliyor muydu?" Brin, duvarı izlerken sordu. İnce adamın yanında duran uzun boylu asil hanımefendinin görüntüsü onu büyülemişti. İkisi de kurumuş ağacın kalıntılarına bakıyorlardı. İlk Miralyith'in gölgesi dizlerinin üzerine çökerek ağlamaya başladı.

"Ona Caratacus dedi - yüzyıllar önce boynuzu yaparken kullandığı isim - yani o kadarını tahmin etmişti, ama Fenelyus'un Turin'le, Rex Uberlin'in kendisiyle konuştuğunu fark edip etmediğini bilemeyiz. Ya da o kelimelerin anlamını biliyor muydu, onu da bilemeyiz. Yine de ziyaretin büyüü işe yaradı ve Fenelyus Belgriclungreianları bağışladı.”

Işık söndü. Duvardaki görüntüler kayboldu. "Ve bu, onun buraya son gelişi miydi?"

"Bu, birinin bunu yaptığı son seferdi.”

"Ama... benim dördüncü olduğumu söylemiştin." *"Çok dikkatlisin.”* "Ben bir Bekçi'yim..."

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, canım. İlk ağladığın anı hatırlıyorum.”

Brin bunu göremese de, Elan'ın ilk bahar günü gibi gülümsediğini hem duydu hem de hissetti.

"Evet, sen gerçekten dördüncüsün. Turin elbette ilk. Sonra Fenelyus ile geri döndü.”

"Peki ya üçüncü?"

“Elbette en büyüklerin en büyüğü. Eton, en layık olduğunu düşündüğü kişileri ölümlülükten muaf tuttu, ancak şartları o kadar yüksek tuttu ki, bugüne kadar sadece bir kişi onun standartlarını karşılayabildi. O, buraya giren üçüncü kişi. Görüyorsunuz, Muhafız'a hem yaşayanların hem de ölülerin dünyasında serbestçe seyahat etme ayrıcalığı verilmiştir. Bu nedenle, buraya girmek için anahtara ihtiyacı yoktur.

birkaç kısa istisna dışında, Alurya'nın bedenini korumuş, köklerinde uyumuş ve günlerin sonunu, Golrok'u beklemektedir. Çünkü Turin'in Phyre'nin kilidini açacağına inanılmaktadır. Ancak tüm söylentiler gibi, bunlar da kolayca çarpıtılabilir. Çoğu kişi

, Turin'in kontrolü dışında bir alem olduğu gerçeğini kabul edemediğini düşünür. Phyre'dakiler, savaşın yaratıcısının onlara karşı son bir sefer başlatacağına inanıyor ve buna göre planlar yapıyorlar. Son savaşın burada başlayacağına inanılıyor. Muhafız, Alurya'nın kutsallığının ihlal edilmesine izin vermez ve bu nedenle, En Büyük Kahraman, ilk çocuğunun bedenini ona zarar verebilecek herkesten korumak için nöbet tutar. Ancak önünüzdeki görev göz önüne alındığında, yardım etmek için bir kez daha izin alabilir.

"O kim? Bu kahraman kim?"

Brin ayak sesleri duydu. Arkasını döndü ve büyük ağacın gövdesinin arkasından bir gölge çıktı.

"Oh, Her Şeyin Büyük Annesi! Bu olamaz!" Brin, yüzü hemen tanıdı ve haykırdı. Brin parlak mavi gözleri ve kar beyazı kürkü gördüğünde, odadaki ışık bu mutlu buluşmada daha da parladı.

"Dünyanın en bilge kurdu!" dedi Brin ve gülümsedi. "Suri şaka yapmıyordu, değil mi? Senin en büyük kahraman olduğunu da biliyor muydu?"

Kurt, Brin'in yüzünü yaladı.

"Oh, Minna, Malcolm beni Suri'yi bulmam için gönderdi. Daha iyi bir rehber bulamazdım. Bana yardım eder misin?"

Kurt, küçük ahşap kapıya atlayıp

"İyi şanslar, canım," dedi Elan. "Ve unutma, nereye gidersen git, ben her zaman seninle olacağımı unutma, nereye gidersen git."

Brin, mantarların ışığı sönünce kapıya doğru yürüdü. Anahtarı çıkardı, sonra durakladı. Brin, bir hayalet olduğunu anladığından beri artık o kadar da korkmuyordu.

Ne endişelenebilirim ki? diye düşündü. Elan'ın huzurunda bana ne zarar gelebilir ki? Mızrak ve kılıçlı bir ordu saldırırsa ne yapabilirler ki?

Minna yine tahtayı tırmaladı.

Brin elini uzattı ve kapıya dokunabildiğini görünce şaşırdı. —gerçekten dokun. Ahşap, Minna için olduğu kadar onun için de gerçekti. Elini uzattığında, duvarların da aynı olduğunu gördü.

Bir çizik daha.

"Tamam, tamam," dedi Brin ve anahtarı sokacak bir yer aradı. Rain, Rel'in kapısında kilitleri açıklamıştı, ama...

Anahtarı sokacak delik yok, yer yok.

Minna tekrar kaşındı.

Nifrel'e girdiğimizde Tressa'nın ne yaptığını görmedim, ama Alysın'e girmek için hiçbir şey yapmam gerekmedi. Sadece anahtarı yanımda bulundurmam yeterliydi.

Bir çizik daha ve Brin kapının hareket ettiğini fark etti. Elini kapıya koydu, kapıyı itti ve kapının açıldığını hissetti. Kenarlarından bir parça ışık girdi.

Brin bu manzarayı görünce başı döndü. Kapı açılmıştı, üstelik gündüzdü. Uzun zamandır güneşi görmemişti. O sarı ışıktaki güven verici bir rahatlık vardı, sanki içinde yıkanmak istiyordu. Kapıyı tekrar itti ve bir şeyin kapının açılmasını engellediğini fark etti. Biraz çaba sarf ederek kapıyı biraz daha açtı.

Minna zıpladı ve ön pençelerini tahtaya vurdu. Açıklık genişledi, Brin'in aralıktan dışarı kayabileceği kadar.

Kar. Her şey kışın beyazıyla kaplıydı ve büyük, tembel kar taneleri batan güneşin son ışınları arasında düşüyordu. Kapıya bir kar yığını baskı yapmıştı.

Başardım. Geri döndüm.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
SON YEMEK

Elimden gelen her şeyi yaptım. Zıpladım. El salladım. Bağurdım ve çığlık attım. Bir ara ona vurmaya çalıştım — Suri'nin dikkatini çekmek için her şeyi denedim. Hiçbiri işe yaramadı. — BRIN'IN KİTABI

Suri tezgahın başında durmuş, Makareta'nın tabağındaki kestane lapası ile oynamasını izliyordu. Imaly öğle yemeği için sık sık bu yemeği yapardı, akşam yemeği için kalanları kızartırdı. akşam yemeği için kalanları kızartırdı. O gün Imaly yoktu ve Suri yemek yapmayı teklif etti, çünkü Makareta çay yapmak dışında yemek hazırlama ile ilgili her şeyde beceriksiz olduğunu kanıtlamıştı, bu da Suri için onun mantıklı hiçbir şey yapamadığı anlamına geliyordu.

Imaly, bunun Makareta'nın yetiştirilme tarzından kaynaklandığını açıklamıştı. Makareta bir Miralyith olarak yetiştirilmişti ve Miralyith'lere küçük yaşlardan itibaren Sanata güvenmeleri, hemen her şey için Sanatı kullanmaları öğretilirdi. Bir dili öğrenmenin en iyi yolunun tamamen o dile dalmak olduğu söylenirdi ve Sanat da bir tür dildi. Ancak bu, Makareta ve diğer birçok Miralyith'in temel görevleri yerine getirme konusunda yetersiz kalmasına neden olmuştu. "En azından yemek yapamıyor," demişti Imaly bir keresinde Suri'ye. "Normal, doğal bir yaşamın ortak deneyimlerinden bu kadar uzak olan Miralyith'ler diğerleriyle olan bağlarını kaybetmişlerdir. Bağlantıları kopuk ve geleneksel angaryalardan uzak oldukları için, kendilerini üstün gördükleri yanılışına düşmelerinin nedenini anlamak kolaydır."

"Yulaf lapası mı sorunlu?" diye sordu Suri, Makareta tabağındaki yemeği karıştırmaya devam ederken.

Makareta bir an için kafası karıştı; sonra tabağını fark etti ve anladı. "Oh, hayır. Yemek gayet iyi. En azından kızarmış kestane yulaf lapası kadar iyi. Sadece aç değilim. Dürüst olmak gerekirse, midem zaten kelebeklerle dolu."

Suri ona dehşetle baktı.

Makareta gözlerini devirdi. "*Kelebek yemedim*. Bu, gergin veya heyecanlı olduğunu belirten bir deyim, öyle bir şey. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten böcek yediğimi mi sandın? İğrenç olması bir yana, böyle bir şeyi nasıl başarabileceğimi düşünüyorsun? Kışın ortasındayız. Dışarıda 30 santimden fazla kar var. Bu mevsimde pek kelebek olmaz. Bunu sen de bilirsin. Sen ağaçta falan mı büyüdün? Kelebekler hakkında bir iki şey biliyorsundur herhalde.

Kelebekler. Kelebekler. Kelebekler.

Bu kelimenin sürekli tekrarlanması Suri'yi rahatsız ediyordu. Bu kelime, bu fikir, kişisel ve uğursuz bir kehanet taşıyordu. Makareta farkında olsa da olmasa da, Elan onun aracılığıyla konuşuyordu.

Kelebeklerle dolu... Ben kelebek yemedim... çok fazla yemedim...

Bu mevsimde kelebekler... Kelebekler hakkında bir iki şey biliyor olmalısın. Tesadüf olamayacak kadar çok bahsediliyor. Bu bir uyarı mı? Bir alarm mı? Elan bana ne anlatmaya çalışıyor?

Elan'ın konuşmalarının sorunu hep buydu: Asla açık sözlü değildi. Nadiren "*Oraya basma, çünkü odun çürümüş*" ya da "*O meyveler seni hasta eder*" ya da "*Arılar etrafında dolaşüyor diye tatlı olduğunu düşündüğün o büyük meyveyi koparma*" derdi. Meyve sonuçta yiyecek değildi. Arıların yuvası olduğu ortaya çıktı ve Suri'nin onu vurmasına hiç hoş bakmadılar. Şimdi Elan kelebekler hakkında bağırıyordu, sanki Suri kör, sağır ve dilsizmiş gibi ona bu kelimeyi adeta haykırıyordu.

Suri, Elan'ın belirsiz imalar ve ince ipuçları verme geleneğini bozmaya karar verdiğini tahmin etti. Yıllardır Suri, Arion'un önceden haber verdiği anı bekliyordu. Kendi Gifford Irkının sonu. Hayatı boyunca yapması gereken şeyi yapacağı an. Suri'nin anlayabildiği kadarıyla, Elan zıplıyor ve kollarını sallayarak ona zamanın geldiğini haber veriyordu.

Kanatlarını göstermeye hazır ol, kelebek!

"Suri?" Makareta diyordu. "Ne?"

"İyi misin?"

"Uh—evet. İyiyim. Sadece bir şey düşünüyordum."

"Evet, ben de." Makareta bir an yemeğine baktı, sonra sordu, "Hiç kimseyi öldürdün mü?"

Suri kaşlarını çatarak tavayı bıraktı ve Miralyith'in karşısına, ikisinin de yemeyeceği yemeği koyduğu masaya oturdu.

Aptal kelebekler.

"Kibar bir konuşma olmadığını biliyorum, ama" —perdelere bir göz attı—
"birkaç dakika sonra hava karar edecek ve ben
... yine. Sen de yapmak zorunda kalabilirsin, o yüzden hiç yaptın mı diye merak
ettim." "Evet," diye itiraf etti Suri sessizce. "Birden fazla kez."

"Yani nasıl bir his olduğunu
biliyorsun?" "Çok iyi biliyorum."

"Hissettin mi..." Makareta avuçlarını göğsüne koydu. "Sanki bir parçan ölmüş
gibi miydi?"

Suri başını salladı.

"Peki sonra boşluk hissettin mi?" Suri yine
başını salladı.

"Ruhunu kaybettiğinden korkuyor musun?"

Suri o ana kadar onunla birlikteydi, ama bu yeni bir yöne doğru keskin bir
dönüş oldu. Ruhun ne olduğunu bile bilmiyordu, bu yüzden onu kaybettiğini
anlaması oldukça zordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Makareta kızarmış yulaf lapası tabağını kenara itti ve elini uzattı.
ellerini tahtaya koyarak öne eğildi ve fısıldadı, "Gwydry Jinreal'i öldürdüğümde, bir
parçam kopmuş gibi hissettim. Fhrey, kendi türümüzden birini öldürürsek Ferrol'un
ruhumuzu sürgüne göndereceğini ve Phyre'ye girmemizi engelleyeceğini inanır.
Yıllarca bunun halkımızı hizada tutmak için kullanılan bir efsane ya da yalan
olduğunu düşündüm. Ama Jinreal'i öldürdükten sonra bunun doğru olduğunu
anladım. Rahipler, öbür dünyanın huzur ve güzellik dolu bir yer olduğunu
durmadan anlatıp durdular. Ama benim gibi insanları nelerin beklediğinden hiç
bahsetmediler. Sonsuza kadar tek başıma durup, asla ulaşamayacağım müzik ve
kahkahaları dinleyecek miyim? Yoksa bedenim öldüğünde, varlığım da sona erecek
mi?" Yüzüne ve kollarına dokundu. "Benden geriye kalan tek şey bu mu, ve bu da
gittiğinde, ben de
ben de yok mu olacağım?"

"Bilmiyorum," dedi Suri. Bir an düşündü ve ekledi, "Ama *varlığını yitiren* tek
bir şey bile bilmiyorum. Ağaçlar ölür gibi görünür, ama geri gelirler. Düşüp
yıkıldıktan sonra bile yeni sürgünler çıkar. Dereler kurur, ama yağmurla geri döner.
Tura öldüğünde, bedenini yaktım, ama
rüzgarda savrulan küller hala vardı. Ve yıldızlar her zaman oradalar, her zaman
izledikleri aynı rotayı takip ediyorlar. Sanki her yıl bir yolculuğa çıkıp sonra geri
dönüyorlar gibi. Ay da aynı şekilde, sadece daha kısa,
daha sık yolculuklar yapıyor. Belki de her şey böyledir. Gider, ama sonunda geri
döner.

"Ama şimdi birini öldürdüğüne göre, ölümden korkuyor musun?"

"Ha?" Suri şok olmuş bir şekilde ona baktı.

Bir an için Makareta'nın şaka yaptığını düşündü. Bazen öyle yapardı, mantıksız şakalar yapardı. Fhrey bir şey söylerdi anlamsızca ve sonra sebepsiz yere kahkahalara boğulur. Suri bunun da o anlardan biri olup olmadığını merak etti, ama Makareta gülmüyordu. Ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Bu onun için önemliydi.

"Hayır, korkmuyorum." Suri, bu fikrin aslında komik olduğunu fark etti — bir kişinin açıkça acı verici bir yaralanma geçirdikten sonra iyi olup olmadığını sormak gibi absürt bir mizah. Ama Makareta'nın şaka yapmadığını biliyordu.

"Ölmek kolaydır. Herkes yapabilir," dedi Suri. "Yaşamak, sevdiklerini kaybettikten sonra devam etmek, onların yokluğunun ağırlığı altında her yeni güne yüzleşmek zor olan şeydir. Bir daha asla eskisi kadar parlak olmayan güneşi görmek, artık neşeli olmayan müziği dinlemek zorundasın. Yemek yemek asla tam olarak tatmin etmez ve her sabah bir daha asla bütün olamayacak parçalanmış bir dünyaya uyanırsın. Bütün bunlara rağmen, nefes almak, hareket etmek için bir neden bulmak zorundasın." Suri, Makareta'ya baktı. "Sen öldürdün, ben de öldürdüm, ama bu sevdiğin birini kaybetmekle kıyaslanamaz. O zaman gerçekten bir parçanı kaybedersin.

Bunu yaşadın mı?"

Suri, Makareta'nın cevap vermesi için yeterince uzun süre tereddüt etti.

Makareta cevap vermedi. "Bunu birkaç kez deneyin, öldükten sonra başınıza ne geleceğini umursamayacağınızı sanmıyorum

Öldükten sonra *başına* gelecekler umurunda olmayacak, çünkü daha kötüsü olamaz."

İkisi sessizce oturdular. Sonra Makareta, "Güneş batıyor. Airenthenon'a gitmem gerek. Sen dışarıda merdivenlerde bekleyeceksin, değil mi?"

Suri başını salladı. "Sen de içeri girip öldüreceksin."

"İstemiyorum," dedi savunmacı bir tavırla. "Başka seçeneğim yok. Sanırım bu kaderim."

"Şanslısın." Suri ayağa kalkıp tabakları topladı. "Kaderimin ne olacağı konusunda hâlâ emin değilim, ama çok uzun süre beklemem gerekeceğini sanmıyorum." Perdeyle örtülü pencereye doğru baktı. Güneşin ufka yaklaştığını görmek için dışarıya bakmasına gerek yoktu. Bir saatten az zamanları kalmıştı. "Çok yakında birçok şey ortaya çıkacak. İyi şanslar."

"Sana da," dedi Makareta. Ayağa kalktı, sol topuğuyla döndü ve kapıya doğru yürüdü, orada askıdan pelerinini aldı. "Eminim her şey yoluna girecek. İmaly akıllıdır. Eminim her şeyi mükemmel bir şekilde planlamıştır." Bununla birlikte, odadan çıktı.

Suri bulaşıkları yıkadı ve yiyecekleri kaldırdı. Bu akşam nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, buraya bir daha gelmeye niyeti yoktu ve kimsenin Rhunes'ların dağınık ya da tembel olduğunu düşünmesini istemiyordu. Sonra Suri

askıdan bir pelerin aldı ve o da Imaly'nin küçük evinden ayrılırken, Makareta'nın Küratör'e olan güvenini paylaşmadığını düşündü.

Kelebekler!

Suri, Elan'ın da paylaştığını düşünmüyordu.

Suri, kalabalık olacağını tahmin ettiği için Airenthenon'a gitmek için acele etmedi. Imaly toplantıyı çağırmıştı ve bu toplantıya Aquila'nın tüm  yeleri, fane ve maiyeti ve kim bilir daha kaç kişi katılacak.

Suri mermer basamakları tırmanması yasak değildi, ama o kadar insanın yanından geçeceği bir yerde bulunmanın akıllıca olmayacağını düşündü. Bekledi.

Fane ve korumaları, en son gelenler olacaklarını düşünerek içeri girdiler.

Suri, çeşmelerin ve heykellerin önünden geniş merdivenleri tırmanırken, güneşin

tamamen batmış, son ışıklar hızla sönüyordu. O yüksek yerden şehri seyreden Suri, huzurlu bir manzaraya tanık oldu. Soğuk ve karanlık kış gecesini insanları dışarı çıkmaya pek teşvik etmiyordu, bu yüzden sokaklar boştu ve meydanda kimse toplanmamıştı. Ayak sesleri ve Airenthenon'un içinden gelen düşük sesli konuşmalar dışında

akşam, o yılın diğer geceleri kadar sessizdi.

Suri en üst basamağa oturdu, bacakları sarkacak şekilde yan dönerek Airenthenon'u rahatça görebilecek bir pozisyon aldı. Fazla bir şey göremiyordu, sadece aralık bırakılmış kapıdan sızan ince bir ateş ışığı. Belki bunu onun için yapmışlardı, ya da belki de içeride çok sayıda insan toplandığı için sıcak tutmak için a mışlardı. I eriden biraz görebiliyordu — ağır kışlık cüppeler giymiş insanların oturduğu sıralar. Suri, Makareta'nın nerede olduğunu bilmiyordu, ama Imaly'nin ortada olacağını tahmin ediyordu.

Burada son gecem, diye düşündü Suri, bacaklarını sallayarak yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bundan sonra eve gidebilirim. Goulganlar, bahçeye döndüğüm gün pişman olacaklar. Geri dönmek güzel olacak.

Mutlu olması gerekirdi, ama bu düşünce onu biraz korkuttu ve başını eğdi.

Bu, Hawthorn Glen'de ilk kez tek başıma kalacağım. Tura öldükten sonra, hala Minna vardı. Bu kadar uzun süre uzak kalacağımı hiç tahmin etmemiştim. Oraya tek başıma dönmek nasıl olacak?

Tamamen yalnız olmayacaktı. Suri, ormanda hiç kimsenin gerçekten yalnız olmadığını hatırladı. Yine de, Tura ve Minna olmadan aynı olmayacaktı.

Minna hala yanımda olsaydı, yine ikimiz olsaydık, sorun olmazdı. Bir kız kardeşim varken cesur olmak kolaydı, özellikle de o cesur ve bilge bir kurtken.

Oh, seni ne kadar özledim, Minna.

Suri'nin gözleri tanıdık gözyaşlarıyla doldu, tam o sırada...

Yip!

Suri'nin ayakları sallanmayı bıraktı ve başını kaldırdı. "Minna?"

Şehri gözden geçirdi, sokakları aradı, sonra başını salladı.

Bunu daha önce de yapmıştım.

Suri, Minna'nın bir şekilde onu takip ettiğine inanarak Neith'ten merdivenleri tırmanışını hatırladı.

Bunun taş merdivenlerle bir ilgisi olmalıydı — o ve hayalperestlik.

Makareta ile konuşmak zihnimi harekete geçirdi, tabii ki

ben... Yip!

Suri ayağa kalktı. Aşağıda, hızla hareket eden bir siluet caddede koşuyordu, ona doğru koşan geçici bir gölge.

"Minna?" Şekil bir kurt olduğunu ortaya çıkardığında, o aşağıya baktı.

Hayvan meydanı geçerken, lambalardan biri onu aydınlattı ve Suri, ışığın altında beyaz kürkünü net bir şekilde görebildi.

Suri'nin yüzü kocaman bir gülümsemeye doldu. "Minna!"

Suri'nin sesini duyunca, beyaz kurt merdivenlerin dibine koştu ve merdivenleri üçer dörtlü atlayarak yukarı çıktı.

"Minna! Oh, Minna! Geri dönmüştün! Geri dönmüştün!"

Kurt, Suri'ye atladı ve Suri, kız kardeşinin boynuna sarıldı.

Suri mermerin üzerine düşerek kurdu kendine sıkıca sarıldı. Mistik kadının yanaklarından gözyaşları süzüldü ve yüzünü kurdun kalın kürküne gömerek gözyaşlarını sildi.

"Oh, Minna," diye ağladı Suri. "Buna inanamıyorum! Çok uzun zaman oldu. Ve... ve hem de burada! Oh, Minna, seni çok özledim. İyi misin?"

Kurt yüzünü yaladı. Suri güldü.

"Beni tekrar bulmak için ne kadar bilge bir kurtsun, tıpkı yağmurla birlikte hayata dönen bir nehir gibi." Bu düşünce, garip ve harika bir fikir olarak aklına geldi. Elan'dan gelen tüm mesajlar içinden geliyor gibi görünüyordu, ancak çok derin oldukları için kendi içinden çıkmış olamazlardı. "Minna? Sen... sen biliyor muydun? Bu yüzden mi Agave'de bana geldin?"

Minna'yı kucaklamaya devam etti. Minna, mistik'in yüzünü yalayarak, durmadan akan gözyaşlarını temizledi.

Airenthenon'un içinde Suri bir çekiç sesi duydu ve mırıldanmalar kesildi. Fane konuşmasını yapmak üzereydi.

O anda Suri, gençken Crescent Ormanı'nda özellikle zorlu bir kuru nehir yatağına atlarken ayak parmağını kırıldığını hatırladı. Acı inanılmazdı ve gözleri yaşardı. Neyin

Daha da kötüsü, Hawthorn Glen'den kilometrelerce uzaktaydı, bu da uzun ve zorlu bir dönüş yolculuğu anlamına geliyordu. Bu kadar kötü olmasına rağmen, başının üzerinde fırtına bulutları dolaşıyordu. Islanmak genellikle çok da rahatsız edici bir şey değildi, ama o sırada kuru bir nehir yatağındaydı. Yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya başlayınca Suri, kalın çalıların arasına sığınmak zorunda kaldı ve bu da onun ıstırabını daha da artırdı. Daha da kötüsü, her zamanki gibi zamanın nasıl geçtiğini fark etmediği için gece çökmüştü. Böylece, şiddetli bir yağmur fırtınasında, kırık bir ayak parmağıyla, karanlıkta yoğun çalılıklar arasında mücadele ediyordu.

Neden? Bu soru, acı içinde topallayarak yürürken aklına gelmişti.

Kırık ayak parmağı onun hatasıydı — kötü atlama ve diğerleri — ama neden O anda gerçekleşmek zorunda mıydı? Suri bu fenomeni, yani kötü şansın üst üste gelmesini, bir zorluğun diğerinin peşinden gelmesini ilk kez fark etmiyordu. Sorunlar insan kalabalığı gibiydi. Birkaç tane toplandığında, birkaç tane daha mutlaka gelecekti. Ve bu durum sadece sorunlarla sınırlı değildi. Her türlü büyük olay, çekici ve birikimli bir yönü vardı. Önemli bir şey planladığınızda, sanki büyük olaylar sadece belirli anlarda gerçekleşebiliyormuş gibi, mümkün olduğunca çok sayıda olay aynı anda araya sıkışır ve bir sürü beklenmedik şeyin ortaya çıkacağı garantidir.

Imaly'nin tapınağı devirme planı Airenthenon'da devam ediyordu. Planladıkları an nihayet gelmişti, tabii ki, tam da o tam o anda Minna ölümden geri döndü.

Minna'nın ortaya çıkışı ilk başta açıklanamaz gibi görünse de, Suri en iyi arkadaşının ölümünün daha tuhaf bir olay olduğunu fark etti. *Bu* hiç doğru gelmemişti. Suri'nin kız kardeşini bir daha göremeyeceği düşüncesi İnanması imkansızdı. Minna'nın sıcak kürk yumağına sıkıca sarılmak, Suri'nin yıllardır hissettiği en normal şeydi. Minna'nın nasıl geri döndüğü, Suri'yi saran saf sevinç karşısında *kimsenin* umursamadığı bir konu haline geldi. Suri'ye, kendisinin ve Minna'nın var olan tek iki kişi olmadıklarını hatırlatan, kulağına ulaşan kaotik, sert sesler oldu.

Bir çarpışma sesi, büyük bir gürültü ve ardından çığlık sesleri duyuldu. Suri açık kapıdan içeri baktı ve bir hareketlilik ve bir ateş parlaması gördü. İçeri girip neler olduğunu görmesi gerektiğini hissetti, ama Minna oradaydı

oradaydı ve ayrıca Imaly, çağrılmadıkça dışarıda kalmasını söylemişti. Suri'ye boynuz verilecek ve o da eve gitmeden önce Persephone'ye teslim edecekti. Ama artık yalnız olmayacaktı. Minna geliyordu.

"O goulganlar şimdi başları gerçekten belada."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM YASAYI ÇİĞNEMEK

Bazı kararları kendimiz veririz. Bazıları başkaları tarafından bizim için verilir. Bazıları ise sadece olması gerektiği gibidir. — BRIN KİTABI

Mawyndulë, Airenthenon'un ön tarafında Vidar'ın koltuğuna oturdu. Bu koltuğa yasal hakkı yoktu, ama Vidar'ın da yoktu. Bu iki koltuk her zaman Instarya temsilcilerine aitti ve yeni kurulan Miralyith kabilesi, savaşçıların artık konseyde koltuğa ihtiyaçları olmadığına karar verdiğinde yeniden tahsis edildi. Vidar, yıllar önce verdiği tarih dersinde bu önemli gerçeği atlamıştı. Mawyndulë o zamanlar genç bir konsey üyesiydi; şimdi ise hiçbiri yoktu.

Makareta bir yerde saklanıyordu. Onu göremiyordu, ama Airenthenon'un arkasında, etkileyici bir fon, bir tür dramatik perde görevi gören devasa sütunların arasında olduğunu tahmin ediyordu. Mawyndulë, Sanat'ı kullanarak temkinli bir şekilde uzandı, ama sadece babasını ve Synne'yi hissetti. Makareta engel oluyordu. Sürgüne gönderildikten sonra, güçlerini engellemek için çok pratik yapmıştı. Mawyndulë, odanın ortasındaki yerine oturan babasına gözlerini dikti. Synne, podyumun solunda duruyordu; gözleri avını arayan bir kedininkine benziyordu: göz bebekleri şişmiş, her yüzü inceleyerek hareket ediyor ve fırlıyordu. Ama bakışları en bariz tehditlere, kışlık kapüşonlu kalabalık seyircilere sabitlenmişti. Sile sağdaydı. bariz tehditlere sabitlenmişti: kışlık kapüşonlu kalabalık katılımcı sıralarına. Sile sağdaydı. Devasa koruması Lothian'ın üzerinde yükseliyordu. Sonunda ona uygun büyüklükte bir zırh yapılmıştı ve Sile bronz bir duvar gibi görünüyordu. Mawyndulë uzun zaman önce onun safkan olamayacağına, bir tür hastalıklı melez olduğu sonucuna varmıştı. Bunun nasıl olduğu konusunda tahminde bulunmak istemiyordu. Böyle bir iğrençlik yanlıştı. Tapınağın Sile'yi kişisel koruması olarak kullanması fikri mide bulandırıcıydı.

Tapınak... babam. İşte bu.

Birkaç dakika sonra, babasını öldürecekti. Mawyndulë idam edecekti. Aquila'nın kalabalık oturumu öncesinde tapınağa gidip yeni hükümdar olarak yerini alacaktı. Kalbi küt küt atıyordu ve hayatının en önemli anı yaklaşırken, terli cildine yapışan asica'sının her nefes alışında çekildiğini hissedebiliyordu.

Imaly, Volhoric ve Nanagal'ın arasındaki kıdemli konsey koltuğuna oturtuldu. Eğilip, Imaly'nin yanında çocuk gibi görünen, ama aslında yaşlı görünen genç meslektaşına fısıldadı. Konsey üyelerinin çoğu yaşlıydı. Mawyndulë hızlıca kontrol etti ve kendini düzeltti. Hepsi yaşlıydılar. Bu, daha büyük bir sorunun parçası olmalıydı ve onun düzeltereği bir şeydi. Her kabileyi temsil eden Fhrey'i seçmek normalde tapınağın yetki alanına girmiyordu. Tarihsel olarak, konsey üyeleri kabileleri tarafından atanırdı ve seçilenler neredeyse her zaman liderlerdi. Mevcut grup, Lothian'ı iktidarda tutan ölümcül bir hata yapmıştı. Lothian'ın rakibi olarak Gryndal'ı seçmiş olsalardı, Mawyndulë onların yarattığı karışıklığı düzeltmek zorunda kalmazdı. Mawyndulë'ye göre, fane Ferrol tarafından Elan'da onun yerine hareket etmek için mutlak yetki ile donatılmıştı ve babasının yerini aldığı anda, değişiklikler gerekli olacaktı.

Imaly'nin planı, tüm iyi planlar gibi basitti. Fane konuşmak için ayağa kalktığı anda, tüm gözler onun üzerinde olacak ve Makareta, tek gerçek tehdit olan Synne'ye saldıracaktı.

Mawyndulë, oturduğu yerden fane'yi yakından ve engelsiz bir şekilde görebiliyordu. Makareta, Synne'ye sürpriz saldırısını yaptıktan hemen sonra Mawyndulë babasını öldürecekti. Hangi dokumayı kullanacağına henüz karar vermemişti. Ateş en güvenilir saldırısıydı. Kendini en güvende hissettiği saldırı buydu, ancak bu dokuma o kadar basitti ki, babasının kolayca karşılık verebileceğinden endişeleniyordu. Mawyndulë'nin avantajı sürprizdi. Hızlı davranırsa, fane ne olduğunu anlamaya, hatta karşılık vermeye bile zaman bulamayacaktı.

Ateş olmalıydı. Mawyndulë başka bir şeyi bu kadar hızlı yapabileceğini düşünmüyordu. Gergindi ve elleri titriyordu, bu yüzden ellerini uyluklarının altına soktu. Titrek eller Sanat için iyi değildi. Ateş dokumadan daha karmaşık bir şey yaparsa, kesinlikle batıracağından emindi. Hata yapma lüksü yoktu. Tek bir şansı vardı. Başarısız olursa, ölecekti. Hepsi ölecekti. Mawyndulë, babasının arenada Zephyron'a yaptıklarını hatırladı, bu da titremesini durdurmaya hiç yardımcı olmadı.

Belki de bu iş beni aşıyor.

İnsanlar hala merdivenleri tırmanıyor ve sıralar arasında koltuklarına doğru ilerliyorlardı. Ara sıra duyulan öksürük sesleri, topluluğun yumuşak mırıldanmalarının üzerinde yankılanıyordu.

Her zamankinden daha fazla katılımcı vardı. Mawyndulë'nin yanındaki koltuk hariç tüm koltuklar doluydu. Balkon doluydu ve insanlar arkada iki ve üç sıra halinde durup birbirlerinin omuzlarının üzerinden bakıyorlar. Tipik bir kış konuşması için bu beklenmedik bir durumdu.

Kaç kişi neler olacağını biliyordu? Kaç kişi sadece bunu görmek için gelmişti?

Öne eğildi ve koltuk sırasını takip ederek Imaly'ye baktı. O geriye bakmadı. Hiçbiri bakmadı. Airenthenon'daki hiç kimse ona bakmadı. Yine kendini düzeltmek zorunda kaldı. Bir kişi bakmıştı. Babası.

Fane oğluna gülümsedi, farkında olmayan bir ifadeyle. Mawyndulë, babasının körlüğünden, Lothian'ın olacıklardan ne kadar habersiz olduğundan etkilendi. Bu, her şeyden önce, fane'nin yönetmeye uygun olmadığını gösteriyordu. Mawyndulë bu düşünceye odaklanmaya çalıştı çünkü başka bir fikir içeri girmek için kapıyı çalıyordu.

O benim babam. Bunu hak ediyor mu? Hem de kendi oğlundan?

O anda, Fane Lothian canavarca görünmüyordu, tehlikeli de değildi. Altın asika ve ağır kışlık cüppesiyle oturmuş, sadece üşümüş gibi görünen yaşlı bir Fhrey'di. Saçları daha beyazdı. Mawyndulë, yüzünü süsleyen yeni çizgiler, gözlerinin çevresinde ve alnında yeni çatlaklar ve kırıklar olduğunu fark etti. Dudakları sarkmıştı, oğlu farkında olmadan ve istemeden oraya koyduğu iki gülümseme noktası tarafından yukarı doğru çekilmişti.

Gerçekten idam edilecek kadar korkunç bir adam mıydı? Ve bunu yapanın oğlu olması mı gerekiyordu?

Fane, aralarındaki kısa mesafeyi dik dik baktı. Babası Mawyndulë'ye güveniyordu. Gözlerinde bunu görebiliyordu, "Sen ve ben, evlat. Biz dünyaya karşı, biliyor musun? Güvenebileceğim tek kişi sensin çünkü biz aynıyız."

Evet, diye düşündü Mawyndulë. Yüzünde gurur var. Belki de herkes onun hakkında yanılıyor. O sadece hepimiz için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmıyor mu?

An geldi.

İdari memur, mermerin üzerine asasını vurdu ve mırıldanmalar sustu. "Lothian Çağı'nda Aquila'nın iki yüz elli yedinci toplantısı Aquila'nın 257. toplantısı başlamıştır." Konuşmacı, uzun boylu, zayıf, yüksek sesli ama burunlu bir adamdı. "Lord Ferrol bize bilgelik versin."

Mawyndulë babasının ayağa kalkmasını izlerken, zihninde ona bunu yapmamasını haykırıyordu. Ama artık çok geçti. Fane ayağa kalktı ve Aquila'ya döndü.

"Bu kış çok uzun sürdü ve henüz yarısı bile geçmedi," dedi Lothian. Sanki saraydan odaya koşmuş gibi yorgun bir ses tonuyla konuşuyordu.

Mawyndulë şaşkına dönmüştü. Hiçbir şey olmamıştı.

İmaly her şeyi iptal etti ama bana söylemeye vakit bulamadı mı?

Mawyndulë'yi bir rahatlama kapladı.

Babası bir tarafa eğilmiş, yaralı görünüyordu ve her ejderhanın yaratılmasının bedelini gösteriyordu. Lothian kişisel olarak hiçbirini yaratmamış olsa da, her birinin yaratılmasını emretmişti. Mawyndulë bunu biliyordu çünkü Fane, Mawyndulë ve Jerydd aracılığıyla sınır bölgesi ile iletişim kurdu. Onlar aracılığıyla, fane kimin öldürüleceğini öğrendi: eşler, kocalar, çocuklar, ömür boyu arkadaşlar, akıl hocaları, çıraklar ve sevgililer. Mawyndulë, babasının her biriyle nasıl konuştuğunu ve fedakarlıkları için onlara nasıl teşekkür ettiğini bizzat görmüştü. Her konuşmada fane, Fhrey'in, Ferrol'un ve tüm ırkın hayatta kalması için nasıl bir rol üstlenmeleri gerektiğini açıkladı. Bunların hiçbirisi yeterince ikna edici olmadığında, tehdit etti. Fane, seçilen kurbanın bir şekilde öleceğini ve sevdiklerinin yaklaşımının kesinlikle daha merhametli olacağını söyledi. Bu her zaman işe yarardı. Mawyndulë, reddetmeye devam ederlerse babasının gerçekte ne yapacağını sık sık merak ederdi. Muhtemelen hiçbir şey yapmazdı, diye sonuçlandırdı Mawyndulë ve Lothian kurbanlara işkence etmek zorunda olmasa da, bu toplantılar onu çok yıpratmıştı. Artık

Nidwalden boyunca bir ejderha suru vardı ve babası her birinin ağırlığını yüzünde taşıyordu.

"Çoğunuz savaşın nasıl gittiğini bilmek istiyorsunuz. Büyük bir saldırı başlatacağımızı bildirmekten memnuniyet duyarım. Sonunda yeterli sayıda ejderhamız var ve onlar ile ordumuz Harwood'da toplanıyor. Mador Dağı'nın eteklerindeki Rhune kampını yerle bir edecekler. Bundan sonra, Bern'in güneyine doğru ilerleyeceğiz. Ne yazık ki, ejderhaların menzili sınırlı olduğu için ilerledikçe daha fazla ejderha yaratmamız gerekecek, bu da daha fazla fedakarlık gerektirecek. Ne kadar üzücü olsa da, zaferimizin yaklaştığını duyurmak için buradayım. Artık istiladan kurtulduk ve uzun süren karanlık dönemin sonu yakındır."

"Ne kadar haklı olduğunun farkında değilsin." Bu sözleri Makareta söylemişti. Mawyndulë onu hala göremiyordu, kimse göremiyordu, ama sesini tanıyordu.

Planın iptal edildiğine inanmak isteyen Mawyndulë, onun orada olduğunu unutmuştu. Babasının sözlerini dinliyor, onun sözlerine ve o anın tanıdık normalliğine dalmıştı.

Ses her yerden aynı anda gelmişti, Makareta'nın nerede saklandığını belli etmiyordu, ama konuşmak planın bir parçası değildi. Synne'nin hız konusundaki yeteneğini bilen Makareta, varlığını belli etmemeliydi. Belki de isyankar doğasının bir kısmı bastırılamamıştı, ya da

belki de Lothian'ın emriyle arkadaşlarının ölümünün anıları kabul edilmeyi gerektiriyordu.

Makareta, Sanat konusunda becerikliydi ve sözleri bitmeden büyüü başlattı. Başka biri olsaydı, Makareta'nın saldırısı zamanında isabet ederdi, ama Synne, kendisi olduğu için, bir kalkan oluşturmayı başardı. Makareta, Mawyndulë'nin kullanmayı planladığı gibi ateş büyüü yapmıştıysa, Synne hayatta kalabilirdi, ama Makareta ona hiç şans tanımadı. Yarım yamalak önlemlerle yetinmedi. Synne'ye doğrudan büyüü yapmadı, bu da onun engellemesini anlamsız hale getirdi.

Bunun yerine, aralarındaki birkaç sütuna vurdu. Binlerce Fhrey'in halatlar ve rampalarla yerine yerleştirdiği mermer bloklar, patlayan bir barajın gücüyle Lothian'ın korumasına doğru koştu. Kalkan onu saptırmıyaydı, ilk blok yüzüne çarpacaktı. Ancak kişisel kalkanlar, ateş, soğuk ve yıldırım gibi saf bir saldırıya karşı en iyi şekilde işe yarardı, tonlarca mermere karşı değil, ve bu kuvvet Synne'yi sırt üstü yere attı. Korunmasız başının tepesindeki taç, taşla bir *çınlama* sesiyle çarptı, bu ses Mawyndulë'nin oturduğu ilk sıradan bile duyulabilirdi. Çarpma muhtemelen Synne'nin kafatasını çatlattı. Kesinlikle konsantrasyonunu bozdu ve bununla birlikte kalkan dokumasını da. Sahnede sersemlemiş bir şekilde yatarken, bir sonraki taş sütun bacaklarını ezip parçalarken çığlık attı. Onun şerefine ve Mawyndulë'nin hayretine, ölmeden önce, son sütun onu ezmeden önce son bir dokuma yapmayı başardı. Acı içinde ve hiç olmadığı kadar hızlı çalışan Synne, Makareta'yı ayaklarından

Makaretayı ayaklarından düşürmeye yetecek bir rüzgar dokuması yapmayı başardı.

Bir an için başka hiçbir şey olmadı.

Ciğerlerinden havası boşalan Makareta, herkesin gözü önünde yere yığıldı. Herkesin gözü önünde yere yığıldı. Synne kadar şok olmuştu. Oda nefesini tuttu.

Bu, Mawyndulë'nin anıydı. Harekete geçme zamanı. Fane, sırtını dönmüş, şok içinde Synne'nin ezilmiş bedenine bakıyordu. Mawyndulë, diğer herkesle birlikte ayağa kalktı. İki adım öne çıkıp elini uzatsa, babasına dokunabilirdi. Bu mesafeden kaçırması imkansızdı ve fane tepki verecek zamanı olmayacaktı. Ama yolu açık değildi.

O gerçekten idam edilecek kadar kötü bir adam mı? Ve bunu yapanın oğlu olması şart mı?

Bu sorular aralarında durarak Mawyndulë'nin saldırısını engelliyordu.

O benim babam!

"Makareta?" diye haykırdı fane. "Sen! Nasıl olabilirsin..."

Sile, odanın içinden geçerek mızrağını doğrulttu ve bronz bir senfoni çınladı. Makareta'nın soluk bir fısıltısı ve el hareketi ile bronz erimeye başladı. Fhrey'lerin büyük canavarı Sile, zırhı vücudundan sökmeye çalışırken çığlık attı, zırh derisini yakıp kaslarını ve kemiklerini yakıyordu. Canlı canlı kaynatılan bir fare gibi tiz ve keskin bir çığlık attı.

Makareta o zaman Mawyndulë'ye baktı. Gözlerinde karışıklık gördü. *Ne bekliyorsun?* dediler.

Sonra, Sile yere yığılırken, fane ellerini kaldırdı.

Mawyndulë konuşmadan, adım atmadan veya herhangi bir şey yapmadan, babası bağırdı ve görünmez bir şeyi parçalıyor gibi bir hareket yaptı. O anda, kan tek bir patlamayla fışkırdı ve beyaz mermere sıçradı. Makareta'nın yarısı odanın diğer ucuna fırlayarak mangallardan birine çarptı ve onu sallandırdı. Gövdesi bir sütuna çarparak çirkin kırmızı bir leke bıraktı. Mawyndulë'nin etrafında çığlıklar, inlemeler ve gözyaşları yükseldi. İnsanlar, şiddetten uzaklaşmak, kaçmak için telaşla hareket ettiler.

Prens kıpırdamadı. Donakalmış bir şekilde, beyaz sütunu lekeleyen kanın gözyaşları gibi damlalar oluşurmasını izledi.

"Bu bizim son gecemiz olabilir," demişti ona.

"Ya da baban olsaydı?" diye sormuştu Makareta.

Mawyndulë, Lothian'a odaklandı. Fane kamburunu eğmiş, zor nefes alıyordu ve hala arkasını dönmüştü.

"Ölmeyi hak ediyorsun," diye fısıldadı ve ateş püskürttü.

Airenthenon'un çoğu boşalmıştı. Mawyndulë bunu biliyordu, ama bu düşünce sadece zayıf bir kavrayıştı. Gözleri ve zihni hala babasının kömürleşmiş kalıntılarına sabitlenmişti. Sanatın çağırdığı ateş birkaç dakika önce sönmüştü, ama bazı yerlerde doğal alevler hala titriyordu.

Babasının saçları - bir Miralyith olarak asla bu kadar uzamaması gerekirken —bir anda yanıp kül olmuştu, ama ayakkabıları hala yanıyordu. Topuklarının kalın kısmı hala parlıyordu ve rüzgâr estiğinde alevler sıçrayıp dans ediyordu.

Kalan közler gibi, babası da çabuk ölmeyi reddetmişti; çığlık atmış ve çırpınmıştı. Kolları ve bacakları çırpınıyordu. Kararmış, çatlamış elleri, parmaklarının kömür parçaları kopana kadar kürsüye vurmuş, mermerde yağlı bir leke bırakmıştı. Alevler söndükçe, babası sessizleşti. Kısa süre sonra,

vücudunun tıslama sesi inlemelerinden daha yüksek çıkmaya başladı. Sonra onlar da kesildi

—aynı zamanda topuklarındaki alevler de sonunda söndü.

İşte o zaman Mawyndulë soğuğu hissetti. Sadece bir ürperti ya da buz gibi bir rüzgâr değildi. Bunlar dışarıdan geliyordu; bu ise *içinden* geliyordu. Boş bir mide gibi bir ağrı vardı, ancak bu daha derinden geliyordu. Bu boşluk, bu soğuk kış, Mawyndulë'nin tüm parçalarının toplamından daha büyük olan kutsal boşlukta çiçek açtı. Ve şimdi o yer, sanki içindeki bir alev sönmüş gibi boştu.

Ferrol'un Yasası!

Mawyndulë elini göğsüne koydu ve babasına, hala duman çıkan cesede baktı. Sonra dönüp odada Volhoric'i aradı. Başrahibin kapıya doğru kaçtığını gördü, koşarken ağır pelerini yanlara savruluyordu

"Dur!" diye bağırdı Mawyndulë. Bir tutma hareketi ile başrahibin bacaklarını birbirine kilitledi. Yaşlı Fhrey düştü ve kayarak durdu, arkasında koşanların üzerinden atlamasına veya kaçmasına neden oldu. Çok çevik olmayan bir takipçisi rahibin eline bastı ve Volhoric çığlık attı. Yaralı parmaklarını tutarak yuvarlandı. Mawyndulë'nin kendisine baktığını gören rahibin yüzü dehşetle doldu.

Herkes Lothian'ı öldüreceğimi biliyordu, o halde neden benden bu kadar korkuyor?

O an, gerçeğin farkına vardığı, başrolünü oynadığı komedinin gerçeğinin ortaya çıktığı andı.

"Bana yalan söyledin. Ruhumu kaybedeceğimi biliyordun ve yalan söyledin!" Mawyndulë, Volhoric'e bağırdı.

Bir patlama ve cızırtı sesi duydu ve kürsüdeki yığına baktı, rüzgârın savurduğu insan şekilli pişmiş et parçaları. Mawyndulë bakarken, yaptıklarının tüm ağırlığı üzerine çöktü.

Ferrol'un Yasasını çiğnedim. Artık bir Fhrey değilim. Ama ben tapınak sahibiyim! Ferrol'un çocuklarının lideri nasıl bir Fhrey olamaz?

Mawyndulë, tatlı, çürümüş ve et gibi mide bulandırıcı kokuya karşı nefesini tutmakta zorlandı. Koku o kadar yoğun ve ağırdı ki, ağzından nefes alırken dilinde tadını hissedebiliyordu. Kürsüyü geçerek kömürleşmiş cesede ulaştı ve babasının kafasından taçını kopardı, bu hareketle kararmış yüz protesto edercesine sallandı. Mawyndulë tacı taktı ve "Artık ben fane'im!" diye bağırdı.

Airenthenon'da kalan birkaç kişi donakaldı ve kaçma çabalarını durdurdu. Her yüz korkuyla doluydu, neredeyse her yüz.

O ana kadar koltuğundan kalkmamış olan Imaly ayağa kalktı. "Hayır, değilsin," dedi ve mor ve beyaz asikalı elbisesinin kırıksıklıklarını düzeltmek için bir dakika zaman ayırdı.

beyaz asicasının kırıksıklıklarını düzeltti.

"Tabii ki ben yapacağım!" diye bağırdı. "Babam öldü. Bu da beni fane yapar!"

Imaly başını salladı ve ona, sonunda küçümseme olarak tanıdığı, tanıdık bir akıl hocası ifadesini gösterdi. "Fhrey, Fhrey'i öldüremez. Sen öldürdün. Ferrol Yasasını çiğnedin, bu yüzden artık Fhrey değilsin. Fane olamazsın."

Mawyndulë dönerek, hala yerde yatmakta olan ve bacakları Sanat tarafından sıkışmış olan Volhoric'i işaret etti. "Bir istisna olduğunu söyledi. Lothian'ın Fhrey statüsünü çoktan iptal ettiğini ve herhangi bir sonuç doğurmadan öldürülebileceğini söyledi."

"Bu doğru," dedi Imaly. "Ve senin de belirttiğin gibi, o yalan söyledi."

Mawyndulë, sadece kollarını kullanarak kapıya sürünmeye çalışan rahibe bir göz attı. Sonra Imaly'ye baktı. "Demek sen de biliyordun. Biliyordun ve yine de beni bunu yapmaya ikna ettin? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü Miralyith tarafından sonsuza kadar yönetilemeyiz ve bu önümüzde uzanan yol buydu." Imaly, Aquila'ya hitap ederken her zaman kullandığı aynı güçlü, emredici ses tonuyla konuştu. "Gylindora'nın, yani *büyük büyükannemin* niyeti bu değildi. Miralyith, Ferrol'u yenip onun yerine kendilerini geçirmeyi denediler. Bugün tanrımızı tahtına ve onun iradesini yasalarımıza geri getiriyoruz. Boynuz, layık bir Fhrey tarafından alınacak, biri..."

"Kornet!" diye bağırdı Mawyndulë. "İşte bu! Gryndal bana Fhrey'in tapınağı Fhrey olmalı, Ferrol Yasası'nda bir boşluk var. Eğer bunu başarır ve Meydan Okumadan sağ çıkarsam, yeniden görevime iade edilmeliyim. Bunu başarırısam, tapınak olacağım. Nerede bu tapınak?"

Imaly tereddüt etti. Mawyndulë, onun bunu beklemediğini anlayabilirdi. İlk kez, gerçekten endişeli görünüyordu. Hâlâ yerde sürünerek ilerleyen Volhoric'e baktı.

Mawyndulë yumruğunu havaya kaldırdı ve Imaly'nin solundaki iki sıra mermer koltuk duvara çarparak kayayı çatlattı. "Benim çok uzun bir erişimim var, Imaly." Mawyndulë ona öfkeyle baktı. "Bütün bunların arkasında sen vardın, değil mi? Bütün o konuşmalarımız." Onun ihanetinin tam boyutunu anladığında ona alaycı bir şekilde baktı. Mawyndulë'yi yıllardır aldatmıştı.

"Sen sadece saygı numarası yapıyordun. Yardım ediyormuş gibi davranıyordun, ama aslında beni bu noktaya getirmek için manipüle ediyordun." Mawyndulë'nin ağzı inanamama hissiyle açık kaldı. "Seni kurtardım!" Uzak duvara işaret etti. "Gri Pelerinliler

saldırıya uğradı ve tüm bina yıkılmak üzereydi, seni kurtaran *bendim seni kurtaran bendim!*"

Imaly mermer bir heykel gibi duruyordu. Yüzünde ne pişmanlık ne de sempati izi vardı. "Kendini sen kurtardın, yoksa bana söylediğini unuttun mu? Ben sadece senin hırsının alevlerini körükledim. Sen bizim yeni fane'miz olarak ihtiyacımız olan türden bir insan değilsin."

"Peki kime ihtiyacımız var? Sana mı?" Mawyndulë, Imaly ve Volhoric'e bakarak sordu. "Boynuz nerede? Burada, değil mi? Onu çalmak için plan yaptın. Gylindora Fane'in torunu olarak, kendinin doğru seçim olduğuna inanıyorsun. Öyle değil mi? Başından beri mesele buydu. Orman Tahtı'nı kendine çalmak istiyorsun. Senin hakkında uyarıldım. Vidar senin tehlikeli olduğunu söyledi. Bu konuda haklıydı. Ama aynı zamanda senin zeki olduğunu da söyledi ve bu konuda yanıldı. Önemli bir şeyi unuttun. Ben bir Fhrey olmayabilirim, ama yine de bir Miralyith'im. Synne öldüğüne göre, bu şehirde kalan *tek* Miralyith benim, Nidwalden Nehri'nde üç gün uzaklıkta olmayan tek kişi benim."

Mawyndulë derin bir nefes aldı ve bu nefesle çevresindeki insanlardan, dışarıdaki uykuda olan ağaçlardan ve mangallarda yanan ateşlerden güç çekti. Kollarını uzatarak duvarlarda delikler açmaya başladı. Balkonu yıktı ve balkon parçalanarak yere düştü. Airenthenon'un tamamı çığlık attı ve sallandı. "Artık geleneği sürdürmekten bıktım." Bir homurtuyla, kubbeyi tutan büyük sütunlardan birini daha yıktı ve tüm tavan tehlikeli bir şekilde kaydı. "Eski gelenekler artık yok," diye bağırdı. "Yasa ile olmasa da, güç ile fane olacağım. Buradaki herkes bana hizmet edecek ya da ölecek. Şimdi boynuz nerede!"

Imaly cevap vermedi, ama gözleri Volhoric'teydi.

Mawyndulë kolunu sallayınca, rahip prensin yanına doğru kaydı. Yaşlı Fhrey bir top gibi kıvrılmış, pelerini ve cüppesi etrafında dağınık bir şekilde duruyordu. Mawyndulë onun korkudan kıvrıldığını düşünmüştü, ama şimdi durumun öyle olmadığını tahmin ediyordu. Koruyucunun birincil görevi, boynuzu güvende tutmak ve gerektiğinde Küratöre sunmaktır. Imaly, taç giyme töreninde taç giyme töreninin düzgün bir şekilde yapılmasını isterdi. Mawyndulë ipleri eline aldı ve Volhoric'i bir kukla gibi yönlendirdi, kollarını açıp onu kaldırarak omzunun üzerindeki bir kayışı ve cüppesinin kıvrımlarının derinliklerinde, yan tarafındaki bir şişkinliği ortaya çıkardı.

Mawyndulë rahibe yaklaşması için işaret etti ve Volhoric, Mawyndulë'nin parmaklarının her hareketini ileri doğru itme hareketiymiş gibi algıladı. Mawyndulë, rahibin kendi ellerini kullanarak onu giysilerini çıkarmaya ve yanında bulunan boynuzu

Mawyndul  onu daha önce hiç görmemişti. Aquila tarafından her zaman gizli tutulan bu kalıntı, çoğu Fhrey'in hiç görmediği bir şeydi. Ama onu duymu lardı. Boynuz  alındı ı anda, her yerdeki tüm Fhrey onun sesini algıladı.

Mawyndul  onu her zaman mücevherlerle süslü bir hazine olarak hayal etmişti. sadece süslü işaretler bulunan eski bir koç boynuzu gibi görünüyordu. "Onu bana getir," diye emretti Mawyndul .

Rahip artık Sanat tarafından manipüle edilmeye ihtiyaç duymuyordu. İleri doğru yürüdü ve boynuzu prence uzattı. Sonra o ve Imaly birbirlerine baktılar, yüzlerinde korku vardı.

"İ e yaramayacak," dedi Volhoric. "Artık Fhrey değilsin. Boynuz sadece Ferrol'un çocuğu için çalacak, ama sen kendini dı ladın." Sözleri cesurcaydı, ama ses tonu sadece umut doluydu; bir beyan olmaktan çok bir dilek gibiydi.

"Ruhum gitti. Bu konuda haklısın." Kötü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ama Gryndal, boynuzu çalmak için tek gereken şeyin bir damla Fhrey kanına sahip olmak olduğunu öne sürdü ve benim damarlarımdan hala bolca akıyor. Bakalım kim haklı, sen mi Gryndal mı?"

Boynuzu dudaklarına götürdü ve üfledi.

ON ALTINCI BÖLÜM ULI
VERMAR

O bizimle gelmedi, ama yine de acı çekti. Kimsenin bunun ne kadar acı olduğunu bilebileceğini sanmıyorum. — BRIN KİTABI

Persephone yürürken ayakları karları ezdi. Ejderha Kampı'nın dört bölümünü birbirine bağlayan yollar, yoğun trafik nedeniyle sıkışmış, gündüz güneşiyle erimiş ve gece yeniden donarak bazı kısımları buza dönüşmüştü. Botlarının topukları zeminde çukurlar bırakarak, düşmesini engelleyen küçük basamaklar oluşturdu.

Habet'ten parlak kısımlara odun külü serpmesi için ricada bulunmam gerekiyor. Diğer itfaiyecilere de aynısını yapmalarını söylemeliyim. Görünüşü berbat olacak ama birkaç kırık kemiklerin önlenmesini sağlayabilir, en azından benimkiler.

Persephone, şikayetleri dinlemek ve ihtiyaçları öğrenmek için her gün dörtlü odaları ziyaret ediyordu. Lothian'ın ejderhaları veya kötüleşen hava koşulları konusunda artan endişeler konusunda pek bir şey yapamıyordu, ama bazen sadece dinlenilmek bile insanları rahatlatıyordu. İnsanlar yalnız olmadıklarını ve fedakarlıklarının takdir edildiğini hissettiklerinde zorluklara dayanabilirlerdi. Persephone bunu bir şef karısı olarak öğrenmiş ve bir keenig olarak empati becerilerini geliştirmişti.

Sadece dinlemek bile fark yaratıyordu.

Devriyesini tamamladıktan sonra kampın merkezine döndüğünde, Nyphron'un çadırında beklediğini gördü. Elinde şişe vardı.

"Kim?" dedi, şişenin içinde ne olduğunu sormasına gerek kalmadan. "Elysan," diye cevapladı Nyphron. Uzun bir süre başka bir şey söylemedi.

Persephone, Habet'in tekdüze bakımı altında karanlık gökyüzüne sonsuza dek kıvılcımlar saçan ateşin çıtırtı ve çatırtı seslerinin farkına vardı. Sonunda Nyphron dudaklarını sıkıştırdı ve ekledi: "Kollarını devler kopardı ve hala hayattayken bir direğe asıldı, Grenmorian savaş bayrağına dönüştürüldü."

Görüntü açıldı, ifade keskin, ama Persephone sakinliğini korudu, çenesini sıkı tutarak ve ellerini yanlarında sabit tutarak onu izledi.

"Onu kuzeye, devlerin yanına gönderdim, Furgenrok'u yardım etmeye ikna bizi. etmesi için emrettim."
"

"Biliyorum," dedi.

Adam onu duymamış gibi görünüyordu. "Bu iş için en uygun kişi olduğunu düşündüm. O, herkesle iyi geçinir herkesle iyi geçinir, sezgi yeteneği vardır ve sözcükleri ustaca kullanır. Daha akıllı bir Fhrey tanımadım. Mükemmel bir elçiydi. Onları ikna edebileceğinden emindim." Sonra ona baktı. Gözleri donuktu, sadece ateşin parıltısını yansıtıyordu. "İşe yaramadı."

Şişenin kapağını açtı, derin, boş bir ses çıktı.

Persephone, Tekchin ve bataklığa giden diğerlerinin ölümlerini kutladıkları geceyi hatırladı. Nyphron, bir bakıma neşeliydi ve klasik, cesur bir savaşçının yüzünü takınmıştı. Şakalar yaptı, gülümsedi ve hafif, saçma sapan sohbetler etti. Bu, erivite içkisini paylaşmakla birlikte Nyphron'un yas tutma şekliydi.

Bu sefer farklıydı.

Nyphron kızgın ama aynı zamanda üzgün görünüyordu ve karakterine uymayan bir karışıklık vardı. Biraz düşündü ve Nyphron'un sık sık Elysan'ın tavsiyelerini dinlediğini ve bazen yaşlı Fhrey'in fikrini aldığını fark etti.

"O senin için bir baba gibiydi. Öyle mi?" diye sordu.

Nyphron bu soruyu düşünmüş gibi görünüyordu. "Hayır," dedi sonunda. "Zephyron benim için bir baba gibiydi. Elysan ise daha da iyisiydi. O..." Nyphron parmağını kaldırarak durakladı, gözleri bir düşüncüyü kovalıyordu. Sonra başını salladı. "Bunu ifade edecek bir kelime yok. Ne Fhrey dilinde, ne Rhunic dilinde, ne de Dherg dilinde. Bazı şeyler için kelime yoktur. Sanırım belki de..."

Nyphron'un başı bir anda yana doğru sallandı. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Persephone dönüp baktı ama olağandışı bir şey görmedi. Kuzeydoğuya, ormana ve nehre bakıyordu, bu kötü bir işaretti. Fhrey'lerin işitme duyusu ve görme yeteneği daha keskindi. Çadırların tepesinin üstüne baktı.

Ejderhalar mı? Onları duyuyor mu? Bir dakika sonra onları göreceğim mi? Hepimiz ölecek miyiz?

Persephone, deri kanatların sesine ve ateşin patlamasına kendini hazırladı.

ateş

in Hiçbir şey olmadı.

patl Ejderha Tepesi'ne baktı. Gilarabrywn hala oradaydı.

ama *Ejderhalar geliyorsa, bunu kesinlikle bilir ve ayağa kalkardı.*

sına

hazı

rlan

dı.

tehlike sadece tapınağın ordusunun yaklaşması olsa bile, kafasını kaldırması gerekirdi.

"Nyphron, ne oldu?" diye sordu.

"Kornayı," dedi. "Biri çalmış." "Ne demek istiyorsun..."

Persephone kar üzerinde koşan ayak sesleri duydu. Dönüp baktığında Sikar, Erye ve Anyval'ın kendilerine doğru geldiğini gördü. En arkada kalan kişi hâlâ pelerinin giymeye çalışıyordu.

"Kornadan dolayı," dedi Erye.

Dragon Kampı'nda yaşayan bir Fhrey olarak Erye, ne erkek ne de Instarya olduğu için iki kat daha tuhaf görünüyordu. Erye bir Asendwayr'dı.

Alon Rhist'in diğer savaşmayan Fhrey'leri gibi Merredydd'e taşınmadığı için, Persephone onun biriyle yatakta paylaştığını düşündü. Anyval en olası seçimdi, ama Persephone Nyphron dahil kimseyi göz ardı edemiyordu.

"Uli Vermar sona erdi," diye duyurdu Anyval.

Tam o sırada, Poric ve Plymerath farklı bir yönden gelerek onlara katıldı. İkisi birlikte Fhrey spektrumunun iki ucunu temsil ediyorlardı: Poric küçük, titiz ve kibirliken, Plymerath iri, gülümseyen ve rahat biriydi.

"Lothian öldü," dedi Sikar. Hepsî şaşkın bir şekilde doğuya baktılar.

Poric, "Sence nasıl öldü?" diye sordu. "Biri onu öldürdü," dedi Nyphron öfkeyle.

Öfkesi Persephone'yi şaşırttı. Böyle bir duygu sergilemek ona hiç yakışmıyordu, üstelik bunun için hiçbir neden yoktu. Gizem, Nyphron'un sonraki sözleriyle çözüldü. "Ben olmayan biri."

Anyval, kasvetli bir ifadeyle karanlık kış gecesine bakmaya devam etti. "Anlamıyorum. Kim Ferrol Yasasını çiğner ki? Ve Lothian avantajlı durumda iken neden onu öldürsün ki?"

"Kendi ejderhalarından biri tarafından yenilmiş olabilir mi?" diye sordu Plymerath.

Persephone bunun bir şaka olabileceğini düşündü, ama kimse gülmedi ya da gülümsemedi. O da gülmedi. "Neler olduğunu anlamıyorum. Hepiniz bir korna sesi mi duydunuz? Ben hiçbir şey duymadım."

"Sen Fhrey değilsin," dedi Anyval. Raow saldırısından sonra ona yardım eden doktor, diğerlerinin fark etmediği bir şeyi fark etti: Persephone, Fhrey'lerin veraset kanunlarını bilmiyordu. Dahası, onun bilgisizliğini görmezden gelmenin ne kadar kaba olduğunu fark etti. Pelerininin kopçasını kapatarak bir adım yaklaştı. "Bu Ferrol'un anlaşması. Hepimiz doğuştan boynuzla bağlıyız

bağlıyız. Eğer Fhrey kanı taşıyorsan, biri fane olmak için meydan okuduğunu duyurduğunda kornanın sesini duyarsın."

"Neden Lothian'ın öldüğünü varsayıyorsun? Birisi ona meydan okuyor olabilir mi?"

"Hayır. Lothian'a zaten karşı çıkıldı, bu yüzden onun hükümdarlığı sona erece kadar boynuz sessiz kalacak. Tahtın ilk hakkı oğluna ait, bu yüzden karşı çıkılan kişi Mawyndulë."

"İlle de öyle olmak zorunda değil," dedi Poric. "O da ölmüş olabilir."

"Olabilir." Anyval başını salladı. "Ama bunun doğru olması için yarın bu saatte boynuzun tekrar çalınması gerekir."

"Kornayı çalan kişi meydan okunmayabilir." Poric bir uzmanmış gibi konuştu. Persephone şüpheleri vardı. Poric her zaman haklı olduğunu düşünen türden biriydi.

"Önemli değil," diye cevapladı Nyphron ve sonunda şişesinden içti. "Bir başka Miralyith olacak."

Persephone içmek istemiyordu. Soruları vardı ve orada bulunan hiç kimsenin ona cevap veremeyeceği cevaplara ihtiyacı vardı. Lothian öldüğüne göre, belki de Fhrey'in bir sonraki hükümdarı barış istemeye razı olacaktı. Belki de bir Miralyith, Avempartha'daki ejderhayı öldürmek için sevdiği birini öldürmek zorunda kalmıştı ve onlar da intikam için Lothian'ı öldürmüştü. Eğer öyleyse, onlarla mantıklı bir şekilde konuşma şansı vardı. Nyphron ve diğerleri Lothian'ın yerini kimin alacağını bilmiyorlardı ama o muhtemelen bilen birini tanıyordu.

Persephone karanlıkta Dragon Hill'e tırmandı. Uyuyan canavardan yirmi fit uzaklıkta durdu ve bekledi. Birkaç dakika sonra, ayakları derin kara batıp üşüdüğünde, aptal olabileceğini düşündü.

Ne düşünüyordum bilmiyorum. O sadece bir insan. Geleceği gerçekten bilmiyor. Eğer gerçekten her şeyi bilseydi, ben bu yola çıkmadan önce buraya geleceğimi bilirdi. Bekliyor olmalıydı. Orada olmalıydı...

Uzun boylu bir figür gecenin karanlığından ona doğru yaklaşırken karın çıtırtısını duydu.

"İyi akşamlar, Persephone," dedi Malcolm selam vererek, onun şüphelerini giderdi.

Her zamanki gibi görünüyordu: uzun boylu, zayıf ve hiç de özel olmayan biriydi. O gece kalın bir kışlık pelerin giymişti.

Buna ihtiyacı var mıydı? Soğuktan etkileniyor muydu?

Bir an birbirlerine baktılar.

Neden bana bilmek istediğim şeyi söylemiyor?

Her şey birdenbire tamamen saçma gelmeye başladı.

Soğuk karda, ejderha benzeri bir canavarın ayaklarının dibinde duruyorlardı ve kız Malcolm'a, onun bilmesinin imkansız olduğu soruları sormayı planlıyordu. Ama kız, onun bildiğini biliyordu.

"Ne oldu? Ve bilmiyormuş gibi davranma. Yalan söylemenin ikimize de faydası olmaz."

O, kayıtsızca omuz silkti. "Zaten biliyorsun. Lothian öldü."

"Nasıl öldü?"

"Oğlu Mawyndulë tarafından öldürüldü."

"Oh." Persephone, Malcolm'un bu bilgiyi açıkça paylaşmasına şaşırды. "Fhrey'in yeni lideriyle barış sağlayabilecek miyim?"

"Hayır. Ama Nyphron'u burada tuttuğun sürece buna gerek kalmayacak."

Persephone'nin parmakları soğuktu. Eldiveni olmadığı için ellerini koltuk altlarına soktu. "Bunu sanki bir sorun olacakmış gibi söylüyorsun. Nyphron'un gitmek isteyeceği bir zaman gelecek mi?"

"Evet."

"Kocam birçok şey olabilir, ama uçarı biri değildir. Hiçbir şeyi sebepsiz yapmaz, genellikle iyi sebepleri vardır. Geri çekilmemiz gerektiğini düşünüyorsa, geri çekilmenin haklı bir nedeni vardır diye düşünüyorum."

"Kalmak bariz bir seçim olacaksa, bu kadar üzerinde durmazdım." "Ama her şeyin yoluna gireceğine söz veriyor musun?"

Hemen cevap vermedi. Bu duraklama onu rahatsız etti. "Hiçbir şey kesin değildir."

"Bu ne anlama geliyor? Eğer söylediklerin doğruysa, sadece senin sözüne güvenerek tanıdığım herkesin hayatını tehlikeye atmış olacağım. Henüz doğmamış nesillerin geleceğini de tehlikeye atmış olacağım."

"Ben evreni kontrol etmiyorum, Persephone. Başarıyı *garanti* edemem." "Ne diyorsun sen? Tabii ki edersin! Sen geleceği görebiliyorsun." "Hepsini değil." Bunu neredeyse şaka gibi, rahat bir şekilde söyledi.

Belki ona göre öyledir.

Persephone, Malcolm'un insan olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı bile. Eğer o daha fazlasıysa, halkının başına gelen her şey sadece bir eğlence olabilirdi. İlk tanıştığı Malcolm ile bu Malcolm'u birbiriyle bağdaştırmakta zorlanıyordu. İkisi çok farklı görünüyordu, ya da belki de o dikkatini vermemişti.

Arion'un kafasına taşla vuran oydu. Diğer herkes korkmuştu. Fhreyler bile ona karşı çaresizdi, ama Malcolm, Arion gibi güçlü birini zayıflatacak bir saldırıdan paçayı sıyırmıştı? Neden kimse bunu tuhaf bulmamıştı?

"Ne demek *hepsi değil*?" Sesi, bir keenig'in ses tonunun olması gerektiğinden bir oktav daha yükseğe çıktı.

Malcolm iç geçirdi. "Bu alanı görebiliyorsun, değil mi? Her kar tanesinin nereye düştüğünü söyleyebilir misin? Ya da tam olarak kaç tane olduğunu? Birbirleriyle olan ilişkilerini biliyor musun?"

Ona inanamayan bir ifadeyle baktı. Duymak istediği şey bu değildi. Sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu. Buna ihtiyacı yoktu. kar taneleri hakkında bilgi verilsin. "Son raporlara göre Fhrey'lerin" — nefes aldı — "*düzinelerce* ejderhası var. Edgar'ın adamları onları gördü. Ayrıca Nidwalden'ın bizim tarafında da asker topluyorlar. Baharı beklemeyecekler, Malcolm." Harwood'u işaret etti. "Her keşif eri bana kış saldırısı için hazırlandıklarını söylüyor. Yarın, Fhrey ordusu ormanın kenarında görünebilir." Yamaçtan aşağı, ağaçlara doğru işaret etti. "Malcolm, *düzinelerce* ejderhayla savaşamayız." Yanında uyuyan devasa yaratığa baktı

. "Belki bir tane, şanslıysak iki tane, ama düzinelerce değil. Geri çekilirsek, onların menzilinden çıkabiliriz. Alon Rhist'in ötesine geçerek, ejderhamız bizi hala koruyabilir ve Lothian'ın düzinelerce ejderhası güçsüz kalır. Yeni tapınak daha fazlasını yapmak zorunda kalacak."

"Giderseniz, savaşı kaybedersiniz." "Nasıl?"

Bana bunu açıklayın. Nasıl?"

Bir an düşündü, sonra yıldızlara baktı. "Ne kadar olağanüstü . Tek bir anda bir yerde olmak, başka bir yerde olmaktan çok daha önemlidir. Bu, dünyayı değiştirir. Bu her zaman olur. Raithe ve babasının, Shegon, Meryl ve benim geçtiğimiz tam o anda Forks'ta olmaları bunun mükemmel bir örneğidir. Böyle olmak zorunda değildi."

Gilarabrywn'e bu kadar yakın bir yerde Raithe'nin adının geçmesi onu tedirgin etti, ama canavar onu tanıdığının hiçbir işaretini göstermedi ve onun sahte bir şekerleme yaptığını düşündüğü şeye devam etti.

"Pek çok olay binlerce başka olayla bağlantılıdır; bu da geleceği kesin olarak bilmenin imkansız olmasının bir başka nedenidir. Ancak odak noktaları vardır, o kadar çok yolun birleştiği durumlar vardır ki, bu düzeni görmezden gelmek aptallık olur. Bu önemli

kavşaklarda yapılan en ufak bir değişiklik bile dünyanın çılgınca yön değiştirmesine neden olabilir. Çoğu zaman, sizi yok edecek gibi görünen bir darbe tam da

saç teli kadar uzaklıkta. O anlardan birine yaklaşıyoruz. Bu kesişme noktasının önemi o kadar büyük ki, eminim sen bile hissedebiliyorsundur. Bu yüzden bu gece bu tepeye çıkarak beni sınadın. Gergin ve endişelisin."

"Tabii ki öyleyim! Ve bunu hissediyorum. Korkunç bir şey olmak üzere Persephone kaşlarını çattı ve kendini daha sıkı sarıldı. "Ben sadece... korkuyorum."

O başını salladı. "Şunu bil: O geri döndüğünde *burada* olmamız gerekiyor, Nyphron da öyle... tam burada." Ayaklarını işaret etti. "Geri adım atamayız. Zamanlama her şeydir."

"Ne için zamanlama? Ve 'o' derken kimi kastediyorsun?" Başını eğdi. "Kar taneleri, hatırladın mı?"

"Bana cevap vermek istemediğin için belirsiz konuşuyorsun bence." "Yalan söylemenin bir faydası olmayacağını söyledin, işte buradayız."

Persephone çığlık atmak istedi. O kadar sinir bozucuydu ki... Bir şey bilmek, herhangi bir şey, yardımcı olurdu. Ellerini başına koydu, çığlık atmaya çok yaklaştı, sonra ejderhayı gördü ve patlamaktan vazgeçti.

Bunun yerine, yumruklarını sıkıp ikisini birden salladı. "Sadece biraz güvenceye ihtiyacım var, hepsi bu."

"Bu iyi, çünkü şu anda sunabileceğim tek şey bu kadar." "O zaman öyle yap."

O başını salladı. "Estramnadon'da beyaz bir kurt gördüm."

"Ne gördün?" Şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Anlamıyorum."

"Anladığım kadarıyla, Brin görevini tamamlamaya çok yakın. Henüz farkında değil, ama çok az zamanı kaldı. Her şey gördüğüm gibi gelişirse - ve şu anda bunu tahmin etmenin çok zor olduğunu unutma -

Başarı ile başarısızlık arasındaki fark, birkaç dakika, hatta birkaç saniye ile belirlenecek. Brin geri döndüğünde burada olmazsak, *her şey* başarısız olacak. Ve hayal edebileceğinizden çok daha fazlası parçalanacak. Böyle bir aksilik, yüzyıllar süren zorlu çalışmaları boşa çıkarabilir.

Persephone ona baktı. İnanmak istiyordu, ama elinde tüm dünyanın kaderiyle karşı karşıya kalan tek bir adamın sözleri vardı. "Peki ya diğerleri?"

Malcolm hiçbir şey söylemedi.

"Yani sadece Brin mi? Estramnadon'a tek başına mı gidiyor? Suri'yi tek başına mı kurtaracak?"

"Oraya Suri'yi kurtarmaya gitmiyor. Onu tek bir kişiyi kurtarmaya göndermedim. Herkesi kurtarmaya gönderdim."

"Sürekli *ondan* bahsediyorsun, peki ya Moya, Tekchin, Roan, Gifford, Rain, Tesh ve Tressa? Ve sakın *kar tanelerinden* bahsetme!"

Persephone onun gözlerine baktı ve hemen geri adım attı. Bir an için, kısa bir an için, görmek istediğinden fazlasını gördü. Önündeki adam, basit, hoş, beceriksiz, her zaman memnuniyet verici eski köle, yok olmuştu. Onun yerine bir yabancı vardı. O gözlerde, nefesini kesen kadar büyük bir öfke ve nefret gördü. Ve o kadar derin bir üzüntü gördü ki, o an kendi üzüntüsünü unuttu. Onun gözlerinde, sonsuzluğun çok yalnız bir yol gibi uzandığını gördü, o yolu yürümek için atılması gereken adımları düşünmek kalbini acıttı.

"Burası," dedi ona, "bu tepe ve bu zaman, bir odak noktası, bir ağın merkezi. Suri ve Arion'un Sanat'tan bahsettiğini duydun mu? Nasıl bir ip oyunu gibi olduğunu ve tüm yaşamın ipliklerle birbirine bağlı olduğunu. Evet, haklılar. Miralyith bu bağlantıları hissediyor. Onlar hissediyor, ama ben görebiliyorum. Sonsuz, sayısız ve tüm kumsallardaki kar taneleri veya kum tanelerinden daha bol."

Persephone önündeki adama bakmaya devam etti. Ne zaman olduğunu bilmiyordu ama nefes almaya başlamıştı. Titremeye de başlamıştı. Belki de soğuktan dolayıydı.

Malcolm fark etmedi. Arkasını dönmüş ve kampa bakıyordu. "Çoğu zaman yolları takip edebilir, kesişme noktalarını görebilirim, ama bu tepe, bu tekil an... bir milyon ipliği tek bir düğüme bağlamak gibi, hepsi insan saçı telinden daha ince. Hepsinin birbirine dolandığını ve büküldüğünü hayal edin — bir milyondan fazla — bir milyon milyon milyondan fazla — hayal edebileceğinizden daha fazla." düşünmek. Yarın bu tepeye baktığımda gördüğüm şey bu. Her şey bu tek noktaya çıkıyor. Her şey küçük bir delikten geçerek bu destansı düğüme ulaşıyor. Onu çözmeye çalıştım ama başaramadım. Çok zor. Kesilmesi gerekiyor."

Ona baktı ve o bakarken, eski Malcolm'u gördü, Pointy adlı mızraklı, özür dileyen adamı gördü. "Brin'in başardığına şükret. Yarın da burada olduğumuzdan ve Nyphron'un da burada olduğundan emin ol. Şu anda düşünmen gereken tek şey bu."

"Elan aşkına Malcolm, *Brin*'den bahsediyoruz. O sadece genç, deneyimsiz bir kadın. Nasıl yapabilir ki... Ah, tüm annelerin annesi." Persephone soğuk elleriyle yüzünü kapattı. "Ne yaptım ben?"

"Bu henüz bitmedi."

"Ne olacağını biliyor muydun?" Gözlerinden, bilmediğini anlayabilirdi. Onun da endişeli olduğunu görebiliyordu. Malcolm endişeli ise, bu ne anlama geliyordu?

"Ah... bir şey daha var," dedi. "Ya ateşi besleyecek başka birini görevlendir, ya kendin yap ya da sonsuz alevin sönmesine izin ver."

"Neden bahsediyorsun? Bu Habet'in işi." "Artık değil.

Ona yeni bir iş verdim."

"Benim Habet'ime mi?" dedi şaşkınlıkla. "*Ona* bir görev mi verdin?"

"Oldukça önemli bir görev, ama onun bu görevin üstesinden gelebileceğine inanıyorum. Yarın her şey anlaşılacak. Göreceksin. Mesele şu ki, kaybetmekten nefret ediyorum. *Gerçekten* kaybetmekten nefret ediyorum."

Sonra onu bırakıp tepenin aşağısına doğru yürüdü.

Persephone, beyazla kaplı topraklardan ormanlık ufka doğru baktı.

Oh, Brin, lütfen güçlü ol.

ON YEDİNCİ BÖLÜM ONA MALCOLM DİYORUZ

*O gün, hayvanların hayaletleri görebildiğini ve
duyabildiğini keşfettim, ama görünüşe göre
mistikler kanıt istiyorlar.*

— BRIN KİTABI

Ses net ve yüksekti. Müzikal bir niteliği yoktu, daha çok bir çığlık gibiydi — nefret ve tiksinti dolu bir çığlık. Imaly ve Volhoric ağızları açık bakakaldılar.

Mawyndulë kornayı indirdi, ciğerlerini tekrar hava ile doldurdu ve "Görünüşe göre yanılıyorsun" dedi. Sonra kornayı Imaly'ye uzattı. "Hadi. Al şunu."

Imaly, elindeki boynuzu zehirli bir yılanmış gibi baktı. "Üfle," diye alay etti Mawyndulë. "Bunu yapmak istiyordun, değil mi? Çal onu, yarın Carfreign'de yüzleşebiliriz. Babamın Zephyron'a yaptıklarını bir gösteri olarak gördüysen, yıllarca süren yalanlar ve aldatmacalardan sonra sana ne yapacağımı bir düşün."

"Bana söz verildi," dedi küçük bir ses ve Mawyndulë dönüp Rhune'un Airenthenon harabelerine adım attığını gördü. Onunla birlikte, Mawyndulë'nin yıllar önce bir Rhune köyünde Gryndal ve Arion arasındaki bir savaştan hatırladığı beyaz bir kurt da vardı.

Buraya nasıl geldi?

Kurt, muhafızların görev yerlerini terk ettikleri kapının yakınında bekliyordu.

"Bir anlaşmamız vardı." Rhune, Airenthenon'un merkezinde bulunan mermer çemberin içine girdi. "Ejderhaları yaratmanın sırrını sana verdim, karşılığında da sen bana o boynuzu verecektin." Ona bakmıyordu. Gözleri Imaly'nin üzerindeydi.

Mawyndulë güldü. Bir dakika öncesine göre ruh hali belirgin şekilde daha iyiydi. Etrafında acı hissediyordu ve hala yanık saç kokusu alabiliyordu, ama Makareta'nın bulunduğu yere, soluna bakmayı reddetti. Tüm bunlar zamanla incelenecekti, ama şu anda beklenmedik bir ihanete karşı

"Sıraya girin," dedi. "Imaly herkese yalan söyler."

"Bu doğru mu?" diye sordu Rhune.

"Tabii ki değil," dedi Imaly. "Ama..." "Ama ne?"

"Mawyndulë'nin bunu mahvetmemesi gerekiyordu."

"Bunun ne önemi var? Bana ve Makareta'ya onun fane olacağını söylemiştin," dedi Suri.

"Hayır. Onun fane olması *hiç* gerekmiyordu."

"Ama yine de buradayız." Mawyndulë sırttı.

"Ama Makareta..." Rhune, Mawyndulë'nin göremediği yere baktı.

Yüzü şok ve dehşetle doldu.

"O, kornayı çalabilecek durumda olmamalıydı," diye devam etti Imaly. "O, kovulmalı ve diskalifiye edilmeliydi. Ben olmalıyım, Volhoric benden sonra kornayı çalacak ve hemen pes edecekti. Ben fane olacaktım ve..." Rhune'a baktı.

"Anlaşmamızı onurlandıracaktım. Senin halkınla barış yapacaktım. Yemin ederim!"

Rhune zorlukla yutkundu ve gözlerini yasak yerden ayırdı. Imaly'ye odaklandı.

"Sen fane olduktan sonra."

"Evet," dedi Imaly. "En mantıklı olan buydu. Her şeyi düzeltebilirdim. Savaşı durdurabilir, kabileler arasındaki dengeyi yeniden sağlayabilir ve Erivan'ı eski haline döndürebilirdim."

Rhune, Imaly'ye bakmaya devam etti ve Küratör, inanılması için yalvarır gibi ona baktı. Imaly'nin Rhune'un ne düşündüğünü neden umursadığı, Mawyndulë'nin anlayabileceğinin ötesindeydi.

"Sana güvendik," dedi Rhune ve bir kez daha yasak yere baktı. "O sana güvendi."

Rhune, Mawyndulë'ye doğru bir adım attı ve elini uzattı. "Bana boynuzu ver."

Ne cüret!

Mawyndulë o kadar şaşırmıştı ki bir an hiçbir şey yapamadı. Anlayamıyordu... Sonra kadının boynundaki tasmayı hatırladı ve gülümsedi. "Anlıyorum. O tasmayı taktığın için sana Sanatla zarar veremeyeceğimi düşünüyorsun. Ya da belki babamla yaptığın anlaşmanın seni koruduğuna inanıyorsun.

Sen mi?" Mawyndulë yerde yatan cesedi işaret etti. "Koruman duman olup uçtu.

Alon Rhist'te savaşırken öğrendiğim kadarıyla, Orinfar'ı aşmanın yolları var."

Mawyndulë küçük bir dokuma ile devasa bir taş bankı kaldırdı ve ona fırlattı. Bank o kadar büyüktü ki, sadece onu öldürmekle kalmayacak, muhtemelen Imaly ve Volhoric'i de ezip geçecekti. Bu Mawyndulë'nin işine geliyordu. Küratör ve Koruyucu, tonlarca mermer tonları üzerlerine gelirken çığlık attılar ve geri çekildiler. Rhune ise hiç umursamıyor gibiydi ve alkışlar gibi ellerini çırpı.

Avuç içleri birbirine değdiği anda mermer toza dönüştü ve uçuşunu bir bulut olarak tamamladı.

Mawyndulë şok içinde bakakaldı. "Nasıl...?" Yaka kısmını işaret etti. "Orinfar'ı takıyorsun."

"Hayır, değilim. Bu sadece bir tasma." Rhune uzanıp boynundaki metale dokundu. Bir kelime mırıldandı. Tasma çatladı ve onu yere attı.

Mawyndulë Imaly'ye döndü. "Bunu sen yaptın!"

Rhune iç çekmiş gibi göründü ve Mawyndulë bir güç patlaması hissetti. Sonra öksürdü ve boynuzunun kendisinden koparıldığını hissetti. Boynuz aralarındaki mesafeyi uçarak Rhune'un ellerine düştü.

"Teşekkürler," dedi ve ayrılmak için döndü.

"Onunla hiçbir yere gidemezsin," dedi Mawyndulë. "İzle beni."

Mawyndulë elini salladı ve Suri'nin girdiği kapı çarparak kapandı.

Rhune iç geçirdi ve kurda baktı. "Minna, bu işe karışmamalısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kurt iki kez daire çizdi, sonra merdivenlere uzandı. Rhune boynuzun kayışını başının üzerine geçirdi ve Mawyndulë'ye döndü, ama başka bir şey yapmadı.

Benim ilk hamleyi yapmamı bekliyor. Taktiksel bir hata. Gryndal, İlk Vuruş- Son Vuruş taktiğinin büyük bir savunucusuydu.

Mawyndulë bir kez daha ateşle saldırdı.

Suri, Mawyndulë'nin ona alev püskürterek saldırmasını şaşkın bir merakla izledi. Alev seli, Suri'nin vücudunun etrafında sıcak bir rüzgâr kasırgası gibi büyüdü. Ateş kötü bir seçimdi, ama Suri Mawyndulë'nin bir aptal olduğunu zaten biliyordu.

Kış herkes için korkunç bir mevsimdi. Kuşlar ayrılmak zorunda kalıyordu. Yaprakları dökülen sert ağaçlar, buz ve karla boğuşuyordu. Çiçekler anında ölüyordu, Suri bunu her zaman haksızlık olarak görmüştü. Birkaç ay

güneşin ardından birdenbire donarak ölür ve hemen gömülürlerdi. Geyik fareleri, kirpi, kokarcalar ve yarasalar pes edip tüm mevsim boyunca uykuya dalarlardı. Hayır, kış zor bir mevsimdi. Elan uyuyordu ve Suri onun yükünü daha da ağırlaştırmak istemiyordu. Suri, uykulu ağaçları, yamaçların aşağısında sersemlemiş düşüncelerini hissetti. Onlardan güç almak istemiyordu. Bunu yapmak kabalık olurdu.

Rüzgâr daha iyi bir seçimdi. Dokunulmasından rahatsız olmazdı ve kışın rüzgâr boldu.

Bir hareketiyle, ona gönderdiği ateş bir anda söndü — sadece bir anlık bir parlama ve bir duman bulutu.

Mawyndulë bunu beklemiyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra öfkeyle kısıldı.

Suri bu bakışı daha önce görmüştü. *Hepsini* daha önce görmüştü. Ama son kez baharda görmüştü ve sinirli Fhrey Miralyith, Gryndal'dı, uzun, çirkin tırnakları, metal yüzük piercingleri ve altın peleriniyle Gryndal'dı. Mawyndulë de oradaydı. Ama o ve Suri, Arion ve Gryndal'ın kavgasını izlemişlerdi. Şimdi sıra onlardaydı.

"O ipin desenlerini değiştirirken, çevrendeki dünyayı da değiştirdiğini ve bu dünyanın bir parçası olduğun için kendini de dönüştürdüğünü hayal et," diye talimat vermişti Arion. "Bunu görebilirsen, gerçeği anlayacaksın: Dokuduğun ip aslında sensin ve oluşturduğun desen de kendi hayatın."

İp, hayattı. Çizgiler doğrudan veya noktalar aracılığıyla diğerlerine bağlanıyordu. Bu çizgi, Dahl Rhen'deki Sanatçılar arasındaki ilk kavgadan şu anda bulunduğu yere kadar uzanan düz bir çizgiydi. Hayatı, iki an arasında uzanıyordu, uzun bir ilmek bağlanmış ve düğümlenmişti, ve *bu* düğümdü, ve o bir kez daha bu düğüme gelmişti.

Misilleme saldırısını seçti: rüzgâr ve buz. Örgü kolaydı. Suri, ihtiyacı olan her şeyle çevriliydi. Esinti yükseldi ve dönmeye başladı. Onunla birlikte buz geldi, keskin parçalar ve bir metre uzunluğunda buz sarkıtları oluşturdu. Saldırısı gittikçe büyüdükçe onun karşı koymaya çalıştığını gördü.

Başka bir şey düşünemeyecek kadar telaşlı olduğu için ateşi kullanarak engellemeye çalışacak. İşe yaramayacak.

Ölümcül bir buz kasırgası saldırırken kükredi.

Mawyndulë, buzlu kasırga çarptığında irkildi, sonra ona çarptığı anda ortadan kayboldu. Rüzgâr kesildi, buz düştü, gürültü sustu. Mawyndulë, hayatta kaldığı için diğerleri kadar şaşkın görünüyordu.

"Ferrol'un koruması," dedi Volhoric. "Boynuzu çaldı ve meydan okuyanlar dışında kimse ona zarar veremez."

Suri bunun kolayca çözüldüğünü düşündü. Yaşlı koç boynuzunu eline aldı ve küçük ucuna üfledi, ama hiçbir ses çıkmadı, Mawyndulë'nin çıkardığı gibi çirkin bir ses bile. Suri şaşkın bir şekilde boynuzu inceledi, sonra tekrar denedi.

"Sadece Fhrey kanından olanlar o kornayı çalabilir," dedi rahip.

Mawyndulë'nin kafasındaki karışıklık yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı ve bir kez daha saldırdı.

Suri şaşkındı. Duruşu, parmakları ve mırıldandığı sözler tamamen yanlıştı. Sessiz olmaya, saldırısını gizlemeye çalışıyordu, ama beceriksiz ve yeteneksizdi.

Yine ateş büyü yapıyor! Başka bir şey bilmiyor mu?

Bu sefer, büyü daha başlamadan onu söndürdü ve aralarında sadece siyah bir duman bulutu kaldı. Yüzünde hayal kırıklığı vardı. Arion, Dahl Rhen'de ona benzer bir şey yapmıştı, daha bitirmeden onu kesmişti ve o zaman da bundan hoşlanmamıştı.

Rakibinin kendinden çok daha hızlı ve iyi olduğunu, bu yüzden saldırıya geçmenin imkansız olduğunu bilmek utanç verici olmalıydı.

Sanat konusunda Rhune'dan daha iyi birini bulmak ne kadar aşağılayıcı olmalı.

İkisi birbirlerine baktılar, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. "Imaly'ye boynuzu ver," dedi Volhoric, Suri'ye.

"Neden?" Imaly ona öfkeyle baktı.

"Onu üfleyip Mawyndulë'ye meydan okuyabilirsin."

"Sen de Nifrel'e gidip çürü, dedi Imaly.

"Bir şampiyonun meydan okuyanın yerine savaşmak üzere atanabileceğini unutuyorsun. Herhangi bir kısıtlama yok; Fhrey olması gerekmiyor. Bu Rhune Sanatı biliyor ve senin için savaşabilir. Eğer kazanırsa, sen fane olursun."

Imaly'nin gözleri sola, sonra sağa kaydıktan sonra Suri'ye baktı. "Bunu yapar mısın?"

Cazip, diye düşündü Suri.

Arion'u öldürdüğü için uzun zamandır Mawyndulë'nin ölmesini dilemişti ve boynuzu çalmanın ona sağladığı koruma onu sinirlendiriyordu. Ama sonra bir kez daha Makareta'nın cesedini gördü — bir kısmı burada, bir kısmı orada — ve Fhrey'in ona söylediği hiçbir şeye inanamayacağını fark etti. Bildiği kadarıyla, Imaly'ye boynuzu vermek, Küratöre Mawyndulë'nin sahip olduğu aynı korumayı sağlayabilirdi.

Mawyndulë'nin sahip olduğu korumayı sağlayabilirdi. Hatta Orinfar'ın yaptığı gibi onu Sanattan mahrum bırakacak bir tuzak bile olabilirdi.

"Hayır," diye cevapladı. "Fhrey, Belgriclungreianlar kadar sık yalan söyler."

"Onun savunucusu olmazsan," dedi Volhoric, "Mawyndul  hüküm sürecek. Emrinde bir ejderha filosu olacak ve tüm halkını öldürecek." "Beni Şimdi desteklersen," dedi Imaly, "sözümü yerine getireceğim ve halklarımız arasında barış sağlamak için çalışacağım. Planım hep buydu."

"O yalan söylüyor," dedi Mawyndul . "Imaly, benim yapacağımdan daha fazla savaşı durdurmayacak. O sadece duymak istediklerinizi söylüyor. Ona g venemezsiniz."

Mawyndul  g   topladı. Bunu ustaca, yumuşak bir sesle mırıldanarak, Suri'yi hazırlıksız yakalamaya çalışarak yapıyordu. Suri bu sefer ne planladığını bilmiyordu, ama bunun önemi yoktu. Bir kelimeyle, Mawyndul  ellerini kaldırmadan önce onun dokumasını iptal etti. Mawyndul  öfkeyle homurdandı ve ayağını yere vurdu.

"Bak," dedi Volhoric. "Imaly'den Şüphe duyduğunu biliyorum ve bunun iyi bir nedeni var. Ama ya Mawyndul  ya da o. Bir kişi kornayı çaldı. Yarın bu saatten önce başka bir Fhrey bunu yapmazsa, Mawyndul  otomatik olarak fane olacak ve önümüzdeki    bin yıl boyunca hüküm sürecek. Miralyith, Fhrey halkını Fhrey halkını yönetmeye devam edecek ve son Rhune'a kadar hepsi avlanarak yok edilecek. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onunla ne elde edeceğini biliyorsun. Imaly ile en azından barış için bir şansın var."

Imaly bakışlarını yumuşattı ve anne gibi bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. "Suri, sen bir tutsaktın ve ben seni kurtardım. Benimle yaşadın. Sana baktım. Bana bunu borçlu değil misin?"

"Hayır, borçlu değilim." Suri başını salladı.

"Ama seni kurtardım! Tasmayı  ıkardım!"

"Nazik olmak mı? Neden bunu yapmak için bu kadar uzun süre bekledin?"

Lothian kaç tane

gilarabrywns yaptı Lothian? Ve planın işe yarasaydı Makareta'ya ne olurdu?"

Suri, arkadaşının parçalanmış bedenine tekrar baktı, sonra cevap vermeye cesaret edemeyen yaşlı Küratöre bakışlarını dikti.

Dördü, lekeli mermerin karşısında birbirlerine bakarak durdular.

Kimse konuşmayınca Imaly, "Suri," dedi. Bu sefer yalvaran ya da sahte anne ses tonu kullanmadan konuştu. "Haklısın. Sana tüm gerçeği anlatmadım ve bana güvenemezsin, ama bu, seçimlerin hala o ya da ben olduğu gerçeğini değiştirmez. Kimse meydan okumayacak çünkü sadece bir Miralyith kazanmayı umut edebilir ve buradan    gün uzaklıkta hiçbiri yok. Seçim yapmalısın. Kimin fane'i olmak istiyorsun?"

Suri, Arion'un "*Suri, sen fark yaratabilirsin. Geleceği değiştirebilirsin. Karar senin*" dediğini hatırladı. Ve o anda her şey anlam kazandı.

Gelecek onun karar vereceği bir şeydi. Sorun, seçeneklerini beğenmemesiydi.

Uzun bir süre kimse kıpırdamadı ve konuşmadı.

Suri, bakışlarını Mawyndulë'den Imaly'ye çevirdi ve ara sıra kısa dumanlar tüten tapınağın enkazı ve Makareta'nın kalıntılarına bakıyordu. Ayrıca, adını bilmediği Lothian'ın iri cüsseli koruması ve yıkılmış bir sütunun altında neredeyse tamamen gömülmüş olduğu için fark edilmeyen Synne'yi de fark etti.

Imaly'nin planı bu sonuca yol açmıştı. Manipüle ettiği insanlara ne olacağı umurunda değildi. Onun yönetimi daha fazla felakete yol açacak mıydı?

Öte yandan, Mawyndulë Arion'u öldürmüştü ve Suri, Estramnadon'a yaptığı yolculuk sırasında kafeste kaldığı süre boyunca onun nasıl bir insan olduğunu ilk elden öğrenmişti.

Ayakta durup düşünürken, Suri üçüncü bir seçenek olup olmadığını merak etmeye başladı. Bir gün geçene kadar bekleyebilir, Mawyndulë fane *olana kadar bekleyip* onu öldürebilirdi. Bu fikrin sorunu, Ferrol'un Koruması'nın hala geçerli olup olmayacağından emin olmamasıydı. Sormayı düşündü, ama cevaplarına güvенеbileceğinden şüpheliydi. Sorun da buydu: Hiçbirine güvenemiyordu.

Suri bir çözüm bulmaya çalışırken, rahatsız edici bir ses onu rahatsız etti — yakınlarda bir tırmalama sesi.

Suri hepsine baktı. Imaly hareket etmiyordu, Volhoric ve Mawyndulë de öyle.

Ses, Suri'nin hemen önünden geliyordu. Aşağıya baktığında, mermer zeminde küçük çizikler olduğunu fark etti. Suri bir adım daha yaklaştı.

Imaly ona baktı. "Ne yapıyorsun?" Suri başını

salladı. "Hiçbir şey."

Imaly, Suri'nin önünde beliren çizikleri izleyen Mawyndulë'ye döndü. "Sen misin?"

Mawyndulë başını salladı. "Bu

sanat değil," dedi Suri.

"Peki, bunu biri yapıyor olmalı!" Imaly, yere bakarken giderek daha da sinirlenerek haykırdı.

Suri, Minna'ya baktı.

Önce ayak parmağımı kırdım, sonra yağmur yağdı, sonra...

Büyük olaylar çekici ve birikimli bir nitelik taşır. Suri bunu düşündü ve hızla ifadesini değiştirdi. *Belki de bu daha çok bir kesişme noktası, olayların birleştiği bir kavşak gibidir.*

Bu, Arion'un öngördüğü an olabilir — uzaktan görülebilecek kadar önemli bir olay.

Minna burada. Ben buradayım. Mawyndulë de burada ve şimdi kaynağı belli olmayan bir tırmalama sesi var. Hiçbir şey tesadüf değildir. Hiçbir şey.

Suri çömelerek çizikleri inceledi. Bir dizi resim oluşturunlardı. İlki, Suri'nin elinde tuttuğu boynuzun şekliydi. İkincisi bir mızrak gibi görünüyordu. Mızrağın sapı boynuzdan başlıyordu ve ucu son resme doğru yönelmişti. Başlangıçta genişliğinden daha uzun bir dikdörtgen şeklindeydi.

Daha fazla çizik eklendiğinde, Suri bunun bir kapı çizimi olduğunu ve sıradan bir giriş kapısı olmadığını anlayabildi.

Suri mesajı anladı, ancak bunu ona kimin verdiğini veya nede

n "Kimsin?" diye seslendi Suri.

verdi Daha fazla çizik ortaya çıktı ve eski resimlerin yanına yeni bir yerde şekillendiğini

bilmi

yord

u.

Herkes çizgilerin ortaya çıkmasını izledi.

Bu sefer, bir gözün açıkça anlaşılabilir görüntüsü çizildi. Ardından, ucu gözden yukarı doğru uzanan başka bir mızrak çizildi. Çizikler durdu ve birkaç dakika sonra Suri, "Hepsi bu mu? Anlamıyorum" dedi.

O anda Minna havladı.

Kurt, Suri'nin yanına koştu ve yukarı baktı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Bu yüzden buradasın." Kurt tekrar havladı.

"Umarım *biri* neler olduğunu biliyordur," dedi Volhoric. "Söyle hadi, Minna. Bu çizim ne anlama geliyor?"

Cevap olarak kurt tekrar yukarı baktı.

"Bu bir cevap değil," dedi Suri.

Kurt yanına gelip işaretleri kokladı, sonra başını kaldırdı.

Suri şaşkınlıkla izlemeye devam etti. Sonunda Minna başını geriye attı ve uludu. Ses kubbenin altında yüksek bir yankı yaptı. Ses Imaly'yi korkuttu ve o irkildi. Volhoric bir adım geri attı. Mawyndulë ellerini kaldırdı, ama Suri'nin bakışı onu durdurdu.

Minna ulumaya devam etti. Ulumak, ikisinin eğlenmek için yaptığı bir şeydi; ikisi de başlarını geriye atar ve uyum içinde ulurlardı. Burası orman şarkıları söylemek için uygun bir yer ve zaman değildi, ama şu ana kadar hiçbir şey mantıklı gelmemişti ve Suri'nin o odada güvendiği tek kişi Minna'ydı. Suri'nin kız kardeşi şarkı söyleme ihtiyacı duyuyorsa, dünyanın en bilge kurduyla kim tartışabilirdi ki?

Suri başını geriye attı ve...

O anda gördü. Yukarıda, Airenthenon'un tavanı vardı. Kubbenin alt kısmı, gökyüzü gibi boyanmıştı ve iki kişi, birbirine dolanmış ahşap sandalyelerden aşağıya bakıyordu. Biri oldukça sıradan bir Fhrey kadınıydı, ama diğeri...

"Yukarıdaki kim?" diye sordu Suri.

"Büyük büyükannem, Gylindora Fane," diye cevapladı Imaly. "O, halkımızın ilk hükümdarıydı."

"O değil. Diğeri."

"Ah. O Caratacus. O, büyükannemin en yakın danışmanıydı." Suri tekrar yukarı baktı. "Biz ona Malcolm diyoruz."

Suri hala yukarı bakarken boynuzda bir çekiş hissetti. Kimse hareket etmemişti ve ilk başta Minna olduğunu sandı, ama kurt kapıya doğru gitmişti. Suri'nin başının üstünden ve kolunun altından geçirdiği kayışla tutulan boynuz elinden alınmıyordu, ama kesinlikle hareket ediyordu. Suri, Sanatın kullanıldığını hissetmedi. Minna beklediği yerden bir kez daha havladı. Sonra Suri kornada daha fazla hareket hissetti, hafif bir çekme, Minna'nın gitmek istediği yönde nazik bir çekme.

Yıp! Minna kapıyı tırmaladı.

Suri çiziklere baktı. "Ne yapacağımı biliyorum galiba," dedi. diğerleri. Sonra, parmağını hafifçe hareket ettirerek kapıyı açtı. Prense bir bakış attı, ama bu sefer Mawyndulë onu durdurmaya çalışmadı.

Minna dışarı koştu.

"Boynuzu alırsan," dedi Imaly. "Mawyndulë ölecek."

Kime kulak vereceğine karar vermek söz konusu olduğunda, Imaly mi yoksa yeni dirilen Minna mı, karar vermek kolaydı. Suri bunların nasıl mümkün olduğunu hiç anlamıyordu. Ölmüş kız kardeşinin neden geri döndüğünü ve neden Estramnadon'da ortaya çıktığını bilmiyordu, ama balıkların nasıl nefes aldığını veya kuşların nasıl uçtuğunu da bilmiyordu. Gizemler onu rahatsız etmiyordu. Malcolm'un yüzünü görmek yeterli bir cevaptı ve başka bir şey söylemeden Minna'nın peşinden koştu.

Kimse onları durdurmaya çalışmadı. Girişte ve merdivenlerde toplanan Fhrey kalabalığı, ikilinin geçmesi için yer açmak için itişip kakışıyordu. Minna önden giderek, meydana doğru koşar adımlarla ilerledi ve sonra doğruca Bahçe'ye yöneldi. Suri yetişmek için koşarken, Minna'nın hemen arkasında beliren, hafif bir ışıık parlaması, zayıf bir ışıltı fark etti.

Suri bağırışlar duydu. Ses arkasında değildi.

Airenthenon'dan gelmiyordu. Böyle bir kargaşa beklenirdi.

Suri, Imaly ve Volhoric'i terk ettiğinde Mawyndulë'nin intikamını alacağını düşündü. Onları acı içinde çığlık attıracak bir şey yapacaktı, ama böyle bir kargaşa çıkmadı. Bunun yerine, bağırışlar önünden geliyordu.

Bahçeye yaklaşırken, Suri başka bir kalabalık daha gördü. Bu kalabalık sadece bir düzine kadar Fhrey'den oluşuyordu, ama bağırışları daha fazlasını çekiyordu.

"Kapı!" diye bağırdı biri. "Kapı açıldı!"

Toplananlar şaşkınlıkla bakıyorlardı, ama kimse yaklaştırmaya cesaret edemiyordu. Suri karda kurt izleri fark etti. Onları takip etti ve aynı izlerin ters yönde de olduğunu gördü. "Demek buradan geldin, Minna? buraya böyle mi geldin?"

Suri ve Minna yaklaşıncı, kışlık pelerinleri çırpınan Fhrey kalabalığı geri çekildi. Kurt onlara bakmadan yanlarından geçti ve Suri de onu takip etti. Bir kez daha, bir ışık parlaması fark etti, ama bu seferki daha çok bir parıltı gibiydi.

Bahçe Kapısı'na yaklaşan Suri, kapının yaklaşık iki fit açık olduğunu ve kapının yanında küçük bir kar yığını olduğunu fark etti. Daha büyük bir dizi iz içeriye doğru uzanıyordu, ama Minna duraksamadan içeri girdi. Minna için iyi olan Suri için de iyiydi, bu yüzden onu takip etti. İçeri girdiklerinde, parıldayan ışık daha belirgin bir şekil aldı ve Suri, gördüğü şeyin hayalet gibi bir kadın figürü olduğunu fark etti.

Kapının arkasında oldukça büyük bir oda vardı. Odanın ortasında görkemli ama ölmüş bir ağaç duruyordu. Karanlık iç mekanda, parıltı daha kolay görülebiliyordu: Rhen desenli bir breckon mor giymiş genç bir kadın, Suri'yi hevesli gözlerle izliyordu.

"Brin?" dedi Suri.

"Beni görebiliyor musun?" Brin'in sesi garipti, sanki uzun, içi boş bir kütüğün diğer ucundan konuşuyormuş gibi bozuktı. "Sen de beni duyabiliyor musun?"

Suri başını salladı. "Ama... ne... nasıl..." Suri soruyu nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Soracak çok şey vardı ama kelimeler yetersizdi.

"Ben öldüm," diye cevapladı Brin ve hemen ekledi, "en azından şu anda. Umarım bu sadece geçicidir. Sana hayalet gibi görünmüş olmalıyım, kendim göremiyorum ama sanırım sana parlak ve şeffaf görünüyorum. Öyle mi?"

Suri tekrar başını salladı.

"Şu anda beni görebiliyorsun çünkü dünyalar arasındaki bariyerin zayıf olduğu Phyre'nin girişine yakınız. Biraz karışıyorlar. Normalde göremezsin, en azından Minna ve ben seni o merdivenlerde ilk bulduğumuzda göremiyordun. Anahtarla resim çizmek zorunda kaldığıma inanamıyorum. Umarım ona zarar vermemişimdir

. Gerçekten okumayı öğrenmeliydin, biliyorsun." Brin kaşlarını çatı ve hayal kırıklığıyla ellerini salladı. "Boş ver bunları. Önemli değil. Sonra açıklarım. Asıl önemli olan, seni kurtarmaya geldiğimiz. Ama..." Yine hayal kırıklığı yüzüne yansıdı. "Kurtarılmaya ihtiyacın yoktu ve... ve sonuçta kurtarılmaman gerekiyordu ve... ve sonuçta kurtarılmaman amaç değildi. Malcolm beni o kornayı almam için gönderdi."

Suri, birinin nasıl geçici olarak ölü olabileceğini hiç anlamıyordu. Tek bildiği, bunun gerçekten Brin olduğuydu. Ve bu da ona üzülmeye gerek kalmadığını merak ettiriyordu.

"Bunun mantıklı gelmediğini biliyorum. Her şeyin çılgınca geldiğini biliyorum, ama bu gerçek. O kornayı Dragon Camp'e geri götürmem gerekiyor ki Nyphron onu çalabilsin. Meydan okumayı o yapacak."

"Bu işe yaramaz." Suri kaşlarını çatı. "Yarın üflenmesi gerekiyor."

"Biliyorum." Brin başını salladı. "Duydum. Ama zamanında yetişebileceğime eminim. Phyre'da mesafeler Elan'dakinden daha kısa ve bu havuzdan oraya ulaşabilirim. Öbür dünyada çok hızlıyım. Beni görmelisin. Doğudan batıya seyahat ettiğim için biraz fazla zamanım olabilir. Ne kadar fazla olduğunu bilmiyorum, ama yardımcı olabilir. Roan muhtemelen daha iyi bilir, ama o Abyss'te kayboldu." Brin başını geriye attı ve hayal kırıklığıyla yumruklarını sıktı. "Oh, Büyük Anne, bunu mahvettiğimi biliyorum, söylediklerimin hiçbirinin mantıklı değil, ama açıklayacak çok şey var ve o kadar az zamanım var ki, yapamıyorum..."

Suri boynuzu uzattı. "Al. Al şunu."

"Emin misin?"

Bu iki kelimeyi duyunca Suri'nin gözleri doldu. Bazen Sanat, desenlerini örme şekliyle sihirli bir etki yaratırdı. Bazıları güçlü, bazıları karmaşıktı, ama bazıları da sadece çok güzeldi. Suri başını salladı. "Eminim."

Brin kornayı aldığı anda, Minna havladı.

Yalnız değillerdi. Ağacın yanında, kemikli köklerinin arasında bir kişi duruyordu.

"Yine mi sen?" dedi Suri, Arion'un evini ziyaret ederken Bahçe'de tanıştığı adamı tanıyarak.

"Çok uzun zamandır bekliyorum," diye cevapladı adam ve Suri, sesinde hüznü olduğunu fark etti ve Minna'nın ikisinin arasına girdiğini gördü.

Adam yüzünü sildi; ağlamıştı. "İyi misin?"

"Hayır," dedi ve ölü ağacın gövdesini eliyle okşadı. "Onu öldürdü. Belki bu hapisaneyi o yaratmadı, ama şüphesiz ki onun ölümü onun vicdanına yük." Adam yıkılmış, kederli görünüyordu. "Hepimiz onu seviyorduk. Onun

bunu yapabileceğini düşünmemiştim... Ona ölümsüzlük verdi. Onu kurtardı." Brin'in hayaleti doğru bir adım attı. "Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum. Senin kim olduğunu da bilmiyorum."

"Kardeşimi arıyorum," dedi tiksintiyle. "Ben Trilos. Elan ve Eton'un ikinci oğlu. İlk ölen. İlk öldürülen. Turin'in ilk kurbanı. Ve onun suçlarının cezasını çekmesini sağlayacağım."

"Kardeşin değişti," dedi Brin. *"Hatalarını telafi etmeye çalışıyor. Dünyayı düzeltmek için çalışıyor."*

"Turin işleri böyle *düzeltilir!*" diye bağırdı ve ağacı işaret etti. Brin bir adım geri çekildi.

"Ama Elan bana öyle söyledi."

"O onun annesi! Onu yok ettikten sonra, o da *beni* sevmeye devam edecek. Hayal kırıklığına uğradığını söyleyecek, ama yine de beni sevecek. Benim de değişebileceğime dair umudu olacak. Ama Turin *değişmeyecek*. Değişemez. O kötüdür ve yok edilmelidir. Golrok bunun için var. İlk Savaşın Son Savaşı'nda Turin ölecek ve ben bunu gerçekleştireceğim."

"Ama o ölümsüz. Ölemez."

"O zaman bana nerede olduğunu söylememek için bir neden yok." Trilos bir adım daha öne çıktı.

"Aslında bilmiyorum. Onu görmeyeli yıllar oldu."

Trilos bir an Brin'in hayaletine baktı. "Peki. Bana söylersen de fark etmez. O geleceği görebilir ve ortadan kaybolması gerektiğini bilecektir. Ama sana verdiği anahtarı alacağım." Trilos elini uzattı.

O bunu yaptığı anda, Brin bir adım geri çekildi.

"O senin değil, onun da olmamalı. Bana ver."

Suri ne hakkında konuştuklarını anlamıyordu, ama Trilos'un ses tonu hoşuna gitmemişti. Daha da önemlisi, Minna'nın da hoşuna gitmemişti. Kurt omuzlarını kaldırdı, tüyleri diken diken oldu, dişlerini göstererek derin bir hırıltı çıkardı ve yavaşça ilerlemeye başladı.

Bu, Trilos'un dikkatini çekti. Şaşkınlıkla döndü. "Sen mi, Gilarabrywn? Beni durdurmak mı istiyorsun? Adının yıkımın sembolü haline geldiğinin farkında mısın? Yıkıcı canavarlarla eşanlı hale geldiğinin farkında mısın? İronik, değil mi? Herkesten daha fazla..."

Turin'i savunabilirsin?"

Minna'nın hırıltısı daha da yükseldi.

Trilos dişlerini sıktı ve elindeki sopayı kaldırdı, ikisi karşı karşıya geldi.

Trilos ve Brin'in ne hakkında konuştuklarından emin olmayan Suri, bir şeyden emindi: Trilos Minna ile savaşırsa, o da onunla yüzleşecekti. Suri, onun

Mawyndulë kadar kolay boyun eğdirilemezdi. O normal değildi. Onunla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, ama içinde bir güç vardı. Bir tohum gibi gizli ve bastırılmıştı, ama yeteneği şüphe götürmezdi. Suri uzandı, kendi kaynağını aradı, ama o yerde hiçbir şey bulamadı. Ağaç ölmüştü, çimler yok olmuştu. Hâlâ açık olan kapıdan küçük bir güç akıntısı sızıyordu. Rüzgâr sakindi, ama insanlar hâlâ dışarıda toplanıyordu. Kaynakları zayıftı ve onunla savaşmak için daha fazla güce ihtiyacı vardı.

O zaman fark etti ki, *başka bir kaynak daha vardı. Her zaman vardı.*

Gücün içinde yükseldiğini hissetti ve eski kömürlerin üzerine üfledi, onların parlamaya başladığını, içindeki ısının yükseldiğini izledi.

Peki, kelebek kozaya kapandıktan sonra ortaya çıkan şey nedir? Suri gülümsedi. Bariz olanı keşfetmek için canlı canlı gömülmek yeterliydi.

"Brin, git," diye emretti Suri. "Hemen git!"

Boynuzunu göğsüne sıkıca bastıran arkadaşının hayalet gibi figürü tereddüt etmedi. Çamurlu havuza doğru geri çekildi.

Suri sırtını düzeltti, ellerini kaldırdı, avuçlarını açtı. Ne yapacağına emin değildi. Bunun bir Sanatçılar savaşı olmayacağını hissediyordu. Trilos bir Miralyith değildi. O hem daha fazlası hem de daha azıydı. İlk eğilimi bir kalkan, belki bir kubbe örmekti, ama neyi

Neye karşı korunması gerektiğini bilmiyordu. Her şeye hazırlıklı olmalıydı.

Bu çatışmanın gerçekten tuhaf yanı, onun bu ağaç mezarının içinde olmasıydı — solmuş odun ve çürümüş toprak kokan karanlık bir yer — ve onun anlayamayacağı bir tehditle karşı karşıya olmasıydı. Suri'nin durumu anlaması, birkaç yorum ve yetersiz

Sanatın ona verdiği ipuçları. Bunların hepsi, ay ışığında görüldüğü gibi, toprağın içindeki birkaç kömürleşmiş tavuk kemiğinden ibaretti. Ancak Suri, işaretleri okumakta, kalıpları bulmakta ve sadece çatlaklar ve lekelerden geleceği tahmin etmekte iyiydi.

o anda, alametler iyi değildi.

Kendine dürüst olursak, kesinlikle korkunçtu. Yine de korkmuyordu, hatta endişelenmiyordu bile. Aksine, mutluydu. Yıllardır bir parçası ölmüştü, ama şimdi geri dönmüştü ve

Arion, Persephone, Imaly, Malcolm ve dünyanın geri kalanına karşı sorumluluklarından kurtulmuştu. Suri, en iyi arkadaşının yanında büyük bir maceraya atılan bir kız gibi hissediyordu. Önündeki zorluk hayal edilemeyecek bir tehlike barındırsa da, Suri umursamıyordu.

Hayatın olması gerektiği gibi.

Savaşa hazırlandı.

Her yerden ve hiçbir yerden bir ses geldi. "Burada değil, Trilos."

Suri, Elan'ın sesini dinleyerek, onun verdiği zayıf gizli mesajları duymak için bir ömür harcamıştı, ama daha önce Hiçbir Şeyin Annesi hiç bu kadar net, bu kadar yüksek sesli olmamıştı. Ebeveynin sesi, anne öfkesi ile gürledi.

"Hiç saygın yok mu? Burayı kirletmeyeceksin. Denersen, benimle de savaşacaksın."

Trilos dişlerini sıktı. Bakışlarını Minna ile geri çekilen Brin arasında gidip geldi. Sonra dönüp ağaca baktı. "Yeterince zarar vermedi mi anne? Onun gerçek yüzünü ne zaman göreceksin?"

Boyunu uzatarak Brin'e doğru bağırdı, "O anahtarı istiyorum!"

Brin durmadı. Bulanık havuza girerken, parıltısı kayboldu. Minna, hırslayarak ilerledi.

"Burada seninle savaşmayacağım," dedi Trilos Minna'ya. "Bu yerde avantajlı olan sensin. Ama bunu zaten biliyordun, değil mi Bilge? Yine de bilgelik bu konuda seni yanıltıyor: Turin kötüdür ve sen yanlış tarafta yer alıyorsun. Bir dahaki sefere karşılaştığımızda beni durdurmaya çalışmamalısın."

Minna etkilenmemiş gibi görünüyordu ve hırlamayı kesti. Saçları düzeldi ve kuyruğunu sallayarak Trilos'a sırtını döndü ve kapıya doğru koştu.

Suri onu takip etti.

"Ciddiyim, Gilarabrywn!" diye bağırdı Trilos. "Karışma."

Suri ve kurdu kar ve buzla kaplı dünyaya geri döndüler. Bahçe, Suri'yi tekrar görünce hep birlikte hayretle nefeslerini tutan Fhrey'lerle doluydu. Bir kuş sürüsü gibi geri çekildiler. Suri kimseyi tanımadı, ki bu ama Mawyndulë ve Imaly orada değildi.

Treya'yı görmeyi ve onun nezaketine teşekkür etmeyi çok isterdi. Estramnadon'da Suri'ye şefkatle davranan tek kişi oydu. Brin ortaya çıkmasaydı, Suri Treya'nın rakibi olmayı teklif edebilirdi, ancak mütevazı Fhrey'in fane olmakla ilgilenmediğini düşünüyordu.

Kalabalığın içinden geçerken, en cesur olanlardan birkaçı "Orada ne var? Ne gördün?" diye sordu.

Cevap verme zahmetine girmedi. Kalabalığın baskısından rahatsızdı ve uzaklaşmaya başladı. O anda tanıdık bir ses duydu.

"Suri?" diye seslendi Nyree.

Arion'un annesi beyaz bir kış peleriniyle kapıya doğru yürüyordu. Yüzünde şaşkınlık, korku ve hayret vardı, sanki Suri

uzun kulaklar ve bir burun çıkmıştı. Hayır, muhtemelen bununla bir sorunu olmazdı. Onu Kapıdan çıkarken görmek ise bambaşka bir şeydi.

"Gördüm... sen az önce... ama..." Nyree, gözleri Suri ile Kapı arasında gidip gelirken, kekeleydi. Rahibe Minna'yı gördü ve bu onu daha da şaşırttı. Sonra Suri'ye gözlerini kısarak baktı. "Sen *kimsin*?"

Suri bir an düşündü ve dudaklarına bir gülümseme kondu. "Ben, kızının her zaman olmamı istediği kişiyim. Bizim halklarımız arasındaki barışın umuduyum; ben kelebeğim; ben yeni Cenzlyor'um." Sonra kurda döndü. "Hadi eve gidelim, Minna."

Havuzla girmek ikinci seferde hiç zor olmadı — *üçüncü seferde*, diye düzeltti Brin. Bu onun üçüncü boğulmasıydı, ancak teknik olarak sadece ilki gerçektir. Boğulmak, ölümü ima ediyordu. Zaten öldüğü için, bu sadece dünyalar arası bir geçişten ibaretti, bu yüzden daha kolaydı — bu ve kalmaktan gitmekten daha çok korktuğu gerçeği. Suri ve Minna'nın iyi olacağını umuyordu ve Trilos'un istediği anahtara sahip olduğu için iyi olacaklarını tahmin ediyordu. O gittikten sonra, Trilos'un onlara ilgi duymayacağını umuyordu. Bir an için onun peşinden gelebileceğini düşündü, ama Phyre'den kaçmak için ne kadar çaba harcadığını bildiği için, gelmeyeceğini varsaydı. Buna rağmen, Alysın'e döndükten sonra, havuzdan çıkıp o muhteşem cennete girdikten sonra, geriye baktı. O yüzeyi izlemek için değerli saniyelerini harcadı, ama yüzey hareketsiz kaldı.

Brin, umduğu kadar hızlı koşup koşamayacağını merak etti. Abyss'ten çıktığından beri yeni keşfettiği yüzdürme yeteneğini gerçekten test etmemişti ve ayrılıp geri dönmenin yeteneklerini engelleyip engellemediğinden emin değildi. Alysın'i geçmek, onun hızını test edeceği ilk sınav olacaktı. Boynuz ve anahtarı sıkıca kavradı, çömeldi, Nifrel'in kapısına odaklandı ve koşmaya başladı. Küçük taş evi ve meyve ağaçlarını neredeyse hiç görmedi. Yanından geçtiği birkaç kişi, sanki zamanda donmuş gibi hareket etmiyordu. Bir an sonra aynalı kapının önündeydi.

Düşündüğümde daha hızlı! Brin, kraliçeye, Drome'a ve kırık köprüye olan önceki korkularını hatırladı ve gülümsedi. *Bu kadar hızlı koşabiliyorsam, zıplayabileceğimi bir düşün!*

"Brin!" Raithe ona seslendi. "Bekle."

O ve Aria kapının yanındaydılar. İkisi de ona doğru koştu, sanki ne olduğunu biliyorlarmış gibi gülümsüyorlardı, ya da belki de onu gördükleri için mutluydular.

"Başardım!" diye bağırdı Brin. "Boynuzu aldım. Şimdi onu Nyphron'a geri götürmem gerekiyor."

İkisi de ona gülümsedi.

"Hiç şüphemiz olmadı," dedi Aria, ellerini önünde birleştirerek. Tereddüt etti, sonra nefes aldı. "Bana bir şey söyleyebilir misin? Gifford... oğlum mutlu muydu? İyi bir hayat mı yaşadı?"

Brin nasıl cevap vereceğini bilemedi. Orada, Aria'ya yalan söyleyemezdi. Cevabı elinden geldiğince en iyi şekilde ifade etmeye çalıştı. "Son zamanlarda mutluydu. Son birkaç yıldır... evet... mutluydu sanırım."

"Hâlâ onu hafife almaman gerektiğini söylüyorum," dedi Raithe ikisine de. "O adam tanıdığım herkesten daha fazla yedekte güce sahip. Abyss'e düşmüş olabilir, ama..."

"Ama düşmekte çok iyidir," diye Brin onun yerine cümleyi tamamladı, aklına yeni bir düşünce gelmişti. "Ve Roan her şeyi çözebilir." Brin, yeraltı dünyasına geri döndüğünde geri gelen zırhının altından anahtarı çıkardı ve onlara gösterdi.

"Buradan çıkmak için buna ihtiyacım var, ama yanımda götürmem gerekmiyor."

"Brin..." Raithe başladı.

"Hayır, dinle. Elan'a dönüş yolu, Tressa'nın Nifrel'e kapıyı açtığı gibi açılabilir ve açık tutulabilir

. Eğer bu doğruysa, diğerleri dışarı çıkarsa kullanabilmeleri için anahtarı Rel'de bırakabilirim." Brin kaşlarını çattı. "Ama bunun için... Bekle! Anahtar olmadan Nifrel'den Rel'e geçebiliyorlar, değil mi? Gifford'un elinin portaldan geçtiğini gördüm. Neredeyse geri çekiliyordu. Yani Rel'e geri dönmeleri mümkün, değil mi?"

"Evet." Aria başını salladı. "Sana söylediğimiz gibi, buradaki sınırlamalar insanların kendilerine koydukları sınırlamalardır ve Nifrel'e girenler Rel'e de girebileceklerini umarlar."

"O anahtarı burada bırakamazsınız," dedi Raithe. "Çok riskli."

"Onu çıkarmak benim için de tehlikeli. Trilos onda olduğunu biliyor. Malcolm'a ulaşmadan önce

Malcolm'a ulaşmadan beni bulursa, durum daha da kötüleşir. Şimdilik burada kalmak daha güvenli."

"Ama Malcolm onu geri isteyecek. Sen bunu yapamazsın..."

"Burada kalmayacak. Diğerleri yakında talep etmezlerse, anahtarın Muriel'e teslim edilmesi için talimat bırakacağım. O güvende. O ölümsüz. Anahtarı kullanamaz ve Malcolm'un kızı. Diğerleri kaçarsa, Gifford kesinlikle buraya gelecektir. Seni arayacak ve sen ona söyleyebilirsin. Ama Gifford'a acele etmesini söyle, çünkü haklısın: Phyre'da uzun süre güvenli kalmayacak."

"Nereye bırakacaksın?" diye sordu Aria.

"Henüz bilmiyorum, ama güvenli bir yer bulacağım, herkesin bulabileceği bir yer."

İkisine de sarıldı, sonra altın zırhlı bir kahramanın yüzünün yansıdığı aynaya döndü. "Artık gitmeliyim."

"İyi şanslar, Elan ve Eton'un kutsamaları seninle olsun," dedi Aria.

"Persephone'ye benim için bir öpücük ver," dedi Raithe. "Ona, neden onun bu kararı vermesini anladığımı ve kızgın olmadığımı söyle. Hâlâ birlikte olabileceğimizi ve bunun için mükemmel bir yer seçtiğimi söyle. Eğer hâlâ beni istiyorsa, onu bekleyeceğimi söyle."

Brin başını salladı, sonra kendini hazırladı ve Nifrel'e girdi. Bunu yaparken, Tesh'in sözlerini bir kez daha hatırladı. *"Bana tek bir şey söz ver, tek bir berbat şey. Eğer işler kötü giderse, kaçacağını, olabildiğince hızlı koşup kendini kurtaracağını... Bana bunu söz verir misin? Lütfen Brin, bana bunu söz ver."*

Brin sözünü tutacaktı, hem de çok daha fazlasını.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM TAŞ DÜŞÜRME

İlerlemek sizi istediğiniz yere götürmezse, geri dönmek en azından ilerlemenizi sağlar. — BRIN
KITABI

Gifford, yastık yerine yastık gibi kullandığı pelerinini kullanarak, duvar ile dış şeklindeki kaya arasındaki girintide yan yatıyordu. Bu durum zihnini karıştırıyordu çünkü pelerini olmadığını biliyordu, ama kafası da yoktu. O ve Tesh'in arasında, Tressa başı aşağıda, dizleri yukarıda, kolları yeni doğmuş bir bebek gibi sıkıca çekilmiş halde kıvrılmıştı. Gözleri kapalıydı ve sanki bir kabus görüyormuş gibi titriyor ve sarsılıyordu. Hepsi arasında, Tressa ölümden en çok acı çekeniydi. Hayatta hiç o kadar iyi bir hayatı olmamıştı, ama Abyss'te o sakattı. Ona uzandı, acılarını dindirebilmeyi diledi. O zaman, çaresizliğin en az iki şekli olduğunu fark etti: kendileri için bir şey yapamayanlar ve omzuna bir el koymaktan başka bir şey yapamayanlar.

Belki de Tressa, Hopeless House'un verandasında oturduğumuzda benim için böyle hissetmişti.

Abyss'te mahsur kalmak, onun eski evine çok benziyordu. O, Roan, Tressa ve Tesh, kendi eksikliklerinin tuzağına düşmüş, kaybolmuş bir grup uyumsuz insandı.

Ama ben Hopeless House'dan kaçtım. Bunu nasıl başardım?

Geriye dönüp düşünmeye çalıştı, ama Nifrel'in dibinde her şey zordu ve gittikçe daha da zorlaşıyordu.

Gifford, Fhrey kampından geçerek gerçekleştirdiği mucizevi gece yarısı yolculuğunun ardından kahraman olarak övülmüştü, ama onu kurtaran bu değildi. Muhtemelen sonunda yine tanıdık sakat rolüne geri dönecekti. İnsanlar yanından geçerken ona hala gülümsüyor olabilirdi, ama gözlerinde o eski rahatsız edici hüznün olacaktı. Sonunda onun yaptığını unutacaklardı, o da unutacaktı. Ama bu olduğunda, Roan hala yanında olacaktı ve onun tek ihtiyacı buydu.

Kendi başına ayağa kalkamadığı, yatağını ıslattığı veya ihtiyacı olan şeyi ifade etmek için *rrr* sesini içermeyen bir kelime bulamadığı sabahlar, o onun yanındaydı. Ve kendinden şüphe duyduğu, kahramanca davranışının hatırası bulanıklaştığı gecelerde, tek ihtiyacı olan ona dokunmaktı. Artık geri çekilmemesi, onun kurtuluşunun kanıtı ve kahramanca yolculuğunun ödülüydü. Roan onu kurtarmıştı; bundan hiç şüphesi yoktu.

Neden ben de onun için aynısını yapamıyorum?

Hepsi sıcaklık arayan yavru köpekler gibi üst üste yığılmışlardı. Gifford, sırtına sokulmuş olan Roan'a uzandı. Omzunu hissetmeyi bekliyordu ama hiçbir şey bulamadı. Gifford oturdu ve mağaranın başka bir yerinde onu görmeyi umarak etrafına baktı, ama mağara loş ve ıssızdı ve Roan hiçbir yerde görünmüyordu.

Kızın bulunduğu yere şaşkınlıkla baktı.

Nasıl gitmiş olabilirdi?

Gifford ayağa kalktı ve sırtına binen, onu aşağı çeken o garip ağırlığı hissetti. O yükü, o anlamsızlık ve umutsuzluk hissini Şimdi, sakat olarak hayatı her zaman katlandığı gibi bu yükü de omuzlarına aldı. Umutsuzluk ve ayakta durup yürümekteki zorluk, eski ayakkabılar kadar tanıdıktı.

"Geri döneceğim. Sadece Roan'ı arayacağım," dedi Tesh ve Tressa'ya, onun ışığını kaybetmekten hoşnut olmayacaklarını düşünerek, o ışık ne kadar sönük olursa olsun. Yine de, tam karanlıkta kalmak daha kötü olurdu, ama ikisi de cevap verme zahmetine girmede. Ayrılmadan önce umut verici sözler söylemek isterdi, ama söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Roan'ın neden ayrıldığını ve nereye gittiğini anlayamayan Gifford, mağarayı hızlıca keşfetti, kenarlarını dolaştı ve arka duvara yaslanmış, yere dağılmış tabletlerin üzerinden geçti.

Neredesin?

Mantiken, endişelenmemesi gerekirdi. Onlar, uçsuz bucaksız bir hiçlik çölü olan Abyss'teydiler. Orada hiçbir şey...

Iver. Bu isim zihninde parladı.

Endişe, korkuya dönüştü ve sonra öfkeye sıçradı. Gifford mağaradan çıkarken ışığı daha da parlaklaştı. Siyah genişliği geçti, ayakları donmuş zemini çtırdatarak, sarp kayalıklar arasında Iver'in sığınağının girişini aradı. Hangi oyuğun oymacının evi olduğunu hatırlamakta zorlandı.

Ne zamandır yoktu? Iver içeri girip onu kaçırmış mıydı? Nasıl fark etmemiştim? O kadar derin mi uyuyordum? Roan da öyle miydi? Ve neden uyuyorduk ki?

Iver'in mağarasının tam girişini hatırlayamamanın hayal kırıklığıyla Gifford'un öfkesi arttı. Yumruklarını sıktı ve Roan'ın Alon Rhist'te onun için yaptığı kılıcın belinde asılı olduğunu fark etti. Düşerken zırhı parçalanmıştı, ama kılıç hâlâ oradaydı.

Her zaman orada mıydı?

Öyle olduğunu sanmıyordu, ama şimdi ona sahip olduğu için memnundu. Sesler.

Gifford keskin bir dönüş yaptı ve kayalığın karanlık bir noktasına yöneldi.

"İlk seferinde çılgılık attı," dedi Iver, sesi karanlıktan geliyordu. "Büyük anne, Reanna nasıl da uluyordu. Ondan sonra ağzına bez parçaları tıkadım. Komşuların duymasını istemedim."

Gifford ileri koştu ve onlara ulaştığında kafasını tünelin tepesine çarpmak üzereydi. Roan, küçük odasının ortasındaki düz bir kayanın üzerine çömelmiş olan Iver'in ayaklarının dibine oturdu. Iver'in hiç ışığı yoktu, ama Roan hala biraz parlıyordu ve ışığı Iver'in sarkık yüzünü ve boş gözlerini aydınlatıyordu... erimiş bir canavarın yüzünü aydınlattı.

Roan'ın yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu.

Gifford ilerledi.

Roan döndü ve ellerini kaldırdı. "Gifford, hayır!"

Iver geriye doğru sürünerek, artık dairesel olmayan, uzun, uzatılmış oval şekilli, siyah, boş göz çukurları olan gözleriyle onu izledi.

"Bir daha seni asla kaçırmayacağımdan emin olacağım." Gifford yaklaştı.

Roan onu yakaladı, küçük parmaklarıyla bacağını sımsıkı tuttu. "O almadı. Ben buraya kendim geldim. Ben ona geldim."

Gifford durdu. "Ne? Neden?"

Roan ona bakarken burnunu çekti. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı, saçlarının uçları ıslak ve çiğnenmişti. Duygularıyla titriyordu ve parmakları, sanki o yüzen bir enkaz parçasıymış ve kendisi boğuluyormuş gibi bacağını sıktı.

"Brin için." Roan daha da şiddetli titredi.

Gifford şaşkına dönmüştü. Iver'in korkmuş, sarkmış bedenine baktı, sonra tekrar Roan'a.

O... o... oh, Elan, o çıldırıyor. Roan, Abyss yüzünden aklını kaybediyor.

Gifford'un ışığı söndü. "Brin? Anlamıyorum."

"Söz verdik. Ben söz verdim. Brin'e bir çıkış yolu bulmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğimi söyledim. Düşündüm, düşündüm ve bulabildiğim tek cevap

cevabın Iver'da olduğunu bulabildim. O, hayatım boyunca benim sorunum oldu. Bunun suçluluk duygusu olduğunu düşündüm, onu öldürdüğüm için çektiğim suçluluk duygusu."

"Ne? *Ondan* af dilemeye mi geldin?" Gifford, bir zamanlar en kötü türden bir adam olan, yerde yuvarlanan et yığınının öfkeyle baktı.

"Öyle değildi, ama beni burada tutan kişi *o*."

Gifford sahte bir kahkaha attı. "Oh, bunu halledebilirim. Seni ondan *çok çabuk* kurtarabilirim."

hızlı bir şekilde kurtarabilirim." Kılıcını çekti.

Iver korkarak, sarkık kollarını savunma amaçlı kaldırdı.

"Hayır! Yapma!" Roan o kadar yüksek sesle çığlık attı ki ikisini de korkuttu.

"Hala anlamıyorsun."

Gifford gayet iyi anlıyordu. Roan aklını kaçıırıyordu ve Iver bu süreci hızlandırıyor. Roan'ı ilk başta yıkan oydu ve şimdi aynı şeyi tekrar yapıyordu.

Dahl Rhen'de yaşadıkları zaman Roan'ı kurtaramadığı için kendini hep nefret etmişti. Sakat olması ya da efendinin kölesine yaptığı muameleye karışmasının yasak olması önemli değildi. Iver'in yuvarlak evinde neler olup bittiğini kimse bilmiyordu, ama Gifford bunu anlamalı ve bir şeyler yapmalıydı. Şimdi Abyss, geçmişteki başarısızlıklarını telafi etme fırsatı sunuyordu. geçmişteki başarısızlıklarını telafi etme fırsatı sunuyordu.

"O artık sana bir daha zarar veremeyecek."

"Sorun o değil," dedi Roan, gözlerinden daha fazla yaşlar akarken. "Onun yaptığı bir şey değil. Sorun benim, benim yaptıklarım."

Onu yine ele geçirdi!

Gifford, Iver'in Roan ve annesi üzerindeki etkisini hiç anlamamıştı. O yuvarlak binada Moya olsaydı, Iver'in kafasını şapka olarak takardı. Ama Roan ve Reanna çekingendi. İradeleri, kendilerine olan güvenleri, yıllarca süren aşağılanma yüzünden aşınmıştı. Şimdi Iver aynı şeyi tekrar yapıyordu. Suçluluk ve korkuyu kullanarak...

"Anlamıyor musun, Gifford? Burada suçlu olan benim."

"Hayır, Roan, sen değilsin! O sadece senin böyle düşünmeni istiyor. Bu şekilde seni kontrol ediyor ve manipüle ediyor. Senin özgüvenini alıyor. Iver, onun dayaklarını ve tacizlerini senin hatanmış gibi düşünene kadar seni küçümsüyor ve aşağılayıp küçük düşürüyor, ama bunlar senin hatan değil. Kötü olan o, sen değilsin. Sen kurbandsın."

Roan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını salladı. "Evet! Evet! Aynen öyle!"

Büyük Anne'ye şükürler olsun. Hala ona ulaşabiliyorum.

"İşte bu. Sorun bu. Teşekkürler, Gifford. Haklısın. Ben mağdurum. Hep öyle oldum."

Gifford, bunun böyle bir aydınlanma olarak ortaya çıkmasına şaşırı.

Sanırım dahiler bile kör noktaları vardır.

"Artık kurban olmayı bırakmalıyım," dedi Roan ciddiyetle. "Bunu yapmanın tek bir yolu var. Bana kılıcını ver."

Gifford anladı ve kılıcı ona uzattı. "O bunu hak ediyor, Roan. Bunu unutma."

Roan ayağa kalktı ve kılıcı iki eliyle kaldırarak, yağmur fırtınasında bir sincap gibi korkarak titreyen Iver'e döndü. "Bana ve anneme yıllarca süren işkence sırasında yaptıkların," dedi Roan titrek bir sesle, "kimsenin katlanmaması gereken şeyler." Gifford'a baktı. "Dünyadaki en harika, sevgi dolu, şefkatli adamla evli olsam da, hala...

Senin gölgenden kurtulamıyorum, acımdan kaçamıyorum, bu yüzden kabuslar görüyorum. Seni çok uzun zamandır nefret ettim ve bunu yaparken seni de benimle birlikte sürüklediğimi hiç fark etmedim. Tüm nefretim korku, pişmanlık ve utançla bağlantılıydı. Hepsi, asla çözemeyeceğim kırılmaz bir düğüm oluşturdu. Bu, taşıdığım yük. Her zaman omuzlarımda taşıdığım yük.

Iver'e ulaştı, Iver ona artık o kadar da korkunç görünmeyen uzun, koyu renkli gözleriyle bakıyordu. Gözleri dehşetle doluydu.

"Roan, biliyorum, sana kötü davrandım. Ben..."

"Oh, bu çok acı verici," diye fısıldadı.

Gifford, onun yüksek sesle konuştuğunun farkında olup olmadığını merak etti. "Her Şeyin Büyük Annesi, bana güç ver," diye dua etti Roan.

Kılıcı düşürdü ve bir adım öne çıktı. Bunu yaparken, Gifford yanaklarından taze gözyaşlarının aktığını gördü. "Seni öldürmek beni özgürleştirmede, tekrar yapmak da özgürleştirmeyecek."

Işığı titredi.

"Roan? Ne yapıyorsun?"

"Hayatımda yaptığım en zor şey," dedi, sözleri zar zor duyuluyordu.

"Roan, ben... ben..." Iver kekeledi.

"Şşş," dedi Roan yaklaşıp diz çökerken. "Iver." Bu kelimeyi nazikçe söyledi, sanki birine değil, bir çocuğa konuşuyormuş gibi.

sayısız tarif edilemez korkunçluklar. "Sen korkunç bir adamdın. Gerçekten aşağılık bir insandın, ama artık değilsin. Sen öldün. Ve ben de kendi korkunç şeylerimi yapmadım değil. Kaçabilirdim, ya da en azından kaçmayı deneyebilirdim, ama yapmadım, seni öldürdüm."

Derin bir nefes aldı. "Sen annemi öldürmek istememiştin, ama ben seni kasten öldürdüm. Ölmeni istedim, bu yüzden hayatını aldım." Başını salladı. "Hiçbirimiz mükemmel değiliz, en azından ben değilim. Herkes hata yapar. Önemli olan onlardan ders çıkarmaktır. Padera hep şöyle derdi: 'Her zaman

daha iyi bir yol vardır' derdi ve haklıydı." Roan elini uzattı ve Iver'in yanağına koydu. "Görüyorsun, sonunda anladım. Yaptığın her şey için senden nefret etmek istiyorum, ama bu sadece acıya tutunmam anlamına geliyor. Gerçekten özgür olmak istiyorsam, bunu bırakmam gerek." Başını salladı. "Iver, ben..." Nefes aldı. "Seni affediyorum, Iver." Eğilip onu öptü. "Gerçekten ve içtenlikle affediyorum."

Gifford, Roan'ın kollarını oymacının boynuna dolayarak onu kendine çekip ikisi de ağlarken hayretle izledi.

Onlar sallanırken, Roan'ın ışığı titremeyi bıraktı, sallanmayı bıraktı ve büyümeye başladı.

Iver'in mağarasından ayrıldıklarında, Roan o kadar parlak hale gelmişti ki Gifford ona bakmakta zorlanıyordu. O da daha parlak hale gelmişti ve birlikte uçurumdan uçuruma uzanan açık alanı aydınlattılar.

El ele tutuşarak donmuş zeminde geri yürüdüler. Yürürken Gifford, Brin ayrılmadan öncekinden bile daha hafif hissettiğini fark etti. Bunu düşünürken sütunun tabanına bakıyordu ki Roan aniden durdu. Başı yukarıdaydı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Parmağıyla işaret etti. "Bak! Bak!"

Gifford başını eğerek, başının üzerindeki karanlığı aradı ve bir ışık gördüğünde şaşkına döndü.

Birlikte, başlarının üzerinde parlak bir şeyin parladığını izlediler. düşen yıldız gibi görünüyordu, ancak soldan sağa doğru, sütunun tepesinden Kilcorth Ovası'na doğru bir çizgi çiziyordu.

"Brin," dediler hep bir ağızdan.

"Başardı!" Gifford alkışladı.

"Geri dönüyor," dedi Roan. "Eve gidiyor."

Tesh sersemlemişti ve parlak ışıktan dolayı acı içinde gözlerini kısıyordu.

Bir an için Brin'in geri döndüğünü sandı, ama ışık Roan'dan geliyordu, onun parlaklığı içinde onu zar zor görebiliyordu. Gifford da daha parlak görünüyordu, ama Roan bir yıldızdı.

"Brin yaptı," dedi Gifford onlara, "ve Roan da bizim nasıl yapabileceğimizi buldu.

"

"Bizi aşağı çeken hiçbir şey yok. Ağırlık, bizim taşıdığımız şey," Roan açıkladı. "Bedenlerimiz yok, ama ruhlarımız eziliyor.

pişmanlıklarımız, nefretimiz, suçluluk duygumuz. Ağır taşları tutarak gölün dibine ulaşmış insanlar gibiyiz. Çıkmak için tek yapmamız gereken taşları bırakmak.

Tesh, onun şüpheciliğini yansıtan Tressa'ya baktı.

"Bu doğru!" dedi Gifford. "Roan, Iver'ı affetti ve affettiğinde, ışığı —şey, kendiniz de görebilirsiniz. Sonra... sonra bana bunu yaptırdı." Gifford kaşlarını çatı. "Bunun kolay olmadığını söylediğimde bana inanın. Öylece söyleyemezsiniz. İçten gelmelidir. Kabul etmeli ve inanmalısınız. Bu—şey, zor bir seçimdir, ama aslında değil, anlıyor musunuz?"

Tesh ve Tressa başlarını salladılar.

"Demek istediğim şey..." Roan'a çaresizce baktı, tıpkı eskiden *rrr* sesli kelimeleri bulamadığında yaptığı gibi.

"Demek istediği, bunu yapmak fiziksel olarak zor değil, ama her zaman kesinlikle haklı olduğunu bildiğin bir konuda hatalı olduğunu kabul etmeyi gerektiriyor. Savaş bu. Kendinle, bazen kendi kimlik algınla savaşmalısın. Gururunu ve onurunu da feda etmelisin. Her şey çok yanlış geliyor, sanki bahar kışa yerini bırakıyor ya da su yukarı akıyor gibi. Bu yüzden zor. Bu, inandığınız her şeye aykırıdır, ama daha da kötüsü, inanmak istediğiniz her şeye aykırıdır. Yine de bunu yaptığınızda, kendinizi bırakıp düşmeye izin verdiğinizde, savaşmayı bırakıp artık nefret etmeyeceğinizi kabul ettiğinizde - bu ne kadar korkunç hissettirse de - baskı ortadan kalkar ve bunun bir yanılsama olduğunu anlarsınız. Nefretin sadece sizin içinizde var olduğunu ve onu sürdürmenin, sizi hasta eden bağımlılık yapan bir zehri sevmekle aynı şey olduğunu anlarsınız. Geriye dönüp bakınca, bu hiç mantıklı gelmiyor. Ama oraya varmak, o uçurumu aşmak — geriye dönüp baktığınızda bunun sadece bir çatlak olduğunu görene kadar, atlamak için çok geniş görünüyor.

Tesh daha dik oturdu.

"Ne yani?" diye sordu Tressa, sesi uykulu, kelimeleri belirsizdi. "Hepimiz Iver'e sarılmak zorunda mıyız?"

"Hayır," dedi Roan. "Seni aşağı çeken şeyin ne olduğunu keşfetmeli ve ondan kurtulmalısın. Bu herkes için farklı olacaktır."

Tesh geriye yaslanarak bunu düşündü. Yükünü bulmak için fazla düşünmesine gerek yoktu. Fhrey'leri, Galantianları ve Nyphron'u nefret ediyordu. Roan, hayatının çoğunu uğruna yaşadığı şeyi unutmasını istiyordu.

Hayır, unutmak değil, affetmek.

Roan, Nyphron'a öpücük verip şöyle demesini istiyordu: "Hey, bak. Ailemi, tüm klanımı öldürdüğünü, evlerimizi yakıp kül ettiğini ve bunu yaparken güldüğünü, sonra da kendi bencil amaçların için halkımı ölüme terk ederek bir savaş başlattığını biliyorum. Ama ne olmuş yani? Hepsi geçmişte kaldı, dost mıyız?"

"Sen delisin," dedi Tesh ikisine de. "Bunu yapamam." "Ben de," dedi Tressa.

"Yapabilirsin." Roan diz çöktü, neredeyse gözlerini kamaştırıyordu. "Sadece *yapmayacaksın*. Ama yapmazsan, burada kalacaksın. Bunun mantığını bir düşün. Onların seni daha fazla cezalandırmasına izin mi vereceksin? Seni affetmek yerine sonsuza kadar mahvetme gücünü onlara vermek mi istiyorsun? Bunun mantığı ne?"

"Her şey mantıklı değildir," diye karşılık verdi Tesh.

"Evet, mantıklı. Mantıklı değilse, muhtemelen doğru bakmıyorsun."

Tesh başını sallıyordu. Onun istediği şey imkansızdı. İstesek bile yapamazdık. "Bunu öylece kapatamam. Hayatımı yaşadım.

Hayatım boyunca onlardan nefret ettim. Benden sihir yapmamı, elimi sallayarak hafızamı silmemi istiyorsun.

Roan başını salladı, ışık ileri geri sallandı. "Hayır, aslında bu çok kolay olurdu. Hatırlamalısın. Gerçekten çok düşünmeli ve tüm o korkunç anıları kökünden söküp rüzgarda savurmalısın rüzgara savurmalısın."

"Benden kendimi yok etmemi istiyorsun."

"Sen nefretten daha fazlasısın, Tesh," dedi Gifford.

Tesh bundan hiç emin değildi. Onun tüm varlığı o kaynaktan doğmuştu. Savaşçı olarak yeteneği intikam arzusundan doğmuştu. Techylors'ın lideri olması, şöhreti, saygı görmesi, halkını katledenleri öldürme ihtiyacından kaynaklanıyordu. Her zaman savaşı kazanmayı, yaşayan tüm Fhrey'leri katletmeyi planlamıştı. Ve hepsi yok olduğunda, Nyphron'u bulup, onun yok etme iyiliğine nasıl karşılık verdiğini açıklayacaktı. kabilesini yok edip evini yakacaktı. Ancak o zaman, ancak o zaman, acısının kaynağını öldürebilirdi. Bundan asla vazgeçemezdi, Nyphron'u ve diğer Fhrey'leri asla affedemezdi. Asla.

"Tesh." Roan yavaşça yaklaştı, o da gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Elini eline aldı.

Bu şok ediciydi. Roan, Gifford dışında kimseye dokunmazdı. Gözleri kapalıyken, onun küçük elleri ona... ona hatırlattığı şey...

"Brin'e söz verdin," dedi.

Tesh gözlerini açtı ve bir kez daha onun ışığıyla kör oldu. Ellerini çekip geriye doğru itti ve kendini duvara yasladı.

"Tesh?" Roan o korkunç ışığın içinden ona seslendi. "Bu adil değil!" dedi, sesi planladığından daha yüksek çıktı. "Ama sen söz vermiştin."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı.

"Eğer buradan çıkarsan, onu tekrar görme şansın var," dedi Gifford. "Onu bir daha asla göremeyeceğim! Biz sonsuza kadar burada kalacağız. Ya o başardı ve Elan'a geri dönmüş, muhtemelen evlenip çocukları olmuştur, ya da ölmüş ve Rel'e, ailesinin yanına dönmüştür — onun ailesi ve benim ailem. Ve ben hiçbirini bir daha asla göremeyeceğim — *asla*."

"Henüz çok geç değil," dedi Roan. "Onu az önce gördüm... Brin'i az önce gördüm." "Yalan söylüyorsun!"

"Roan asla yalan söylemez," diye hatırlattı Gifford.

Tesh bunu biliyordu, ama kendini tutamıyordu. Onu incitmeye çalışıyordu — Roan'ı incitmeye.

Ne yapıyorum ben?

Roan tekrar yaklaştı. "Brin'in Abyss'in tepesinden Rel'e doğru koştuğunu gördüm. Onun ışığını karıştırman imkansız. Sanırım başardı, bu yüzden eve gidiyor."

"Onu asla yakalayamayız."

"Eğer Mideon'un kalesinde durursa - ki bunu, sadece bizim kaçıp kaçmadığımızı görmek ya da Moya'yı aramak için bile olsa yapılabilir - acele edersek bir şansımız olabilir."

"Hayır."

"Söz verdin," dedi Roan. "Bunu söylemeyi kes!"

"Brin sana yalan söylediğini biliyor muydu sence?" diye sordu Tressa.

Tesh başını keskin bir şekilde eğdi ve garip bir şekilde ihanete uğramış gibi hissederek ona sert bir bakış attı. "Demek tüm hikayeler doğruymuş. Sen gerçekten bir kaltaksın, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Tressa, gülümsemeden, mizah belirtisi olmadan.

"Peki ya *sen*? Seni burada tutan büyük nefret nedir?" Tesh karşılık verdi, bunu söylediği anda kendini çok kötü hissetti ve Tressa'nın gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce daha da kötü hissetti. Daha iyi bilmesi gerekirdi. O da aynı acıyı yaşıyordu. Bu bir oyun değildi. Yaşadıkları ıstırap derin ve acımasızdı. Tressa ağlayan biri değildi, bu yüzden gözlerinin parladığını görmek, onu ne kadar derinden yaraladığını gösteriyordu. Ama sefalet, yayılmaya devam eden bir hastalıktı ve boğulan bir adam gibi, kendini yukarı çekmek için onu aşağı itmeye hazırdı.

Tressa ellerine baktı ve dudaklarını birbirine bastırarak gözyaşlarıyla savaşımaya çalıştı. Sonra elinden geldiğince çenesini dikleştirdi. "Rhen Klanından atıldım, yıllarca cezalandırıldım, affedilemez bir suçtan dolayı görünmez ve dokunulmaz hale getirildim. Bu suç, kocam Reglan'ı öldürdüğünde ve sonra Persephone'ye de aynısını yapmaya çalıştığında görmezden gelmemdi.

O insanlar, kendini beğenmiş dahiler, her şeyi çözdüler. Tüm

parçaları bir araya getirip beni suçlu buldular." Her birine tek tek baktı. "Hepsi yanılıyordu."

"Yani onlardan nefret mi ediyorsun?" diye sordu Gifford.

"Tabii ki nefret ediyorum," dedi Tressa. "Hatırlayabildiğim kadarıyla o dahl'daki herkesten nefret ediyordum. Yaptıkları bir şeyden dolayı değil, benim içindeki *büyükluğu* göremedikleri için. İşin garibi... hala beni olduğum gibi görmüyorlar."

Gifford, şaşkın bir ifadeyle Roan ve Tesh'e baktı.

"Sen de görmüyorsun, değil mi?" Tressa başını salladı, kaşlarını çatı ve Roan'a baktı. "Dahi bile bunu anlamamış."

"Konniger, Reglan'ın ölümünden sorumlu değildi, Persephone'yi öldürmeyi de planlamamıştı." Tressa iç geçirdi. "Kocam, sabahları gömleğini giymek için yardıma ihtiyaç duyan bir aptaldı. Yutmak gibi basit bir şeyi bile beceremediği için kaç kez boğulmak üzere olduğunu bilemezsin. Hiçbir hırsı ve planlama yeteneği yoktu. Ama Konniger'in kız kardeşinin ev dediği çukurda yaşamaktan bıkmışım. O kulübeyi ve çatısının altında bulunan tüm o güzel şeyleri istiyordum. İnsanların beni görkemli bulmasını, saygı duyulmasını istiyordum. Bu yüzden Konniger ile evlendim. Onu sevmiyordum. Ama istediğim şeyi bana sağlayabileceğini biliyordum ve ikinci koltukta oturmak istiyordum. Açıkçası, birinci koltukta oturmak istiyordum, ama bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. Hiç bilmiyordum ki..."

"Ne diyorsun?" diye sordu Gifford.

Tressa inanamıyormuş gibi sıırttı. "Hala anlamadın mı? Konniger değildi. Benim. Reglan'ı, Holliman'ı, Hegner'ı ve Krier'ı ben öldürdüm. Persephone'yi öldürmek için bile elimden geleni yaptım. *Gerçekten* çok uğraştım. Tabii ki Konniger işin pis kısmını yaptı, ama hepsi benim fikrimdi. Onu zorladım, tehdit ettim ve suçluluk duygusu uyandırdım. Onun erkekliğini, cesaretini küçümsemek için saatler harcadım, ki zaten o kadar da güçlü bir adam değildi. Adam aptaldı, ama baltayı iyi kullanıyordu. Onu bu yüzden seçtim. İstedğim her şeyi elde etmek için mükemmel bir araçtı."

Hepsi sessizce bakakaldılar.

"O kendini beğenmiş Persephone'yi yerine oturtmayı çok istiyordum. Yıllarca planladım. Konniger'ı Shield pozisyonuna nasıl getirebileceğimi buldum. Sonra, kocasını öldürdükten sonra, tek yapmam gereken Maeve'yi tehdit etmeyi ve o da Konniger'ın Reglan'ın halefi olacağını ilan etti. Tabii ki, biraz temizlik yapmamız gerekiyordu. Holliman Hunt çok şey bildiği için ölmeliydi. Ama koltuğumu aldım. Sonra Fhrey geldi ve her şey dağılmaya başladı. Kocamı Persephone'yi öldürmeye ikna ettim. Konniger'e pelerinini verdim ve onu yolcu ettim. Ama ortaya çıktı ki, yutmakta olduğu kadar cinayette de beceriksizdi."

"Persephone biliyordu. Geri döndüğünde yüzünden anladım. Peki o ne yaptı?" Tressa'nın sesi boğazı düğümlenip gözyaşlarıyla mücadele ederken kesildi. "Konninger'in bir kahraman olarak öldüğünü, Ayıyı öldürürken öldüğünü anlatan bir hikaye uydurdu. Bunu bana iyilik olsun diye yaptı. Kimse ona inanmadı çünkü bu çok bariz bir yalandı. İnsanlar gerçeği anladılar ve yine de beni suçladılar, ama Persephone onlara suçlamamalarını söyledi."

Tressa gözyaşlarıyla mücadelesini kaybediyordu, bir damla gözünden süzülüp yanağına doğru akıyordu. "Yaptığım onca şeye rağmen, o kaltak beni korudu." Yüzünü ve burnunu sildi, ekşi bir ifadeyle yanaklarını sıktı. "Eğer kimi nefret ettiğimi bilmek istiyorsan, bu küçük bulmacayı çözemediysen, cevap çok basit. Kendim. Kendimle ilgili her şeyi nefret ediyorum. O kadar açgözlüydim ki, hayatlar aldım ve başkalarının hayatını mahvettim. Gerçek şüphe ve öfkeyle karşılık verdiğim için kendimden nefret ediyorum, çünkü buna inanamıyordum, çünkü ben asla sebepsiz yere yardım gibi bir şey yapmazdım. Sadece kendimi düşündüğüm ve tek amaçlı çabalarımın hiçbir şey elde edemediğim için kendimden nefret ediyorum. Gördüğün gibi, ben gitmiyorum, çünkü sizlerin aksine, ben buraya aidim. Bunu hak ediyorum. Bunu istiyorum."

Tressa sonra Tesh'e döndü. "Yani sen... *seni* küçük aptal... *Senin* hiçbir mazeretin yok." Sesinde iğrenç, alaycı bir sızlanma ekledi ve şöyle dedi: "Fhrey aileni öldürdü, ne olmuş yani? Birçok aileyi öldürdüler. Ya bir kurt sürüsü onları öldürseydi? Hayatını kurtları avlamaya mı adayacaktın? veya açlık ya da hastalık yüzünden ölselerdi? Ya da annen bir kuyuya düşseydi, baban ince buzun üzerine düşseydi, o zaman ne olurdu? O zaman ne olurdu, Tesh? İnsanlar ölür, insanlar her zaman ölür."

Başka ne yapar bunu biliyor musun? Güneş doğar. Yağmur yağar. Yapraklar düşer.

Tabii ki burada değil, Elan'da. Bunların bazıları iyidir, bazıları kötüdür, ama bu hayatınızı çöpe atmanız anlamına gelmez. Kendine şunu sor, kahraman: Aradığın intikam kimin için? Ailen için değil, klanın için değil. Hepsi bunu geride bıraktı ve Rel'de mutlular. Öyleyse gerçekten kimin için?

Kim senden hayatını mahvetmeni, sonsuz mutluluğu bir kenara atıp onların önemsiz intikam arzularını gerçekleştirmeni ister ki? Böyle bir kişinin böyle bir fedakarlığı hak edip etmediğini kendine sor. Tressa zorlukla nefes aldı. "Sana ilk elden söyleyebilirim ki"

biliyorum ki hak etmiyor. Çünkü ben öyle biriyim. Ben bir kaltak olduğumu biliyorum. Bu yüzden ayağa bile kalkamıyorum."

Bir öksürük sesi duyuldu ve o karanlık sessizlikte, gong kadar yüksek sesle yankılandı. Baktıklarında, duvarı destek olarak kullanarak kendilerini doğru sürünerek gelen iri yarısı bir adam gördüler.

"Iver?" dedi Roan şaşkınlıkla.

Tesh onu izledi. Aralarındaki durumu bilmiyordu, ama önceki yorumlardan, arkadaş olmadıklarını anladı.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," dedi adam zorlukla. "Kar yağıyor, bu yüzden ışığını ya da belki Brin'in ışığını görmüşlerdir. Bilmiyorum."

"Kim?"

"Typhonlar," dedi Iver, sevdiği birinin cesedini eve götüren bir adamdan bekleneyeceği gibi aynı kederli ses tonuyla.

Üst kısmından daha büyük bir poposu olan bu tombul adamda tuhaf bir şeyler vardı. Gözleri siyah ve uzundu ve Tesh'in görebildiği kadarıyla boştu. Yaklaşmadı, mesafesini korudu.

"Onlar gelmeden önce hep kar yağar. Bizi yememeleri için küçük mağaralarda saklanırız." Iver'in sesinde tuhaf bir titreme vardı. "Işık onları çeker."

Gifford, Roan'a baktı, gözleri paniğe kapılmak üzereydi.

"Bu mağara," dedi Iver, etrafına bakarak. "Çok büyük. İçeri girebilirler. Bu yüzden kimse almadı. İstersen benim mağarama gelebilirsin. Oraya parmağını bile sokamıyorsun. *Belki* yardımcı olur.

Bu *pek* umut verici gelmedi.

"Dışarı çıkacağız," dedi Roan. "Değil mi?" diye sordu

diğ

rleri "Kesinlikle," dedi Gifford. "Tesh? Yenilmek istemezsin, değil mi?" Tesh başını ne salladı. "Bu sabah listemde yoktu."

sord "O zaman deneyecek misin?"

u. "Neden olmasın? Daha sonra kale şeklinde bir pasta yapacağım ve dev kuğuların sırtında giderken yiyin."

"İyi fikir gibi görünüyor."

"Sen de gelebilirsin," dedi Roan, Iver'e.

Erimiş adam sadece başını salladı, sonra tahta bir heykelciği uzattı. "Bunu sana vermek istedim."

Roan heykelciği aldı. Ona baktı ve boş elini dudaklarına götürdü. "Bu benim annem. Çok güzel."

"Onu öldürmek istemedim ve ben... onu sana geri vermek istedim. Elimden gelenin en iyisi bu. Nasıl yaptığımı bile bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapamamıştım, ama sen gittikten sonra, beni öptükten sonra... yapabildim."

Iver arkasını döndü ve ayaklarını sürüyerek karanlığa doğru geri döndü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YATAY YILDIZ

*Phyre'nin sırrı, hayatta gerçek olduğunu
düşündüğümüz şeylerin
hayatta gerçek olduğunu düşündüğümüz şeylerin
ölümde kurgu olduğunu ve güneşin altında
olduğumuzda somut olmayan uydurmalar olarak
nitelendirdiğimiz şeylerin
sözde uydurma şeyler, karanlıkta her şeydir. —
BRIN KİTABI*

Sanki devasa bir tahtta oturuyormuş gibi, Moya iki taş merlon arasındaki siperde uzanmış, bacaklarını Mideon'un büyük perde duvarının önünden sarkıtıyordu. Siper, merlon, perde duvar... Belgriclungreian kalesinde geçirdiği zamanlarda Moya, baş döndürücü bir dizi cüce azarlaması ve küfürle birlikte bu mimari terimleri de kelime dağarcığına eklemişti. Jobbie ve bawbag, ilk birkaç kez duyduktan sonra anlaması kolay terimlerdi — ve bunları çok sık duyuyordu. "You're a wee scunner" biraz daha zordu, ama bunun birini baş belası olarak nitelemek anlamına geldiğini anladı. Uzun bir süre Moya, "awa' an bile yer heid" in ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bu kelimenin sesini sevdi ve umarım gerçekten korkunç bir şey olup, normal kelime dağarcığına ekleyebileceğini umdu. Sonunda sorduğunda, bunun sadece "defol git" anlamına geldiğini öğrenince hayal kırıklığına uğradı. Yine de Moya bu kelimeyi sık sık kullandı ve en azından kulağa korkunç gelmesi ek bir avantajı vardı.

"Neden buradayız?" diye Beatrice'e sordu.

Küçük Prenses, Moya'nın kendisine siperlere kadar eşlik etmesini ısrarla istemişti.

Ama oraya vardıklarında, Kilcorth Ovası'na bakmaktan başka bir şey yapmamışlardı.

"Babamın salonuna dönmek için acele mi ediyorsun?" Beatrice, bitiştirtekteki bir siperin önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Boyu nedeniyle, eğilmeden çenesini taşa dayayabiliyordu.

Moya, soru gibi görünen alaycı sözlere cevap verme zahmetine girmedi. Bunun yerine, dizlerini bükerek bir merlona yasladı, sırtını diğerine dayadı. Baş döndürücü bir yükseklikte oturuyordu, ama

yüksekten başka bir şey hissetmiyordu. Hâlâ suçluluk duygusuyla boğuşan Moya, Abyss'e atlamayı düşündü. O düşünle karşılaştırıldığında, Mideon'un duvarından ayak parmaklarını sarkıtmak, diz boyu bir gölette yüzmek kadar korkutucuydu. Tekchin onu bağlamaya devam etmeseydi, bunu yapardı. Yaraları çok ağır olmasına rağmen, Moya Galantian'ın yaralarından yavaş iyileştiğini hissetti ve Beatrice'ten şüphelendi. *Küçük Prenses* — Moya'nın ona taktığı alaycı lakap — Moya'nın yerinde kalmasından hoşnut görünüyordu. Nedenini bilmiyordu. Savaşın sonra Moya, Beatrice'in ihanetini affetmeyi reddetti. Küçük Prenses ne kadar açıklamaya çalışsa da, Moya böyle görüyordu. Olan trajediyi önceden biliyordu ve müdahale etmek için hiçbir şey yapmamıştı. Onları uyarmamıştı bile.

"Burayı sevmiyorsun, değil mi Moya?" diye sordu Beatrice. Cücenin yumuşak ve nazikti, Moya'nın hoşlanmadığı bir şekilde yatıştırıcıydı. Yalan gibi geliyordu.

"Sert taşlar ve nefret dolu bir yer – hoşlanmayacak ne var ki?"

"Suçluluk duygusu olmadan düşün. Görevinde başarılı olsan burada durum o kadar da kötü olur muydu? Hayata dönüp, onlarca yıl yaşayıp sonra ölsen?"

"Bunun imkanı yok."

Beatrice kendi kendine mırıldandı. Bunu sık sık yapardı ve Moya, herkes gibi onun da bundan nefret ettiğini fark etti. Bu, Küçük Prenses'in "*Ha, ha! Senin bilmediğin bir şey biliyorum ve sana söylemeyeceğim*" deme şekliydi.

"Ama eğer doğru olsaydı," diye ısrar etti Beatrice. "O kadar kötü mü olurdu? Sen ve Tekchin burada birlikte olsaydınız?"

"Hayır," diye cevapladı Moya. "Sadece ben ve Tekchin olsaydık, diğer herkes gitseydi ve Persephone savaşı kazanabilseydi, hiç de fena olmazdı."

"Bunu unutmamalısın." "Neden?"

Beatrice, sanki dikey sınav çekiyormuş gibi küçük ellerini merlonun üzerine koydu. Başını eğdi ve iç geçirdi. "Önünde zorlu zamanlar var. Kendini... hissedeceksin." Taşa yaslanmaktan vazgeçti. Bunun yerine kollarını kavuşturdu ve sanki pencere pervazına yaslanıyormuş gibi merlonun üzerine koydu ve başını yatırıp uykuya daldı.

"Ne hissedeceğim?"

"Kendinden nefret etmeye meyilli olduğunu söylemek istemem, ama öyle. Moya'nın Moya'dan nefret etmesi için çok da fazla bir şey gerekmez. Bu olduğunda, çirkinleşirsin. Etrafındakileri istemeden incitme eğilimindesin. Sonra kendinden daha çok nefret edersin ve işler o noktadan itibaren daha da kötüye gider. Tekchin umursamayacaktır. O güçlüdür ve senin ona verdiği değerden çok daha fazlasını anlar, ama

başkaları da olacak. Senin sözlerinin ve eylemlerinin kalıcı bir etkisi olacağı insanlar. O, çok geç olana kadar anlayamayacak ve bu ikiniz için de ne kadar korkunç bir trajedi olacak."

"Kimden bahsediyoruz?"

Beatrice gülümsedi. "Onunla henüz tanışmadın ve birkaç yıl daha tanışmayacaksın, ama o sana çok benzeyecek, ikinizin de büyük üzüntüsüne." Başını kaldırdı, çenesini kollarının üzerine dayadı ve Nifrel'e baktı. "Görüyorsun, dünya değişmek üzere. Senin doğduğunda olduğundan çok farklı bir yer olacak, ki benim doğduğumdan da pek farklı değildi. Nesiller boyu her şey aynı kaldı. Ama büyük değişiklikler geliyor. Sen ve diğerleri durdurulamayacak bir heyelan başlattınız ve bunun sonucunda manzara değişecek. Çok şey yolda. Yazı, sanayi ve mühendislik, ticaret, keşifler, hayal gücünüzün ötesinde icatlar, krallıklar ve

imparatorluklar.

"İmparatorluk nedir?"

"Sayısız krallıktan oluşan devasa bir krallık." Beatrice kaşlarını çatı. "Bunu doğurmak için gerekli olan kargaşayı açıklamak zor. Gelecekte olacakları gördüm ama hala hepsini kavramakta zorlanıyorum. Dünya çok farklı bir yer olacak. Yine de özünde her şey aynı kalacak.

Başından beri var olan kesintisiz bir bağ var: dünyayı ileriye götüren görünmez bir el ve bu düzene karşı çıkan bir başka el. Biz bu destansı mücadelenin bir parçasıyız. Gelecekte, birçok insan bu çatışmayı İyi ile Kötü arasındaki bir mücadele olarak görecek, ancak benim açımdan, her şeyi bir bütün olarak gördüğümde, hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmekte zorlanıyorum. Bu arada, geleceği görmekle ilgili bir başka sorun da bu. Herkes bunun kolay olduğunu düşünür. Kötü bir şeyin olacağını görürsünüz, bu yüzden bariz çözüm onu durdurmaktır. Ama bunun da sonuçları vardır.

Küçük bir kötülüğü durdurmak, daha sonra daha büyük bir kötülüğe yol açabilir. Bunun işleri ne kadar zorlaştırdığını görebilirsiniz, ama hepsi bu kadar değil. En zor kısmı bile bu değil.

"Nedir peki?"

"Resmin bütününe gördüğünüzde, renkler birbirine karışır: iyi ve kötü, aydınlık ve karanlık, yukarı ve aşağı. Zaman ve yere göre değişebilirler. Örneğin, şu anda beni pek sevmiyorsunuz. Burada olmaktan nefret ediyorsunuz ve doğru ile yanlış, istediğiniz ve istemediğiniz şeyler konusunda net fikirleriniz var. Ama Bir dahaki sefere seni gördüğümde, dünyayı daha iyi anlayan farklı bir insan olacaksın. Şimdiki Moya ile gelecekteki Moya birçok konuda tamamen farklı görüşlere sahip olacaklar. Ve eğer bu bir kişiye bile olabiliyorsa, milyonlarca insanın gözünden ve binlerce yıl boyunca aynı değişimi görmek nasıl bir şey olurdu bir düşün.

Kim haklı, kim haksız? Bu sadece kim olduğuna değil, ne zaman ve nerede olduğuna da bağlı. Her şey sürekli değişiyor, sen de dahil. Hiçbir şeye güvenilemez. Bu bir beceri olduğu kadar bir tahmin oyunudur ve hedef kendini gizler, yüzünü değiştirir ya da tamamen tersine döner.

Beatrice acı bir şekilde güldü. "Ve ben tüm bunlarda sadece bir gözlemciyim. Yani, çoğunlukla... Top bana atıldı, ben de geri attım. Ama aslında ben oynamak. Ben buna dayanamazdım." Hayretle başını salladı. "Ama mesele de bu zaten. Her günün amacı bu: hikayeyi sona yaklaştıracak bir adım daha atmak. Bizler sadece gözlemciyiz. Yine de her birimiz üzerimize düşen görevi yerine getirmeliyiz. Bizler sadece kum taneleriyiz, ama bizler olmadan plaj olmaz, son savaşın yapılacağı yer olmaz. Yani gerçek anlamda, bizler gelecek nesillerin birbirleriyle yüzleşip neyin doğru neyin yanlış olduğuna, kimin kazanıp kimin kaybedeceğine ve ödüllerin ne olacağına karar verecekleri dayanak noktalarıyız."

"Bana çok şey anlatıyor gibisin," dedi Moya. "Normalde bu kadar konuşkan değilsin."

Beatrice başını bir yana eğdi ve gülümsedi. "Seni kıskanıyorum, Moya. Senin parçası olduğun şeyleri, görececeklerini. Büyük ziyafette en ön sırada oturuyorsun."

"Tamam, şimdi beni endişelendirdin. Bana korkunç bir şey mi olacak?"

"Hayır, harika bir şey." Beatrice mazgallardan dışarıyı işaret etti.

Moya duvarın ötesinde bir hareket fark etti. Ovada bir ışık gördü. Düşen bir yıldız gibi parılıyordu, ama düşmüyordu. Işık soldan sağa doğru hızla ilerledi. Sadece birkaç saniye görülebilen bu manzara olağanüstüydü ve Moya'yı gözyaşlarına boğdu. "Brin."

Işık kaybolduktan uzun süre sonra Moya gözlerini sildi. "Teşekkür ederim," dedi Moya Beatrice'e. Sonunda her şey anlam kazanmıştı. Küçük Prenses, yükünü hafifletmek için Moya'yı oraya getirmişti. Yolculuk tamamen başarısız olmamıştı. Brin kurtulacaktı. Belki Persephone ve orduyu kurtarabilecek bir şey öğrenmişti. Suçluluk duygusu geçmemişti, ama yükü hafiflemişti. "Kurtulacağını bilmek yardımcı oluyor. Suri'yi kurtardı mı?"

Beatrice ona gülümsedi.

"Ne? Bana her şeyi anlattın. Bunu bana söyleyemez misin?" Cüce sessiz kaldı.

"Sen küçük bir pisliksin, değil mi? Neden gidip kafanı kırmıyorsun, seni küçük pislik."

Moya, K    k Prenses'e kendi öğrettiği iğrenç hakaretleri yağdırdığından emindi, ama Beatrice yılmadı. G  l msemeye devam etti. ama o bundan daha fazlasını yaptı — g  l msedi. O g  l mseme g   l  ve gergindi, sanki bir sırrı anlatmak için can atan bir insanın davranışları gibiydi.

Sonunda pes etti. "Henüz bitirmedin."

Moya g  zlerini kısarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Burada kalamazsın. Geri d  neceksin, Moya." "Geri d  nmek mi? Bu nasıl olacak?"

"Anahtar Brin'de," dedi Beatrice.

Moya, Brin'in   l m nden sonra daha da karanlık g  r nen loş manzaraya baktı. "Ben de şöyle d  ş nm şt m, ama o da gitti."

"Biraz g  ven, Moya. Rain'e kılıcını vereceğim. Sen Tekchin'i kaldır.

Ona zamanın geldiğini s  yle.

"  kiniz bana komplo kuruyorsunuz! Onun iyileşmesi   ok yavaş g  r n yordu."

"Abyss'e atlamak gibi aptalca bir şey yapma riskini g  ze alamazdık. Onların sana ihtiya ı var, d  nyanın da şöyle." Beatrice g  l msedi. "Hayır, Moya, henüz işin bitmedi. Bana d  nmeden   nce, son dinlenmene kavuşmadan   nce   n nde uzun bir yol ve bir  ok sorun var. Ve fazla zamanın yok. Artık bir yarışın içindesin. Kraliçe Brin'i g  rd , tıpkı bizim g  rd Ğ m z gibi. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlaması biraz zaman alacak. Senin az   nce yaptığın gibi, anahtarın bir kez daha elinden ka ıtığı varsayımında bulunarak zaman kaybedecek. Endişelenecek,   ığlık atacak ve etrafındaki herkesi korkutacak. Sonunda iki şeyin farkına varacak."

"Hangi iki şey?"

"Umut kaldığı s  rece, o kadar parlak bir ışık huzmesi sevdiklerini asla terk edemez."

"Peki ya ikincisi?"

"Bu yerde ışık, umuttur."

YİRMİNCİ BÖLÜM ANAHTARI AÇMAK

Önümüzdeki yıllarda, Phyre'deki yolculuğum o kadar bulanıklaşabilir ki, bir rüya gibi gelebilir. Ama eminim ki beni asla tamamen terk etmeyecek. Ölüm döşeğinde yatarken, şüphe duyabilirim, ama korku duymayacağım, çünkü bu tür endişeler bilinmeyenden doğar ve ben ötesinde ne olduğunu gördüm. — BRIN KİTABI

Karanlık, mutlak ve çözilemeyen.

Süzülerek, sürüklenerek, yükselerek, Brin tüye tutundu ve tüm baloncuklar gibi patlayacağı yüzeye doğru yükselen bir baloncuk gibi hissetti. Yine de, uzun ve tanımlanamaz bir an boyunca, yüzeye ulaşmak istediğinden hiç emin olmadan, o huzurlu yükselişte oyalanmaya devam etti. Ağırlık, ışık ve ses sabırsızlıkla bekliyordu.

Acı içeri girmek istiyordu.

Geri dönmem gerekiyor. Ama ilk kez, dönmek istediğinden emin değildi. Kararsızlık içindeyken, balonu yüzeye çarptı.

Acı, korku ve dünyanın yükü omuzlarımda olmadan yaşamak çok güzel.

"Brin?"

Gerçekten iş ve açlığın olduğu o dünyaya geri dönmek istiyor muydu? Soğuğa ve sığağa, üzüntüye ve onca acıya geri dönmek istiyor muydu?

"Brin!"

Ailesini tekrar görmek, Darby ile oynamak çok güzeldi. "BRIN!"

Baloncuk patladı.

Parlak bir ışık onu vurdu, ardından su sıçrama sesi geldi ve acı hissetti. Göğsünde, her santimetresine baskı yapan korkunç bir ağırlıkla birleşen bir yanma hissetti, sanki eziliyormuş gibi bir ağırlık. Sonra kasılmalar vücudunu sardı ve hem ağzından hem de burnundan kustu. Tüm

kasları kasıldı, tekrar tekrar kusarken su fışkırdı — midesinin içeriği boğazına çıkarken, dudaklarından pis, kirli bir sel fışkırdı.

Hava! Havaya ihtiyacım var!

"İşte böyle, işte böyle, hepsini kus," dedi bir kadın.

Bir kez daha su fışkırdı ve sonra nefes alabildi. Bu kez şiddetli öksürükler yüzünden kesilmeden önce, nefis bir nefes almayı başardı.

"Sorun yok. Artık iyisin."

Kendini *iyi* hissetmiyordu. Gözlerini açmak acıtıyordu, ama onları silmeye gücü yoktu. Gün ışığı ve bulanık silüetler, görebildiği tek şeydi. Sırtında bir el vardı, hafif ve güven verici bir baskı. Brin dizlerinin üzerinde, soğuk ve parlak bir şeyin üzerinde eğilmişti — kar mı? Evet, kar. Altında ezildiğini hissedebiliyordu. Tanrım, ne kadar da üşüyordu!

Ölüm kadar soğuktu.

Bu ifadenin ne kadar gerçek olduğunu hiç bilmiyordu.

Brin, sol gözüyle belli belirsiz görebilmek için birkaç kez gözlerini kırptı. Sağ gözü hala bulanıktı. Havuzun yanındaki kıyıdaydı.

Buz. Havuz donmuştu.

Ortada bir delik gördü, siyah suda sivri parçalar yüzüyordu. "Seni eve götürmem ve bu ıslak giysileri çıkarmam lazım.

Başka gelen var mı?"

"Ben..." Sesi kesilmeden önce söyleyebildiği tek şey buydu. Boğazı yırtılmış ve parçalanmış gibi hissediyordu.

"Henüz konuşmaya

çalışma." Kafasını salladı.

Brin, birinin kolları tarafından kaldırıldığını hissetti.

Başını düşürdü, sallanmasına izin verdi. Bu iyi geldi, hayata döndüğünden beri ilk kez iyi hissetti. Uyudu ya da bayıldı. Her halükarda, uyurken vücudu yeniden yaşamaya başlamıştı: kalbi atıyor, kan dolaşıyor, ciğerleri hava alıyordu.

Uyandığında ateşin çıtırtılarını duydu ve sıcaklığını hissetti. Çıplak bir şekilde şöminenin önünde yatıyordu, üzerine bir battaniye sarılmıştı. Ellerin onu ovuşturduğunu, sertçe fırçaladığını, tüm vücudunu salladığını hissetti.

Hareket etmek acı verdiği için inledi. Başы zonkluyordu ve uzuvları ağrıyordu.

"Çok iyi gidiyorsun," dedi kadın Brin'in saçını kuruturken.

Gözlerindeki kir temizlenince Brin, Muriel'in yüzünü gördü. Kadın kulübesindeydi, kulübe eskisi gibi görünüyordu, ancak pencereler

karla kaplıydı. Parlak güneş ışığı keskin bir açıyla içeriye girerek iç mekanı aydınlatıyordu. Brin'in burun delikleri hala sümükle doluydu ve soğuk algınlığından sonra olduğu gibi, bu kötü kokudan tamamen kurtulmasının günler alacağını tahmin ediyordu. Yine de, bu kokunun içinden lezzetli bir koku geliyordu ve açlık, şiddetli, çaresiz bir acı ile uyandı, ağzını sulandıran korkakça bir özlem.

Ne zamandır yemek yemedim?

"Güveç yemeye hazır mısın?" Muriel, Brin'in başını nazikçe indirdi ve küçük kesme masasına doğru ilerledi, tavandan sarkan taş ipleri dikkatlice geçerek yoluna devam etti. Muriel tahta bir kase buldu ve ocak başına döndü. Brin, küçük alevlerin yaladığı, düzgünce istiflenmiş kömürlerin üzerinde kaynayan kararmış bir tencere fark etti.

Ne kadar mükemmel bir ateş. Annem çok etkilenirdi. Padera bile bunun harika bir pişirme ateşi olduğunu kabul etmek zorunda kalırdı.

Brin kendini bakarken yakaladı. Hiçbir şeye *bakmıyordu*, sadece bakıyordu. Hareket etmek istemiyordu, gözleri de dahil. Zihnini serbest bırakmak istiyordu. Başka hiçbir şey için gücü yoktu. Zayıf ve ağır, kolları gevşekçe sarkmış, elleri kucağında birleşmiş, eğik başı saçlarından saçları bir perde gibi sarkıyordu.

Annem bunu hep görmezden gelirdi. Onu deli ederdi. Persephone'ye ve ...

"Ne kadar süre yoktum?" diye sordu Brin, sesi kaba ama yine çalışır haldeydi.

"Birkaç gün," diye cevapladı Muriel.

"Sadece birkaç gün mü? Emin misin?" Brin başını çevirip çenesini kaldırdı ve bir kez daha parlak kar ışığını ve pencereleri süsleyen donları izledi. "Yıllar gibi geldi."

Muriel ocak önüne diz çöktü, bir çubuk aldı ve onu tencereyi tutan kola takmak için kullandı. Tencerenin kolu ateşten uzaklaştı. "Bu Kar." Muriel sopayla pencereleri işaret etti. "Bütün dünyayı farklı gösteriyor. Sen gittikten hemen sonra hava soğudu. Her ihtimale karşı buzları senin için açık tuttum."

"Teşekkür ederim."

Muriel kancadan kalın bir bez parçası çıkardı ve onu kullanarak tencerenin kapağını kaldırdı. İçindekileri birkaç kez karıştırdı, sonra iki kepçe dolusu çorbayı kaseye koydu. "Al," dedi, kaseyi uzattı. "Dikkat et. Sıcak."

"Tekrar teşekkür ederim." Brin kollarını kaldırmakta zorlandı ve hala çalışabildiklerine şaşırdı. Dokunulduğunda sıcak olan kaseyi alabildi. Kaseyi dudaklarına götürdü. Kalın, berrak bir çorba ve bol miktarda kök sebze içeren, bir tür güveç olduğunu tahmin etti, ama fazla düşünmedi

Brin açlıktan ölmek üzereydi ve çorba bu kadar sıcak olmasaydı kaseyi bir dikişte içecekti.

Oturdu, ısının göğsünü ısıttığını, sonra midesine indiğini hissetti. Neredeyse anında başındaki zonklama hafifledi. Vücudunu titreten soğukluk azaldı. Kaslarını delen ağrı ve sızılar biraz hafifledi. Brin, fitili yeniden yakılmış bir fener gibi hissetti. Kaseyi yukarı kaldırarak bir yudum daha aldı, sonra bir yudum daha, ve sonra...

"Kornet!"

Brin kendine baktı, ama battaniye dışında çıplaktı. Muriel'e baktı. O da boynuzu almamıştı. Brin, artan bir panikle kulübeyi taradı.

Kaybettim! Benimle birlikte çıkmadı!

Ayağa kalkmaya başladığında Muriel elini omzuna koyarak bastırdı. "Ben hallederim. Rahat ol."

Bu Brin'i tatmin etmeyecekti ve Muriel bunu biliyor gibiydi. Kadın ayağa kalktı ve Brin'in ıslak giysilerinin üstünden kornayı aldı. "Bunu mu arıyordun? Bir arkadaşını kurtaracağını söylediğini sanıyordum." "Biz de öyle sanıyorduk." Brin kornayı aldı. Yüzeyi hala kaygandı ve biraz su damladı ve battaniyesinde ıslak bir leke bıraktı. "Bu ne biliyor musun?"

"Yani koç boynuzu dışında mı?" "Evet."

Muriel başını salladı ve tencereyi karıştırmaya devam etti. "Ama bunun özel bir şey olduğunu biliyorum."

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü onu Phyre'dan getirdin."

Muriel kapağı yerine koydu ve tencereyi tekrar ateşe koydu. Metal kol bu hareketle biraz gıcırdadı.

Brin kucağındaki kornaya baktı. Onu taşıdığı süre boyunca bakmaya zahmet etmemişti. Eski bir koç boynuzundan başka bir şey gibi görünmüyordu, ama... üzerinde işaretler vardı. Parmaklarıyla yüzeyi okşayarak çentikleri hissetti. *Yazı.* Semboller ona aitti.

BEN, FERROL'UN ELINDEN GELEN

BİR ARMAĞANIM, BUKANUNLAR

KAOSU DURDURMAK İÇİN.

HIÇBİR KRAL ÖLMEYECEK, HIÇBİR TIRAN PARÇALANMAYACAK

BENİM TEHLİKELİ SESİMLE KURTARILMAYACAK.

*VURAN SESSİZ ELİ LANETLİYORUM,
KARDEŞLERİNE SONSUZA DEK KAYBEDECEK.
KARANLIĞA MAHKUM VE IŞIKTAN MAHRUM,
BÖYLE OLSUN HESAP VE BEDEL.*

*DUDAKLARIMA NEFESİNİ ÜFLE; VE HERKESİN
DUYABİLECEĞİ ŞEKİLDE YÜKSEK SESLE
MEYDAN OKUMASINI İLAN ET. KRAL TAHTI
İÇİN MEYDAN OKUMAN,
BÖYLECE HERKES TOPLANABİLİR VE KİMSE KORKMAZ.*

*AMA BİN ÜÇ YIL SONRA, ÖLÜMLE BENİ
DUYANA KADAR. MEYDAN OKUMA YOK,
TARTIŞMA YOK, BİR NESİL ÖLÜME TERK
EDİLDİ.*

*MEYDAN OKUMA SESİYLE BİRLİKTE,
RAKİPLERİN SAVAŞI BAŞLAYACAK,
ÇATIŞMA BAŞLAYACAK VE
İKİSİNDEN SADECE BİRİ KALANA KADAR SÜRECEK.*

*FERROL'UN ELİ TARAFINDAN KORUNAN
RAKİPLER ARASINDA BİR BAĞ KURULUR.
DİĞERİNİN ELİNDEKİ KILIÇ, KEMİK VE
BECERİ DIŞINDA HER ŞEYDEN
KORUNURLAR.*

*ŞAMPİYON SAVAŞMAYA ÇAĞRILDIĞINDA,
FERROL'UN ELİ ÇAĞIRILIR.
BU, ŞAMPİYONLARI HER TÜRLÜ TEHLİKEDEN KORUR
VE ŞAMPİYONU HER ŞEYDEN KORUR — BİR TANESİ HARİÇ — TEHLİKEDEN.*

*SAVAŞ BİRİ İÇİN SON, DİĞERİ İÇİN
İSE HERKESİN ŞARKI SÖYLEYECEĞİ
BİR SON.
ÇÜNKÜ MÜCADELE SONUNDA BİTTİĞİNDE
GALİP KRAL OLACAKTIR.*

"Kazanan kral olacak diyor," dedi Brin. Muriel'e baktı. "Fane demiyor. Fhrey'in liderine öyle deniyor."

Muriel omuz silkti. "*Fane* aslında bir isimdir. Fhrey'in ilk hükümdarı Gylindora Fane idi ve diğer tüm liderler onun adını benimsedi. *Kral*, dünyanın ilk hükümdarının kendisine taktığı isimdir."

"Evet," dedi Brin, başını sallayarak. "Öyle yaptı. Ve Fhreyler bunu zaten okuyamazdılar, bu yüzden sanırım bu mesaj onlar için yazılmamıştı. Bu, başkaları için, gelecekteki insanlar için bir mesaj." Yine pencerelere, güneşin çok alçakta olduğunu gösteren keskin ışık hüzmesine baktı. "Sabah mı akşam mı?"

"Sabah. Güneş yeni doğdu."

"Gitmem gerek." Brin ayağa kalktı, bunu yapabildiğine şaşırды. O tek kase güveç harikalar yaratmıştı. "Koşmam gerek."

"Ciddi misin? Bu çok iddialı. Ya diğerleri? Onlar gelmeyecek mi?"

Brin tereddüt etti, çıplak bacakları üzerinde sallanarak. Dudakları titremeye başlayınca ısırды. "Belki. Emin değilim, ama onları bekleyemem. Gelirlerse diye anahtarı içeride bıraktım."

Muriel kaşlarını kaldırdı.

"Güvenli bir yerde, ama sadece kısa bir süre kalacak. Kimse Rel Kapısı'na kısa sürede dönmezse, sana verilecek."

Bu, Muriel'in ağzını açık bıraktı. "Bana mı?"

"Sana yük olduğum için üzgünüm. Turin için saklayacaksın, değil mi?" Muriel cevap vermedi.

"Her şey... düşündüğümüzden daha zordu." Brin üzgün bir şekilde Bu saçma sözlere hafifçe güldü. Pencerelere, yere yayılan ışığa tekrar baktı. "Bu akşam güneş batmadan Ejderha Kampı'na dönmeliyim, yoksa yaşadığımız onca şey boşa gidecek. Boynuzu Nyphron'a ulaştırmalıyım."

O anda farkına vardı, mesafeyi hatırlayınca yüzüne sert bir tokat yemiş gibi oldu. Bataklığa yolculuk bir günden az sürerdi, ama Ith'ten geçmek bütün gece sürmüştü. O kadar zamanı yoktu ve şu anki durumunda paniği artıyordu.

"Gerçekten gitmem gerek."

Brin, sırlıslık olan ıslak giysilerini aldı. Giysiler buz gibi soğuktu. Mucizevi bir yemek olan çorba biraz iyi gelmişti, ama yine de yorgun ve biraz başı dönüyordu. O ıslak giysileri giyip kışın karlı havaya çıkma düşüncesi... Brin, yaşamın acısını unutmuştu, ama birdenbire geri geldi. Battaniyeye sarılarak, kendini tutamadı. Ağlamaya başladı. "Phyre'da çok hızlı ve güçlüydüm, ama burada... çok soğuk ve kar var. Gideceğim yol çok uzun ve... bir de bataklık var."

gelgit köprüsünü beklemem ya da yüzerek geçmem ve o *şeyin* beni yememesini ummam gerekecek. Ey, Her Şeyin Büyük Annesi, bana güç ver."

Tunik ellerinden düştü ve ıslak bir şaplak sesiyle yere çarptığını duydu, bu ses ayak bileklerine sıçradı.

Muriel ona sempatiyle kaşlarını çatarak yaklaştı ve onu kucakladı. "Üzgünüm. Dünya çirkin bir yer. İnan bana, biliyorum. Bir zamanlar mükemmel olan, görkemli bir meyve, şimdi çürümüş ve kararmış."

"Ama ben onu daha iyi hale getirmeliyim. Biz bir şeyleri değiştirmek için gittik. Malcolm... Turin bizi bu yüzden gönderdi. O bir şeyleri düzeltmeye çalışıyor ve bizi Phyre'ye göndermek bu yönde atılmış bir adımdı."

"Turin dünyayı düzeltmekle ilgilenmiyor. Senin hatan ona güvenmekti. Ama pek çok insan bu hatayı yaptı. O kötü biri."

Brin başını salladı. "Hayır, onun hakkında yanılıyorsun."

"Hayır, yanılmıyorum."

"Yanılıyorsun. Yanıldığını biliyorum." Kendi kulağına bile aceleci bir çocuk gibi geliyordu. Muriel'e ne kadar aptalca gelmiş olmalıydı. Yine de Brin haklı olduğunu biliyordu, ama bunu yeterince açıklayamıyordu. Bazı şeyler kelimeler ve jestlerin ötesindeydi. Bazı gerçekler, en temel olanlar, inkar edilemezdi.

"Onu ne zamandır tanıyorsun? Birkaç yıldır mı?" dedi Muriel. "Turin benim babam, onu neredeyse başlangıçtan beri tanıyorum. O acımasız, bencil, amansız..."

"O değişti." Brin, uzun bir liste olabileceğini düşündüğü ve hiçbirinin konuyla ilgisi olmayan sözlerini kesti. "O telafi etmeye çalışıyor. Biliyorum. İyi olmak istiyor ve olabilir de."

"Tabii, tabii. Ağaçlar yürür, taşlar konuşur da."

Brin geri çekildi ve Muriel'e baktı. "Ne dedin?"

Muriel şaşkınlığını belli etmedi. Kadın kararlıydı, hâlâ Turin'e odaklanmıştı ve fikrini kanıtlamaya çalışıyordu. "Sadece bunun mümkün olmadığını kastettim. Turin..."

"Hayır. Sen öyle demedin." Brin, Muriel'i kol mesafesinde tutarak yüzüne bakıp cevaplar aradı. Doğrulama arıyordu. "Sen, 'Ağaçlar yürürken ve taşlar konuşurken' demiştin." Brin elini uzattı ve Muriel'in sol kulağındaki saçlarını dikkatlice geri çekerek büyük bir çili ortaya çıkardı.

Kadın sinirlenerek elini itti. "Ne yapıyorsun?"

"Çil var. Olacağını biliyordum. Ve dişlerinin arasında boşluk var. Eminim o boşluktan ılık çalabiliyorsundur. Çalabilir misin?" Brin, heyecanı arttıkça ayak parmaklarının ucunda zıplamaya başladı.

Muriel ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü sen Muriel'sin," dedi Brin.

"Ben kim olduğumu biliyorum. Sen de biliyorsun."

"Evet, ama çok acelem var. Taşlar ve ağaçlar hakkında söylediklerini duymasaydım, sana söylemeyi unutturdum."

"Ne söyle?"

"Sana Reely dedi. *Muriel*," dedi Brin, kelimenin sesini dinleyerek. "*Mur-Reel—Reely*. Bu bir takma ad. *Senin* takma adın."

Muriel Brin'den uzaklaştı. Geriye doğru sendeledi, arkasındaki tabureyi devirmek üzereydi. İlk başta cevap vermedi; vermesi de gerekmiyordu. Her şey yüzünden belliydi.

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu sonunda.

"Senin hakkında okudum."

"Ne yaptın?"

"Uzun hikaye. Agave'de binlerce yıl önce oyulmuş tabletler var yıl önce oyulmuş tabletler var ve ben onların ne dediğini biliyorum. Birçoğu seninle ilgili. Trilos onları yaptı."

Muriel'in kolları gevşek bir şekilde yanlarına düştü. Bir adım daha geri attı ve tabure sonunda *bir ses çıkararak* devrildi. "*Trilos mu* dedin?" Muriel ona bakmaya devam etti. Brin, Muriel'in gözlerinden, tabletleri okuduğu kadar kolay bir şekilde tüm hikayeyi okuyabilirdi.

tabletleri okuduğu kadar kolay okuyabiliyordu.

"Evet, ve hepsi bu kadar değil. Onunla *tanıştım*."

Muriel eğildi, tabureyi düzeltti ve oturdu. Nefes nefeseydi. Artık Brin'e bakmıyor, büyük bir ilgiyle döşeme tahtalarını inceliyordu. "Onu... onu gerçekten gördün mü? Phyre'da Trilos ile konuştun mu?"

"Hayır, orada değil. Onu Estramnadon'da gördüm."

Muriel başını kaldırdı. "Hayır." Başını salladı. "Bu mümkün değil. O öldü ve Phyre'ye gitti. Herkes..."

"Kaçtı," dedi Brin. "Trilos Phyre'daydı. Nifrel Cehennemi'ndeydi, ama kaçmayı başardı. Bu çok uzun zaman önce oldu."

Muriel hala başını sallıyordu. "Hayır." Meydan okurcasına ayağa kalktı. "Bu imkansız. Kimse Phyre'dan ayrılamaz. Anahtar olmadan olmaz. Ve eğer kaçmış olsaydı, ilk yapacağı şey... Hayır, hayır!" Taşlarla dolu bir sepeti tekmeledi ve taşları yere saçtı. "Trilos hala Phyre'da.

Orada mahsur kaldı. Çıkamıyor. Öyle olmalı. Öyle olmalı!"

Muriel'in kaşları çatılmıştı. Sanki bir şey arıyormuş gibi odanın içinde bakışlarını gezdirdi. Sonra aniden döndü ve öfkeli, suçlayıcı bir

bir ses tonuyla sordu: "Kaçıysa neden bana gelmedi? Beni bulmak zor değil ki, sen bile beni buldun!"

Brin yıkılmış hissediyordu. Cevap söylenemezdi. Durumları tersine dönseydi, Brin, Tesh hakkında böyle bir şeyi öğrenmenin ne kadar yıkıcı olacağını düşündü. Muriel için bu kaç kat daha kötü olmalıydı? Tetlin Cadısı olarak bilinen kişi, bataklıkta bu noktaya tesadüfen gelmemişti. Needa Teyze'nin köpeği Apple gibi, kıvrılmış ve tek bir kişiyi bekliyordu. en çok değer verdiği kişi için sonsuza dek bekledi.

"Biliyorsun," dedi Muriel, gözlerini kısarak. "Söyle bana."

Brin bunu yapmaktan nefret ediyordu ve bu sefer yalan söyleme fikri aklından geçti, ama bunu yapmaya kendini ikna edemedi. Aldatma konusunda hiçbir tecrübesi ve becerisi yoktu, ama daha da önemlisi, bu fikir onu tiksindiriyordu. Brin bir Bekçi idi, doğruyu söylemek için eğitilmiş ve dürüstlüğüne kutsal değerine inanmak için eğitilmiş bir Bekçi idi. Uçmak kadar aldatmak da ona imkansız geliyordu.

Brin nefes aldı. "Seni unutmuş." Muriel gözlerini kırptı. "Beni unutmuş mu?"

"Evet." Brin, olabildiğince nazik olmaya çalışarak yavaşça konuşmaya başladı, ama bu darbeyi yumuşatmanın bir yolu yoktu. "Trilos, geriye kalan tek şeyi, sana olan aşkını feda etti. Anılarını feda etti, tek mutluluğunu öldürdü. Bu fedakarlığın acısı ve ıstırabı ona dünyalar arasında bir delik açma gücü verdi, ama seni sildi."

Muriel ona bakmaya devam etti ve Brin, Muriel'in ona inanıp inanmadığını bilmiyordu. Sonra kadının yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı.

Bir arkadaşını bıçaklamış gibi hisseden Brin ona uzandı, ama Muriel geri çekildi ve ellerini kaldırarak Bekçi'yi uzaklaştırmaya çalıştı. Omuzları yükseldi ve tüm vücudu titredi.

"Ama o seni de kurtardı," dedi Brin, bir tür teselli olarak. "Anılarını korudu."

Muriel'in yüzü umutsuzluk ve şaşkınlıkla dolu bir maske gibi kalmıştı.

"Her şeyi yazdı, taşta oydu." Brin ona gülümsedi, ama pek içten bir gülümseme değildi. Brin'in verecek pek bir şeyi yoktu, ama elinden geleni yaptı. Muriel'e her şeyin kaybolmuş olmayabileceğini göstermesi gerekiyordu. "Senin hakkında bildiği ve hissettiği her şeyi kendine bir kayıt olarak bıraktı, tıpkı benim ailem için yapmak istediğim gibi. Bunu, gelecek nesillerin onları benim tanıdığım gibi tanıması için yaptım. Ama Trilos... Sanırım Trilos anılarını kendisi için sakladı. Onları asla dokunulmayacakları bir yerde, Phyre'da özenle biriktirdi. Onları orada buldum. İkinizi bu şekilde tanıdım. Seninle nasıl tanıştığını, ikinizin nasıl aşık olduğunu yazdı. Onun hissettiklerini biliyorum. Trilos tüm küçük ayrıntıları yakalamaya çalıştı,

bildiği her şeyi, seninle ilgili hatırladığı her şeyi o kelimelere döktü. Sanırım bir gün kaybettiği şeyi bir şekilde geri kazanabilmek için onları oraya koydu. Ama..."

"Ne?" Muriel ona doğru bir adım attı.

"Tabletlerin varlığından haberi olup olmadığını, önemini fark edip etmediğini bile bilmiyorum."

"Onları *okuduğunu* mu söyledin?" Muriel onun kollarını tuttu. "Bu ne anlama geliyor?"

Brin başını salladı. "Bu bir iletişim şekli. Benim icat ettiğim bir şey. Trilos da yardım etti. Açıklaması zor, ama onun düşündüğü ve hissettiği her şeyi bilmemi sağlıyor."

"Ve sen bir Bekçi'sin, her şeyi hatırlayabilirsin, değil mi?"

Brin bir an düşündü ve bahar sabahındaki altın rengi tarlayı hatırladı. "Evet. Evet, hatırlayabilirim."

"Ve sen onunla tanıştın, yani nasıl birine benzediğini ve nerede olduğunu biliyorsun. Onu tekrar bulabilir ve anılarını geri verebilirsin." Muriel aralarındaki kısa mesafeyi aştı

mesafeyi aşarak battaniyeyi yakaladı ve Brin'i kendine doğru çekti. "Lütfen Brin. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Lütfen bunu benim için yap."

Dışarıda rüzgâr esmeye başladı. Önce ılık çaldı, sonra uludu. Kar pencerelerin önünden uçarak geçiyor, onları karartıyor, sonra aydınlatıyor, sonra tekrar karartıyordu. Muriel ani fırtınayı fark etmedi. Gözleri Brin'inkilere sabitlenmişti. Sonra uzanmış, boyu uzamış gibi göründü. O böyle yaparken, küçük kapı sallanmaya başladı.

Tetlin Cadısı.

"Başka bir şey daha var," dedi Brin. "Nedir o?"

"*Ağaçlar yürürken ve taşlar konuşurken*, baban bana bir hatırlatma olarak bir mesaj gönderdi. Trilos'un artık Phyre'da mahsur kalmadığını sana bildirmemi istedi. İkinizin yeniden bir araya gelebileceğine dair umut vermek için. Onun işleri düzeltmeye çalıştığı konusunda haklıyım. Acele edeceğimi ve sana söylemeden buradan hemen çıkıp gideceğimi biliyordu. Ama bu olmadı, çünkü o senin sözlerini kafama yerleştirmek için çok uğraştı. Baban yıllarca bizimle yaşadı, ama Agave'den birinin kaçtığını öğrendiğinde gitti. Trilos olduğunu kanıtlamak için bir şey arıyordu herhalde, ve öğrendiğinde bana Phyre'ye o mesajı gönderdi."

"Hayır." Muriel başını salladı. Yüzü sert, soğuktu ve bir kadının ulaşabileceği en yakın haliyle, atasözündeki Tetlin Cadısı gibiydi.

Flaş! Kış gökyüzünü yaran şimşekle birlikte pencerelerden beyaz bir ışık patladı. Gök gürledi ve Brin çığlık attı. Muriel'i o halde görmek korkunçtu.

"Babamı tanımıyorsun," dedi Muriel dişlerini sıkarak. "Tanıyorum. O manipülatif olmanın ötesinde ve son derece zeki. Senin gibi insanları kullanmamalı. Sen iyi bir kızsın, Brin. Ve o... ama tabii ki, bu yüzden seni seçti."

"Malcolm beni seçmedi, ben..."

"Naif olma. Tabii ki seni seçti! Babamın etrafında hiçbir şey tesadüfen olmaz. O her şeyi kontrol ediyor. Beni kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçtiğini sanıyordum."

Dışarıda rüzgar o kadar şiddetli esiyordu ki, çatının bir kısmı sıyrıldı ve kar taneleri içeriye girmeye başladı. Ön kapı daha yüksek sesle gürültü yapıyordu. Dışarıda, Brin ağaçların gıcırdamasını duyabiliyordu; bazıları çatlamıştı. Yine şimşek çaktı ve bir kez daha gök gürültüsü duyuldu.

Brin, ateşlediği yangını söndürmek için elinden geleni yapmaya devam etti. "Elan ile konuştum. Turin'in dünyayı düzeltmesini, ve onun bunu yapabileceğini düşünüyor, yapacağına inanıyor. Ve onu senden daha uzun süredir tanıyor."

"Sen de onunla konuştun mu?" Muriel bir kez daha Brin'i inceledi, bu sefer şüpheyile değil, daha çok hayranlıkla.

"Bana her şeyi anlattı. Turin'in değiştiğine ya da değişmeye çalıştığına inanıyor. Ne kadar acı verdiğini ve herkesin ondan nefret ettiğini biliyor. Özellikle de senin." Brin'in gözleri, bu düşünce aklına geldiğinde büyüdü. Hem mantıklı hem de şiirsel olan bu güzellik onu sarsmıştı. "Muriel, Turin bize çok değerli bir anahtar verdi, ama Phyre'nin kilidini açan anahtar o değildi. O anahtar sensin. Anahtar *sensin*. Her şeyi sen karar vereceksin. Bunların hiçbirisi Suri, boynuz ya da Trilos ile ilgili değildi. Seninle ilgili. Bu yüzden beni gönderdi. Bu konuşmayı yapmamızı istedi. Bu yüzden bana Phyre'da mesaj gönderdi. Anahtarı açmam için beni gönderdi."

Muriel, Brin'e baktı. Kadının nefesi yavaşladı ve başını sallamaya başladı. O bunu yaparken, rüzgâr kapıyı sallamayı bıraktı. "Seni seçerken çok iyi bir seçim yaptı."

Güneş ışığı yeniden ortaya çıktı, pencerelerden içeri süzülerek. "Söylediklerinin hepsine inandığımı söylemiyorum ve babamın istediği şeyi yapmak ne kadar hoşuma gitmese de, yollarımızın aynı yöne gittiğini inkar edemem, yani o kornayı zamanında Nyphron'a ulaştırmak. Ve ben bu konuda yardımcı olabilirim. Giysilerini topla."

Brin eğilip yığını aldı. Tunik ve pelerini kuru ve sıcaktı. ve sıcaktı.

"Ith ile geldiğin yer arasındaki mesafeyi koşman konusunda yapabileceğim bir şey yok, bu senin kendi başına üstesinden gelmen gereken bir mücadele, ama

bataklıktan korkmana gerek yok; o senin dostun olacak ve yolculuğunda sana yardım edecek." "Teşekkür ederim."

Muriel başını salladı. "Ve yolculuğun bittiğinde Trilos'a gideceksin, değil mi?"

"Evet," diye söz verdi Brin. "Ama bunun gerekli olacağını sanmıyorum.

Beni bulmaya çalışması çok muhtemel. "Ve ona benden bahsedeceksin?"

"Evet, hatta daha da iyisini yapacağım. Trilos'un yaptığını yapacağım, ama bunu Abyss'in dibinde bırakmayacağım. Her şeyi *Brin'in Kitabı'na* yazacağım."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM GÜNEŞ BATIYOR

*Yukarı! Aşağı. Yukarı! Aşağı. Böylece
Yere! Aptalca olduğunu biliyorum, ama doğru.
Keşke daha fazla güveç olsaydı. — BRIN'IN KİTABI*

Persephone bağırışlar, çekiç sesleri ve koşan ayak seslerini duyunca başını kaldırdı ve bir an için —korkunç, berbat bir an için— sonun geldiğinden emin oldu. Güneş ışığının çadırın kumaşında hareket etmesini izliyordu. Sabah gelip geçmişti ve kışın derinleşmesiyle azalan ışık günü kısaltmıştı. Malcolm'un önceki geceki korkunç ses tonunu hatırladı. Onun gözlerinde gördüğü — ya da gördüğünü sandığı — şeyle birleştğinde, sinirlerinin bozulmasının haklı olduğunu hissetti. Geleceği görebilen bir adam, gece çökmeden önce yaklaşan felaketi haber verdiğinde, karanlıktan korkmamak zordu.

Öğleden sonra uykusuna dalmış olan Nolyn, vücudunu sardığı battaniye yığığında hâlâ uyuyordu. Küçük bacakları, örtüler, yatakların büyük bir kısmını kaplayacak şekilde yayılmıştı. Dışarıda bir savaş yaşanıyor gibi görünse de, çocuk kıpırdamadı. Justine de uykuya dalmıştı, ama uyanmış ve aceleyle elbisesini giymeye çalışıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sadece geceliğiyle ölmek istemiyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Ona göz kulak ol," diye emretti Persephone, botlarını giyerken. Yığından bir pelerin kapıp dışarı koştu. Keskin, açılı güneş ışınları gözlerini kamaştırıyordu. Beyazın içinden adamlar fırlayıp, ip demetleri taşıyarak koşuşturuyorlardı. Silahlar çekilmemişti. Bu, gürültünün gizemine dair ilk ipucuydu, olumlu bir işaretti. Sonra solunda, Persephone bir çadırın dramatik bir şekilde eğilip sönmesini gördü.

"Neler oluyor?" diye koşan bir adama sordu. "Kampı topluyoruz, majesteleri!"

"Neden söküyorlar?"

Ama adam çoktan koşarak geçmişti.

Persephone pelerini üzerine çekmeye çalışırken, yanlışlıkla Justine'in pelerini aldığını fark etti. Hemşire çok daha küçüktü ve kumaş Persephone'nin etrafını tamamen sarmıyordu, bir santim genişliğinde bir boşluk bırakarak elbisesinin donuk beyaz rengini gösteriyordu. Somurtarak, çadırın çöktüğü yere koştu. Bir düzine adam etrafta dururken, diğerleri kürek ve çekiçlerle kazıkları çıkarmaya çalışıyordu. Çadır, yuvarlanmış, demetler halinde bağlanmış ve istiflenmiş ham yünün depolandığı bir yerdi. O oraya vardığında, diğer üç çadırdan da üç direk daha çekilmişti.

"Durun!" diye işçilere bağırdı. "Ne yapıyorsunuz?" Hepsi şaşkın ve gergin bir şekilde başlarını kaldırdılar. Kimse cevap vermedi.

"Neden bunu söküyorsunuz?" Çekiçli bir adama odaklandı. Adam ona tanıdık geliyordu, ama Rhen'den değildi. Yine de onu kampta sık sık görmüştü, genellikle su veya odun taşıırken.

"Bize öyle söylendi," diye cevapladı adam. "Kim söyledi?"

"Nyphron, hanımefendi."

"Nerede o?"

Birkaç kişi, çökmekte olan çadırların sıralarını işaret etti; kocasının ölümünün kanıtı olan devasa, düzleştirilmiş kanvas ayak izleri.

"Peki, ne yapıyorsan bırak, karın üzerindeki yünü al ve içeri gir."

O uzaklaşırken, biri "Bu, gitmeyeceğimiz anlamına mı geliyor?" diye seslendi.

Persephone cevap vermedi. Sert karın ayaklarının altında ezildiğini hissederek yürümeye devam etti. Her adımda ona karşı öfkesi daha da artıyordu.

Bana sormadan, hatta haber bile vermeden nasıl cüret eder de tahliye emri verir!

Düzleştirilmiş çadırların arasında Nyphron'u gördü, ellerini sallıyor ve bağıırıyordu.

"Hâlâ sarhoş musun?" diye sordu ona ulaştığında. "Neler oluyor?" "Keşifçiler az önce ormanın kenarında fane ordusunu gördüklerini bildirdiler. Ve ben biraz önce ağaçların üzerinde deri kanatlı yaratıkların uçtuğunu gördüm. Artık burada kalamayız."

"Burada kalmalıyız."

"Neden?"

"Malcolm öyle dedi."

Nyphron ona şaşkın bir şekilde baktı. "Malcolm öyle dedi diye mi?" "Evet, ve oldukça kararlıydı."

"Karda çıplak kalmış ve deli gibi küfür ediyor olsa bile umurumda değil. Bu orduya o komuta etmiyor, biz ediyoruz."

"Ama..." diye başladı.

"Persephone, dün gece boru çalındı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet, sizler hükümdarların tüm soyunu gayet iyi açıkladınız. Ve ben

—
"Benim demek istediğim, bunun bizim için ne anlama geldiği?"

Anlamadı ve onun ne demek istediğini hiç bilmiyordu. Bu yüzden aydınlatılmayı bekledi.

anlatılmasını bekledi.

"İlk ejderhasını yarattıktan sonra, Lothian saldırı için bir ordu kurmaya başladı. Avempartha köprülerini genişletti ve Nidwalden'den askerlerini geçirdi. Örümcek Kolordusu'nu eğitti ve daha fazla ejderha yarattı. Çok daha fazla."

"Ben de senin gibi raporları duydum."

"Duymadığın şey, bu sabaha kadar ikimizin de bilmediği şey, o birliklerin benim inşa ettiğim yoldan ilerlemeye başladığı ve ejderhaların da onlarla birlikte geldiği. Şu anda ağaçların içinde bulunuyorlar. Persephone, saldırı emri verildi. Bugün şafak vakti saldırıya geçmeleri emredildi."

"Sanki bu bir sorun olacakmış gibi sürekli bunu söylüyorsun. Nyphron'un ayrılmak isteyeceği bir zaman gelecek mi?"

Persephone kuzeydoğudaki ağaçlara baktı ama hiçbir şey görmedi. Gökyüzüne baktı. Akşam olmuştu bile. "Yine de saldırıyor gibi görünmüyorlar. Neden?"

"Çünkü çok nadiren de olsa tanrılar bazen merhametli olurlar."

"Bunun boynuzla bir ilgisi var, değil mi?"

"Evet! Lothian saldırı emrini verdi, ama dün gece ordusunun tüm üyeleri o boru sesini duydu." Nyphron parmağıyla ormanı işaret etti. "Hepsi fane'in öldüğünü biliyorlar ve bunun ne anlama geldiğini bizim kadar bilmiyorlar. Bu yüzden yeni emirler bekliyorlar. Bu akşam güneş battığında ya yeni bir fane olacak ya da başka biri boruyu çalacak ve bir savaş planlanacak. Her iki durumda da, harekete geçmek için kısa bir zamanımız var, ama bir şey de kazandık: Artık onların ejderhalarla donanmış bir ordusu olduğunu biliyoruz."

"Kalmak bariz bir seçim olacaksa, bunu bu kadar önemsemezdim."

"Yeni fane saldırmayı seçmeyebilir," dedi.

Nyphron ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "Buna gerçekten inanmıyorsun herhalde. Keşifçilerimiz düzinelerce ejderha tespit etti, *düzinelerce*, Persephone. Suri bana ejderhaların sevilenleri öldürerek yaratıldığını söyledi. Fane kim olursa olsun, nasıl

Şimdi savaşı durdurabilirler mi? Hayır, bu tapınak değişikliği hiçbir şeyi değiştirmez, ama bizi yok olmaktan kurtardı. Bize, çadırlarımızı toplayıp ejderhalarının menziline ötesine çekilebilmemiz için yeterli zamanı kazandırdı.

Persephone, yıkılmış çadırların üzerinden ormanın kenarındaki sisli pusa baktı.

"Eğer giderseniz, savaşı kaybedersiniz."

"Gidemeyiz," dedi.

"Persephone, burada kalmak, açık ve savunmasız bir şekilde kalmak büyük bir intihar olur. Ayrıca hiçbir anlamı da yok. Elysan öldü ve güney ordunuz yok edildi, kalmak için hiçbir nedenimiz yok."

"Zamanlama her şeydir. Gidemeyiz," diye ısrar etti.

"Tabii ki yapabiliriz. Yirmi mil geri çekilirsek, Bern'i bizimle onların arasına koymuş oluruz. Bu noktada bu bir soru bile değil."

"Haklısın, değil. Gitmiyoruz."

Çalışan adamlara bağırdı: "Yaptığınız işi bırakın! Çadırları tekrar kurun. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Nyphron'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu dirseğinden tutup kenara çekti ve ayaklarını daha derin kara batırdı. "Ne yapıyorsun?" Duyulmayacak kadar alçak sesle konuştu, ama sözlerine öfke katacak kadar yüksek sesle.

"Burada emir veren sen değilsin," diye cevapladı Persephone. "Buna başlamadan önce bana sormalıydın."

"Birlikte yönetiyoruz sanıyordum," dedi.

"Bu adamlar beni takip ediyor. Zalim olmak istemiyorum, seni utandırmak istemiyorum, ama..."

"Senin aptallığın yüzünden yüzlerce askerin hayatını tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim," dedi Nyphron. "Ben oyun oynamıyorum. Ben ciddiylim."

"Ben de."

"Bu duruma düştük çünkü sen Suri'yi tapınağa verdin ve o da ona ejderhalar verdi. Bu çatışmayı bizim için kaybettin. Sen savaşı anlamıyorsun. Ben anlıyorum. Eğer hemen buradan ayrılmazsak hepimiz öleceğiz. Beni affet, ama senin tecrübesizliğin bizi yok etmesine izin veremem." Onu bileğinden tutup çadıra doğru çekmeye başladı.

"Kes şunu!" dedi ona.

O onu görmezden geldi ve ilerlemeye devam etti. Kız geri çekildi ama adamın parmakları kısıkaç gibi sıkıca tuttu ve kolu demir gibiydi. Kar üzerinde dengesi yoktu. Kaydı ve neredeyse düşüyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdı.

Çadırlarda çalışan adamlar durup bakmaya başladılar. Kar kazıp, odun taşıyan, halat saran adamlar Nyphron'un karısını yol boyunca sürüklemesini izlediler. Kimse müdahale etmedi. Kimse karı koca arasındaki kavgaya karışmaya cesaret edemezdi.

Belki bana vurmaya başlasaydı, kılıcını çekseydi.

Nyphron onu öldürmekle tehdit ederse, onu durduracaklarından emindi. Ama o kadar da değil... Evlilik belirli haklar kazandırıyordu ve bunlardan biri de eşinle kavga etme ayrıcalığıydı.

O direnmeye devam etti. O sertçe çekti. O karın üzerine düştü. Nyphron onun kalkmasına izin vermek yerine onu sürükledi. Justine'in pelerininin bağı karın üzerinde kayarken çözüldü.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı ona. "Seni orospu çocuğu!"

O ona bakmadı. Sert yüzü çadırın bulunduğu yere kilitlenmişti. "Dur!" diye bağırdı ve çekildi.

Adam daha sert çekti ve onu döndürdü. Elbisesi arkadan düştü ve kar boynunun arkasına kayarak onu üşüttü. "Bırak beni!" diye bağırdı.

Nyphron onu görmezden geldi, ama Persephone yakındaki tepenin üzerinde bir şeyin hareket ettiğini gördü.

Yıllardır değişmeyen zirvenin silueti farklıydı. *Kimse karı koca arasına girmezdi, ama...* "Nyphron! Nyphron, bırak onu! Bırak onu!" diye bağırdı, yeni bir aciliyetle.

"Nyphron, bırak yoksa öleceksin!"

"Lütfen durumu daha da kötüleştirme," dedi ona. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum!"

Yıllar önce, Dahl Rhen'de Konniger ile yüzleşmek üzereyken Raithe'nin ona söylediği bir şeyi hatırladı: *"Persephone, herhangi bir sorun olursa bağır. Çok yüksek sesle bağır ve sonra yolundan çekil. Gerisini ben hallederim."*

Nyphron ejderhanın nereden geldiğini, *tam olarak* nasıl yapıldığını bilmiyordu. Kafasında, ejderhanın sözlerini tekrar duydu. *"Şimdi bile."*

Bir şeyler yapması gerekiyordu, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Nyphron onu bırakmıyordu ve onu dinlemeyi de bırakmıştı. Persephone tekrar sarsıldı, yüzü neredeyse kara çarpacaktı. Sonra sırt üstü düştü, bacakları

. Bu aşağılayıcı duruma kızmış olabilirdi, ama gerçek bir dehşet düşüncelerini boğuyordu. Çünkü o anda tepeye doğru baktı.

Ejderha gitmişti.

Sadece kendisinin anlayabildiği bir rüzgârın şiddetini hissetti. Hâlâ ayakta duran çadırlar titremeye, sallanmaya ve çırpınmaya başladı. Kar yağmıyordu, ama hava karla doluydu. Kar düşmüyordu, dönüyordu.

Thrump. Thrump. Thrump.

"Ejderha, seni aptal!" diye bağırdı, boş eliyle yukarıyı işaret ederek.

Persephone, sesindeki dehşetin sonunda kocasına ulaştığını fark ederek sevindi. Nyphron'un endişesi nihayet onun paniği tarafından tetiklendi.

Durdu ve yukarı baktı. Bazıları çoktan koşmaya başlamış, kovaları devirmiş ve hala yolu tıkayan yün balyalarının üzerine takılmıştı. Gölge tüm kampı kapladığında, insanlar çığlık attı. Nyphron sonunda bıraktı, ama çok geçti.

Ejderha kanatlarını katlayıp bir şahin gibi Fhrey komutanının üzerine atladığında rüzgar ve darbeler durdu. Kılıç uzunluğunda dev bir pençe pençeleri Nyphron'u yere çiviledi. Sonra o büyük, dişlerle dolu ağız açıldı.

"Dur!" Persephone yaratığa bağırdı. Dizlerinin üzerine çökmüş ve iki kolunu da havaya kaldırmıştı. "Ona zarar verme!"

Onun sesini duyunca ejderha tereddüt etti. Dudakları alaycı bir şekilde geri çekildi ve daha fazla diş gösterdi. Büyük gözü ona sabitlendi, uzun göz bebeği onu net bir şekilde odakladı. Büyük canavar, yeri sarsan derin bir kükreme çıkardı ve Persephone'nin pelerinin kenarlarını geriye doğru uçuran ve saçlarını savuran sıcak bir nefes verdi.

"Lütfen," dedi ona. Kalbi çarpıyordu ve nasıl konuşabildiğini merak ediyordu. "Yapma."

Nyphron, sanki bir ağacın kökleri üzerinde büyümüş gibi pençenin altında, sırt üstü karın üzerinde yatıyordu. Kafası iki büyük pençe arasında sıkışmış, pençenin ağları boynuna dolanmıştı. Zar zor nefes alan Nyphron, tek kelime bile etmedi. Nyphron kibirli, bencil ve çoğu zaman anlayışsız biriydi, ama aptal değildi. Bir kez olsun, durumun kontrolünü *ona* bırakmaya tamamen istekli, hatta hevesliydi.

"Onu canlıya ihtiyacım var." Persephone ejderhaya konuştu ama Nyphron'a baktı. "O benim kocam." Hâlâ izleyenlere, gördüklerine büyülenmiş ya da korkudan hareket edemeyenlere döndü. Sıkar kılıcını çekerek onlara doğru koştu ama Nyphron'u pençenin altında görünce aniden durdu.

"O sana zarar verdi." Ejderha, mağara gibi bir ses tonuyla konuştu. Sesi bir dağın ya da bir tanrının sesi olabilirdi.

Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi.

"O yapmadı." Persephone ellerini kaldırdı ve onların hala orada olduğunu gösterdi, ama ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. "Ben iyiyim. Gerçekten. O" — tekrar Nyphron'un gözlerine bakarak, ona konuşarak, onun da aynı fikirde olmasını umarak—"asla bana zarar vermez. Sadece bir anlaşmazlık yaşadık. Karı kocalar arasında bu tür şeyler olur. O kızgındı, ben de öyleydim. Ama bana zarar vermeyecekti. *Değil mi?*"

"Hayır." Nyphron başını o kadar hafifçe salladı ki, titriyor gibi görünüyordu, belki de titriyordu. Galantianların lideri bile, yenilmez bir ejderha tarafından köşeye sıkıştırıldığında korku gösterebilirdi. "Ben sadece..."

Büyük pençe sıkılaştı. Pençeler süründü, karda derin izler açtı, toprağı ve geçen yılın çimlerini sürerek.

Kalabalık yine nefesini tuttu ve birçoğu geri çekildi. Diğerleri ise korkmuş gözlerini korumak için ellerini kaldırdı.

Persephone öne atıldı ve ejderhanın pençesine elini koydu. "Dur!"

Yine, canavar dinledi. Yine, tereddüt etti.

"Bu savaş henüz bitmedi. Ona ihtiyacım var ve... o benim kocam." Bir an durdu. Persephone, çekiç ve küreklerle donanmış erkeklere, kova ve sepetlerle donanmış kadınlara, tanımadığı o kadar çok insana, o kadar çok yabancıya baktı. Dik durdu ve kalabalığa doğrudan seslendi. "Ve ben keenig'im. Fane'in ordusunun ilerlediğini biliyorum. Ejderhaları olduğunu biliyorum. Durumumuzun imkansız görüldüğünü biliyorum. Ama çoğunuzun hatırlayamayacak kadar genç olduğunuzu da biliyorum: Daha önce imkansızı başardım, hem de birden fazla kez. Ve ben..."

"Hatırlıyorum." Habet öne çıktı.

Bütün gün ortadan kaybolan Habet yeniden ortaya çıktı. Sırılsıklam seyahat kıyafetleri giymiş, bitkin ve terli görünüyordu. Hiç duraksamadan ve endişelenmeden Persephone ve ejderhanın yanına yürüdü. Elini uzattı ve ejderhanın yanına üç kez vurdu, bunu yaparken gülümsüyordu. Sonra Persephone'ye döndü. "Hepsini hatırlıyorum. Oradaydım. Hep oradaydım. Açlıktan kıvranırken bize yemek verdin, kimsenin öldüremeyeceği kötü ayıyı öldürdün, dahlımız yok edildiğinde bizi denize taşıdın, uzaklardan parlak kılıcı getirdin ve Moya'ya o çirkin Gula'yı öldürttün." Sert bir ifadeyle baktı, sonra güldü.

"Hepsini hatırlıyor musun?"

Habet güvercin gibi başını salladı. "Bana 'güvenin' dediğini hatırlıyorum. Sen söyledin, biz de yaptık."

Ona gülümsedi, sonra kalabalığa döndü. "Şimdi herkesten bana tekrar güvenmelerini istiyorum. Emrim, burada kalmamızdır. Kaçmayacağız. Bu aptalca görünebilir, ama şimdi gidersek, bu savaşı kesinlikle kaybedeceğiz

bu savaşı kaybedeceğiz. Fhrey her zaman daha fazla ejderha yaratabilir, bu yüzden güvenli bir yer yok. Bizi avlayıp hepimizi öldürecekler. Eğer kalırsak..." Nasıl bitireceğini bilmiyordu

nasıl bitireceğini bilmiyordu. Körü körüne çalışıyordu, kendisine güvenmesini isteyen bir adama inanıyordu.

"Bana bir kez daha güvenmen yeterli. Eğer haklıysam, bu savaş sona erecek ve benim krallığım da bitecek. Ama şimdilik... şimdilik kalacağız."

Kimse konuşmadı. Öksürük sesi bile duyulmuyordu ve kışın sessizliği, sanki dünya durmuş gibi tamdı. Her şey durmuş, onun yeniden başlatmasını bekliyordu. Persephone ellerindeki karı silkeledi, yüzündeki saçları taradı ve bir kez daha Justine'in pelerinini üzerine çekmeye çalıştı ama başaramadı.

Uygun olmayan bir pelerinle asil görünmenin imkânı yoktu. "Onu bırak," dedi canavara. "Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacımız var. Dünyanın ona ihtiyacı var."

Pençe açıldı.

"Tepenize dönün," dedi ona. "Sizin de bize ihtiyacımız olabilir."

Aşağı doğru esen rüzgarlar yere çarparak karları havaya savurdu ve yün balyalarını yuvarladı. Ejderhanın yarattığı kör edici kar fırtınasında Persephone, Habet'in yanına gidip ona sarıldı. "Hoş geldin," dedi. "Nereye gitmiştin?"

"Binmeye gittim."

Brin güneşle yarışlıyordu ve güneş kazanlıyordu.

Brin onu batıya doğru kovaladı, güneşin gittikçe uzaklaştığını izledi. Güneş beyazdan sarıya, sonra da korkutucu bir turuncuya dönüştü.

Bataklıkta yapılan yolculuk, Muriel'in söz verdiği kadar mükemmeldi. Aklına "büyülü" kelimesi geldi. Çamurlu su donmuştu, yüzeyi ince bir kar tabakasıyla kaplıydı, bu da iyi bir görüş sağlamak için yeterliydi.

çekiş gücü. Yolunu bulmak kolaydı: Onun için bir yol açılmıştı. Ağaçlar rüzgarı engelleyen bir koridor oluşturmak için sıralanmıştı. Belki de o yol hep oradaydı, ama karanlıkta onu görmemişlerdi. Ama o sabah sanki bataklık onun elini tutuyormuş gibi hissetti.

Tarlaya ulaşp bataklıktan çıktığında o elin bıraktığını hissetti. En son oraya gittiğinde, parlak renklerin hakim olduğu güzel bir sonbahar günüydü ve kolay bir yokuş aşağı yürüyüşü olan güzel bir sonbahar günüydü. Şimdi Brin, donmuş, rüzgârlı, karla kaplı ve çıplak ağaçlarla dolu bir arazide yokuş yukarı zorlukla ilerliyordu. Naraspor'un hâlâ bağlı olduğunu ummuştu, ama at gitmişti ve ona yürüyüş yapmak kalmıştı. Dağın etrafında zorlu yarım daire dönüşüne başladığında güneş tam tepesindeydi. Güçlü ve kendinden emin hissediyordu, bu da pek bir şey ifade etmiyordu.

mantıklı. Birkaç gündür ölüydü, vücudu hareketsiz ve buz gibi çamurla kaplıydı. Yiyecek, su, hava yoktu ve içeri girip kollarını ve bacaklarını kontrol altına aldığından beri, sadece bir gece dinlenebilmişti. Arion ölümün eşiğinden döndükten sonra uyandığında, su içip kusarak geçirdiği haftalar süren bir iyileşme süreci yaşamıştı. Oysa Brin, kilometrelerce yol kat ettikten sonra, hızlı yürüyüşle koşu arasında gidip geliyordu.

Aç ya da susamış değildi. Bu, Brin'in güveçten şüphelenmesine neden olan ipucuydu. Tetlin Cadısı söz konusu olduğunda, herkes onun yiyecek ve içeceklerinin büyülü olduğunu bilirdi. Hikayelerde, onun sunduğu herhangi bir şeyi yemek ya da içmek felakete davetiye çıkarmak anlamına geliyordu. Muriel ise farklı bir hikayeydi ve o küçük kahvaltı, midesini olması gerekenden daha uzun süre sıcaklık ve güçle doldurmaya devam etti.

Ancak Brin bataklığı geçene kadar, dayanıklılığı azalmıştı. Sonra susuzluk şiddetle bastırdı. Yürürken avuç dolusu karları ağzına tıktırmaya başladı. Kar, acıyı biraz dindirdi, ancak susuzluğunu gideremedi. Ayrıca acıkmaya da başladı.

Koşmayı tamamen bırakıp, sadece hızlı yürümeye devam etti. Kar gölgesi oluşturan çalılarının yakınında kalarak, çıplak zeminden oluşan bir yol buldu. Brin hala iyi bir hızda ilerliyordu, ama gücü hızla tükeniyordu. Ve onu beklemek istemeyen güneş, ilerlemeye devam ediyordu.

Brin soğuğu fark etti. Günün büyük bir kısmında terlemiş ve sıcak hissetmişti, ama gölgeler uzadıkça ve koşmayı bıraktıkça ıslak giysileri onu üşüttü.

Sonra muhteşem çalılar sona erdi ve onunla birlikte açık yol da bitti.

Brin, o çitlerin sonunda nefes nefese durdu.

Burası bataklığa girmeden önce birlikte son yemeğimizi yediğimiz yerdi. Bir elma yemiştin. Çekirdeği hala karın altında bir yerlerde olabilir.

Nefesi bulutlar oluşturunuyordu.

Bu hep böyle miydi, ama ben çok hızlı hareket ettiğim için fark etmedim mi? Yoksa hava mı soğuyor?

Titredi.

Hava soğuyor.

Terden sıırıslık olan tunikasının nemli dokunuşunu hissetti. Bacakları gergin ve yorgundu, ayakları ağrıyordu — hissedebildiği kadarıyla. Ayak parmakları uyuşmaya başlamıştı. Brin, iyi bir yol seçmeye çalışarak önüne baktı. Ama uygun bir yol yoktu. Önündeki dünya beyaz bir deniz gibiydi. Her yer, ayak bileklerine kadar ya da daha fazla karla kaplıydı.

Bu beni yavaşlatacak.

Gölgesinin ne kadar uzadığını fark etti; güneş batıyordu. Brin boynuzunu göğsüne sıkıca bastırdı.

"Elan, bana güç ver. Bunu tek başıma yapamam ve sen benimle olacağını söylemiştin"

Bir an bekledi, bir şey, bir kelime, bir işaret umarak. Hiçbir şey gerçekleşmedi. Tek bir kuş bile cıvılamadı.

Brin çenesini sıkıca kapattı ve karın içine doğru ilerledi. Hızı anında düştü. Hızlı yürüyüşten zorlu bir yürüyüşe geçti. Kısa süre sonra her adımını dikkatle atmaya başladı, bacaklarını hareket ettirmeye, ayaklarını yere basmaya odaklandı.

Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı, diye düşündü, zihninde ayaklarına hareket etmelerini emrederek, adımlarını kelimelerin ritmine uydurmaya çalıştı.

Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı. Böyle ilerliyoruz.

İkinci kısım şarkı gibi bir ritimle yerine oturdu. Brin bunu nasıl düşündüğünü bilmiyordu, düşündüğünü bile bilmiyordu, ama bir kez aklına geldiğinde, coşkuyla mırıldanmaya başladı.

Yukarı! Aşağı. Yukarı! Aşağı. Böyle ilerliyoruz!

Başını eğip kendi ilerleyişini izledi. Bir seyirci gibi, ayakkabılarının üst kısmında karın biriktiğini gözlemledi. Karın ayak bileklerinin derisine yapıştığını ve derisinin ne kadar kızardığını görebiliyordu.

Bu iyi değil. Bu gerçek bir sorun olacak. Böyle devam ederse ayağını tamamen kaybedebilir.

Bu düşünce, sanki bu başka birine, onun için üzüldüğü, kaderinin mahvolduğunu bildiği birine oluyor gibi, bağlantısız bir gözlemde.

Yukarı! Aşağı. Yukarı! Aşağı. Böyle ilerliyoruz!

Karla kaplı büyük kayaların yığınlar oluşturduğu bir vadiye girdi. Bir yamaçta birkaç ardıç ve kekik çalıları büyümüştü.

Yukarı! Aşağı. Yukarı! Aşağı.

Brin daha fazla kar aldı ve kurumuş ağzına çekti.

İşte böyle ilerliyoruz!

Güneş kızarıyordu. Gün sona eriyordu.

Başaramamıştı. Karla dolu ayakkabıları olan o zavallı genç kadın, hedefine sadece birkaç kilometre kala karda ölecekti. Brin ona acımadan edemedi.

Sonra bir atın homurtusunu duydu, ardından da kişneme sesi geldi.

Delirmişim, diye fark etti, başını kaldırıp önünde tam teçhizatlı ve bağlı duran Naraspor'dan başkası olmadığını görünce. Eyerin üzerine bir su tulumu ve bir çanta ekmek ve peynir asılıydı.

"Sen burada değildin," dedi ata.

Naraspur'un arkasında, sanki biri ayaklarını sürüyerek yürümüş gibi, sıkıştırılmış kardan oluşan net bir hendek vardı.

Brin yüzünü gökyüzüne kaldırdı. "Teşekkürler, Elan."

Nyphron çadıra girdi. Orada fazla zaman geçirmezdi. Burası Persephone'nin yeri — onun, çocuğun ve hemşiresinin. Onların kokusu vardı. Çadırın girişinde bir an durup dinledi. Üçü de gitmişti. Nereye gittiklerini bilmiyordu. Güneş batıyordu, ışık kanvasın içinden altın rengi bir ışıkla sızıyordu. Hızla hareket ederek kılıcı çadır direğinden kaldırdı. Çıplak kılıç güneş ışığını yakaladı ve parladı. *Siyah bronz*. Parlak bir ışıltı vardı ve metalde, kılıcın her iki yanında ince oyulmuş semboller gördü. Neredeyse on yıldır Nyphron, başkaları onun için savaşmasına izin vermişti. Fhrey, Fhrey'i öldüremezdi, ama bu, onun öldürmesine izin verilen bir düşmandı.

Sırt üstü yere atıldığından beri Nyphron, geleceğini düşünerek zaman geçirmişti. Her şey iki kötü seçenekten birine indirgenmişti.

Persephone ve halkını terk edip oradan ayrılabilirdi. Sikar ve diğer Fhrey'ler onu takip ederdi. Merredydd'e çekilip orada saklanabilir ve insan ordusunun yok edilmesini izleyebilirdi. Ama sonra ne olacaktı? Miralyith avcıları onu bulacaktı. Hayatının geri kalanını o omurgasız veletten kaçarak geçirecek ve sonunda çamurlu bir çukurda ölecek ya da daha kötüsü, babası gibi sergilenmek ve aşağılanmak için geri sürüklenecekti.

Diğer seçeneği, orduyu geri çekilmeye zorlamaktı, ancak bunun için yeni fane'nin daha fazla ejderha sipariş etmesi gerekiyordu. Başarı şansı düşük olsa da, bu seçenek en azından yeni fane'nin evinde yeterince öfkeyle karşılaşp vazgeçme olasılığını sunuyordu. Bu fikirden ne kadar nefret etse de, Nyphron barışa razı olmak zorunda kalabilirdi.

Çamurlu bir çukurda ölmektense bu daha iyiydi.

Nyphron, Malcolm'u aradı ama sinir bozucu adamı bulamadı. Bu durumda tek bir seçeneği kalmıştı. Ejderha orada olduğu sürece Persephone geri çekilmeyecekti ve ejderha onun koruyucusu olduğu için onu zorlayamazdı. Nyphron, elinde kılıcıyla tepeye tırmandı.

Ejderha olduğu yerde yatıyordu, ama farklı bir pozisyondaydı. İki yıl boyunca, Persephone çığlık atana kadar yaratık kıpırdamamıştı, bu yüzden Nyphron canavarın şimdi de heykel gibi kalacağını düşünüyordu. Yaklaştığını veya niyetini gizlemeye çalışmadı. Kılıcı kendinden emin bir şekilde tuttu ve son birkaç metreyi

son birkaç metreyi tırmanırken kılıcı kendine güvenle salladı. Zirveye yaklaşırken ejderhanın başı kalktı.

Nyphron donakaldı. Canavar bir evden daha büyüktü, ama birdenbire Bir kedinin hızıyla. Canavarın gözleri birden açıldı ve ona dik dik baktı. Dudakları kıvrıldı ve sarkıt dişleri ortaya çıktı.

"Beni öldürmeye geldin." Devasa ağzından Runik kelimeler gürledi.

Nyphron onun konuşmasını beklemiyordu, en azından kendisine. "Hizmetlerine artık ihtiyacımız yok."

"Ne kadar kaba," dedi ejderha, onu şaşırtarak. "Bir Fhrey için bile bu çok kaba bir davranış. Demek sen büyük bir savaşçısın? Biraz hayal kırıklığına uğradım. Senin daha uzun boylu olacağını düşünmüştüm, hikayelerdeki gibi. Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

Bu sözler tanıdıktı. Geçmişten geliyorlardı. Nyphron bunları kendisi söylemişti. Dahl Rhen'in ahşap kapısının dışında geçen bir konuşma.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Canavar ayağa kalktı. Kanatları parladı, boynu yukarı ve geriye doğru kıvrıldı.

Nyphron gözlerini kısarak baktı. *Bu mümkün olamaz, değil mi?*

"Bir kurban gerekiyor," demişti Suri. *"Sevdiğim birinin hayatını yok etmeliyim."*

"Tanrı Katili mi?"

Büyük ejderhanın dudakları sıkılaştı ve sivri dişleri daha da belirginleşti. "Sırtın nasıl? Karın üzerine öyle düşmek çok acı verici görünüyordu."

Nyphron ilerledi.

"O beni seviyor, seni değil," diye ilan etti canavar.

Bu, Nyphron'u durdurdu ve gülmek için bir an durakladı. "Persephone mi?" dedi. "Onu umursamıyorum. Onu sevdiğim için senden çaldığımı mı sandın?"

"Kaybetmeyi umursuyorsun."

"Ben kaybetmedim. Sen öldün. Ve birazdan daha da öleceksin."

"Ben Alysin'deyim ve birkaç yıl sonra o da burada olacak. Ama sen olmayacaksın. Bu savaş burada bitmiyor. Bu sadece başlangıç. Söylesene Fhrey, beni öldürebileceğini düşünüyor musun?"

Nolyn bile olanlardan sonra uyuyamadı. Justine, çocuğu da yanına alarak, sonunda Persephone'yi, keenig'in kampı yeniden düzenlemekle meşgul olduğu devasa bir pençe izinin yakınında buldu. Dadının yüzündeki ifade — çok gergin ve son derece cesur bir gülümseme — Persephone'yi

Persephone, Justine'in keenig'in oğluna bakma kararını yeniden düşünüp düşünmediğini merak etti. Persephone'nin pelerini uzattı ve ikisi pelerini değiştirdiler.

"Yanlışlıkla seninkini aldım," dedi Persephone. "Üzgünüm, biraz ıslandı."

Justine boş boş başını sallarken, Nolyn ıslak bir çuval gibi onun elinde asılı kalmıştı. Sarkık gözleri ve uzun yüzü, yeni kalkmış, henüz uyanmamış ve bundan hiç memnun olmayan bir çocuğun hikâyesini anlatıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Justine.

"Hiçbir şey, önemli bir şey değil." Persephone, asıl önemli şeyin henüz gelmediğini biliyordu. O şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama güneş batmak üzereyken beklemekten yorulmuştu. "Malcolm'u gördün mü?"

"Şurada," dedi Justine, kuzeyi işaret ederek. "Buraya gelirken yanından geçtim." "Göster bana."

Genç kadın, hoşnutsuz Nolyn'i bir kalçasına kaldırdı, böylece çocuk yürürken ayakları sallanıyor, başı omzuna yaslanıyordu. Persephone Malcolm'u görebilene kadar çadır sıralarının arasından yol gösterdi. Malcolm, kampın kenarında, sırtı Persephone'ye dönük duruyordu.

orada düzenli çadırlar sona eriyor ve tarla başlıyordu.

Persephone Justine'i durdurdu. "Onu görüyorum, buradan ben devralırım." Malcolm ile olan konuşmalar paylaşılacak için değildi ve bu, şu anda hiç olmadığı kadar doğrudu. Nolyn'e baktı, başı Justine'in boynuna yaslanmış, başparmağı ağzında, gözleri açık ama sadece bir aralık. Oğlunu kucaklayıp, yaklaşan fırtınaya karşı sıkıca sarılmak için inanılmaz bir dürtü hissetti. Onu korumak, kurtarmak istedi, diğerlerini kurtaramadığı gibi.

Persephone, Reglan'dan üç çocuğu olmuştu, ama sadece Mahn yetişkinliğe kadar yaşamıştı, ama yetişkinliği korkunç bir şekilde kısa sürmüştü. Şimdi Nolyn vardı, güzel, mükemmel ve son şansı. Persephone onu kucaklayarak kurtaramayacağını biliyordu.

"Onu al," dedi Justine'e, olabildiğince sakın konuşmaya çalışarak. "Ona yiyecek bir şeyler getir. Yakında hava kararacak."

Dadısı, Nolyn'in başının arkasını eliyle kavradı ve başını salladı. Persephone, orada bir tereddüt, kalıcı bir endişe dolu bakış gördü. "Tamam," dedi Justine, sanki acımasız ve tehlikeli bir görevi kabul ediyormuş gibi tuhaf bir kararlılıkla. tehlike dolu bir görevi kabul ediyormuş gibi. Sonra, beklenmedik bir şekilde, uzanıp Persephone'ye sarıldı. Üçü, ayrılması zor bir kucaklaşmaya girdi.

Persephone geri çekildi. "Onu götür. Nolyn'i güvende tut."

"Tutacağım."

Persephone onların gitmesini izlemedi. İleri doğru itti ve Malcolm ile arasındaki kalan mesafeyi kapattı. Orada olduğunu biliyor olmalıydı

orada olduğunu biliyor olmalıydı.

Her şeyi biliyor, ama paylaşmayı reddediyor.

O yaklaşırken, adam sırtını ona dönük tuttu ve artan soğuğa karşı pelerinini sıkıca sardı.

"Güneş batıyor," dedi kadın.

"Evet," diye cevapladı adam, ama o tarafa bakmıyordu. Doğuya, giderek kararan Mador Dağı'na bakıyordu. Dağın alt kısmı gölgede kalmış, üst kısmı ise günün son ışınlarıyla hala parıldıyordu.

"Ne olacak, Malcolm?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü rüzgardan kızarmış, gözleri görmek için zorlanıyordu. Neyi aradığını kız tahmin bile edemiyordu. "Hava çok soğuk ve çok fazla kar var."

"Ne için çok fazla? Malcolm, sen..."

Yer sallandı ve Dragon Hill'den korkunç bir kükreme geldi.

"Elimden geleni yaptım," dedi Malcolm üzüntüyle. "Bunu anlamalısın.

Bazı düğümler çözilemeyecek kadar sıkıdır. Bazıları kesilmelidir."

Persephone onun yanından geçip karlı tarlaya koştu ve kuzeyi görmek için kampı temizledi. Ejderha yine hareket etmişti. Canavar havadaydı, büyük kanatları onu havada tutuyordu ve düzenli kanat çırpışları yakındaki çadırları titretip onları yıkmakla tehdit ediyordu. Yalnız değildi. Nyphron tepenin zirvesinde duruyor, siyah bronz kılıcı iki eliyle tutuyor ve canavara nişan alıyordu.

İki savaşçı, batan güneşin aynı parlaklığında yakalanmıştı.

Akşam ışığı, gilarabrywn'in vücudundaki parıldayan pulları aydınlatarak onların yanardönerliğini ortaya çıkardı. Aynı parlaklık, Nyphron'un zırhını altın bir aynaya dönüştürdü. Persephone bir an için sadece bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bu manzara çarpıcıdan da öteydi, hayranlık uyandırıyor. Ejderhayla karşılaştırıldığında Nyphron küçüktü, ama çok parlak ve çok cesurdu. Küçük kılıcı ateş gibi kırmızı ve altın renginde parlıyordu. O oyunda gerçek kahraman ve kötü adamın kim olduğunu bilmesaydı, Persephone Nyphron'un ihtişamı, cesareti ve büyük kahramanlıklarından büyülenirdi.

Kamp sakinleri çadırların arasından bağırışlar ve çığlıklar eşliğinde dışarı fırladılar. Dragon Hill'deki manzarayı daha iyi görebilmek için açık alana çıktılar. Yüzlerce kişi bu manzarayı görmek için öne doğru itişip kakıştılar, sonra garip bir şekilde sessizleştiler.

"Persephone," diye seslendi Malcolm.

Persephone hızlanarak tepeye doğru ilerliyordu.

Ejderha, devasa çeneleriyle Nyphron'a saldırdı. Nyphron kılıcını savurdu. İkisi de birbirlerine vurmayı başaramadı.

Persephone pelerinini ve elbisesini tutmuş, eteklerini yumruklarıyla sıkıca kavramış, yokuş yukarı koşarken onları yukarı çekiyordu. Sert bir el onu dirseğinden yakaladı ve döndürdü.

"Bekle!" diye emretti

Malcolm. "Onu
durdurmalıyım!"

"Yapamazsın!"

"Bu Raithe! Ejderha Raithe!" "Değil! O
öldü."

Persephone çekip kurtulmaya çalıştı ama Malcolm onu bırakmadı.

Tepede, ejderha başını kaldırdı ve havayı içine çekti. Her şey o kadar hızlı oldu ki, düşünmeye, hissetmeye veya taraf seçmeye vakti olmadı. Canavarın ağzından ateş fışkırdı ve Nyphron'a çarptı, onu alev seline boğdu.

Persephone nefesini tutarak, gözlerini ayırmadan izledi. Nyphron'un bir kül yığınınına dönüşmesini bekliyordu, ama kocası düşmedi, sallanmadı.

Tepenin etrafındaki kar buharlaşarak tıslayan bir sis oluşturdu. Nyphron tüm bunlar olurken siyah-bronz silahını yüksekte tuttu. Ateş söndüğünde, tepenin üstü simsiyah yanmıştı. Erimiş kardan oluşan nehirler akıyordu. Ardından gelen sessizlikte, akan suyun sesi yüksek geliyordu. Sis kalmaya devam etti. Yoğun bir sis tepenin zirvesini kapladı. Rüzgar esti, sis dağıldı ve güneş parlak zırhın üzerinde parlamaya devam etti. Nyphron ayakta kaldı, yılmadan ve yaralanmadan.

"O hayatta," dedi Persephone.

"Nyphron'un zırhı Orinfar'da oyulmuş ve o gerçek bir ejderha değil, ejderhanın büyü bir temsili." Malcolm kolunu bıraktı. "Gelecek Nesiller bu anı hatırlayacak. Nyphron her zaman şu anki haliyle, tepenin üzerinde parıldayan bir kahraman olarak hatırlanacak. Bu savaşın hikayesi anlatılacak ve yeniden anlatılacak, nesiller geçtikçe mantığın ötesinde abartılacak.

"Abartılacak mı? *Bu* nasıl abartılabilir ki?" Malcolm'un kolundan kurtulan Persephone tepeye doğru koştu.

Zemin kar, buz ve su birikintileriyle kaygandı ve Persephone iki adım ileri her adımda bir adım geri kayıyordu. Zirveye yarı yolda geldiğinde ejderha kanatlarını sertçe çırpı. Tırmanışını durdurup bakmak için durakladı. Ejderha uçup gidiyor gibi görünüyordu. Spiral şeklinde yukarı doğru yükseliyor, gittikçe daha yükseğe çıkıyordu. Başını geriye atarak, onun yükselmesini izledi.

Git, uçup git, diye düşündü. Onu yenemezsin. Kendini kurtar.

Ejderha daldı.

"Şimdi bile," diye haykırdı, onun aşağıya doğru süzülüşünü izlerken. Artık bunlar onun sözleri değildi, onun sözleriydi.

Nyphron'a doğru uzattığı pençeleriyle ve taşı toza çevirecek kadar güçlü bir şekilde, ejderha aşağıya doğru süzüldü. Persephone başka yere bakmak istedi ama yapamadı. Görmek zorundaydı.

Cesur ve yiğit bir tavırla Nyphron kılıcını gökyüzüne, yukarıdan gelen çılgık atan ölüme doğrulttu. Çarpıştıkları anda, kılıç bıçağı ejderhayı deldiği anda, tepenin zirvesi patladı. Canavarı yaratan bağları koparan dünya, ani ve şiddetli bir patlamayla enerjiyi geri aldı. Gücün patlaması Nyphron'u yere fırlattı. Şok dalgası tepenin aşağısına doğru devam etti ve her yöne yayıldı. Kar havaya fırladı. Kampın her yerinde çadırlar yerle bir oldu. Ve Persephone, herkes gibi, şiddetli bir rüzgârla ayakları yerden kesildi.

Persephone gözlerini açtığı anda, Nyphron onun üzerinde duruyordu. Güneş hâlâ onu aydınlatıyordu, böylece kendisi bir ışık, giderek artan karanlıkta bir fener gibi görünüyordu, ama uzun bir gölge düşürüyordu.

"Gidiyoruz," dedi ona. Sesinde öfke, kızgınlık, alaycı bir ton ya da hakaret yoktu. Sadece bir gerçeği belirtiyordu. "Ejderha olmadan,..." Nyphron durdu ve onun arkasını baktı.

Persephone, arkadan birinin yaklaştığını gösteren karın ezilme sesini duydu. Yanmış, ıslak çimlerden kalkarak ayağa kalktı. Dönüp baktığında Malcolm'un orada durduğunu gördü. Elinde bir koç boynuzu tutuyordu.

"Bu...?" diye sordu Nyphron, bakışları Malcolm'un elindeki şey ile adamın yüzü arasında gidip geliyordu.

Malcolm başını
salladı. "Ama...
nasıl?"

Malcolm kenara çekildi ve tepenin aşağısında karda oturan bir figür ortaya çıktı: omzundan sarkan yırtık pırtık bir pelerin giymiş bir kadın. Eğik başının saçları yüzünü örtüyordu. Kambur durmuş, neredeyse yere kapanmış halde, Gifford'un atı Naraspu'un yanında otururken yorgun görünüyordu. Yine de, Persephone onu tanıyordu.

"Brin?" Adını fısıldadı, kutsal bir dilek, bir dua gibi, bunun gerçek olmasını çok istiyordu. "Brin," diye daha yüksek sesle seslendi.

Kadının başı yana eğildi. Titreyen bir el saçlarını ayırdı ve yorgun gözleri, rüzgârla yıpranmış yanakları ve çatlamış dudakları ortaya çıktı.

"BRIN!" Persephone bağırdı ve sonra Bekçi'nin yanına koştu. Kraliçe genç kadını sıkıca kollarına aldı. "Oh, Brin, Brin, Brin," diye ağladı.

Malcolm kornayı Nyphron'a uzattı. "Sana dünyayı vaat etmişim, şimdi sana veriyorum. Bunu çal. Eğer çalarsan, savaş sona erecek ve Nidwalden'in her iki tarafını da sen yöneteceksin."

"Onları yönetmek istemiyorum. Onları öldürmek istiyorum."

"Anlıyorum. Ama bu senin seçimlerinden biri değil. Güneş battığında, Mawyndulë, ejderha filosu ve Miralyith ordusuyla birlikte yok olacak. Ya bunu mahvedip Orman Tahtı için onunla savaşırsın ya da reddedip hem yenilgiyi hem de kendi ölümünü kabul edersin. Seçim senin."

Brin'in kıyafetleri sıırıslılandı ve Persephone'nin kollarında titriyordu.

Donarak ölecek olmalıydı.

Keeper çok yorgun, bitkinin ötesinde görünüyordu. Tükenmiş, boş ve solmuştu.

Kadın başını Persephone'den kaldırdı ve Nyphron'a öfkeyle baktı.

"Patlat şunu," diye yalvardı çaresiz bir sesle. "Hepimiz onu sana ulaştırırken öldük. Geri dönen tek kişi benim. Patlat şunu. Elan aşkına, yap şunu."

"Hepimiz öldük..."

Persephone bu sözleri duyduğu kadar hissetti de. Ve o anda, karanlık kulübesinde duran, garip dövmeleleri olan mistik bir kız ve beyaz bir kurt hatırladı.

"Hepimizin öleceğini söylemeye geldim. Hepimiz." Suri böyle demişti.

Ama Persephone fark etti ki, sorun *bizde* değil, *onlardaydı*. Sevdığı herkes ölmüştü, Brin bile. Evet, geri dönmüştü, ama böyle bir şeyden sonra kimse tam olarak eski haline dönebilir miydi?

Sessizlik onu bakmaya zorladı.

Yüzünde belirsiz bir ifadeyle Nyphron kornayı aldı ve elinde tarttı. Ona alaycı bir şekilde baktı. "Mawyndulë, ha? Lothian'ın oğlu."

"Bunda belli bir simetri var, sence de öyle değil mi?" diye sordu Malcolm.

Nyphron bunu düşündü ve dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi.

Boynuzu kaldırdı ve üfledi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
BOYNUZ ÇALAN

*Görünüşe göre, Mawyndulë müzik kariyerine bir
düetle başlayacağını beklemiyordu. — BRIN KİTABI*

Mawyndulë Orman Tahtı'na oturdu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Babası, çocuğunu *Büyük Sandalye*'ye bir an bile oturtacak türden bir adam değildi. Mawyndulë, bir babanın ne yaptığını ya da ne yapması gerektiğini tam olarak bilmiyordu, ama Lothian her şeyde başarısız olduğu için, kötü bir baba olduğunu düşündü. Taht, iç içe geçmiş canlı ağaçlardan yapılmış bir sandalyeden bekleneceği kadar rahattı. Neyse ki kabuğu aşınmıştı, ama Mawyndulë yine de yastık kullanmakta ısrar etti. Koltuğun boyutu da tuhaftı, sanki bir dev için yapılmış gibiydi. Kolçaklar çok yüksekti, koltuk ise çok geniş ve derindi. Ya sırtlığından bir mil uzakta oturmak ya da ayaklarını bir çocuk gibi havada tutmak zorundaydı. Mawyndulë, orada oturmanın kendisine daha fazla güven ve özgüven vereceğini ummuştu. Ama taht onu sadece küçük hissettiriyordu.

Koltuğu henüz onun değildi, ama bu önemli değildi. O, şehirdeki tek Miralyith'ti — Rhune ve kurdu gitmişse tabii. Onun batıya doğru yola çıktığına dair pek çok haber vardı. Kimse onu durdurmaya çalışmamıştı, en azından Mawyndulë. Şehirdekiler onun yaptıklarını ve nerede olduğunu duymuştu. Kimse prenslerine saldırmış olmasından endişe duymuyordu, ama herkes onun Bahçe Kapısı'na girmiş olmasından etkilenmişti. Rhune ve beyaz kurdu şimdiden efsaneye dönüşmüştü.

Mawyndulë

Airenthenon'un zemininde babasını öldürmüştü, ama herkesin konuştuğu tek şey, Rhune'un Gylindora Boynuzu'nu taşıyan resmi asica'da ne kadar etkileyici görüldüğü ve kurtun gözlerinin ne kadar mavi olduğuydu. Mawyndulë onun gitmiş olmasına sevindi.

Ta ki boynuzun sesini duyana kadar.

Bu, güneş batarken oldu. Herkes duydu. Ses, dişlerin metali kazınması gibi kulakları deldi.

Şimdi cevaplara ihtiyacı vardı.

Mawyndulë koltuğunda kıpırdanarak yastığı ortalamaya çalışırken, Aquila saray muhafızları tarafından taht odasına alındı. Tapınağın askerleri, Mawyndulë'nin babasını öldürdüğünü duymuştu. Ayrıca Aquila'nın tamamının bu suça ortak olduğunu da biliyorlardı. Mawyndulë herkese Ferrol'un Koruması ile kutsanmış olduğunu hatırlatarak tüm olayı açıklamıştı. Ayrıca, şehirden üç gün uzaklıkta kalan tek Miralyith'in kendisi olduğunu da hatırlatmıştı. Sonra onlara sadakatlerini istedi. Beklendiği gibi, hiçbiri reddetmemişti.

Mawyndulë, Aquila'yı hemen idam etmeyi düşünmüştü. O gece, meydanda büyük bir halka açık barbekü hayal ederek bunu neredeyse yapıyordu. Ama vazgeçti. Henüz fane değildi. Tüm kuralları bilmiyordu ve , bunun uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordu. Aquila'nın tamamını, her kabilenin liderlerini katletmek, çok fazla kişiyi kızdırabilirdi. Bu, tam ölçekli bir isyanı tetikleyebilirdi. *Tahtıma geçene kadar beklemek en iyisi*, diye düşündü.

düşündü. *Ve Imaly'nin beni şahsen taç giydirmesini istiyorum*. Bunun en tatlı zafer olacağını düşünüyordu. Bu yüzden hepsini hapse attırdı — Vasek ve sempatizan olduğundan şüphelendiği bir avuç kişiyi de dahil. İdamlar, taç giyme töreninden sonraki gün başlayacaktı.

Imaly ve Volhoric ilk olarak içeri girdiler, onları Osla izledi. İki el ele tutuşmuşlardı. Mawyndulë, başrahibin ve Küratör'ün artık birbirlerinden nefret ettiklerini düşündü, ama korku herkesi dost yaptı. Nanagal ve Hemon sonra geldi. El ele tutuşmadılar, ama sanki ikisi de odaya ilk ya da son giren olmak istemiyormuş gibi omuzlarını çarpıştırdılar, sanki bunun bir cezası olacaktı gibi. Beş kişi sıkı bir grup halinde ilerleyerek ilerlediler. Mawyndulë, koyunların da aynı şeyi yaptığını duymuştu, çünkü farklı olan yenilirdi.

Imaly hiçbir şey yapmazken, Volhoric eğildi.

"Majesteleri," dedi Imaly.

"Benim fane'im" değil, diye not etti

Mawyndulë. "Kornayı kim çaldı?" diye sordu.

Kornanın sesini duymuş olması olumlu bir işaretti. Bu, ritüele katılabilecek kadar hala Fhrey olduğu anlamına geliyordu. Ancak savaşta kiminle karşılaşacağını bilmemenin verdiği korku onu hasta ediyordu. Midesini bulandırıyor.

"Nereden bilebiliriz?" diye cevapladı Imaly. "Bir mahzende kilitli kalmak, bilgi edinmeyi zorlaştırıyor."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, benim fane'im, burada bilinmeyen bir bölgedeyiz," dedi Volhoric dedi.

"Peki kiminle savaşıcağımı nasıl bileceğim?" Mawyndulë'nin sözlerinde endişe sezildi ve bu, hepsini alarma geçirdi. Her biri bir adım geri attı.

Mawyndulë'nin hayal kırıklığı arttı. "Onu bulmanın bir yolu yok mu? Nehre ulaştı mı? Avempartha'ya ulaştı mı?"

Bu onun asıl endişesi, en büyük korkusuydu. Boynuz bir şekilde kuleye kadar ulaşmışsa, o zaman başka bir Miralyith ile karşı karşıya kalabilirdi. Mawyndulë, sanatçı olmayan herkesi yenebileceğinden emindi, ancak kendi türünün en zayıf üyesine bile karşı koyabileceğinden şüpheliydi.

Bir Rhune ile savaşta başarısız oldum. Onlara karşı ne şansım olabilir ki? Jerydd gibi biri, onun yaşında biri bile mi? Eğer bunu mahveden oysa... bu düşünce Mawyndulë'yi dehşete düşürdü.

"Nasıl olabilir ki?" dedi Nanagal. "Avempartha üç gün uzaklıkta."

"İyi bir atla mümkün olabilir," dedi Osla. "Bir günde yüz mil yol alabilir. Ama muhtemelen hemen sonra ölür. Yine de mümkün olabilir ve Avempartha o kadar da uzak değil... değil mi?" Diğerlerine baktı.

"Rhune'ların atı yoktu. Onların türünün ata binebileceğinden bile emin değilim," diye cevapladı Mawyndulë.

"İzninizle," diye başladı Imaly, "Rhune'un Airenthenon'dan ayrıldığından beri hareketleri hakkında haberler olmuştur mutlaka. Size bildirilenleri bize aktarabilirseniz, belki size daha iyi yardımcı olabiliriz."

Oh, evet. Sen her zaman yardımsever olursun, değil mi hain?

Mawyndulë kendini sakinleştirdi. "Görgü tanıkları, Rhune'un onu Kapı'nın içine götürdüğünü gördüklerini söylüyorlar, ama geri çıktığında yanında yoktu."

Aquila üyelerinin yüzlerinde şok ifadesi belirdi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Imaly bile bu kadar iyi bir aldatıcı değildir. Bunu beklemiyordu.

Mawyndulë, raporu duyduğundan beri midesi düğümlenmişti. Ölmüş biri mi ona meydan okuyordu? Yoksa bahçedeki o tuhaf, pis adam mı her şeyi mahvetmişti? Trilos kadar kapıya takıntılı başka kimse yoktu.

Eğer öyleyse, benim işim bitti. O da Jerydd kadar yetenekli. İkisi de çilek yaratabiliyor. Hiçbir şeyden bir şey yaratabilen bir Sanatçı duymadım.

Kimse bir şey söylemeyince, Mawyndulë farklı bir yol izledi. "Meydan okuyan kişi hiç ortaya çıkmazsa ne olur? O zaman ne olur?"

Koyunlar yine şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar.

"Ah..." Volhoric yine geveze ağzını açtı. "Böyle bir şey hiç olmadı. Meydan okuyan kişi her zaman savaşmaya ya da çabucak pes etmeye hevesli olmuştur. İki savaşçı olması durumunda, boynuz her zaman burada olduğu için her zaman birlikte olmuşlardır. Her birine boynuzu çalma şansı verdik ve ritüel oradan devam etti. Böyle olmaması gerekiyor. Olmaz."

"Zaman sınırı var mı? Boynuzun ilk ve ikinci çalınması arasında gibi? Meydan okuyan kişi gelmezse, o noktadan sonra otomatik olarak kazanır mıyım?"

"Dediğim gibi, burada yeni bir alandayız, dostum. Her şeyin silinip yeniden başlaması mümkün olabilir," dedi Volhoric.

"Yıkama? Baştan başlamak? Bu ne anlama geliyor?"

Başrahip kendinden hiç emin görünmüyordu. "Belki de görev başarısız olursa, tüm süreç yeniden başlar."

"Yani kornayı tekrar çalmak zorunda kalacağım mı?"

Volhoric başını salladı. "Muhtemelen."

Bu, kornayı kimin çaldığını bilmemekten neredeyse daha korkutucuydu ve Mawyndulë'nin öfkesi yeniden arttı. "Artık kornamız yok! Yeniden yapamayız."

Onları işaret ederek parmağını bir silah gibi salladı. Parmağı üzerlerinden geçerken hepsi korku içinde çekindiler. "Onları götürün," diye muhafızlara bağırdı. "Onları tekrar kilitleyin. Ve yemek vermeyin, ekmek bile. Gerçek cevapları alana kadar ben de yemek yiyemeyeceğim, o yüzden onlar da yiyemeyecek!"

Muhafızlar grubu dışarı çıkardı ve Mawyndulë'yi uygun olmayan sandalyesinde yalnız bıraktı.

Her türlü kabuslar üzerine çullanmıştı.

Kim olabilir? Bir canavar mı? Trilos mu? Babam mı? Bir tanrı mı? Ferrol bile benim suçumun cezasını vermek için gelmiş olabilir.

Mawyndulë'nin bildiği kadarıyla, hiç kimse bir faneyi öldürüp sonra meydan okuma kornasını çalmamıştı. Belki de bu eylem, evrensel bir yasayı çiğnemiş ve bir tanrıyı intikam almaya çağırmıştı. Garip bir şekilde, kendi babasıyla yüzleşmektense Ferrol ile savaşmak zorunda kalmayı tercih ediyordu. Lothian'ın hala kararmış ve kömürleşmiş, gözleri öfkeyle dolu bir şekilde ölümden döndüğünü hayal etti.

Mawyndulë başını dizlerinin arasına koydu ve ağladı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KİLO VERMEK

*İnsanların birbirlerine yapabilecekleri en kötü şey,
aynı zamanda en iyisidir: meydan okumak. Buna
nasıl tepki verdiğimiz, hayatımızı belirler. Nasıl
yaşadığımız
Hayatlarımız, öbür dünyamızın en iyi ve en kötü
kısmılarına haline gelir. — BRIN KİTABI*

Tesh, Iver'in kar konusunda haklı olduğunu gördü. Küçük buzlu taneler üzerlerine yağdı ve donmuş zemine çarptıklarında tıslama sesi çıkardı. Gifford onları kayalıkların kıvrımından geçerek Roan'ın ışığının geniş bir kanyon olduğunu ortaya çıkardığı yere götürdü.

Brin'den daha parlak, diye düşündü Tesh, duvarları görebildiğini fark edince. Arada, köprünün kırık parçalarıyla dolu düz bir beyaz ova vardı.

Roan kolunu onun boynuna dolamış ve onun Gifford'a yardım ettiği gibi ona destek oluyordu.

Ben bir yük oldum.

Tesh, Tressa'yı kollarında taşıyan Gifford'a baktı. Işığı giderek parlaklaşıyordu.

O Roan'dan besleniyor. Onun için yaşıyor. Ben kimin için yaşıyorum?

Büyük sütunun dibine vardıklarında, düşmeden beri hiç duymadıkları sesler duydu. Ses tuhaftı, kırılan camdan çıkan gök gürültüsü gibiydi. Devasa bir çatlağın rastgeleliğiyle zikzaklar çizen kanyonun boyunca, kırmızımsı bir parıltı görebiliyorlardı ve bu parıltı hareket ediyor, büyüyerek parlaklaşıyordu.

Gifford, Tressa'yı nazıkçe yere indirdi, sonra başını geriye eğdi ve uzun tırmanışı yukarıdan aşağıya doğru inceledi. "Senin ışığından etkileniyorlar, Roan. Onu azaltmanın bir yolu var mı? Kötü düşünceler düşünebilir misin?"

Roan başını salladı. "Yapabilsem bile, bunu isteyeceğini sanmıyorum. Tırmanmak için ikimizin de olabildiğince hafif olmamız gerekiyor."

Ancak o zaman Tesh, kaldırma kuvveti ile zeka arasındaki bağlantıyı fark etti. Ağırlıksız olmak, *hafif* olmak demekti.

Roan, Tesh'in ellerini sanki sarhoşmuş gibi kayaya koydu ve evinin kapısına ulaştılar. "Seni taşıyamam. Tırmanmalısın. Kendini yukarı çekmelisin."

Tesh o sefil kayayı hissetti: kuru, pürüzlü, keskin ve acımasız. "Yapamam. Çok ağırım."

"Evet, yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorsun. Sadece yapmaya karar vermelisin. Sen de, Tressa."

"Bu şeyi asla tırmanmayacağım," dedi, yukarı bakarak ve neredeyse gülmek üzereyken. "Beni neden buraya getirdiğini bile bilmiyorum."

Gök gürültüsünün sesi giderek yükseldi ve ufukta güneşin doğuşu gibi görünen şey uzayıp giderek parlaklaştı, ancak o korkunç kırmızı rengini korudu.

"Denemelisin," dedi Gifford onlara. Çaresizce sözlerini aceleyle söylemesi, Tesh için kararı verdi.

"Bir şartla deneyeceğim."

"Bir şart mı?" dedi Gifford. "Yine mi aynı şeyleri yapıyoruz?" "Bizi beklemeyin."

"Yine vazgeçiyorsun."

"Hayır, değilim." Tesh kırmızı parıltıya doğru başını salladı. "Bu zaman alabilir ve zaten başa çıkmam gereken yeterince yük var. Bunun üzerine korku ve suçluluk duygusu da ekleyemem. Sen ve Roan yukarı çıkın. Ya başarınız ya da başaramayız, ama

başarısızlığınızın sorumlusu olmak yardımcı olmayacak."

Gifford, başını sallayan Roan'a baktı. "Brin'e yaptığı gibi yalan söylüyor."

Gifford kaşlarını çattı, sonra Tesh'i omuzlarından tuttu. "Bunu yapacağına söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum."

"Hayır," dedi. "*Brin'in ebedi ruhu üzerine* söz vermeni istiyorum." Tesh geri çekildi, ama Gifford onu bırakmadı. "Hiç olmadığı kadar çok mücadele edeceğine, bu lanet direği tırmanmak için ne gerekiyorsa yapacağına söz vermeni istiyorum. Yemin et."

Tesh sesini çıkarmadı.

"Yemin et, yoksa burada kalıp yenilmeye razı olacağız. İstedğin bu mu? Öyle mi?"

"Hayır."

"Bizi tanıyorsun; yapacağız. Biz o kadar deliyiz. İkimiz de." Roan'a baktı, Roan hemen ve kesin bir şekilde başını salladı.

"Kimse beni aklı başında biri olarak tanımadı," dedi mizah katmadan, ama sesinde Tesh'i şaşırtan bir şey vardı. Tonu farklıydı, daha canlı, daha özgürdü. Yüzündeki ifade de yeniydi. Gülümsüyordu, ve sadece dudaklarıyla değil. Gözleri parlıyordu. Roan mutluydu. O her zaman kapalı, çekingen, üzgün, konuşkan olmayan, sessiz ve uysal, dünyanın köşelerinde ve karanlık yerlerinde saklanarak kendini tatmin eden türden bir insandı

. Ama bu parıldayan kadın farklıydı. Artık yürürken Tesh'in kolunu omzuna atmasına tahammül edebiliyordu. Roan

iyileşti. Bu haber Tesh'e ulaştı ve o, bu kelimenin daha önce hiç bu kadar uygun bir şekilde kullanılmadığını düşündü.

Gifford haklıydı. İkisi de deliydi.

"Gitmemizi mi istiyorsun? Yemin et!" Güçlü kollarıyla Tesh'i kavradı ve onu kayaya çarptı. "Ailenizi öldüren insanlardan savaşmayı öğrenmek için aptalca gururunu bir kenara bıraktın. Bunu bir anı için yaptın. Brin için bile denemeyeceğini mi söylüyorsun? O yukarıda seni bekliyor. Onu bu kadar az mı önemsiyorsun?"

Berbat bir katliam sakatı.

"Onu... sevmiştim."

"Hâlâ seviyorsun, seni aptal! Kanıtla bunu. Yemin et bana, şimdi. Yemin et!"

Uzakta, Tesh bir hareket gördü. Bir şey onlara doğru yaklaşıyordu. Bir dev olamayacak kadar büyük olan bu şey, açık düzlüklerdeki bir fırtına büyüklüğündeydi

bulutların devasa oluşumlar halinde yükselip, sonra karararak üzerlerine doğru yuvarlandığı bir fırtına gibiydi. Tayfunlar varlıklar değil, olaylardı. Hem haberci hem de kıyamet, hem alamet hem de felaketti. Ufkun yaklaştığını gören Tesh, ne kadar küçük ve ne kadar aptal olduklarını anladı.

"Tamam! Yemin ederim. Şimdi ikiniz de buradan gidin."

Gifford bir an daha baktı, sonra başını salladı. "Zirvede görüşürüz."

Bir süre yol kolaydı. Gifford, Roan'ı takip etti, o ise Taşı tırmanırken en ufak bir zorluk yaşamadı. Tırmanış zor değildi. İhtiyaç duyduklarında dinlenebilecekleri birçok tutunma yeri ve küçük çıkıntılar vardı. O ihtiyaç duymadı.

Roan yorulmak bilmiyordu, ama o pek öyle değildi.

"Durmamız lazım," diye bağırdı, başka bir çıkıntıya ulaştıklarında. Gifford ne kadar yükseklikte olduklarını bilmiyordu. Tek bildiği, artık aşağıyı göremediği idi. Tesh ve Tressa karanlıkta kaybolmuştu.

"Neden?" Aşağıya baktı, tüm o parlaklık yüzünü net olarak görmesini zorlaştırıyordu.

"Yorgunum." Kendini bir ayak genişliğindeki taş çıkıntının üzerine attı. "Bu kolay değil."

"Nasıl yorgun olabilirsin ki? Kasların yok, ciğerlerin yok, yok..." "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama yorgunum. Sen hiç yorgun yorgun olmadığını mı söylüyorsun?"

"Yürümekten daha fazla değil." Her şeyi yaptığı gibi, onun sorusunu da analiz ederek bir süre durakladı. "Aslında daha az."

Roan onu bıraktı ve onun yanına çöktü, Gifford'u o kadar korkuttu ki bağırды. "Bunu yapma! Düşebilirsiniz!"

O eğildi ve gözlerine baktı. Daha iyi bir açı elde etmek için başını sola, sonra sağa eğerek derinlemesine baktı. Bir şey arıyordu, gözlerinin küçük pencerelerinden evinin içine bakıyordu. "Senin bir ağırlığın var."

"Tabii ki ağırlığım var. Herkesin, her şeyin bir ağırlığı vardır."

"Hayır, yok, çünkü senin bir bedenin yok. Bir ışık huzmesinden daha ağır değilsin. Hissettiğin ağırlık, taşıdığın bir şey.

Gifford, yükünle dışarı çıkamazsın. Anlamıyor musun? Abyss'in amacı budur. Dışarı çıkmak için, evini temizlemelisin. Yatağının altında saklanan bir toz topu bile olmamalı. Her şeyi kaybetmelisin: nefret, korku, suçluluk, pişmanlık."

Toz topakları mı? Iver'i affettiğinden beri böyleydi. Sanki Iver hiç olmamış gibi Bu, kaderin onu uçurumdan aşağı atmadan önce olması gereken kadındı.

Kafasını salladı. "Bende öyle bir şey yok."

"Bir şeyin var ve onu bırakmadıkça buradan çıkamazsın."

Gifford aşağıya baktı. Net olarak görebildiği tek şey, sütunun tabanına doğru hareket eden üç kırmızı ışık noktasıydı. "Typhonlar," diye mırıldandı. "Sence Tressa ve Tesh yeterince yükseğe tırmanmayı başardılar mı?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Roan. Yanındaki küçük çıkıntıya oturdu ve sanki yuvarlak bir odadaki asma sandalyelerinden birinde oturuyormuş gibi bacaklarını kenardan sarkıttı.

sanki bir yuvarlak evdeki asma sandalyelerinden birinde oturuyormuş gibi.

"Başardık mı?" Ona, o parlaklığa baktı. "Sence yeterince yükseğe çıktık mı?"

Roan aşağıya baktı, o kadar öne eğildi ki Gifford nefesini tuttu. "Sanırım öyle." Gifford bir anda korkuya kapıldı. "Typhonlar tırmanabilir mi?"

Roan başını salladı. "Sanmıyorum, yoksa çoktan tırmanmış olurlardı."

Gifford, kar ya da sis olabilecek dönen bir sis içinde hareket eden ışıklara tekrar baktı. "Evet, sanırım haklısın."

Tesh veya Tressa'yı bulmaya çalıştı, onların sütunu tırmanışını görmeyi umdu. onların altında bir yerdeydiler ama hiçbir şey göremiyorlardı. "İkisinin de başarabileceğini sanmıyorum. Onları bırakmamalıydık."

"Gifford?"

"Ne?"

"Dur," dedi. Gözleri keskin bir şekilde ona kilitlendi. "Neyi durdurayım?"

Roan elini aldı. Onu kendi ellerinin arasına koydu. "Bu onlarla ilgili değil. Seninle ilgili."

"Roan, ortada bir şey yok."

Gifford doğruyu söylüyordu. Onu engelleyen herhangi bir suçluluk veya pişmanlık hissetmiyordu. Hayatı boyunca kimseyi incitmemişti — Roan'ı öldürmek üzere olan Fhrey hariç, ama bunun için de *hiçbir* suçluluk duymuyordu. Hayatı hatalardan arınmıştı — en azından bir insanın pişmanlık duyabileceği türden hatalardan. Acınası olmanın avantajlarından biri de buydu: Pislik olma fırsatı bulamamıştı.

"Ben miyim?" diye sordu Roan. Nazikçe sordu, ona dürüst olmasını söyledi; elini sıkarak ve gözlerindeki kabul ile ona her şeyi itiraf edebileceğini belli etti.

"Benimle ilgili bir şey mi? Iver'ı öldürdüğüm için mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Gifford ve iki eliyle onun elini tuttu. Bir an için, yerden o kadar yüksekte, aşağıyı göremeyecek kadar küçük bir çıkıntıda olduklarını unuttu.

"Seni seviyorum Roan. Her zaman sevdim. Bana kalırsa sen mükemmelsin. Şimdi her zamankinden daha fazla."

"O zaman ne var?"

Gifford iç geçirdi. "Hayal bile edemiyorum. Seninle mutluydum, gerçekten. Grandford Savaşı'ndan beri hayatım en büyük umutlarımın çok ötesine geçti. Yani, gerçekten düşünmüştüm ki... Senin, kimsenin..."

"Neyi?" Bir tutam saçını ağzına koydu ve çiğnemeye başladı, ona yaklaşıp, gözleriyle onu delip geçmeye çalışarak, onu açmaya çalışarak, bulmacayı çözmeye çalışarak.

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Söyle bana. Neyi hayal edemedin?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım... şey, tamam, kimsenin benimle olmak isteyeceğini hayal edemezdim, anlıyor musun?"

"Neden?" Ona şaşkın bir ifadeyle baktı. Başka biri olsaydı, bunun bir numara olduğunu anlardı ve ona aptal numarası yaptığını söylerdi. Tabii ki bunun iki sorunu vardı: Roan *numara yapmayı* anlamıyordu ve o aptal olmaktan çok uzaktı.

O gerçekten bilmiyor.

Yukarıyı işaret etti. "Çünkü orada ben bir sakatım."

Roan kaşlarını çatı ve anlamaya çalışırken gözlerini sağa sola çevirdi.

"Roan, bunu nasıl göremiyorsun?" diye sinirli bir şekilde sordu. "Orada ben grotesk biriyim, konuşamayan ve yürüyemeyen bir kambur. Ben uzak durulması gereken, çürümüş yiyeceklerin atıldığı biriyim."

Roan düşünmeyi bıraktı. Bunun yerine, gözleri hızla kırpışmaya başladı. Dudakları titredi. "Sana kim yemek attı?"

"Herkes."

"Ben atmadım!" diye bağırdı, göğsü inip kalkarken, gözleri yaşlarla doldu.

"Tamam, tamam, herkes değil, ama birçok kişi yaptı... ve daha kötüsünü."

"Seni dövdüler mi?"

Gifford acı bir kahkaha attı. "Sence neden yazın uzun kollu giydim? Yüzümü saklayamadım ama. Önemli değildi. İnsanlar bana bakmıyordu, hala da bakmıyorlar. Yürürken..." Tekrar güldü. "Topallayarak yürürken *topallayarak* yürürken, insanlar yokmuşum gibi davranıyorlar. Bakmaktan hoşlanmıyorlar, görmekten hoşlanmıyorlar. Nedenini bilmiyorum. Belki de benim durumuma yakalanmaktan korkuyorlar. İyi insanlar bile. Moya ve Persephone bile... Normalmişim gibi davranıyorlar ama ben normal değilim. Söylediklerimi anlamadıklarında çok utanıyorlar, sanki konuşamamam onların suçuymuş gibi. Ben de farkında değilmiş gibi davranıyorum ve ikimiz de rol yapıyoruz - onlar başka bir yerde olmak istemediklerini, ben de onların kaçmak istediklerini bilmediğimi.

"Ben hiç öyle hissetmedim." Roan'ın yüzünden gözyaşları süzüldü.

Seni ağlatmaktan ne kadar nefret ediyorum.

"Biliyorum, Roan. Sen beni asla farklı görmedin. Bu yüzden sana aşık oldum. Benim sakat olduğumu hiç bilmeyen tek kişi sendin."

"Ama diğer herkes biliyordu," dedi kız.

Gifford başını salladı.

"İyi olanlar bile," diye ekledi. "Arkadaşların bile." Yine başını salladı.

"Bu senin yükün," dedi ona. "Bu ağırlık."

Gifford ona baktı. Nefes almayı kesti. İçinde bir acı yükseliyordu, ayak parmakları veya eller uyuşukluktan sonra tekrar canlandığında hissedilen türden bir sıcak yanma hissi.

Numara yaptım.

Roan başını sallayarak onu görmeye, kabul etmeye teşvik ediyordu. Elini sıkı, acının içini kapladığını, her şeyin korkunç, dehşet verici bir saldırı gibi geldiğini biliyordu.

"Uzun süre rol yaptım, kendimi bunun acıtmadığına ikna ettim. Ama acıyordu... Acıtıyor. Acı korkunç."

"Bütün bunları bırakabilirsin," dedi Roan.

O, bulanık gözlerle ona baktı. "Nasıl?" "Çünkü artık biliyorsun."

"Neyi biliyorum?" diye yalvardı.

Kadın ellerini adamın yüzüne koydu ve adam sanki güneşin kendisine gülümsediğini hissetti. "Sen sakat değilsin. Hiçbir zaman da olmadın."

Her gerçek gibi, bunu duyduğunda Gifford kendini aptal hissetti. Ama Roan'ın yanında aptal hissetmek sakat olmak gibi değildi ve elini uzatıp karısını kucakladığında yükünün hafiflediğini hissetti ve ışık dünyalarını doldurdu.

"Ben bir kaya taşıdım." Roan onu öptü. "Senin yükün de aynıydı, sadece sayısız çakıl taşından oluşuyordu."

O yerin sessizliği o kadar sağır ediciydi ki, Tesh'e rüzgârın karları savurması gürültülü geliyordu. Kar taneleri büyümüş ve kargaşa içinde uçuyorlardı, bu da birkaç metre ötedeki Tressa'yı görmesini bile zorlaştırıyordu. Sadece kar değildi, Roan ve Gifford da çoktan gitmişlerdi, kar fırtınasının görmelerine izin verdiği mesafeyi aşmışlardı. Sütunun dibindeki tek ışık, uzak ama giderek büyüyen, kanlı bir gün doğumu gibi yavaşça ortaya çıkan kırmızı bir parıltıydı.

"Devam et, Tesh," dedi Tressa. Sütunun dibinde yatıyordu, bacakları yaralı bir geyik yavrusu gibi altına kıvrılmış, gömülmek üzereydi. Karla kaplı saçları ve kirpikleri beyaz bir tozla kaplıydı. Çok yaşlı, solgun ve bitkin bir kadın gibi görünüyordu.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi konuşuyorsun." Uluyan rüzgârın sesini bastırmak için bağırdı.

Çığlık atıyor.

Tesh, kaybolmuş, bedensiz ruhlar kırmızı parlayan sabanların önünde sürükleniyormuş gibi, yanlarından geçen çığlıkları duydu.

Hepimiz oraya gidiyoruz. Eriyoruz, aşınıyoruz, ama yine de Cehennem'den kaçamıyoruz. Belki erimiyoruz, belki donuyoruz.

Buz gibi karlara baktı. Belki de kar değildi.

"Sen yaparsın," dedi Tressa, sesi zaten patlayan karın tiz tonuna uyuyordu.

"Ben yaparsam, sen de yaparsın."

"Seçeneğim ne?" diye sordu Tressa. "Oraya tırmanıp ne yapacağım? Sevgili kocama kavuşmak mı? Kraliçeye hizmet etmek mi?" Gülmeye çalıştı.

Öksürmeye başladı, tükürüyormuş gibi yaptı, sonra yüzüne yapışan dönen kar taneleri arasından uzun uzun meydan okurcasına bakmaya başladı. "O sonsuzluğa yüzleşmektense, gururumla burada kalmayı tercih ederim. Ama sen... senin Brin var." O ismi söylerken küstahlığı kayboldu ve Tesh, gözlerinde acı bir kıskançlık gölgesi geçtiğini görebildi. "O iyi bir kadın, Tesh. *Gerçekten* iyi bir kadın. Konniger bana onun ayağındaki bir kabarcık kadar bile olsa... bir ipucu, hatta bir ima bile verseydim..." Alt dudağını ısırarak kaşlarını çatmayı bıraktı, sonra bakışlarını kaldırıp sütuna baktı. "Orada olurdum orada olurdum. Çıplak soyunmam ve bana tüküren herkesin kışını öpmem gerekse bile o taş tırmanırdım. Bunu görmüyorsan aptalsın. Sen aşağıdasın, o ise yukarıda bekliyor. Bu çok aptalca."

"O artık orada değil." Tesh gözlerinden kar tanelerini sildi.

Gerçek kardan farklı olarak, bunlar erimiyordu, belki de gerçek deriden farklı olarak ikisi de sıcak olmadığı içindi. "O gitti."

"Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorsun."

"Çok uzun zaman oldu. Bunu biliyorsun. Önemli değil. Sonunda yine Nifrel'e geleceğim, ama o gelmeyecek."

Aniden, pembe uzaklıktan çığlıklar yükseldi. Tesh, ilk rahatsız edici ayak seslerini duydu, korkunç bir *güm!* sesi çıkardı.

"Oh." Tressa farkında değilmiş gibi davranarak başını salladı. "Demek öyle. Sorunun bu, değil mi? Başarsan bile, başaramazsın, değil mi? Ama hala zamanın var. Hala gençsin. Elan'a dönüp daha iyi bir hayat yaşarsan..."

"Arkadaşım olduğunu düşünen beş kişiyi öldürdüm. Bu, bir özürle silinebilecek bir şey değil."

Yükselen kırmızı ışık, uçurum duvarlarını kanla kaplı gibi gösterecek kadar parlaktı ve Tressa'nın yüzü pembe görünüyordu.

"Bunun adalet olduğuna inandım," dedi Tesh.

"Kimin adaleti?"

"Benim, sanırım."

"Çoğumuz buna intikam deriz."

"Evet, *şimdi* anlıyorum. Yanımda olduğun için teşekkürler, Tressa."

Güm.

Yer sallandı ve sütunun üst kenarlarından biraz kar düştü, tıslayarak yağmur gibi yağdı.

Tressa, kirpiklerine bir kez daha biriken kar tanelerini gözlerini kırparak silkeledi ve bir an için sert tavrını kaybetti. Teslim oluyordu, vazgeçiyordu ve o anda Tressa, başka bir yerde ve zamanda hoş görülebilecek bir kadın olduğunu ortaya koydu. "Buradan çıkmayacağım, Tesh. Asla. Eriyeceğim, ama eğer hiç ışığım kalmıyorsa, onu sana veririm. Sahip olduğum her şeyi sana veririm."

Tesh kendini tutamadı. Elini uzattı ve Tressa'yı göğsüne sıkıca sarıldı.

Abyss'i sarsan Typhonlar durdu. Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra Typhonlar yavaşça uzaklaşmaya başladı. Geldikleri şey yok olmuştu. Düşen yıldızlar tekrar uçup gitmiş, dünyalarını kısa süreliğine dolduran umut yok olmuştu. Geriye kalan tek şey

Tressa ve Tesh'in karanlığı ve onları görünmez kılan acıydı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
KULE'DEN HABERLER

Onu Dahl Rhen'e geldiği zamanki haliyle hala hatırlıyorum: genç, kibirli, bencil, zalim, hak iddia eden. Onu tekrar gördüğümde, beş yıllık savaş ve ebeveynlerimin kaybı beni tamamen değiştirmişken, onu hiç değiştirmediyiğini öğrenince şaşırdım. — BRIN'IN KİTABI

Mawyndulë odasına bakarak duruyordu. Bir buçuk odadan oluşan bu oda, bir yatak, küçük bir masa, birkaç raf ve Shinara Nehri'ne bakan bir pencere ile donatılmıştı ve son otuz yıldır onun evi olmuştu. Yatağın üzerinde, Rose Köprüsü'nü ilk kez ziyaret ettiğinde giydiği resmi asica vardı. Yanında ise Inga ve Flynn'in yaptığı korkunç gri pelerin yatıyordu; isyanının simgesi. Bunca yıldır onu dolabındaki sandığın dibinde saklamıştı.

Nedenini bilmiyordu. Şimdi ona baktığında, acınası bir şey gördü; çocukların yetişkin gibi davranmaya çalışırken gösterdikleri çocukların yetişkin gibi davranmaya çalıştıkları acınası çabaları. Üstünde Gryndal'ın Mawyndulë'ye yirminci doğum gününde verdiği altın zincir vardı. İlk başta bunun bir kolye olduğunu düşünmüştü, ama Gryndal bunun piercingli kulak ve piercingli burun arasına takılacağını açıklamıştı. Ayak tırnaklarını kestirirken bile yüzünü buruşturan Mawyndulë, bu hediyeği hiç takmamıştı.

"Taşınacağın için heyecanlı değil misin?" diye sordu Treya, sesi ona göre fazla mutluydu.

Mawyndulë öyle olması gerektiğini biliyordu, ama öyle değildi. Treya eşyalarını düzenlerken, o da duygularını düzenlemeye çalıştı. Bu küçük alan her zaman

onun evi, tüm hayatı boyunca yaşadığı yer olmuştu. Treya eşyaları çıkarırken, ortaya çıkardığı eşyaların azlığına şaşırdı: deliklere rağmen atmayı reddettiği, çok sevdiği eski bir çift ayakkabı, Makareta ile Airenthenon'da bir araya geldikleri gece giydiği kışlık pelerin ve Shinara nehrinin kıyısında bulunduğu,

hepsi küçük bir giysi yığınınına eklendi. Küçük cam balık akvaryumu yatağının yanındaki masada kaldı. Altın balığı haftalar önce ölmüştü, ama yenisini almamıştı. Mawyndulë, odayı hem sevdiğini hem de nefret ettiğini keşfetti ve bu kadar çelişkili duyguların nasıl bir arada var olabildiğine şaşırdı.

"Terziyi çağırıp yeni kıyafetlerin için doğru ölçülerini almasını isteyeceğim
"Törenin için özel bir şey isteyeceksin," dedi Treya.

Bu kelimeyi duyunca kaşlarını çatı. Bu kelime ona sadece birinin borazan çaldığını ve kimin ya da neyle savaşıması gerektiğini kimsenin bilmediğini hatırlattı.

"Ne giyeceğim umurumda değil." Kendini yatağa attı, altın zincir çınladı.

"Tabii ki umurunda," dedi Treya. "Yeni bir fane, halkına saygınlık yansıtmalıdır."

"Fane olacağımı sanmıyorum."

Treya durdu. Dizlerinin üzerine çökmüş, dolabının arka kutularını karıştırıyordu, ama sürünerek dışarı çıktı ve ona karşı durdu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü doğru. Bana meydan okundu. Kornayı çalan kişi, beni yenebileceğini bilerek yaptı. Başka neden yapsın ki? Miralyithlerden biri olmalı, muhtemelen Vidar ya da Jerydd. İkisine de fane olursam idam edileceğini söylemişim. Onların yerinde olsam ben de kornayı çalardım." Mawyndulë bunu en iyi senaryo olarak görüyordu. Hâlâ korkular besliyor ve ölümsüz, kömürleşmiş babasıyla karşılaşabileceği kabuslar görüyordu. Bu endişesini Treya'ya neredeyse dile getirecekti ama kendini tuttu. Onun kendisini korkak olarak görmesini istemiyordu.

Son birkaç gün içinde Treya'nın hayattaki tek arkadaşı olduğunu fark etmişti. Zaten çok fazla arkadaşı da yoktu. Gryndal da o listedeydi. Makareta ise o listenin ötesindeydi. Bir de Imaly vardı, ama o sadece arkadaşı gibi davranıyordu. Bu konuda çok başarılıydı. Her şeye rağmen, Mawyndulë hala onun onayını arzuluyordu. Mawyndulë, Imaly'nin kendisi hakkındaki fikrini değiştirmesini istiyordu. Hâlâ değerini kanıtlayabileceğini, ona ne kadar yanıldığını gösterebileceğini ve saygısını geri kazanabileceğini düşünüyordu. Mawyndulë bunun bir hayal olduğunu da biliyordu. Onun saygısını hiç kazanamamıştı. O gece Airenthenon'da onu öldürmesi gerekirdi, ama bunu yapamadı. Çirkin Kûratörü nefret ediyordu. Ruhunu çalmış, onu öldürmüştü. Makareta ve babası, ama yine de... o, onun için bir anneye en yakın kişi olmaya devam ediyordu.

"Sen iyi olacaksın," dedi Treya. "Gücün var, yeteneğin var ve gençliğin var. Diğerleri ise tozlu, yaşlı Fhrey'ler. Vücutları ve zihinleri seninkilerle rekabet edemez."

"Tozlu mu?" dedi, eğlenerek. "Bunu söyleyen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

Treya ona garip, utanmış bir ifadeyle gülümsedi. "Ne?" diye sordu.

Treya, Mawyndulë'nin hayatının dağınıklığını gösteren odaya bakındı. Nefes aldı ve dudağını ısırdı. "Ne oldu?"

"Artık önemi yok sanırım. Baban öldü." "Neyin önemi yok?"

"Ben sadece..." Tereddüt etti. "Çok uzun zaman oldu. Düşünmesi bile garip geliyor ki ben..." Yine durdu, mide rahatsızlığı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Neyi?"

"Bu bir sır ve o kadar uzun zamandır sakladım ki, sessizliğimi bozmak korkutucu geliyor." İki elini karnına koymuş, sanki oraya gitmek istermiş gibi pencereye bakıyordu, ama kıpırdamadı.

Belki de midesini bozmuştur. Belki kusması gerekiyordur.

"Ama dediğim gibi, artık önemi yok. Lothian öldü ve yeminim ona aitti. Anlaşmamız böyleydi. Sana yakın olmama, seni emzirmeme ve büyütmemeye izin verilecekti, ama bundan fazlasını yapamazdım. Sana gerçeği asla söyleyemezdim."

Treya'nın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve karnına koyduğu elleri kaldırıp yanaklarına bastırdı. Başını salladı ve başka yere baktı. "Üzgünüm, ama..."

"Mawyndulë!"

Nefesini tuttu. Ses odadan gelmiyordu, Treya'dan da gelmiyordu elbette. Bu, tozlu, yaşlı bir Miralyith'in sert, emredici sesiydi. "Jerydd?"

"Seni tuvalette yakalamadım, değil mi?" diye sordu yaşlı kel. *"Ya da korkmuş bir genç konsey üyesinin karısının üstünde?"*

"Tabii ki hayır!"

Treya şaşkınlıkla baktı.

Mawyndulë başını salladı ve ona eliyle işaret etti, sonra dolabı işaret etti. O da başını salladı ve işine geri döndü.

Mawyndulë ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. İşte bu, Jerydd ona planını açıklıyordu...

"Orada neler oluyor?"

"Uzun hikaye."

"Trajedi mi, komedi mi?"

"Bu henüz belli değil."

"Neden benimle iletişime geçmedin?"

Bunun birçok nedeni vardı. En büyük nedeni, Mawyndulë'nin Jerydd'in olanları çok iyi bildiğinden emin olmasıydı. Kel, bir tür zihin oyunu oynuyordu, savaştan önce rakibini telaşlandırmak için. Sesinden bunu anlayabilirdi: kendine güven, gerçek bir öfke eksikliği. Samimi tavırları, Mawyndulë'den daha fazla şey bildiğinin kanıtıydı.

Mawyndulë ona uymak zorunda kaldı, ama pek de istekli değildi. "Aquila bir darbe düzenledi. Beni kandırıp babamı öldürttüler, böylece doğuştan hakkım olan mirası kaybettim. Ama boruyu çalabildim ve hiçbiri benimle savaştan cesarete sahip değildi. Her şeyin burada biteceğini düşünmüştüm, ama yakaladığımız Rhune borazanı alıp kaçtı ve biri onu çaldı. Kim olduğunu biliyor musun acaba?"

Mawyndulë nefesini tuttu.

"Aslında biliyorum."

Tabii ki biliyorsun, seni sefil yaşlı yılan. "Şu anda benimle birlikte burada."

Mawyndulë küçük balkona çıktı. Soğuk kış havası odaya girerek Treya'nın yorganını dalgalandırdı ve Treya ciyaktı.

Demek Jerydd değildi? O zaman kimdi? Vidar mıydı? Genç Miralyith'lerden biri miydi?

Önemli olmadığını düşündü. Yine de kaybedecekti. Hepsi de

San

at "Kim o?"

kon *"Instarya'dan Nyphron. Tam burada, kulede oturuyor."*

usu

nda

dah

a

iyiy

di.

çay içiyoruz."

"Bunun işe yarayacağına söz vermiştin!" Volhoric, Imaly'ye bağırdı.

"Hiçbir söz vermedim," diye cevapladı kadın.

Beş kişi aynı hücreye kilitlenmişti. Fanes hapisaneleri pek kullanmazdı, ama yiyecek depolamak zorundaydılar. İnsanlar, özellikle zorlu kışlarda erzak çalma eğiliminde oldukları için, yerin derinliklerine kazılmış mahzenlerin kapılarına kilit takılmıştı. Bu yer, Aquila'nın asi üyelerini de saklamak için mükemmel bir yerdi, ancak kimse onların hayatta kalıp kalmadıklarını umursamıyor gibiydi.

Imaly, neredeyse tamamı kendisine yönelik olan tartışmalardan ve suçlamalardan bıkmıştı. Sadece Vasek bu popüler yeni eğlenceden uzak duruyordu. Onun bu eğlenceye katılmamasının nedeninin, bu girişime gerçekçi beklentilerle bu işe girmişti.

"Söyledin!" Volhoric ısrar etti. "Öyle demiştin."

"O zaman bana asla inanmamalıydın, çünkü kimse böyle bir şeyi vaat edemezdi. Bu senin aptallığındı. Açıkçası Vol, bunu daha iyi bilmeliydin."

Soğan kasalarının arasında durmuş, ona en iyi şekilde şaşkın bir baykuş olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle bakıyordu — karanlıkta iki büyük göz kırpıyordu. Dışarıda gündüzdü ve kapının çıtaları arasından birkaç ışık huzmesi sızıyordu, arkadaşlarının yüzlerindeki nefreti fark etmesine yetecek kadar.

"Ben sadece on iki yüz otuz iki yaşındayım," dedi Osla, melodramatik bir şekilde, belki soğuktan, ama muhtemelen öyle değil, titreyerek. "Hayatımın çoğunun hala önümde olduğunu sanıyordum."

"Makareta sadece yüz yirmi sekiz yaşındaydı," diye hatırlattı Imaly. "Ama ben hiçbir şey yapmadım. O deli Gri Pelerin tapınağı öldürmeye çalıştı." "Sen de öyle." Imaly yakasını boynuna daha sıkı çekti. Yazın kilerdeki serinlik yiyecekleri taze tutardı. Kışın ise sıcaklık donma noktasına yakındı. "Başarısız olursak ne olacağını düşündün?"

Mawyndulë bizi öldürecek, tıpkı babasının Gri Pelerinlileri idam ettiği gibi."

Osla'nın gözleri, bu fikir hiç aklına gelmemiş gibi büyüdü.

Imaly de ona sert bir bakış attı.

Bu insanlar ne kadar aptal? Kabilelerinin liderleri, faneye danışmanlık yapan konseydeki sesler, ve bunu görmediler mi?

"Ama biri ona meydan okudu," dedi Nanagal. "Hepimiz duyduk." "O

Miralyith," dedi Vasek. "Sadece bir Miralyith onunla savaşıyor, bu yüzden dinamik aynı kalacak. Hiçbir şey değişmeyecek. Miralyith kabilesinin iktidarı ele geçirmesini engellemeye çalıştığımızı bilen, fane olan kişi de bizi öldürecek ve muhtemelen Aquila'yı ortadan kaldıracaktır, tabii birazcık akılları varsa."

Kilit sallandı ve hepsi sessizleşti.

Hücre kapısı açıldı ve Mawyndulë'nin eşsiz silueti ortaya çıktı. Elinde fener olan iki muhafız onun önünden içeri girdi ve geri kalanları köklerin arasına itti. Osla ağlamaya başladı.

"Konaklamanızdan memnun musunuz?" diye sordu Mawyndulë.

Sesi çok hafif, ifadesi çok memnuniyet doluydu. Yıllarca onun egosunu desteklemesine rağmen, Imaly, Mawyndulë'nin başka bir Miralyith ile ölümcül bir savaşa girme düşüncesinden mutlu olabileceğini hayal edemiyordu. Bir şey olmuştu.

"Seni hemen öldürmemekle akıllılık etmişim. Öldürmek üzereydim, ama görünüşe göre işime yarayabilirsin. Eğer öyleyse, nefes almaya devam etmene izin verebilirim."

Ne dersin?"

Hepsi başlarını salladı, ama kimse konuşmadı.

"Güzel. Bazı sorularımın cevaplanmasına ihtiyacım var. Açıkçası meydan okundum, ama Carfreign'de değil. Dövüşün orada yapılması şart mı?"

Herkes Volhoric'e döndü, o da ayaklarına bakarak yavaşça başını salladı.

"Hayır... aklıma gelen bir şey yok. Carfreign aslında Fenelyus tarafından sanat yarışmaları için bir stadyum olarak inşa edildi. Sadece dövüşmek için en uygun yer gibi görünüyordu.

Yarışmalar için stadyum olarak inşa edildi. Lothian, Zephyron ile düello yapana kadar, boynuzlu meydan okumalar hiçbir zaman gerçek bir savaşa dönüşmemiştir."

"Hiç mi?" diye sordu Mawyndulë.

Volhoric başını kaldırdı. "Hayır. Gylindora, ölmeden önce Navi Lon'u halefi olarak atadı.

." İmaly'ye baktı, o da başını salladı. "Kimse meydan okumadı. Ghika, Navi Lon'un kızıydı. Herkes onu fane olarak kabul etti. Büyükbabam ona meydan okumak için kornayı çaldı ve hemen pes etti. Bunu sadece, her üç bin yılda bir kornanın çalınmasını gerektiren gerekli ritüeli yerine getirmek için yaptı. Aksi takdirde, Ferrol Yasası yürürlüğe girmezdi. Büyük Savaş'ın başında Ghika, Dherg tarafından öldürüldüğünde, kimse fane olmak istemedi. Alon Rhist, büyük bir cesaretle boynuzu çalacak kadar cesurdu. Ve o da savaşta öldürüldüğünde, yine kimse fane olmak istemedi. Büyükbabam Fenelyus boynuzu çaldığında, babam da tıpkı babası gibi boynuzu çaldı ve pes etti. Yani hayır, savaş yoluyla gerçekleşen tek gerçek halefiyet Lothian ve Zephyron arasındaydı.

Mawyndulë bunu düşündü. "Yani dövüşün nerede yapılacağına dair bir kısıtlama yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Bir arena inşa edilmesi gerekiyor, bu yüzden kuru bir arazi işimize yarar." "Arena mı?" Şaşkınlıkla bu kelimeyi tekrarladı. "Neden bahsediyoruz

? Bir bina mı? Bir stadyum mu?"

"Çok büyük olması gerekmez. Belirli büyüklükte bir daire, uygun meşaleler, tütsüler ve benzeri şeyler."

"Yani çok karmaşık bir şey değil mi?" "Hayır, değil."

"Neden bilmek istediğinizi sorabilir miyiz?" diye sordu İmaly.

Mawyndulë ona bakmayı reddetti. "Nyphron bana meydan okudu." Bu ismi söylerken ciddi bir ifade takınmakta zorlandı. "Görünüşe göre Instarya rövanş maçı istiyor. Sanırım bazıları ilk maçı kaçırmış ve çok şey duydukları için maçı tekrar izlemek istiyorlar. Onları memnun etmek için sabırsızlanıyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Volhoric. "Boynuz... Nyphron'a zamanında nasıl ulaştı? O Nidwalden'in diğer tarafında değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Mawyndulë. "Ama Jerydd, Nyphron'un onu üflediğini söylüyor.

Ona göre, Galantian kuleyi ziyaret ettiği sırada yenilmezdi, bu da Ferrol'un Koruması'na sahip olduğunu kanıtlıyordu. Nyphron ejderhaları okşadı bile. Ama buraya gelmeyecek. Yarı yolda buluşmakta ısrar ediyor.

Avempartha yakınlarındaki Nidwalden nehrinin kıyısına yerleştik. Jerydd bunun birçok nedenden dolayı harika olduğunu düşünüyor. Askerlerimizi ve ejderhalarımızı nehrin bizim tarafına çekip Rhune'ların diğer tarafı işgal etmesine izin vereceğiz. Böylece kazandığımızda onları yok edip savaşı bitirebiliriz."

"Ya kaybedersen?" Vasek, her zamanki gibi gölgelerin içinden seslendi.

Mawyndulë, Volhoric'in arkasına eğilerek sorunun arkasındaki yüzü aramaya başladı. "Jerydd, böyle bir şey olursa Avempartha'da olmanın mükemmel olacağını söylüyor. Nyphron Miralyith'ten nefret ediyor. Hepimizi öldürmek isteyecek. Jerydd herkese, Nyphron beni öldürürse, bunu Miralyith'i yok etme niyetinin kanıtı olarak görmeleri gerektiğini söylüyor. Nehirdeki Sanatçılara, böyle bir şey olursa savaşmaya hazır olmaları için ikna ediyor — ejderhalar ve diğerleri de dahil."

"Ferrol'un Yasasını çiğneyecek mi?"

"Hayır." Mawyndulë sırtıttı. "Daha iyi bir fikri var. Rhunes'leri öldürecekler, sonra Nyphron'u esir alacaklar, hapse atacaklar ve onun adına hüküm sürecekler. Hatta ona biraz işkence bile edebilirler. Bir fane'ye zarar vermenin yasak olduğu bir kural yok."

Mawyndulë öne çıktı, çuvaldan bir şalgam çıkardı ve donuk bir ifadeyle inceledi. "Elbette bunların hiçbiri gerekli olmayacak. Nyphron'u öldürmek benim için hiç sorun olmayacak. Ama bunun doğru bir şekilde yapılmasını istiyorum. Hiçbir mazeret istemiyorum, daha sonra tahtı almamı engelleyecek şekilde uygun ritüelin yerine getirilmemesi gibi bir durum istemiyorum. Bu yüzden her biriniz The Challenge'a geleceksiniz.

Her şeyin düzgün bir şekilde yapıldığını garanti et. Her şey yolunda giderse, sen üzerine düşeni yap, ben de tahtı ele geçireyim, sonra seni serbest bırakırım. Artık Aquila olmayacak, ama sen de ölmeyeceksin. Ve sen, Imaly... Sonunda ona döndü. "Ben kazandığımda taç giydirecek olan sensin."

Imaly'nin kalbi sıkıştı ve büyük büyükannesinin mezarında kıpırdadı.

Hepsi yalandı. Mawyndulë tahtına düzgün bir şekilde oturduğu anda, Aquila'nın tüm üyelerini idam edecekti — Mawyndulë onu bulabilirse Vidar da dahil. Bu, karlı yollarda saraya dönerken kendine verdiği bir sözdü.

Imaly'nin yalan söylenmesinden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum.

Yolda, Mawyndulë Bahçe'den geçip Kapı'nın önünde durdu. Kapı yine kapalıydı, mühürlenmişti ve yine kimse onu açamıyordu. Mawyndulë en yakın bankı, kendini Trilos olarak adlandıran gizemli kişinin sürekli oturduğu bankı görmek için döndü. Bank boş, Bahçe boştu.

Mawyndulë bir süre bunu düşündü. *Trilos içeri mi girdi? Hâlâ içeride mi?*

Normalde Mawyndulë, bankta oturan adamla karşılaşmaktan nefret ederdi. Ama o anda, Mawyndulë Kapının arkasında ne olduğunu, boynuzun Nyphron'a nasıl ulaştığını ve birkaç başka şeyi merak ettiğini fark etti. Ancak yatak odası gibi, Mawyndulë'nin dünyası da değişiyordu, eskiden bildiği iyi ve kötü olan her şeyden arınmıştı.

Odasını geri döndüğünde, Treya hala oradaydı.

Odası toplanmış ve temizlenmişti, ama o soyulmuş yatakta oturmaya devam etti. "Geri dönmüşsün," dedi neşeyle ve ayağa kalktı.

Gülümsüyordu. Mawyndulë onun daha önce böyle yaptığını hatırlamıyordu, en azından böyle değil.

"Burada işin bitti. Bu iyi. Toplanmamız lazım. Sabah Avempartha'ya gidiyoruz."

Treya başını salladı. "Senin eşyalarını toplayacağım. Ama seninle konuşmak istediğim bir şey vardı."

"Neymiş o?" Tüm heyecan ve tek yapması gereken bir Instarya'yı öldürmek olduğu için duyduğu rahatlamanın ardından, kendini yorgun hissetti ve uzan. Uykusuzluk çekiyordu, ama artık bunun bir sorun olmayacağını düşünüyordu.

Güzel bir şekerleme yapabilirdim.

"Sır," dedi Treya. "Babanın sana asla bahsetmememi emrettiği sır."

"Ah, evet, neydi o?" diye sordu, sonra esnedi.

"Kardeşin Pyridian'ın dadısıydım. Annesi Olyona doğum sırasında öldü, ben de onun yerine getirildim. O zamanlar çok gençtim, sadece birkaç yüz yaşındaydım. Baban ve ben Pyridian'ı büyüttük ve o da iyi bir evlat, harika bir Sanatçı oldu. Gryndal ve Arion'a ders verdi."

"Evet, duydum." Mawyndulë, ağabeyinin ne kadar harika olduğunu duymaktan hoşlanmıyordu. Hiç hoşlanmamıştı. Mawyndulë artık fane olmak üzereyken, Pyridian'ın başarılarını dinlemek en iyi ihtimalle saygısızlık gibi geliyordu.

"O öldüğünde..."

"Nasıl öldü?" diye sordu Mawyndulë. "Hiç duymadım."

"Bir kaza," dedi Treya. "Pyridian bir gece akademide bir şey deniyordu. Gryndal öyle söyledi. O sırada orada sadece ikisi vardı orada olan tek kişilerdi. Sanırım Sanatla ilgili bir şeydi, ama ben Sanatçı değilim, değil mi? Her neyse, Pyridian öldüğünde, baban yıkıldı. Bana da hiç iyi gelmedi."

"Bu, babamın sana bana söylemeni yasakladığı sır mı?" Treya başını salladı. "Hayır."

"Yakında öğrenecek miyim?"

Treya utanmış görünüyordu ve başını salladı. "Pyridian öldüğü için, baban başka bir varis gerektiğini düşündü, ama evlilikle birlikte gelecek tüm baş ağrılarını istemiyordu.

Ben oradaydım, nispeten gençtim ve bir Gwydry olduğum için tehdit oluşturmuyordum. Beni hiçbir tepki görmeden bir kenara atabilirdi. Asla itiraz etmeyeceğimi, asla sorun çıkarmayacağımı biliyordu." Sesi daha yumuşak ve sessiz hale geldi. "Sen

doğduğumuzda, beni uzaklara, küçük bir köye göndermek, ortadan kaybolmamı sağlamak niyetindeydi. Ona yalvardım. Senin hayatının bir parçası olmak için yalvardım. Seni hiç görememek, sana hiç dokunamamak beni öldürür diye biliyordum.

İlk adımlarını yönlendirmek, ilk sözlerini duymak istedim." Treya başını eğdi. "Sanırım Pyridian'ı birlikte büyütmemiz onun kalbini yumuşattı ve bana bu iyiliği yaptı. Pyridian'a yaptığım gibi senin dadın olabileceğimi söyledi, ama kimseye, özellikle de sana söylememem şartıyla."

Sonra ona baktı. Treya bir şey bekliyor gibiydi, ama Mawyndulë ne olduğunu bilmiyordu. "Peki, bu büyük sırrı bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Treya şaşkınlıkla gözlerini kırpı. "Mawyndulë, ben senin annenim."

Bu en iyi şaka olmasa da, Mawyndulë yine de güldü. Bu şakanın etkisini artıran şey, Treya'nın arka plan hikayesini çok iyi anlatmasıydı.

"Şaka yapmıyorum. Ben senin annenim."

Yüzündeki ifadesiz bakış çok fazlaydı. "Teşekkürler Treya, buna ihtiyacım vardı. Etrafta işler çok ciddileşti..."

"Mawyn, ben ciddiym. Sen benim oğlumsun!"

Mawyndulë şaşkın bir şekilde ona baktı. Şaka yapmak bir şeydi, ama bu... *O ciddi mi?*

"Treya, sen Gwydry'sin. Ben Miralyith'im. Tabii ki sen benim annem değilsin. Saçmalama."

Elini uzattı ve koluna dokundu. "Ama ben öyleyim. Gözlerime bak. Göreceksin. Doğruyu söylüyorum."

Mawyndul , onun k stahl ğına, akraba oldukları konusunda bu çılgın ısrarına ve sonra da sanki hakkı varmış gibi ona dokunmasına inanamıyordu. Onu itti.

"Biliyor musun, bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmezdim... sen de... " İğrenerek başını salladı.

Herkes bana yalan söylüyor! İmaly, Volhoric. Hepsi olmadıkları biri gibi davranıyorlar!

"Benim fane olacağımı öğreniyorsun, tek yapmam gerekenin bir Instarya'yı öldürmek olduğunu keşfediyorsun ve şimdi de benim uzun zamandır kayıp olan annem olduğunu iddia ediyorsun. Bu

uygun değil mi? D n Gwydry sarayının hizmet isiydin, ama bugün fane'in annesisin! Beni iğrendiriyorsun." Mawyndul  ayağa kalktı. "Eşyalarını toplamaya zahmet etme. Avempartha'ya gelmeyeceksin. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Bu sözlerle Mawyndul  odasından çıktı, bir zamanlar tanıdığı tüm dünyayı geride bırakarak, ve bunu son kez yaptı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM TANRI'DAN GÖREV

Motivasyon açısından, bir tanrının işinize kişisel olarak ilgi göstermesinden daha iyi bir şey yoktur.
— BRIN KİTABI

Brin yan yatmış, karşısındaki yatağa bakıyordu. Saman şilte üzerinde, tam Padera'nın boyutlarında bir çöküntü, bir oyuk vardı. Büyük değildi; bu oyuk, iri bir köpek tarafından yapılmış olabilirdi. Brin, nedense Padera'yı daha büyük hatırlıyordu; Padera, Brin'in hayatında kesinlikle daha büyük bir rol oynamıştı —herkesin hayatında. Duvarda bir file torba içinde, Padera'nın Grygor'dan aldığı çeşitli baharatlar asılıydı. O, bunları kullanmayı bırakmıştı. dev öldü, ama onları diğer değerli eşyalarıyla birlikte o çantada sakladı. Yerde Tressa'nın elbisesinin kumaşı duruyordu. Sürpriz olarak, elbiseye pileler yapılacaktı. Brin, o elbiseyi sadece pilelerle değil, düğmelerle ve bir cep ile de inanılmaz derecede güzel yapmayı planlamıştı. İnsanlar Tressa'ya alaycı bakışlar atmak yerine ona hayran kalacaktı.

Brin ağlamaya başladı.

O sabah çadır soğuk olduğu için battaniyesini yanaklarına kadar çekmişti. Şimdi battaniyenin köşelerini kullanarak gözlerini sildi. Daha fazla gözyaşı aktı. Tekrar sildi. İşe yaramadı. Brin o anda pes etti ve yüzünü kumaşa gömerek hıçkırarak ağladı.

"Brin?" Dışarıda bir gölge belirdi. "Brin, uyanık mısın?" "Evet." Sesi ağlamaktan titriyordu.

Çadırın girişi açıldı. Daha fazla güneş ışığı içeri girdi ve Persephone de onunla birlikte içeri koştu.

"Çok korktum," dedi Persephone ve kızı sıkıca kucakladı. Sonra, Brin'e zarar verebileceğini fark edince, Persephone kucaklamasını gevşetti. "Malcolm bana öldüğünü ama geri dönebileceğini söyledi. Buna inanmak çok zordu."

Brin de ona sarılmak istedi, ama kolları onu sıkıca kucaklayacak kadar güçlü değildi. Bir süre ikisi de hiçbir şey söylemedi. Sonra Persephone geri çekildi,

gözlerini sildi ve Brin'i görebilmek için Padera'nın yatağının karşısına oturdu. Dar boşluğu aşarak Brin'in ellerini tuttu ve kendi elleriyle ısıttı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bir haftadır ölmüş gibi." Bu cevap ağzından çıkınca aptalca geldi, ama doğrudu.

Boynuzu teslim ettikten sonra Brin bayılmıştı. Çadırına nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Yorgun bir şekilde uyandığında sabah olduğunu fark etti ve Muriel'in yemeğinin etkisinin çoktan geçtiğini anladı. Kendini berbat hissediyordu. Her şeyi ağrıyordu — zonklayan başı ve hem ağrıyan hem de zonklayan midesi hariç. Ayrıca, midesi bulantıyla kıvrılıyordu. Yemeği ve içeceği yatağının yanındaydı. Kendini zorlayarak biraz yedi ve sonra tekrar uykuya daldı. Tekrar uyandığında, hava kararmıştı. Daha fazla yemek getirilmişti ve yine yiyip içebildiğini yiyip içtikten sonra tekrar uykuya daldı.

"Ne kadar zamandır buradayım? Kaç gündür uyuyorum?" "Sadece birkaç gün.

Seni sık sık ziyaret ettim, ama aşırıya kaçmadım." Persephone zorla gülümsedi. "Sadece saatte bir kez kadar. Sen hep uyuyordun ve ben seni uyandırmak istemedim. Genelde burada oturup nefesini dinlerdim. Bu beni rahatlatıyordu; seni bilemem ama."

Persephone'nin yüzü endişeyle kaplıydı, Brin'in elinin arkasını yavaş, dairesel hareketlerle ovuşturuyordu. Hiçbir şey söylemedi, Brin'in tüm olanları açıklaması için bekledi... ve diğerlerinin nerede olduğunu. Brin sonuçta bir Bekçi'ydi, bu onun işi idi. Ama Brin *bu* hikayeyi anlatmak istemiyordu. Şimdi değil, henüz değil. Çok acı vericiydi ve zaten yeterince acı çekiyordu.

Bunu anlarmış gibi, Persephone sormadı. "Hâlâ yorgun görünüyorsun." Elini uzattı ve Brin'in yanağını okşadı.

"Öyleyim."

Persephone başını salladı. "O zaman dinlenmelisin. Başka bir zaman konuşabiliriz. Ben sadece... Nyphron birkaç gün sonra Avempartha yakınlarında Mawyndulë ile savaşacak. Yakında ayrılmanız gerekecek, ama gitmeden önce, annen ve babanın seninle gurur duyacağını bilmeni istedim, Brin. Senin için yaptığın

"Öyledirler," dedi Brin. "Ve annem, senin keenig olarak harika bir iş çıkardığını düşünüyor."

"Öyleler," dedi Brin. "Ve annem, keenig olarak harika bir iş çıkardığını düşünüyor."

Persephone dudağını ısırdı ve düzensiz bir nefes aldı. Gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı. "Onları gördün mü? Sarah ve Delwin'i gördün mü?"

"Evet." Brin gülümsedi. "Herkesi gördüm. Padera ve Darby'yi bile. Köpeklerin nereye gittiğini hep merak etmişimdir. Sanırım birisi

seni yeterince seviyorsa..." Brin gözyaşlarının tekrar akmaya başladığını hissetti. "Peki ya..."

"Evet, Raithe de oradaydı. Nyphron'u seçtiğinizi anladığını ve kızgın olmadığını bilmenizi istiyor. Hala sizi seviyor ve sizi bekliyor. O..."

Persephone elini sıkarak onu susturdu. Başını salladı, gözyaşını sildi ve uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Çok üzgünüm, Brin," dedi.

Bu kadarı yeterliydi. Tekrar ağlamaya başladı.

Persephone yatakları değiştirdi. Brin'i kucaklayarak sıkıca sarıldı. "Sorun yok. Sorun yok," diye tekrarladı, sanki öyle olmasını dilercesine.

Brin başını Persephone'nin omzuna bıraktı, alnı yaşlı kadının boynuna yaslandı.

"Başardın, Brin." Persephone ileri geri sallanarak Brin'i de yanında salladı, onu kabusundan yeni uyanmış bir çocuk gibi kucakladı. "Bizi kurtardın. Onları kurtardın. Herkesi kurtardın."

Brin başını kaldırdı. "Herkesi değil."

Persephone, Brin'in yüzünü avuçladı, kaldırdı ve gözlerine baktı. "Bunu yapma. İnsanları kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Nasıl hissettirdiğini bilirim. Senin hatan olduğunu düşünme. Bu düşünce seni içten içe yiyip bitirebilir. Buna izin verme. Sen çok gençsin. Yaşayacak çok uzun bir hayatın var. Kederine teslim olma. Hayatına devam etmelisin."

Persephone daha sıkı tutarak onu durdurana kadar Brin başını salladığının farkında değildi.

"Devam etmelisin Brin. Devam etmelisin." "İstemiyorum."

"Bu istek meselesi değil. Mahn öldükten sonra yemek yemeye devam etmek istediğimi mi sanıyorsun? Ya da Reglan'dan sonra nefes almaya devam etmek istediğimi? Ve Raithe öldüğünde..." Sesi kırıldı. Brin'in yüzünü bıraktı ve arkasını döndü. "Bu istek meselesi değil. Bazı şeyleri yapmak zorundasın; bazı şeyleri yapabilirsin çünkü yapabilirsin, başkaları yapamaz. Anlıyor musun?"

"Evet. Anlıyorum."

"Güzel." Brin'i öptü, bir kez daha sarıldı, sonra ayağa kalktı.

"Bekle," dedi Brin, sonra düşüncelere daldı ve Moya ile yaptığı konuşmayı hatırladı. "*Şimdi ona söylemenin ne faydası olacak? O Nyphron ile evli. Bir çocukları var.*"

Tüm bunlar doğrudu, ama daha da önemlisi Nyphron kornayı çalmıştı ve tüm Rhunes'ların kaderi, onun Mawyndulë'yi yenme becerisine bağlıydı.

Malcolm'un istediği şeydi. Bu kadar önemli olmasaydı, onlara tüm bu zorlukları yaşatmazdı.

Onun ihanetini ifşa etmenin ne faydası olacak? Eğer ona gerçeği söylersem, Persephone her zamanki gibi davranacaktır. Halkı için kendini feda edecektir. Hiçbir şey yapmayacak, hiçbir şey söylemeyecektir. Ama gece geç saatlerde, kendini, kendi çıkarları için savaş başlatmaktan çekinmeyen acımasız bir katille evlendiği gerçeğiyle eziyet edecektir. Ona vermek istediğim şey bu mu?

Brin sessiz kalırsa ve Nyphron Yarışmayı kazanırsa, o gün parlak olabilir. Persephone hak ettiği ödülü alabilir. Fedakarlıklar, dünyanın daha iyi bir yer olacağına dair gelecek vaadiyle dengelenebilir.

Brin gerçeği söylerse, kocasının onu aldattığını, çocuğunun babasının binlerce kişinin ölümünden sorumlu olduğunu bilerek sessizce yaşamak zorunda kalacaktı. binlerce kişinin ölümünden sorumlu olduğunu

bilerek sessiz bir hayat sürmek zorunda kalacaktı. Persephone, "Ne oldu, Brin?" diye sordu. "Hiçbir şey."

Brin yatağına uzanmış, seyahate hazırlananların eşyaları toplama ve paketleme işlerini yaparken çıkardıkları sesleri dinliyordu. Kamp yıllardır oradaydı ve kışın seyahat etmek çok zordu. Birden fazla kişi şikayet ediyordu, ama çoğunlukla kendi kendilerine. Brin onları duyabiliyordu.

tuvalin üzerinde, talihsizliklerinden şikayet edip küfrediyorlardı. Gerçek zorlukların ne olduğunu ya da ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlardı. Hiçbiri, kendi rahatsızlıklarının lüksünün bedelinin ne olduğunu bilmiyordu.

Öğrenecekler. Brin sayfa yığınınına baktı. *Onlar için en azından bunu yapabilirim.*

Çadırının kanadı kalktı.

"Girebilir miyim?" Malcolm, girerken sordu. Uzun boylu, sırık gibi vücudunu çadırın çatısının altına sığdırmak için eğildi.

Persephone'nin yaptığı gibi, çömelerek Padera'nın yatağına otururken ona gülümsedi. Malcolm, ellerini Padera'nın yatağının yüzeyinde gezdirerek yaşlı kadının bıraktığı çukura daldırdı. "O bundan daha iri görünüyordu."

"Bana senin mesajını ilettili."

"Evet, biliyorum. Phyre'yi göremem, ama Ith Bataklığı'na bakmak kolay bir iş."

"Hâlâ senden nefret ediyor."

“Birçok insan öyle yapıyor, ama sen bunu biliyorsun, değil mi? Sen her şeyi biliyorsun.

Bu yüzden seni gönderdim. Gerçeği, tüm çirkinlikleriyle bilmeni istedim."

Brin başını salladı ve Malcolm'un uzun bacaklarını çaprazlayıp ellerini kucagında birleştirmesini izledi. Beceriksiz ve hiç de tanrısal görünmüyordu.

Komikti, Fhrey'ler her zaman tanrılar gibi görünürlerdi ve Gryndal da öyle davranırdı, ama onlar tanrı değillerdi. Malcolm, insanların görmezden geldiği beceriksiz bir adama benziyordu; hiç fark edilmeyen, hiç takdir edilmeyen sıkıcı birine. Tressa ise

Doğru. Malcolm bir tanrıdır ve dünyayı annesi, gökyüzünü babası ve Alurya'nın armağanıyla ölümsüzlüğü olan tek gerçek tanrı olabilir. Ne yazık ki, o kötülüğün tanrısıdır.

"Bu doğru mu?" diye sordu.

Malcolm kaşlarını kaldırdı. "Daha açık olmalısın." "Senin kötü olduğun."

Malcolm gülümsedi. "*Kötülük* tuhaf bir kelime. Aslında biraz gereksiz. Herkes için farklı anlamlar ifade ediyor, değil mi? Eğer bana, birçok korkunç şeyler yaptım diye soruyorsan, evet, yaptım. Bu konuda rekorun sahibi olduğumu söyleyebilirim. Ama ben kötü müyüm? Sanırım bunu başkaları karar verecek. Senin gibi insanlar."

"Hiçbir uyarıda bulunmadan hepimizi ölüme gönderdin. Tressa'ya bize yalan söylemesini sağladın, böylece neye bulaştığımızı bile bilemedik."

"Evet, öyle yaptım. Çok sayıda insanı aldattım." "Neden yaptın?"

"Çünkü gerekliydi. Daha iyi bir seçenek olsaydı, onu seçerdim. Ama yoktu."

"Ben... Brin başını salladı. "Senden ne yapacağımı bilmiyorum.

Dünyayı düzeltmeye mi çalışıyorsun? Elan öyle olduğunu söylüyor, ama Muriel öyle olmadığını söylüyor. Kim haklı?"

Yine gülümsedi; bir kez daha, Roan'ın evinin zemininde oturup Fhrey, Dherg ve Rhunes'un nasıl akraba olduklarını konuşan, hatırladığı o eski dost canlısı Malcolm gibi görünüyordu.

"Bu soruya cevap veremem. Aslında verebilirim, ama zaten bana güvenilmeyeceği konusunda anlaşmıştık, bu yüzden cevabım anlamsız olur. Tek söyleyebileceğim şu: Düşmanlarımla ve hala bana inanıyor olabilecek çok az sayıda insanla konuştun. Sana ne söylediklerini bilmiyorum, ama sözler yalan olabilir. Bu yüzden beni eylemlerimle yargılamayı rica ediyorum. Elbette, şu ana kadar yaptığım her şeyi bilmek zor. Ama şu anda nerede olduğumuzu görebilirsin ve düşünürsen, bizi bu noktaya benim getirdiğimi anlayacaksın. Dünya değişmek üzere ve eğer değişecekse

Daha iyiye gitmesi için bana yardım etmelisin. Seni bu yüzden gönderdim. Karar vermen için gerekli olan gerçek bilgileri sana vermek için.

Brin başını salladı.

"Peki, o zaman diğer konulara geçelim. Artık anahtarım sende değil mi?"

Brin nefesini tuttu. Gözlerini kapattı, idam edilmek üzere olan bir suçlunun tüm beklentileriyle. Sonra itiraf etti: "Onu Phyre'da güvenli bir yere bıraktım."

Malcolm kaşlarını çatı. "Bu pek de..."

"Bu sadece geçici bir önlem. Diğerlerinin dışarı çıkabileceğini umuyorum. Çıkamazlarsa bile, anahtar Muriel'e verilecek."

Malcolm başını sağa ve sonra sola eğerek bunun anlamını düşündü.

O daha fazla bir şey söylemeyince, Brin konuştu. "Ona, durumu düzeltmeye çalıştığımı söyledim."

"Dur tahmin edeyim. Hiçbir etkisi olmadı. Hâlâ benden nefret ediyor."

Brin kaşlarını çatı ve ani bir cesaret ve kendini haklı görme duygusuyla, "Bunu düzeltmelisin," dedi.

"Evet." Malcolm bir tür gülümseme, meraklı ve eğlenceli bir ifade gösterdi.

"Çok şey öğrenmişsin. Dahası, tavsiyelerde bulunmakta da hızlı olmuşsun."

Brin kızardı. Malcolm, Ferrol veya Drome'a benzemiyordu. Gür sesle konuşmuyordu, daha çok sessiz bir tonda konuşuyordu, ama sözleri benzer bir ağırlığa sahipti.

"Üzgünüm," dedi.

"Şimdiye kadar anlamış olmalısın, bu bana hiç kimsenin ifade etmesi gerekmeyen bir duygu." O da başını salladı. "Ve haklısın. Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Güven, iyi bir ilk adım, sence de öyle değil mi?"

Onun heyecanını paylaşmıyor gibi görünüyordu, ama onu tamamen reddetmiş de değildi. Brin bunu iyi bir işaret olarak aldı.

Hâlâ, karşısındaki bu mütevazı adamın bir nevi gökyüzüyle savaştığı ve bir nevi kazandığı fikrini kafasında oturtmaya çalışıyordu. Elan'ın onu tarif ettiği gibi görünmüyordu: taç takmış ve renk değiştiren parlak bir cüppe giymiş. Bir zamanlar dünyayı yönettiği ve

titremesine neden oldu, çok tuhaf görünüyordu. Ve ondan

önce... "Nasıl bir şeydi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Başlangıçta? Her şey kötüye gitmeden önce?"

Malcolm yere baktı. Bir an için üzgün göründü, sonra gülümseme geri döndü. "Harikaydı. Şimdiye hiç benzemiyordu. Dünya... fırından yeni çıkmış ekmek gibiydi. Ne demek istediğimi anlıyorsun: Kokusu havayı doldurur ve her şeyi bir şekilde harika hale getirir, sıcak ve yumuşakken tadı çok güzeldir. Gerçek şu ki, senin bildiğin tek şey sert, bir haftalık küflü kabuktur. O zamanlar renkler farklıydı, ışık daha parlaktı. Her şey, şey, daha fazlası—sanırım. Açıklaması zor. Hiçbir zaman gitmemiş olan herkes buradaydı. Hiçbiri ölmemişti. Dünya devasa, keşfedilmemiş bir yerdı ve her gün daha fazla insan geliyordu: yeni arkadaşlar, yeni aşklar ve sonsuz bir evren bizim oyun alanımızdı. Korku, pişmanlık ve nefret yerine, sadece neşe, sevgi ve mutluluk vardı.

"Seni nefret etmelerine şaşmamalı," dedi Brin.

Malcolm'un kaşları kalktı ve Brin, sözlerini geri almak ve geri itmek istercesine elini ağzına götürdü.

"Hayır, hayır, haklısın. Doğru. Ben hepsini mahvettim. Ve bu yüzden buradayım.

—ziyaretime neden geldiğimi. Senin için son bir görevim var. Çok, çok önemli bir görev."

"Koşmakla ilgili bir şey değil, değil mi? Çünkü ben yürüyemiyorum bile. Yürüye bilseydim, ben..."

Malcolm elini kaldırarak onu durdurdu. "Hayır. Ama ayağa kalkman gerekiyor. Senin için bir araba ayarladım. Ahşap kenarlı ve saçaklı bir kanopi olan güzel bir araba. Kalın battaniyelerle dolu bir yatak var. Avempartha'ya varmak günlerinizi alacak, ama yolculuk sırasında bunu bitirmen gerekiyor." Elini yığının üzerine koydu. "Phyre'de öğrendiğin her şeyi yazman gerekiyor."

Phyre'de öğrendiğin her şeyi yazman gerekiyor."

"Öyle yapacağım. Yapacağım. Ama iyileşir iyileşmez gitmem gerek—" "Hayır," dedi kararlı bir sesle. "Bu *şimdi* yapılmalı."

"*Şimdi* mi demek istiyorsun?"

"Evet, malzemeleriniz konusunda endişelenmeyin, ihtiyacınız olan tüm mürekkep ve parşömen size sağlanacaktır."

"Anlamıyorum."

"Bu yüzden gittin, Brin. Dürüst olmak gerekirse, öğrendiklerini yazmak boynuzu geri getirmekten daha önemli. Savaşı durdurmak elbette çok önemliydi. Nyphron, Mari'nin ve Ferrol'un çocuklarının ilk imparatoru olacak. Sonra Drome'un çocuklarıyla ittifak kuracak. Ama bu sadece bir başlangıç. Gerisini kitabın halledecek."

Bu çok güzel bir düşünceydi, ama Brin bu mantığı anlayamadı. "Nasıl?"

"Onunla dünyaya yeni bir dil öğreteceksin. Kitabından, tüm ırklar okumayı ve yazmayı öğrenecek. Bu onlara yeniden ortak bir dil kazandıracak ve eskisi gibi birbirleriyle iletişim kurmalarını sağlayacak. Hikayeni okuyarak, hepsinin Mari'nin çocukları olarak doğmuş tek bir halk olduklarını öğrenecekler. Aynı anne ve babadan gelen aynı beş tohum. Bu, yeniden birleşme için kapıyı açacaktır. Brin, gerçeği kendi gözlerinle görebilmen için seni Phyre'ye gönderdim. Seni gönderdim çünkü kimse senin sözlerinden şüphe edemez. Öte yandan benim sözlerim... Başını salladı ve burnunu çekti. "Kimse bana inanmaz, kimse dinlemez... ve bunun iyi bir nedeni var. Ben de kendime inanmazdım. Ama sen! Senin sözlerin lekesiz. Seni Phyre'ye gönderdim çünkü sen kusursuzsun, mükemmelsin."

"Değilim!" dedi, acının geri döndüğünü hissederek. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Mesela, bu çadırın ne kadar iğrenç ve dağınık olduğuna bir bak." Alt dudağı titremeye başlarken ona öfkeyle baktı. "Ben de insanlara kötü davrandım. Yargılayıcıydım. Yıllarca Tressa'yı hor gördüm... ve... ve... amcam Gelston yıldırım çarptıktan sonra ona yardım bile etmedim." Gözyaşları akmaya başladı. "Ve... Tesh, Roan, Gifford, Moya, Rain ve Tressa." Yanaklarını sildi. "Onları geride bıraktım! Ben mükemmel değilim Malcolm. Hiç de değilim."

"Onlara anahtarı bıraktın. Benim geri isteyeceğimi bilerek yaptın bunu. Kötülüğün tanrısını, cinayetin, aldatmacanın ve savaşın yaratıcısını kasten kızdırdın ve bunu saklamadın bile. Kendini kurtarmak için yalan söylemeye çalışmadın. Bu pek de karakter kusuru gibi gelmiyor."

"Yine de onları terk ettim ve ben olmasaydım Tesh ölmezdi." Yatağındaki battaniyeye bakakaldı. Elleri avuç içleri aşağıya bakacak şekilde açıldı, ileri geri kaydırarak battaniyeyi düzeltti.

"Tamam." Malcolm omuz silkti. "Sen bilirsin. Mükemmel değilsin, ama mükemmele yakınsın. Bu aslında yardımcı oluyor. İnsanlar kusursuz olanlara şüpheyile yaklaşır. Hatalar yaptığını bilmek, insanların yazdıklarına inanmasını kolaylaştıracaktır. Senin sözlerinle, bir araya gelmeyi ve birlikte çalışmayı öğrenecekler. Ama gerçekten acele etmelisin."

Brin kırıksıklıkları silme çabasını bir an için bıraktı. "Neden?"

"Çünkü kardeşim Elan'a geri döndü. Onu Phyre'da görebildiğim kadar göremem, ama eylemlerinin etkilerini görebilirim. Yaptığım her şeyin bozulmasını istemiyorum. O benim peşimden gelip, yaptıklarımı mahvedecek. Seni tanıyor, değil mi?"

Kadın başını salladı. "Tanıştık."

"Ve korkarım ki tekrar karşılaşacaksınız. Bu sadece zaman meselesi." Kıkırdadı. "*Zaman*. Sonsuzdur, ama geçme hızı asla sabit değildir. Ve

inan ya da inanma, korkarım ki daha fazlasına ihtiyacım var."

Malcolm, ayağa kalkıp girişe doğru yürürken kederli görünüyordu.

O ayrılmadan önce Brin, "Elan bana, dünyayı düzeltebilecek biri varsa, o da sensin dedi" dedi.

Malcolm çadırın kapısını açarak güneş ışığının içeri girmesini sağladı. Geri dönüp, "Belki de bana fazla güveniyor" dedi.

"Sadece o değil. Ben de sana inanıyorum."

Malcolm şüpheli bir ifadeyle baktı. "Öğrendiklerinden sonra bile mi? Nasıl yapabilirsin, Brin? Ben kötülüğü yarattım ve yalanı icat ettim. Yakın zamana kadar, benim hakkımda bildiğin her şey uydurmaydı. Seni ve diğer herkesi kullandım. Kendi bencil amaçları için onca insanı öldüren Nyphron değildi. Bu savaşı o başlatmadı. O ateşi ben yaktım. Raithe'yi, Arion'u, tüm Dureyan klanını, Nadak halkını ve senin bilebileceğinden çok daha fazlasını feda ettim."

"Herkes düşer. Hepimizin pişman olduğu şeyler vardır. Kimse mükemmel değildir. Şimdi bunu biliyorsun, ama Rex Uberlin olduğun zamanlarda bilmiyordun. Annen haklı, sen değiştin ve bence çabaların bir anlam ifade etmeli, değil mi?"

"Belki, ama asıl soru, bu yeterli olacak mı? Ve bunu sadece zaman gösterecek." Sonra bakışları yığına kaydılar. "Bunu korumak için önlemler almak isteyebilirsin

Bundan koruman için önlemler almalısın. Kardeşimin benim yaratılmasına katkıda bulunduğum hiçbir şeyi kabul etmeyeceğinden korkuyorum. Dikkatli ol, Brin. Çok dikkatli ol."

YİRMİ ALTI. AYNADAKİ
ADAM

Gifford, istiridye içindeki inci gibidir. Dışarıdan bakıldığında, kimse içinde böyle bir bir hazıNE olduğunu tahmin edemez. — BRIN KİTABI

"Daha önce bu kadar geniş görünmüyordu," dedi Gifford, taş köprünün kırık kenarında durup Nifrel'e bakarken. Karşı tarafı görmekte hiçbir zorluk çekmiyorlardı. Kraliçenin yarattığı gri gökyüzü dünyayı aydınlatmasa bile, Roan ve Gifford'un birleşik parlaklığı bu işi gayet iyi yapardı. Sütunun tepesine ulaştıktan sonra, ikisi bir kez daha Alberich Berling'in zırhını giydiler. Bu zırhı hiç rahat hissetmeyen Roan, Gifford da aynısını yaptı ve Belgriclungreian zırhını çıkarmak, yaydıkları ışığı hiç azaltmadığı için şaşırdılar.

Boşluk çok geniş değildi. Gifford, köprünün eksik kısmının üzerinden bir taş atabilirdi. Boşluğun ötesinde, kayrak grisi bir ova uzanıyordu — yıpranmış savaş alanı, sayısız çatışmanın var olmayan kanıyla cilalanmış ve koyu renge boyanmıştı. Abyss'te geçirdikleri onca zamanın ardından, Kilcorth Ovası'nı görmek eski bir dostu selamlamak gibiydi.

Yıllar mı geçti? Kesinlikle öyle hissettiriyor.

Sol tarafta kısa bir mesafe yukarıda yükselen kraliçenin Beyaz Kulesi bile eskisi gibi korkutucu gelmiyordu. Sonsuz karanlıkta yok oluşla yüzleştikten sonra, diğer her şey çok daha hoş geliyordu. Artık anahtar da yoktu. Koruyacak bir şey yoktu, acele etmek gerekmiyordu, endişelenecek bir şey yoktu — boşluğu nasıl geçecekleri hariç. Bir yol bulamazlarsa, ikisi sonsuza kadar o küçük taş dilinde kalacaklardı.

"Bir fikrin yok, değil mi?" diye sordu, omzunun üzerinden Roan'a bakarak.

Aynalı kapı ile kopmuş köprünün ucu arasında volta atmaya devam ederken ona sert bir bakış attı. Diğer kayalığı tırmanmaları gerektiğini fark edemediği için hâlâ öfkeliydi.

"Aptalca, çok aptalca," diye mırıldandı. Bir süredir bunu söylüyordu.

"Köprü'nün kırık olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Parçalar bana çarpmak üzereydi, ama sen orada değildin."

Cevap vermedi, sanki Gifford nefret ettiği bir düşmanla tartışırken yanlış tarafı tutuyormuş gibi somurtarak baktı.

"Üzgünüm." Ellerini kaldırdı, sonra iç geçirdi. "Geri dönmemiz gerekecek, değil mi?"

Roan inledi.

"Eğlenceli olabilir, biliyor musun?"

O ise kaşlarını çatmaya devam ederek bu tür şeylerden haberi yokmuş gibi görünüyordu. "Yani bu sefer, parçalanmayacağımızı ve ve geri çıkabileceğimizi biliyoruz." Ona gülümsedi. "Yani dalış gibi olabilir. İnsanlar dalışı severler."

Gifford ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve kenardan aşağıya baktı, Tesh ve Tressa'nın izlerini tekrar aradı ve Typhonları görebilecek mi diye merak etti. Tek gerçek sorun, onlara düşmek olacaktı. Typhonların ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ve öğrenmeye de hiç gerek duymuyordu. O ve Roan, o şeylerin uzaklaştığından emin olmak için uzun bir süre beklemeleri gerekecekti.

Ama ne kadar süre yeterlidir? Ve bunu nasıl takip edebilirim?

Gifford Typhonları göremiyordu ve Tressa veya Tesh'ten hala bir iz yoktu.

"Eğer yardımı olacaksa, sen olmasan bu kadar uzağa gelemezdim." Gülümsedi.

Roan gözlerini kısarak başını sallamaya başladı. "Bu nasıl yardımcı olabilir ki? Nasıl?" Kaşları çatıldı, alt dudağı yukarı kalktı. Roan boğazının derinliklerinden bir ses çıkarmaya başladı, çığlık atmanın ön habercisi. Bunun yerine, yumruklarıyla her iki uyluğuna da vurdu ve tekrar volta atmaya başladı. "Bir yolu olmalı. Aptal. Aptal. Aptal."

Roan, saçının bir tutamını ağzına soktu ve sonsuz yürüyüşünde yanından geçerken çiğnedi; sonra durdu. Bir saniye bile kıpırdamadı, sadece durdu ve uzaklara, belirli bir şeye değil, boşluğa bakakaldı.

Gifford, Roan düşünürken duvara çarpıp farkına bile varmayabileceğini biliyordu. Ne görüyorsa, köprü ya da Abyss değildi. Sık sık onun ne gördüğünü merak ederdi: belki de crimbals ya da sorularına cevap veren tanrılar.

"Yapabilirsin," dedi.

"Neyi yapayım, Roan? Bunu daha önce konuşmuştuk, hatırladın mı? Senin düşüncelerini duymadığımı?"

Roan döndü ve ona hayal kırıklığına uğramış yüzünü gösterdi. "En azından bana bir ipucu vermelisin. Tamam mı?"

"Ayna, ayna." Çılgınca işaret etti. "Alysin'e açılan kapı." "Ne olmuş ona?" "Oradan geçebilirsin."

Gifford başını salladı. "Anahtarımız yok."

"Anahtara ihtiyacın yok," dedi, konuşurken saçları ağzından dökülüyordu.

"Roan, onu ittiğini gördüm. Kapıyı çaldın, burnunu cama dayadın. Anahtar olmadan geçemeyiz."

"Ben öyle demedim." Roan öfkeyle cevap verdi. "Anahtara ihtiyacın yok dedim. Sen Grandford'un kahramanısın."

Gifford sırtıttı ve kollarını kavuşturdu. "Ben kahraman değilim."

Kadın sabırsız bakışlarından biriyle ona baktı. Birkaç farklı bakışı vardı; bu, hayal kırıklığıyla yumruklarını sıkarak bakıştı. "Öleceğini sandın. Hepimiz öleceğini sandık."

Padera bile öyle düşündü. Sen de öyle düşündün, değil mi?"

Omuz silktili. "Evet, tabii, ama bu demek olmuyor ki..."

"Öyle!" Roan yanına geldi, diz çöktü ve onun elini tuttu. Sevdiği gibi parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. Bir keresinde ona, parmaklarının birbirine uyumu, *birbirine geçmesi*, evrensel bir gerçeğin somut kanıtı olduğunu söylemişti. Bu, onların birbirleri için yaratıldıklarını gösteriyordu. Bunu ona ilk söylediğinde, aptalca bir şekilde bariz olanı belirtmişti: herkesin parmakları birbirine uyardı. Onun derin bir anlayışla gülümsediğini ve başını salladığını hatırladı. *Aynen öyle*, demişti.

"Alon Rhist'te hiç kimse, o gece senin yaptığını yapmaya cesaret edemezdi. Ne Nymphon, ne de Galantianlar... Herkes onların kahraman olduğunu söylüyor *onların* kahraman olduğunu *söylüyor*, ama onlar kahraman değil, gerçekten değil. Ama sen kahramansın. Her şeyi riske attın. Daha önce hiç kılıç ya da mızrak kullanmamış, ata binmemiş olan sen, zırhını giydin ve tek başına Fhrey ordusunun karşısına çıktın. Peki ne için? Şöhret için mi?"

"Hayır!" dedi Gifford, bunu söyleyebildiğine şaşırarak.

Yumuşak bir kahkaha attı. Bu ses müzik gibiydi, sıcak bir günde buzlu su, soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibiydi. O kahkahayı çok seviyordu. "Biliyorum," dedi, gözleri gururla doluydu. "Hiçbir zaman kendini düşünmedin. Ve Tressa

Phyre'den geçeceğini söylediğinde, onunla birlikte ölmek için ilk gönüllü olan sendin. Beni terk etmek anlamına gelse bile, onun yalnız ölmesine izin veremezdin. Ve ben

Abyss'ten çıkamadığımda, bana eşlik etmek için kaldın. Hiç ayrılmaya çalışmadın. Cesurca kendini feda ettin. Daha da önemlisi, bunda bir mucize görmüyorsun bile. Dürüst olmak gerekirse, herkesin böyle olduğunu düşündüğünü sanıyorum, ama öyle değil. Neredeyse hiç kimse öyle değil. Gifford, sen bir kahramansın, gerçek bir kahramansın ve bence bu, o kapının sana açık olduğu anlamına geliyor."

Gifford kalan köprüden aynaya baktı. O mesafeden bile kendini görebiliyordu, parıldayan bir ışık olarak. "Sen olmadan olmaz."

Roan kaşlarını kaldırdı. "Beni geride bırakmanı istediğimi mi sandın?"

"Şey... ah, o zaman sanırım anlamadım." "Tıpkı

Grandford Savaşı gibi."

"Hâlâ gittiğin yolu göremiyorum, Roan."

Gözlerini devirdi ve yine burnundan nefes aldı. "Yardım alman lazım."

"Yardım mı isteyeyim? Nasıl isteyebilirim ki? Orada ne olduğunu bilmiyoruz. Hem, oraya gidersem geri dönemezsiniz. Yani, eğer oraya ait olursam, Roan, anahtar olmadan buraya geri dönemezsiniz."

"Bu senin için geçerli değil," dedi, gözleri buğulanmış bir bakışla. Bu, ona fincan veya amfora verdiğinde ona bakarken kullandığı aynı saygı dolu bakıştı. Gifford, onun bu hayranlık dolu bakışını yıllar önce, onu yataktan yuvarlanırken gördüğü zaman kaybettiğini düşünürdü. O zamanlar, bacağı sakat ve sırtı eğri olan Gifford, kelimenin tam anlamıyla yataktan yuvarlanır ve çoğu zaman yere düşerdi. Ama kız, her zamanki gibi büyülenmiş bir şekilde duruyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Elini kapıdan geçirip Rel'e geri döndün. Neredeyse çekilip gidecektin. Anahtar sende değildi. Anahtar Tressa'daydı ve o senin yanında değildi. Kapı kilitliydi, öyle olmak zorundaydı. Aksi takdirde Drome'un uşakları içeri girerdi. Ama kolun içeri girdi. *Geri* geçti. Bu yüzden bir teorim var. Belki de herkes Phyre'den geriye doğru geçebilir ve anahtar sadece ileriye gitmek için gereklidir, ya da belki de sadece sen bunu yapabilirsin. Önemli değil. Anahtar olmadan kapılardan geçme yeteneğine sahipsin."

"Bir *teori* mi?"

Ona sırtarak baktı. Roan bu bakışı da tanıyordu, ama bu ifade ona ait değildi. Moya'nın, kimse ona okla hedefi vuramayacağını söylediğinde ya da Brin'e herhangi bir şeyi hatırlayıp hatırlamadığını sorduğunda aynı çarpık gülümsemeyi sergilediğini görmüştü. "Tamam, teorilerin genellikle işe yarıyor, ama *her zaman* değil."

"Bu işe yarayacak."

Yalan söylemiyordu. Roan yalan söylemezdi, ama gözleri sözleriyle uyuşmuyordu. "Gerçekten mi? Çünkü kendinden emin görünmüyorsun.

Dürüst olmak gerekirse,

korkmuş görünüyorsun."

"Geri dönebileceğinden eminim," dedi ona. "Sadece dönmek isteyeceğinden emin değilim."

"Neden bahsediyorsun?"

Işığı titredi. Bu onun için zordu. Cesur davranıyordu. "O kapının ardında cennet var. Oraya gidersen, kalmak isteyeceksin. Beni tamamen unutursun."

"Hayır, unutmayacağım," dedi adam.

O başını salladı, ama ışığı tekrar söndü.

"Geri döneceğim, Roan. Bu" —elini kızın yanağına koydu—"bu, tam burada cennet."

Ona utangaç bir gülümseme gösterdi, sonra başını salladı. "Seni bekleyeceğim."

Ayağa kalktı ve birlikte el ele tutuşarak aynaya doğru yürüdüler. Yansımaları garipti. Roan her zamanki gibi muhteşemdi, ama yanında duran, elini tutan adam onu kışkandırıyordu. Uzun boylu, yakışıklı, kendine güvenen—onun tam tersi biriydi. Phyre, olaylara bakış açısını garip bir şekilde çarpıtıyordu.

"Çok... çok farklı görünüyorum," dedi.

Roan'ın yüzü şaşkınlıkla buruştu. Aynaya baktı, sonra Gifford'a.

"Anlamıyorum. Her zamanki gibi görünüyorsun."

Roan güldü. "Oradaki adam çok yakışıklı ve çekici." Roan başını salladı.

"Gerçekten mi?" Gifford güldü ve dramatik, kahramanca bir poz alarak kendini düzeltti. "Demek sana böyle görünüyorum?"

"

Roan'ın yüzü bir kez daha şaşkınlıkla doldu. "Hayır... sen hep böyle görünüyordun."

Gifford onu kendine çekip öptüğünde gözleri yaşlarla doldu.

Kadının bedeni yoktu, ama Gifford onun sıcaklığını, yumuşak, nemli, titreyen dudaklarını hissediyordu. Yüzleri birbirine sürtündü, gözyaşlarıyla ıslanan yanakları birbirine bastırdı ve Gifford onu olabildiğince sıkı kucakladı. "Seni çok seviyorum, Roan. Ve bana yardım et, herkese yardım et, geri döneceğim."

Sonra Gifford kendi yansımasından geçerek ışık, müzik ve renklerle dolu bir dünyaya girdi.

Roan, Gifford'un gitmesini izledi, onun geçip gitmesini gördü. O gittikten sonra, aynada sadece kendi yansıması kaldı. Hiç tanımadığı bir yabancı, camın arkasından ona dik dik bakıyordu. Yabancı hasta ve korkmuş görünüyordu.

Arkasını dönerek, küçük krallığını inceledi. Kırık bir köprü ve kapısı olan küçük bir mağaradan başka bir şey yoktu.

Acaba burada ne kadar kalacağım? Iver'ı öldürdüğümünden beri ilk kez tamamen yalnızım.

Iver'in ölümünden sonra, Padera Moya'nın Roan'ın yanına taşınmasını ayarlamıştı ve yaşlı kadın sık sık ziyaret ediyordu. İkisi sırayla Roan'a bakıyordu. Roan, en azından idam edileceğini veya ağır bir ceza alacağını bekliyordu. Herhangi bir aptal bile onun sahibini öldürdüğünü anlayabilirdi. Bunun yerine, Padera ona yemek yapmayı öğretti ve Moya ona yaşamayı öğretti. Ancak ona en büyük hediye veren Brin'di: hayranlık.

Roan ilk başta bunu anlayamadı. Kız sık sık ziyarete geliyor ve her türlü soruyu soruyordu. Roan, Brin'in Roan'ın Iver'ı öldürdüğünü kanıtlayacak deliller aradığına emindi, ancak kız çok tuhaf davranıyordu. Heyecanla gelip bazen bulduğu küçük hediyeler getirirdi. Brin, sanki Roan her şeyi biliyormuş gibi renkli taşların adını sorardı. Sonra Roan, Brin'in tam da böyle düşündüğünü fark etti. Kız kanıt aramıyordu; Brin hayranlık duyuyordu. Kimse Roan'a hayranlık duymamıştı. Ama Brin duyuyordu. Bunu fark eden Roan, bundan sonra kendini biraz daha az nefret ettiğini keşfetti.

Brin, Moya ve Padera'nın zorlukla kırmaya çalıştıkları kapıyı açmayı başarmıştı; Roan'ın kendi elleriyle inşa ettiği hapishanenin kapısını.

Şimdi yine karanlıkta, yalnız başına kalmıştı. Eski hayaletlerini geride bırakmış, onları aşağıda bırakmıştı, ama kısa sürede yenilerini keşfetti. Gifford'un geri dönmeyeceğinden korkuyordu, ama aynı zamanda döneceğinden de korkuyordu. O aynanın diğer tarafında cennet vardı — hayal bile edemeyeceği bir tür mucizevi dünya. O camın ardında Gifford'un hak ettiği ödül vardı; içinde onun mutluluğu vardı. Ama ona girmesine izin verilmiyordu. Roan, Gifford'un her şeye sahip olmasını istiyordu, ama aynı zamanda Gifford'u da istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Padera ona bilgelik, Moya cesaret ve Brin kendine güven vermişti, ama Gifford... Gifford ona aşk vermişti. Aptal, korkak ve güvensiz olmayı kaldırabilirdi, ama aşksız yaşayamazdı.

Gifford onu gerçekten kurtaran kişiydi. O, hayatındaki tek gerçek, sarsılmaz, değişmez, kırılmaz kahramandı. Ve Roan,

kalbinde, o kapının önünde sonsuza kadar bekleyeceğine, Gifford'u bekleyeceğine ve onun iyiliği için asla geri dönmemesini umacağına karar verdi.

"Roan!"

Dönüp

baktı.

Orada kimse yoktu, yanında kimse yoktu. Ses çok uzaktan geliyordu. *Tesh?* *Tressa?* Onların sesi gibi gelmiyordu ve aşağıdan gelmiyordu. "Roan! Buraya bak!"

"Roan olduğundan emin misin?" diye sordu Moya. Tek güvenilir şekilde görebildiği şey ışık ve içindeki bir siluetti. "O ışık çok parlak."

"Sana söylüyorum, bu Roan," dedi Tekchin, kırık köprü'nün ucunda durup karanlık uçuruma bakarken.

"Ayrıca ayakta duramayacak kadar zayıf olduğunu da söylemiştin, hatırladın mı?"

"Evet. Ben de Roan olduğunu düşünüyorum," dedi Rain, kılıcıyla oynamaya devam ederken. Hepsi Mideon'un kalesinden aceleyle çıkmışlardı ve cüce hala kılıcıyla sorun yaşıyordu. Lorillion'un kabzası, her adım attığında kazmasının sapına çarpıyordu. Oraya kadar tüm yol boyunca *tıkırdamıştı*.

"O saatler önceydi," dedi Tekchin yaramaz bir gülümsemeyle. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Moya ona kaşlarını çatı. "Yani, kim bilir ne kadar süre ölümün eşiğinde kaldıktan sonra birkaç saat içinde bu kadar mükemmel bir iyileşme yaşadığını mı söylüyorsun?" Elini beline koydu. "Peki zamanı nasıl ölçüyorsun, tatlım? Ayrıca Beatrice çoktan ağzından kaçırdı. İkinizin ne yaptığını biliyorum, inkar etmeye çalışma."

Tekchin tartışmayı bırakıp asıl konuya döndü. Uzaklardaki ışığı işaret ederek, "O, sana söylüyorum," dedi.

"O zaman neden bu kadar parlak? Ve neden cevap vermiyor?" Moya, Audrey adlı yayını başının üzerinde tuttu ve salladı. "Roan!"

Figür ayağa kalktı.

"Moya?" diye cevapladı Roan.

Tekchin sırtı. "Gizem çözüldü."

"Bir tanesi," dedi Moya. "Seni neden sevdiğim hala tartışmaya açık, aynı zamanda..." Sinirli bir şekilde yanlarına vurdu ve bir zamanlar köprü olan sivri "Ona nasıl ulaşacağız? O bize nasıl ulaşacak?" Moya sonsuz karanlığa baktı. *O oraya nasıl çıkmıştı ki?*

"Beatrice sana söylemedi mi?" diye sordu Rain.

"Hayır," dedi Moya, sesinde biraz öfke belirerek. "Sana söyledi mi?" Cüce başını salladı. "Bana tek söylediği şey ne kadar harika olduğum. Bu yüzden Frost ve Flood'u özlüyorum. Onlar, annemin beni ilk gördüğünde neden boğmadığını asla anlayamayacaklarını söylüyorlar."

"Ne güzel arkadaşların var."

"Beatrice, köprünün olmadığını bildiğini varsaymış olmalı." Tekchin, rüzgârın salladığı daldaki bir kedi gibi dilin üzerine yavaşça çıktı. "Patladığında ikiniz de buradaydınız, değil mi?"

"Hepimiz buradaydık."

"Evet, ama o zamanlar paramparça olmuştum. Bunu ilk kez görüyorum." "Roan?" diye bağırdı Moya. "Karşıya geçmeyi biliyor musun?"

"Çalışıyorum... sayılır." Roan'ın sesi, derinlerden gelen ezici sessizliğin içinde neredeyse kaybolan, bir baştankara büyüklüğünde bir cıvıltıydı.

"Sence ne yapıyor?" diye sordu Tekchin.

"Kim bilir? O Roan. Asıl soru, diğerleri nerede?" Moya, görebildiği kadarıyla uzak tarafı ve sütunun uzunluğunu taradı. Görünürde tek kişi Roan'dı.

Beatrice, Tekchin, Moya ve Rain'i toplayıp kapıdan dışarı, sonsuz Nifrel gecesinin soğuk griliğine itti. Her zamanki gibi gizemli ve kafa karıştırıcı talimatlar. Küçük Prenses, onlara Brin'in peşinden koşmalarını söylemek yerine, tam tersi yönde gitmelerini söyledi.

"Önce köprüye gitmelisiniz. Ve acele edin! Zamanınız azalıyor. Kraliçe sorular soruyor. Çok geçmeden dışarı çıkıp kendisi araştırmaya karar verecektir."

"Ama Brin'in peşinden acele etmemiz gerekiyorsa, neden..."

"Her şey anlaşılacak, sadece gidin!"

"Hiç mantıklı gelmiyor," diye mırıldandı Moya. "Aptal Küçük Prenses." Rain'e döndü. "Bir şey yapabilir misin? Bir köprü inşa edebilir misin?"

Rain şaşkınlıkla ona baktı. "Anladım," dedi ve sonra Roan ile aralarında uzanan boşluğu işaret etti.

Moya, Roan'a doğru gözlerini kısarak baktı. Roan hiç kıpırdamıyordu. Moya'nın görebildiği kadarıyla, arkadaşı sadece orada duruyordu.

O anda Moya, sağında uzakta bir davul sesi duydu. Kısa süre sonra bir korna sesi geldi. Sesler Ferrol'un Beyaz Kulesi'nden geliyordu.

"Gifford?" diye bir kadın sesi duyuldu.

Uzun saçlı, parlak gülümsemeli kadın, güzel bir elbiseyle onun önünde duruyordu, kolları davetkar bir şekilde açılmıştı.

Gifford ne yapacağını bilemedi ve tereddüt etmesi kadının gülümsemesini söndürdü. Sonra gözleri bulutlandı ve bir zamanlar mutlu olan yüzüne gözyaşları doldu. "O beni tanımıyor."

Arkasına yaklaşan bir adam, ellerini kadının omuzlarına koydu ve ona hafifçe sempatiyle sarıldı. Adam tanıdıktı, geçmişten bir yüz, ama farklıydı — çok gençti.

"Baba?" diye sordu Gifford.

Adam başını salladı, sonra önünde duran kadına baktı, Gifford'un Alys'in'e girerken gördüğü ilk kişi.

Bu benim ilk ipucum olmalıydı.

Ağzını açtı, ama bir şey söylemek için değil. Sadece şaşkınlıkla kadına bakarken ağzı açık kaldı.

Gifford her zaman onun nasıl görüldüğünü merak etmişti. Çocukken, başkalarında bulduğu en güzel, en nazik özellikleri bir araya getirerek onun yüzünü hayal etmişti. Bu, onun zihninde yer eden, kendi yarattığı zamansız bir tanrıça illüzyonuydu. Karşısındaki kadın, hayal ettiği gibi değildi. Bu kişi gençti, Roan'dan daha genç, kendisinden daha genç, bir çocuktan pek de büyük değildi. Ve çok küçüktü, minicik ve narindi, bir ötücü kuş gibi. Yanaklarında çiller vardı. Gifford hiç çil hayal etmemişti. Onları kusur olarak görürdü ve bu annenin kusuru olamazdı. Saçları dalgalıydı. Yüzü zayıftı, hatta biraz çökmüştü. Ön iki dişi biraz fazla büyüktü, küçük ağzı onlara çok fazla dikkat çekiyordu. Brin'in küçük kız kardeşi ya da Persephone'nin kızı olabilirdi, ama değildi.

Onu izlerken gözleri yaşlarla doldu. O bakışta acı, korku, pişmanlık, özlem ve sevgi gördü. Bir gözyaşı önce bir yanağından, sonra diğerinden süzüldü.

"Anne?" dedi.

Titrek elleri ağzına gitti ve daha fazla gözyaşı döküldü. Tek yapabildiği başını sallayarak cevap vermektir — başını sallayıp ağlamak.

Gifford hiç bu kadar garip hissetmemişti, hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Sendeleyerek öne doğru yürüdü ve elini uzattı. Annesi ona elini uzattı ve Gifford ilk kez annesine dokundu. Parmakları birbirine kenetlendi ve annesi onu kendine çekti. Annesi çok küçüktü, ama kolları onu sardı, minik vücudu ona sıkıca sarıldı.

"Gifford. Gifford. Gifford," diye fısıldayarak, hıçkırıklarla kesilen bir ilahi gibi tekrarladı. "Seni kucaklamak için çok uzun zaman bekledim. Orada olamadığım için üzgünüm. Keşke bu kadar çok şeyi tek başına yaşamak zorunda kalmasaydın. Ben..." Sesi kesildi.

"Hayır, sorun değil. Öyle olması gerekiyordu. Beni ben yapan ve yarışımı kazanmama yardımcı olan buydu."

Gifford'un babası elini omzuna koydu, dudaklarını büzerek o da ağlarken, milyonlarca söylenmemiş gerçeğe katılıyormuşçasına başını tekrar tekrar salladı. "Bunu başaracağını biliyordum oğlum. Hiç şüphem olmadı. Asla."

"Ve evlendim," dedi onlara. "O... o harika birisi ve beni bekliyor. Şu anda Roan, benim asla geri dönmeyeceğimi düşünerek kendine işkence ediyor olmalı, bu yüzden gitmeliyim."

"Biliyoruz."

"İyi, ama köprü yok artık. Bu yüzden buradayım. Yardıma ihtiyacımız var. Yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Ailesi, sanki o ilk adımını atmış gibi gururla birbirlerine gülümsedi. "Bizim yardımımıza ihtiyacın yok, canım. Yolculuğunu ve Perdif'te sadece ellerini çırparak ateşi nasıl başlattığını duydum. Ve bunu Elan'da başardın. Elan'da! Orada elementleri çağırabilen biri, burada eksik bir köprü tarafından durdurulmaz. Senin içinde, kendine inandırdığından çok daha fazlası var." Ona baktı. "Ve şimdi senin de bunu fark ettiğini görebiliyorum. Görünüşe göre Abyss insanlara bunu yapıyor. Onları önceki aptallıklarından arındırıyor. Sen sakat değilsin. Zayıf, çaresiz, güçsüz ya da acınası biri değilsin. Sen benim oğlumsun ve dikkate alınması gereken bir güçsün."

Onu öptü. "Ama acele etmelisin. Brin anahtarı Rel'de senin için bıraktı, ama sadece kısa bir süre için."

"Öyle mi? Nereye?"

"Tam olarak söylemedi, sadece güvenli bir yerde ve senin bulabileceğin bir yerde olacağını söyledi."

Gifford zorlukla yutkundu. "Daha fazla vaktimiz olmadığı için üzgünüm.

Keşke..." "Birlikte olmak için sonsuz zamanımız olacak, ama şimdilik senin yerin hala Elan'da."

Gifford kaşlarını çatı. "Hayır, geri dönmeyeceğim. Tekrar öldüğümde, Roan'ın yanında kalacağım. Ziyaret edebilirim ama onu terk edemem."

"Onu da yanında getir." "O giremez."

"Tabii ki yapabilir." Aria gülümsedi. Elini uzattı ve Gifford'un babasının elini tuttu. "İçeri girerken elini tut, o da senin kadar hoş karşılanacaktır"

. Şimdi git, evlat. Seni bekliyor olacağız. Git ve bizi gururlandırmaya devam et."

Gifford kapıdan geri adımını atar atmaz Roan ona sarıldı.
onu.

"Geri döndün!" diye bağırdı. "Benim için geri dönmene gerek yoktu." "Sorun değil, Roan," dedi. "Annem babamı Alys'in'e soktu, ben de senin için de aynısını yapabilirim. Birlikte olacağız, ama oraya gidemeyiz, henüz değil." "Gifford?" Abyss'in öbür ucundan bir ses onlara doğru geldi.

"O Moya mı?" diye sordu Gifford.

"Evet, Tekchin ve Rain ile birlikte orada."

Gifford, Roan'ın omzunun üzerinden uzaktaki üç kişiyi gördü.

"Karşıya geçmenin bir yolu var mı?" diye bağırdı Moya. "Buradan çıkmalıyız! Rel'e gitmeliyiz. Ve kraliçe... o da geliyor!"

Gifford kırık köprüye baktı.

"*Sen sakat değilsin.*"

Gifford, Beyaz Kule'nin kapısının açıldığını gördü. Davullar çalıyor, trompetler çalıyordu.

"Arkamda dur, Roan."

Moya ne yapacağını bilmiyordu. Bir şey yapabileceğinden emin değildi. Alys'in'in kapısının yakınında bir şeyler oluyordu. Gifford ortaya çıkmıştı ve Moya'nın görebildiği kadarıyla, kapının içinden çıkmıştı.

"Gördün mü?" diye sordu Tekchin. "Nereden geldi? Bu, anahtarın onda olduğu anlamına mı geliyor? Brin'de olduğunu söylemiştin."

"Beatrice bana öyle söyledi. Aptal küçük prenses!" Moya,

Beyaz Kule'nin kapısının açıldığını gördü.

"Bu iyi değil," dedi Tekchin, ana karaya çekilirken ve Ferrol'un güçlerine karşı dururken. Başını sallayıp sırtını gererken elini kılıcına koydu.

"Hepsine karşı savaşamazsın," dedi Moya.

"Tabii ki yapabilirim. Ben bir Galantian'ım. Kazanacağımı garanti etmiyorum, ama deneyeceğim."

"Tek başına mı?"

"Ne diyorsun sen? Sen de yardım edeceksin. Ayrıca Büyük Yağmur da benimle birlikte ve o da o güzelim yeni kılıcı var."

Rain hasta gibi görünüyordu.

"Gifford ve Roan'a geri dönmelerini söylemeliyiz." dedi Moya. "Alysin'e girebilirlerse, daha güvende olurlar. Bizim gerek yok..."

"Bak!" Rain, Abyss'in karşısını işaret ederek bağırdı.

İlk başta Moya ne gördüğünü anlayamadı. Roan, Gifford'un arkasındaydı ve Gifford sanki bir şeyi yakalamak istercesine ellerini uzatmıştı. O ve Roan inanılmaz derecede parlaktılar, tüm taraflarını aydınlatıyorlardı. Onlara bakmak ikiz yıldızlara bakmaya benziyordu, ama Rain'in dikkatini çeken onların ışığı değildi.

Taş hareket ediyor.

Köprünün tamamı ve sütunun büyük bir kısmı eriyip kaynıyor, dönüyor ve karanlık ve korkunç bir canavar gibi yükseliyor gibi görünüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Moya. "Kraliçe mi?"

"Hayır," dedi Rain. "Koş!"

Onun dinlemesini beklemeden, cüce Moya'nın bileğini yakaladı ve onu kenardan uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Perdif'i hatırlıyor musun?" Rain onu sürüklemeye devam ederken sordu.

Moya geri çekildi, ama cüceler her zaman olduğu gibi göründüklerinden çok daha güçlüydüler. "Ne olmuş ona?"

"Artık orada değil." "Ne

yapıyorsun..."

Nifrel'i sarsan depremle üçü de ayakları yerden kesildi ve taşlar havaya uçtu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
KELEBEKLER NE YAPAR?

*Suri'yi kurtarmak için gönderildiğimi sanıyordum,
ama onu
onu nehrin yanlış tarafında tehlikede bıraktım.
Sonuçta, onu kurtarmam gerekmiyordu.
Onu tehlikede bırakmamıştım da. Nehre
gelince... — BRIN KİTABI*

Kelebekler ne yapar?

Suri, Estramnadon'dan ayrıldığından beri bu soru aklından çıkmıyordu. Bu fikri uyandıran özel bir şey yoktu; etrafta kelebekler ya da tırtıllar da yoktu. Kış gelmişti ve kadim orman kar ve buz örtüsünün altında uykuya dalmıştı. Suri, kafeste seyahat ettiği rotayı takip ediyordu, ancak daha önce oraya geldiğinin orada bulunduğunun farkındaydı. Ara sıra bir ağacı veya yolun bir virajını tanırdı ya da bir köyün yanından geçerken, göz kırpan bir göze benzeyen tuhaf şekilli pencerenin meraklı

tüm bunlar rüya gibiydi ve biraz ürkütücüydü, çünkü bu hoş bir rüya değildi. Kafeste geçirdiği zaman bir kabus gibiydi, ama yuvarlanan bir kutuda tek başına hapsolmuş, çığlık atan beyaz ışık ve gürültüyle dolu saf panik içindeyken bile bir şey öğrenmişti. Suri sakın bir gölet değil, derin bir kuyuydu. Ve kuyunun dibinde, Trilos'la karşılaştığında çağırdığı, Agave'de ilk kez ateşlediği, aynı kömürler vardı...

Minna ormana doğru koşarak girdi, karları çiğneyerek ilerledi, bir ağacın dibinde durup kokladı, sonra da ölü yaprakların altında durdu. Yolu çaprazlayarak, neredeyse mükemmel bir döngü şeklinde noktalı bir iz bıraktı. Değişmemişti. Hâlâ her zamanki gibi kaygısız bir kurttu. Suri'nin zihninin yumuşak sesli bir kısmı, Minna'nın hayatta olmasının tamamen normal olmadığını söylüyordu. Bu küçük ama mantıklı düşünce, yüksek sesle bastırıldı.

Onu feda etmem tamamen normal mi? Arion'un Mawyndulë tarafından öldürülmesi tamamen normal mi? Sütü çalkaladığında tereyağına dönüşmesi tamamen normal mi?

Normal, diye sonuçlandırdı, tamamen saçma bir kavramdı. *Normal*, sadece genellikle olan şeydi. İnsanlar genellikle ölmezdi, ama bazen ölürdü. İnsanlar genellikle ölümden geri dönmezlerdi, ama açıkçası bu *kural*, ilk başta tahmin ettiğinden daha esnek olduğu ortaya çıktı. Suri, kendi kederinin gücüyle tutulan doğal enerjinin bağlanmasıyla yaratılan Sanat'ın bir tezahürü tarafından yenen bir raow görmüştü. Buna kıyasla, Minna'nın karda zıplaması hiç de garip değildi.

Minna onun gerçek adı değil.

Bu isim, Suri'nin ikisi de gençken ona verdiği isimdir. Gilarabrywn onun gerçek adıydı. Trilos da onu bu isimle tanıyordu, ama Trilos onu nasıl tanıyabilirdi ki?

Dünyanın en bilge kurdu olmak için kaç hayat gerekir?

Belki de kurtlar kediler gibiydi, ya da belki de ölüm Suri'nin düşündüğü gibi, Tura'nın söylediği gibi işlemiyordu. Suri daha önce ölüme pek aldırış etmemişti, ama Brin'i, daha doğrusu Brin'in hayaleti gördükten sonra, ölmenin sandığı kadar kötü bir şey olup olmadığını merak etmeye başladı.

Tam olarak neydi bu?

Her halükarda, Minna'nın Suri ile hiç paylaşmadığı bambaşka bir hayatı olduğu açıktı.

Muhtemelen birden fazla.

Suri, kurdun gizemli geçmişini kıskanmıyordu. Bu düşünce Minna'yı daha ilginç, daha şaşırtıcı hale getiriyordu, ama yine de içini kemiren bir endişe vardı. "Minna?" dedi Suri ve kurt durup geriye baktı. "Sana Gilarabrywn dememi ister misin?"

Kurt inledi.

"Minna'yı daha mı çok seviyorsun?"

Evet. Kurt, ön ayakları yerden kalkacak kadar şiddetle başını kaldırdı.

Suri omuz silkti ve gülümsedi. "Minna olsun o zaman."

Kurt tekrar yola çıktı, ama Suri'nin onu takip etmediğini fark edince durdu. Suri yolun ortasında durmuş, kollarını sıkıca kendine sarılmış, her nefes alışında küçük beyaz dumanlar çıkıyordu. Kurt geri döndü.

"Minna," dedi Suri, sesi sessizdi, neredeyse fısıltı gibiydi ama ormanın uyuyan yatak odasında net bir şekilde duyuluyordu. "Beni affeder misin?"

Kurt sıçradı. Pençeleri Suri'nin omuzlarına kondu. Büyük dili Suri'nin yüzünü yaladı. Dil sıcak ve kaygandı.

"Tamam, tamam," dedi Minna gülerek. "Ben de seni seviyorum." Suri, Minna'nın kafasındaki tüyleri karıştırdı ve kulaklarının arkasını kaşıdı. "Ama bir dahaki sefere kurban *ben* olacağım, tamam mı?"

Minna tekrar koşarak ilerledi ve Suri onun gerçekten kabul ettiğini düşünmedi.

Nehre yapılan yolculuk uzun ve sessiz bir yürüyüş olmuştu. Suri yolda kimseyle karşılaşmamıştı. Minna ile baş başaydı, tıpkı Crescent'te birlikte seyahat ettikleri zamanlardaki gibi. Birçok yönden benzerdi, ama aynı değildi. Aynı orman değildi, aynı Suri ya da Minna değildi. O zamanlar işler daha zordu. Yiyecek bulmak daha zordu, sıcak kalmak daha zordu. Şimdi Suri'nin Sanatı vardı ve hiçbir şey zor değildi. Bu onu rahatsız ediyordu.

Kelebekler ne yapar?

Tırtıllar sürekli yemek yer ve sürünmek için çaba gösterir, yenilmemek için mücadele ederler. Ama kelebekler hiçbir şey yapmaz gibi görünür, hiçbir sorunları yokmuş gibi görünür. Sadece uçarlar.

Arion, Suri'nin Estramnadon'a gidip savaşı durdurmasını istemişti, bu hem insanları hem de Fhrey'leri kurtaracaktı ve Suri bunu yapmıştı, en azından öyle düşünüyordu.

Ama şimdi ne olacaktı?

Suri bir şeyden emindi: Eve gidecekti. Uzun zamandır geri dönmek istiyordu ve şimdi oraya gitmeye kararlıydı. Ayrıca bunun yolculuğunun sonu olmayacağını da biliyordu. Sonuçta kelebekler tekrar tırtıl olamazlardı. Başka bir şey olmaları gerekiyordu. Ama...

Kelebekler ne yapar?

Üçüncü günün erken saatlerinde, Suri ormanın sonuna ulaştı ve Avempartha'nın kulelerini gördü. Şelalenin düşük uğultusunu da duyabiliyordu. Ağaçların arasından nehir kıyısına çıktığında, Nidwalden beyaz kıyılar arasında kesen siyah, dalgalı camdan yapılmış gibi görünüyordu. Yukarıdan kopan büyük buz parçaları akıntı ile sürükleniyordu. Tembelce sürüklendikten sonra hızlanarak düşüşe doğru süzöldüler. O sabah, yeni güneşin ışınları ile alev almış beyaz bir sis duvarı gibi görünüyordu.

yeni güneşin erken ışınlarıyla tutuşmuş beyaz bir sis duvarı gibi görünüyordu

Onun bulunduğu taraftan kuleye giden bir köprü yoktu ve tabii ki kuleden batı tarafına uzanan bir köprü de yoktu. Yol sadece nehir kıyısında son buluyordu. Uzun boylu, genç görümlü bir Fhrey ona doğru yürüdü. Onu net bir şekilde gördüğü anda durdu ve şok içinde ona baktı.

"Merhaba," dedi ve el salladı. Minna koşarak Suri'nin yanına oturdu ve ikisi birlikte masumca gülümsedi.

Fhrey endişe ve şaşkınlıkla dolu yüzüyle bakmaya devam etti. Ellerini ne yapacağını bilmiyor gibiydi ve onları ovuşturmaya karar verdi.

Suri bu noktaya geldiğinde ne yapacağını planlamamıştı. Nehrin Miralyith ile çevrili olduğunu biliyordu ve şimdi ejderhalar da vardı. Artık tasmayı takmadığı için Miralyith'ten çok ejderhalar hakkında endişeleniyordu. Ejderhalardan biri nehrin kıyısında duruyordu. Canavar çömelmiş, kanatlarını katlamış, başını eğmiş, gözlerini kapatmış ve tüm vücudu yeni yağın karla kaplıydı. Hâlâ bakmaya devam eden Fhrey'e baktı. Ejderhanın ona ait olduğunu tahmin etti.

"Üzgünüm," dedi. "Kimdi o?"

Fhrey'in gözleri büyüdü, sonra yumuşadı. "Bir arkadaş."

Suri başını salladı.

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Savaş bitti mi? Kornaların sesini duydum. Jerydd, Fane Lothian'ın öldüğünü ve Mawyndulë'nin taht ve savaş için Nyphron'la savaşacağını söyledi."

Brin başarmıştı.

Suri yine başını salladı. "Sanırım öyle."

"Peki Mawyndulë Nyphron'u yendiğinde, sizin tarafınız gerçekten savaşmayı bırakacak mı?"

"Eğer kazanırsa."

Fhrey başını sallamaya başladı ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. Gözleri ejderhaya kaydı. "O zaman onu boşuna mı öldürdüm?"

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Tanıdık bir ses Suri'nin kafasında fısıldadı.

Jerydd.

Suri kuleye baktı. Bulutlar güneş ışığının çoğunu engelliyordu ve onu göremiyordu. Çok fazla karanlık pencere, çok fazla gizli balkon vardı ve o kendini göstermiyordu.

"Eve gidiyorum," dedi.

"Hayır, sanmıyorum. Ait olduğun kutuya geri dönmelisin."

"Neden?" diye sordu Suri.

"Çünkü sen asla kabul edilemeyecek bir iğrençliksin."

"Neden, ne?" diye sordu Fhrey Miralyith.

Suri gülümsedi, kuleyi işaret etti, sonra kendi kafasını işaret etti. "Jerydd beni azarlıyor. Abob-ulus nedir?"

"Korkunç ve rezil bir şey. Sen öylesin. Sanat sadece Fhrey'lere aittir. Ve eğer kaçarsan, Sanatı daha fazla Rhune'a öğretirsin. Buna izin veremeyiz, hayır, kesinlikle olmaz!"

Öğretmek mi? Suri düşündü ve başını sallamaya başladı. "Evet, öğretmek. Tura bana öğretti.

Arion da öğretti. Kelebekler böyle yapar; tırtıllara uçmayı öğretirler."

Minna'ya bakarak, "Ve daha fazla kelebek olsaydı dünya ne kadar güzel olurdu" diye ekledi.

Minna kuyruğunu salladı.

Suri gülümsedi, çünkü bu planı sadece Minna'nın tam olarak anlayabileceğini biliyordu. Suri bekledi, ama görünüşe göre Jerydd onunla konuşmayı bitirmişti. Karın üzerinde sabırla bekleyen Minna'ya baktı. "Soğuk değil mi, Minna?"

Kuleye doğru bakan ejderhalı Fhrey, "Ama ateşkes yaptığımızı söylemiştin ve kornaları duydum. Şu anda tapınak yok, o halde hangi yetkiyle sen..." Fhrey durakladı ve dinlemeye başladı. "Bu doğru değil.

O hiçbir şey yapmıyor. Eve gideceğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse Jerydd, Ferrol Yasası olmasaydı, Rhune'un boğazını değil, senin boğazını kesmesini emrederdim. Bunu yapmam için hiçbir neden yok.

"Hadi, Minna." Suri Fhrey'in yanından geçip nehrin kenarına yürüdü. Suyun kenarına eğildi ve mükemmel bir taş bulana kadar karları süpürdü. "Bu iyi bir taş."

Yuvarlak, ince ve neredeyse düz olan kaya, Suri'nin iyi bir tutuş sağlayabileceği kadar kenarı vardı. Onu aldı, küçük bir melodi mırıldandı ve mükemmel bir yan atışla fırlattı. Kaya uçarken, bir taş köprü oluştu. Kayanın sıçradığı yerlerde destek ayakları büyüdü ve her sıçrayışta bir köprü oluştu. On beş zarif kemer, kulenin hemen yukarısındaki nehri geçiyordu.

Kurt havladı.

"Şimdi ellerin olmasını dilerdin, değil mi Minna?"

"Dikkatli ol. Jerydd..." Fhrey, ince taş köprü havaya uçup nehre çakıl taşları yağdırmaya başladığında, böyle demeye başladı.

"Bu pek hoş değildi," dedi Suri. O sırada Jerydd'i gördü, balkonda küçük bir figür, kolları açık.

"Yaka kolunu kaybetmişsin, görüyorum."

"Beni o kafese koyman çok kaba bir davranıştı. Belki de benim küçük yerlere kapatılmaktan hoşlanmadığımı bilmiyordun, ama bilmesen bile yolculuğun ne kadar soğuk geçeceğini biliyordun. Ayrıca beni kandırdın ve ben öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum, ama bunu kolaylaştırmıyorsun."

"Kafes artık sana yetmiyor."

Suri çekildiğini hissetti. Ses yoktu; bu, sürünerek gelen bir histi. onun anlayışının ötesindeydi, ama Suri bunu, tonlar ve ses perdeleri dokumalarla ilişkili olduğu gibi bir ses olarak algıladı. Genellikle güç çekerken ses perdesi derin ve boğuktu; bu seferki ise tiz ve ıslıklıydı.

Kuleyi kullanıyor, odaklıyor, yönlendiriyor.

Saldırı geldiğinde, sinekleri çekiçle vurmaya çalışmak gibi, çok sert oldu. Arion'u öldüren şeye benzer, ışık ve ısı şeklinde saf güç, şimdi Suri'ye yönelmişti. O bu oyunu daha önce oynamıştı. Son kez ışını geri yansıtmıştı, ama kulede başka insanlar olduğunu bildiği için, Suri onu nehre yönlendirdi ve ışık nehirde tıslayarak büyük bir buhar bulutu oluşturdu.

İlk patlamadan sonra tedbir olarak ondan uzaklaşıp bir kalkan oluşturan genç Fhrey'e baktı. "Sana saldırmaya hakkı yok. Ateşkes yaptık."

"Sorun değil." Yanında duran kurda baktı ve gülümsedi. "Jerydd'i bir kutuya koysam nasıl olur acaba?"

Yine gücün çekimini hissetti. Suri suya baktı. Şelaleye doğru akan buz parçaları akıntının gücünü ortaya koyuyordu. "Bu nehir, değil mi Minna?"

Kurt tekrar havladı.

"Hiç de güçlü değilsin, değil mi Jerydd?" Suri, dinleyip dinlemediğinden emin olmadan kuleye doğru konuştu, ama dinlediğini tahmin ediyordu. O mesafeden bile onun korkusunu hissedebiliyordu. "Tüm gücün nehirden ve kuleden geliyor. Biri gücü artırıyor, diğeri ise sanatı kanalize ediyor. Bu yüzden Avempartha'dan hiç ayrılmıyorsun. Ve bu yüzden Mawyndulë'yi beni Estramnadon'a götürmesi için gönderdin." Uyuyan ağaçlara, kar ve buza, bulutlu gökyüzüne baktı. Rüzgâr bile yoktu. "Nehir olmadan çaresizsin."

Jerydd düşen akıntının gücünü çektiğinde, o tiz ıslığı tekrar duydu. Suri geri adım attı, kendini hazırladı ve kendi güçlü sesiyle tek bir nota söyledi. Kollarını ileri doğru iterek kaynağı kapattı. Çarpılan bir kapı gibi, yankılanan bir güçle kapandığını duydu. Ağaçların dallarından kar düştü. Birkaç serçe uçtu, sonra sessizce indi. Bir damlama vardı, yavaşlayarak damlamaya dönüştü, sonra o da kurudu. Ardında farklı bir dünya kaldı. Sessiz bir dünya.

Nehir yok olmuştu.

İki kıyı arasında kuru bir yatak uzanıyordu. Birkaç su birikintisi kalmıştı, ama çoğunlukla kum, çamur, kayalar ve taşlar vardı — çok sayıda kaya ve taş. Kuleden gelen ısıklık sesi durmuştu — şelalenin gürültüsü de öyle. Onların yerine ürkütücü bir sessizlik, ölümcül bir sessizlik vardı.

"Ne yaptın sen!"

"O mutsuz," dedi Suri, nehir kıyısında şaşkın bir şekilde ağzı açık, boş nehir yatağına bakarak duran Fhrey'e. "Ama artık tasma takmanın nasıl bir his olduğunu biliyor. Bakın, Sanat hakkında bir şey keşfettim," diye açıkladı Suri, hepsine hitap ederek, ama sonra yanındaki Fhrey'e odaklandı. *"Sen bunu biliyorsun."* Canavarı işaret etti. "Bunu yapan herkes

Bu güç dışarıdan gelmez." Elini göğsüne koydu. "Acıdan gelir, ama daha da önemlisi, tutku ve duygulardan gelir. İçsel duyguların patlaması onu besler. Ama bu mutlaka kalp kırıklığı olmak zorunda değildir. Sevinç de olabilir. Anlıyor musun?" Fhrey'i izledi. Genç görünüyordu, ama kaç yaşında olduğunu anlamamanın bir yolu yoktu. Bildiği kadarıyla, Miralyith bin yıldır yaşıyor olabilirdi. "Belki anlayamazsın. Görüyorsun, zaman tutkuyu yıpratır. Gençken, çok hayat dolu, ama yaşlılık o nehri kurutur. Ve siz Fhreyler... sizin hayatlarınız o kadar uzun ki, onu akıtmaya devam edemezsiniz. Bu yüzden ömür boyu bir eşle birlikte olmuyorsunuz, değil mi? Arion, duyguların solduğunu ve tutkuların sönükleştiğini söyledi. Parlak ateşler çabuk söner, ama yanarken çok sıcaktırlar.

Suri kuleye, gölgelerin içine çekilen Jerydd'e baktı, ama onun onu duyabildiğinden emindi. "İnsan Sanatçılardan korkmakta haklısın, Jerydd. Uzun yaşamıyoruz, ama iyi yaşıyoruz. Çok fazla bilgi ve bilgelik sahibi değiliz, ama tutkumuz var ve bu bizi güçlü kılıyor. Her zaman daha güçlü olacağız. Biz insan Miralyith'ler..." Kendini durdurdu.

Bu doğru değildi. Miralyith bir Fhrey kabilesiydi. İnsan Sanatçılar Miralyith değildi. İnsan Sanatçılar... "Kelebekler... harika, güzel kelebekler."

Suri, hâlâ onları izleyen Fhrey'e gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Tekrar el salladı, sonra kurda baktı. "Diğer tarafa kadar yarışalım, Minna."

Kurt nehir yatağını geçerek koşmaya başladı, onu kız gibi koşan bir kadın takip ediyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
ARABA YARIŞI

Bazı yollar sonsuza kadar uzanıyormuş gibi gelir. —
BRIN KİTABI

"Brin kaçtı, değil mi?" Moya, yokuş yukarı koşarak sırtı tırmanırken sordu. Ölü olmanın avantajlarından biri, koşarken konuşabilmesiydi. Nefes almanın isteğe bağlı olduğunu keşfetti. Hala nefes alıyordu, ama daha çok kendini sakinleştirmek için, insanların tırnaklarını ısırması veya saçlarını çekmesi gibi. Nefes almak normal, rahatlatıcı bir his veriyordu ve ona ihtiyacı vardı çünkü neler olup bittiğini hiç bilmiyordu.

Roan ve Gifford açıkça Abyss'ten dönmüştü, ama nasıl olduğunu bilmiyordu. Brin de dönmüştü ve göz açıp kapayıncaya kadar Nifrel'i geçmişti ve Beatrice'e göre, Nyphron'un Fhrey'in liderliği için meydan okumasına olanak sağlayacak bir boynuz taşıyordu. Ama kimse Tesh veya Tressa hakkında bir şey söylemedi. Bunun nedeni neydi, Moya bilmiyordu. Bunların hiçbiri önemli değildi.

çünkü Nifrel Kraliçesi yine onların peşine düşmüştü. Ayrıca, görünüşe göre, öbür dünyadan kaçma şansları hâlâ vardı. Ancak, bir kez daha, ayrıntılar belirsiz kalmıştı.

"Evet," dedi Roan. "Brin, Abyss'ten ilk çıkan kişiydi. Gifford ve ben daha sonra onu takip ettik."

"Kule tamamen aydınlatıldı," dedi Tekchin, koşarken arkasına bakarak. "Bizi aramak için her yeri alt üst ediyor."

"Demek istediğim, Brin Phyre'dan ayrıldı mı?" dedi Moya. "Sormak istediğim şey: Anahtar kimde?"

"Brin'deydi," dedi Gifford. Yetişmeye çalışırken yorgun görünüyordu.

Bu, Moya'nın anlamadığı bir başka şeydi. Köprüde ne olduğunu hiç bilmiyordu. Bir an önce o, Tekchin ve Rain, Abyss'in karşısındaki Gifford ve Roan'a bakıyorlardı, sonra her şey patladı.

bulut dağıldığında, yeni bir köprü ortaya çıktı — daha kalın, daha büyük bir köprü,

bir kütüğe bir kama çakmak kadar incelikle var olmuş gibi görünüyordu.

Moya, Gifford'un sorumlu olduğundan oldukça emindi. Az önce elleriyle bir şeyler yapıyordu ve Rain'in Perdif hakkındaki sözleri bu fikri destekliyordu. Gifford'un şu anda büyü yapması, garip bir şekilde, onun karşı karşıya kaldığı en normal sorundu.

"Brin anahtarı aldıysa neden kaçıyoruz?" diye sordu Moya. "Eğer yapamazsak..." "Brin anahtarı bıraktı," dedi Gifford.

"Ne yaptı?"

Son çıkıntıları da geçerek sırtın tepesine ulaştılar. Fenelyus ile ilk karşılaştıkları yerde bir kez daha durarak, aşağıda uzanan Nifrel'i seyrettiler. Beyaz Kule parıldıyordu ve ışığı her yöne yayılıyordu, ancak çoğunlukla dalları düzlük boyunca uzanıyor ve yamaçta uzanıyordu. Moya, beyaz ışık çizgilerinin kendilerine doğru yayıldığını korkuyla izledi.

"Geliyor," dedi Rain.

"Rel'e giden kapı bu tarafta." Tekchin kemik ağaçlarının bulunduğu ormanı işaret etti.

"Anahtar orada mı?" diye sordu Moya. "Onu bir kayanın altına mı sakladı?"

Bu fikir çok saçma geliyordu.

Hangi taş olduğunu nasıl bilebiliriz? Ve eğer Ferrol tüm taşları yaratmışsa, tam olarak nerede olduğunu bilmez mi?

"Rel'e geri dönmek için anahtara gerek yok," dedi Roan. "İnsanlar geriye gidebilirler, ama ileriye gidemezler, tabii oraya ait değilseniz."

"Yani Ferrol Rel'e girebilir mi?" diye sordu Moya. Bu soru, korkunç bir sessizlikle karşılandı.

"Koşun!" diye bağırdı Moya.

Rel'in kapısından içeri adım attıklarında, bulutlu bir kış gününün o tanıdık donuk beyaz ışığı onları karşıladı. Moya, felakete atlayacaklarından korkuyordu, ama görünüşe göre Drome ziyaretçi beklemiyordu. Karşıdaki kale karşıdaki kale yeniden ayağa kalkmıştı. Drome tutarlılığa çok önem veriyordu ve Moya, her şeyin talihsiz ziyaretlerinden önceki haliyle aynı olduğu için, elinde bir resim olup olmadığını merak etti.

Dar geçitleri ve virajlı yolları olan dağ bölgesini hızla geçtiler. Kısa sürede, uçuşlarının geri kalanını kolaylaştıracağına dair umut veren

"Nasılsın Rain?" diye sordu Moya.

Cüce, ciddi bir niyetle küçük kollarını ve bacaklarını pompalıyordu, sırtındaki kazma hala Mideon'un kılıcına sertçe çarpıyordu.

"Her şey yolunda," dedi ve ona alışılmadık bir gülümseme attı.

Çiftliklere vardıklarında, insanlar dışarı çıkıp bakakaldılar.

"Çekilin yolumdan! Çekilin!" diye bağırdı Moya, iki eliyle onları kenara iterek. Kocalar eşlerini geri çekti; anneler çocuklarını kucakladı; herkes bakıyordu.

"Üzgünüm," dedi Gifford seyircilere.

Moya onun neden özür dilediğini anlamadı: Neredeyse izleyenleri ezip geçecekti

Gifford'u tanıyorsak, her ikisi de.

Beyaz tuğla yol sonunda düzleşti. Ana vadiyi çevreleyen seyrek nüfuslu çim ve yabani çiçek tarlalarına girdiler.

Geri döndüklerinde, Moya Rel'i yemyeşil ve huzurlu buldu; karanlıktan sonra hoş bir değişiklikti. Abyss'ten sonra Roan ve Gifford'a ne kadar güzel görüldüğünü merak etti. Orada ne olduğunu, nasıl çıktıklarını ve neden birdenbire bu kadar parlak olduklarını sormak istedi. Ama bu konuşma, hayatları için kaçmadıkları bir güne kadar bekleyebilirdi.

Hayatları için kaçmak. Bu düşünce onu gülümsetti. Sonra

Tesh ve Tressa'yı düşündü ve gülümsemesi kayboldu.

Onlara ne olmuştı?

Moya, bir canavarın saldırısını hayal etti. Koşmak için çok yavaş olan Tressa, yutulmuş olacaktı. Sonra Tesh, diğerlerinin kaçması için zaman kazanırken aynı kaderi paylaşıacaktı. Ya da belki de Abyss'in dibinde sürekli fırtına kopan devasa bir deniz vardı ve Tesh ile Tressa sürüklenirken diğerleri kayalara tutunmuştu.

Gerçekten hiçbir fikri yoktu. Tek söyleyebileceği, Gifford'un nefesini toplayacak zamanı olduğu için, onun ve Roan'ın yorgunluk belirtisi göstermediği yorgunluk belirtisi göstermiyordu ve Brin bir yıldız gibi görünüyordu.

Aşağıda ne vardı?

"Aynı ağaç," dedi Roan.

Moya, Roan'ın yukarı çıkarken gördüğünü hatırladığı bir ağacı gösterdiğini sandı ama bu Roan'dı ve Moya uzun zaman önce onunla ilgili fazla varsayımda bulunmanın akıllıca olmadığını öğrenmişti.

"Ne demek istiyorsun, Roan?" "O

ağacın önünden üçüncü kez

geçiyoruz." *Üçüncü kez mi?*

"Bu mümkün değil, bu yoldan sadece iki kez geçtik." "Bu yöne doğru üçüncü kez," diye düzelitti Roan. Moya tarlalara doğru baktı. "Hangisi?"

"Şu." Roan arkalarını değil, önlerini işaret etti. "Eğer yine geçersek, dördüncü kez olacak."

Eğer geçersek mi? Eğer mi?

Diğerleri gibi, olabildiğince hızlı koşmaya odaklanmış olan Moya, artık çevreyi daha ayrıntılı bir şekilde incelemeye başladı. Her iki tarafta kilometrelerce uzanan uzun otlar vardı. Pek bir fark yoktu, hareketlerini ölçebilecek hiçbir şey yoktu, ama tek bir ağaç vardı. Küçük bir dere olabilecek bir yerin başlangıcında uzakta büyüyordu. İleriye bakan Moya, küçük bir köprü gördü, ama...

"O köprüye hiç yaklaşıyoruz gibi gelen başka kimse var mı?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Gifford.

"Herkes dursun!" diye bağırdı Moya ve hepsi durup, bir araya toplanarak Moya'ya baktılar.

"Ne oluyor?" diye sordu Tekchin.

"Bilmiyorum." Moya elini kaldırdı. Etrafına bakındı, dinledi.

Ağacı fark etti, bir çeşit meyve ağacı gibi görünüyordu, çok uzun değildi, dalları çoktu. Sonra, izlerken, ağaç zıpladı.

Bir dakika önce karşılarındaydı, bir dakika sonra ise çeyrek mil ilerideydi. Değişim bir göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşti. Her şey hareket etmişti — çimenler, köprü, ağaç — *yol* hariç her şey.

Ancak sabit kalan yol değildi...

Moya yana doğru, beyaz tuğlalardan uzaklaşıp uzun çimlerin içine girdi.

Tekchin ona merakla baktı. "Ne yapıyorsun..." Sonra bir çeyrek mil gerisindeydi.

"Yoldan çekilin!" diye bağırdı ve duymamaları ihtimaline karşı onlara el salladı. duymamaları ihtimaline karşı el salladı.

O anda tanıdık bir gök gürültüsü duydu, ama gökyüzünde değil, yolun yukarisından gelen. Dört beyaz atın çektiği büyük bir araba beyaz tuğlaların üzerinden hızla geçiyordu.

Kraliçe Rel'e girmişti ve o...

Moya, "Kraliçe yolu geri *ekiyor!*" diye bağırsa da buna kendisi bile inanamıyordu.

Herkes atladı. Rain en yavaş olanıydı ve çeyrek mil geriye sürüklendi.

"Koşun!" Moya, ayır otları, düğün çiçekleri ve ragwortların arasında bekleyerek, onlara doğru koşmalarını izledi. "Tetlin Cadısının oğlu! Koşun!" Herkes zaten olabildiğince hızlı koşuyordu, ama o yine de bir şeyler bağırması gerektiğini hissetti.

"Gidin! Hemen!" Tekchin geriye doğru bağırdı. "Bizi beklemeyin!"

"Biraz beklemek zorundayız! Tek başımıza çıkamayız." Yine de, koşmaya başladı. "Hadi, Rain!" Tekchin, Roan ve Gifford sonunda ona ulaştığında Moya bağırdı.

"O şaka yapmıyor," diye bağırdı Tekchin, onun yanında koşarken.

"Gerçekten mi?" diye cevapladı Moya. "Ferrol'un normalde işleri yarım yamalak yaptığını mı düşünüyorsun? Benim izlenimim öyle değildi."

Rain yaklaştığında, tekrar koşmaya başladılar, ancak o sırada kraliçenin hızla yaklaştırmakta olduğu belliydi.

Tekchin arkasına baktı. "Bence başaramayacağız." "Evet, başaracağız," dedi Moya.

Tarlaları geçip köylere girdiler. Her yer insan doluydu. Yolda nal sesleri duyuluyordu, tuğlaların üzerinde gürültüyle ilerleyen bir araba görünüyordu. Burası Nifrel değildi. Böyle bir şey burada muhtemelen hiç olmamıştı. Arabası mesafeyi kapatıp yavaşlayacağıının hiçbir işareti vermediğinde çığlıklar ve ağlamalar patlak verdi.

Beş kişi uzun bir sıra halinde dizilmişti, Moya önde, Rain arkada. Köylerde Moya nereye gideceğini bilmiyordu ve evler birbirine çok yakındı, beyaz tuğlayı takip etmekten başka bir şey yapamıyordu. Şansının yaver gideceğini ve lanetin artık geçmediğini umuyordu. Ama şans onun yanındaydı.

Herkes koşmaya devam ettikten kısa bir süre sonra, yol tekrar sarsıldı. Bir saniye sonra, Rain kraliçenin arabasının tekerlekleri ve atlarının nalları altında kaldı. Arabası onun vücudunun üzerinden sıçradı. Tuğlalara yumuşak, buruşuk bir çarpma sesi ve atların nallarının ritmik sesini kesen anlık bir düzensizlik, olanların tek ipucuydu. Diğerleri aynı kaderi paylaşmamak için yana atlamak için yeterli zamana sahipti.

Kraliçe atları dizginlerken atlar bağırdı. Nefes nefese kaldılar, homurdandılar, yarıya kadar döndüler ve Ferrol arabadan inip onlara yaklaştırmak araba hala hareket halindeydi.

Moya bir ok yağmurunu başlattı, ancak okların hepsi havada yanıp kül oldu. Her ok bir öncekinden daha çabuk küle dönüştü, son ok ise alev aldı ve ok kılıfına takılı olduğu ipi kopardı. Gifford, daha önce yanında olmayan bir kılıç çekti

ama kılıç parıldayan bir yılan haline geldi. Şoktan nefesini tuttu ve kılıcı düşürdü.

"Zekisin evlat, ama bana rakip olamazsın," dedi kraliçe.

Tekchin kraliçeyle zaman kaybetmedi, kılıcını Gifford'a dönüp tıslayan yılanı kullandı. Kılıcı ikiye böldü, sonra krala baktı. Kraliçe onu izleyerek bekledi. Tekchin kaşlarını çattı ve silahını kımına soktu.

"Ee, eğlenceliydi, değil mi?" dedi Ferrol. "Böyle güzel bir kovalamacayı en son ne zaman yaşamıştım, ah..." Kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Eton'da kim bilir?"

Ferrol, Nifrel'de olduğu kadar parlak değildi. Moya, Rel'in genel parlaklığının onu yaydığını mı, yoksa gücünün gerçekten azaldığını mı anlayamadı. Burada kesinlikle gücü vardı, buna şüphe yoktu. Ve aynı derecede korkutucuydu: aynı keskin yanaklar ve jilet gibi ince siyah dudaklar. Moya'nın güzel diye tanımlayacağı bir tip değildi, ama yine de çekici bir yanı vardı, bir tür sert, acımasız bir güzellik.

Buz da aynı şekilde.

"Sizde benim istediğim bir şey var," dedi kraliçe hepsine aynı anda, pelerini dönerek.

Yer sarsılmaya başladı. Hepsi sendeledi, dünya sallanırken ayakta kalabilmek için dans eder gibi dans ettiler. Kraliçe de diğerleriyle birlikte sendeledi, kendinden emin bakışları endişeyle yer değiştirdi.

"FERROL!" diye gürleyen bir ses yerden yükseldi. "Egat," diye yumuşak bir şekilde küfretti kraliçe.

Yerden bir kafa çıktı. Beyaz tuğlalardan oluşan bir yüz yükselmeye başladı. "Nasıl cüret edersin benim evime böyle girersin!" Drome'un vücudu yükselirken tuğlalar aşağı kaydı. Sakallı yüzünde mutlu bir gülümseme yoktu.

Moya hatırladı. Onun yerine öfkeli bir kaş çatma vardı. Neyse ki, hiç kimseye bakmıyordu. "Kaleyi yeni düzene soktum, siz de gelip yolumu parçalıyorsunuz!"

Kralın devasa figürü karşısında yılmayan kraliçe, "Evet, neden gidip onu tamir etmiyorsun ve bizi rahat bırakmıyorsun?" diye cevap verdi.

Beklendiği gibi, bu Drome'u gülümsetmedi. "Ben

—

"Ne yapmadan?" diye tersledi.

"Beni sınama, kardeşim." Drome tüm boyuyla ayağa kalktı, herkesten daha uzun boyluydu.

Onların. Onun büyük elleri, devasa balyozlar gibi görünen yumruklar haline geldi.

İnsanlar evlerinden dışarı akın etti. Kimse yaklaşmadı. Korku içinde gruplar halinde toplanarak, önlerindeki manzaraya hayretle bakıyorlardı. Birkaç kişi, olanları görmektense gözlerini kapatmaya hazırmış gibi ellerini yüzlerine götürdüler. Neredeyse hepsi mükemmel yaştaydı, ergenliği geçmiş gençlik dönemini geçmiş, kırıksıklıklar henüz başlamamıştı. Moya, çocukluk arkadaşlarından çok azının olgunluğa ulaştığını hatırlayarak, kendilerini böyle görmek istediklerini ya da kendilerini *böyle* gördüklerini tahmin etti.

"Aptal olma!" diye bağırdı Ferrol. "Anahtar onlarda, seni aptal!"

Bu, Drome'un öfkesini biraz dindirdi. Bakışlarını Moya'ya çevirdi. "Eton'un Anahtarı mı? Bu doğru mu? O anahtar sende mi?"

"Hayır," dedi Moya. Aynı garip dürüstlük arzusu içinde, hızlıca konuştu. Neyse ki, bu doğrudu. Anahtar onda değildi.

Drome eğildi, büyük gölgesi onları karanlıkta kaplarken her birini inceledi. Rain'i gördüğünde iç geçirdi. "Kalk, evlat!" diye bağırdı ve Rain'in başı, cüce sadece uykuya dalmış gibi birdenbire ortaya çıktı. Rain, kafası karışmış bir şekilde etrafına baktı. Moya bu duyguyu biliyordu ve ona sempati duydu. Sonra Drome bir kez daha Moya ve Tekchin'e odaklandı. "Siz ikiniz buraya ait değilsiniz. Hırslarınız ve becerileriniz sizi onun gibiler yapar." Ferrol'a başını salladı. "Öyleyse kız kardeşim yanılıyorsa, neden buradasınız?"

"Biz" —Moya kalabalığa bakındı ve tanıdığı tek bir kişi bile görmemekten hayal kırıklığına uğradı—"ailemizi ziyarete geldik. Buradan son geçtiğimizde, o kadar acele ettik ki, bir araya gelmek için fazla vaktimiz olmadı. Bununla ilgili bir kural mı var?"

Drome şüpheli görünüyordu.

"Yalan söylüyor," dedi Ferrol. "O benim adamlarımdan biri ve tüm adamlarım gibi bencil, egoist ve sahtekar."

"Hey!" diye itiraz etti Moya.

"Anahtar onlarda ve onunla kaçmaya çalışıyorlar. Dahl Rhen'den Moya'nın ailesi yok, en azından ona değer veren bir ailesi yok. Geri dönmesi için hiçbir nedeni yok, tabii ki..."

"Evet, var." Kalabalığın içinden küçük bir ses duyuldu. "Ben onun ailesi, annesiyim."

Kalabalık bir an durup bakmaya başladığında sessizlik hakim oldu.

Arkadan, küçük bir kadın öne doğru itildi. Çok güzeldi.

genç, canlı ve hayat dolu, en azından görünüşte, ve Moya onu tanımak için bir saniyeye ihtiyacı oldu. Annesini son gördüğünde, Audrey kurumuş çamur birikintisinin kalıntısı gibi görünüyordu. Çok uzun yıllar, çok fazla iş ve çok fazla ıstırap onu mahvetmişti. Birinci Audrey,

her zaman güvenilebilecek biriydi. Zehirli bakış açısı kendini görsel olarak ifade etmenin bir yolunu buldu ve onu Moya'nın her zaman Tetlin Cadısı'nın görünmesi gerektiğini düşündüğü kişiye dönüştürdü.

lanetler, annesini azarlamanın bir yoluydu. Ama bu kişi, hatırladığı kişiye hiç benzemiyordu. Bu kişi çok güzeldi.

"Ve bu doğru," dedi Audrey Ferrol'a. "Onlar daha önce geldiklerinde kızımı görme fırsatım olmadı." Moya'ya baktı. "Bunu duydum. Herkes onun ziyarete geldiğini konuşuyordu ve geri dönebileceğini söylüyorlardı. Onlara inanmadım. Gerçekten geleceğini düşünmedim, benim için gelmeyeceğini düşündüm."

Moya boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Haklısın, kızım düşüncesiz. Bana bir taş bile göndermeye zahmet etmedi. Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda ona bakıyor olmasam, buna asla inanmazdım. Ama belki de inanmalıydım." Audrey kraliçeye kararlı bir şekilde baktı. "Her zaman onun da benim gibi başarısız olacağını düşünmüştüm. Meğer, gayet iyi başarmış. Bir şef'in kalkanı olmuş, sonra da kralın kalkanı. Senin Fhrey'lerine karşı savaşta orduları yönetmiş *ve kazanmış*. Meğer onun hakkında yanlışmışım."

Kraliçe nefesini tıslayarak verdi. "Demek bir annesi var. Kimin yok ki?" Ferrol beyaz tuğlaların üzerinde Moya'ya doğru ilerledi, beyaz pelerini arkasında dalgalanıyordu, ince dudakları hırlayan bir köpeğin alaycı gülümsemesi gibi gerilmişti. "Eğer bu kadar masumsan, neden kaçtın?"

"Bizi takip ediyordun," diye cevapladı Gifford. "Bir savaş arabasıyla." İhtiyacın kanıtı olarak Rain'i işaret etti.

Moya başını sallayarak bunu onayladı. Kraliçeye bakıyordu ama hemen yanında onu izleyen annesinin farkındaydı. O tarafa bakmaya korkuyordu, göreceği şeyden korkuyordu. Moya konsantre olmaya devam etmeliydi.

"Onları araştırırım," dedi kraliçe. Kimse kıpırdamayınca, dönüp Drome'a baktı. "Yap şunu! Anahtarla kaçmalarına izin veremeyiz."

Drome kaşlarını çatı ama başını salladı. Birkaç seyirciyi işaret etti. "Devam et. Onları kontrol edin."

Moya, bir adam Roan'a yaklaşırken nefesini tuttu.

Gifford da bunu gördü. "Hayır!" diye bağırdı ve aralarına girdi.

Kraliçe ileri atıldı. İnce parmakları ve keskin tırnaklarıyla Gifford'un boğazını yakaladı. "Evet, sen zeki olan sensin, dürüst olan sensin. Bana söyleyebilirsin." Kraliçe diğer elini Gifford'un başına koydu ve tırnaklarıyla saçlarını taradı.

"Bana gerçeği söyle. Anahtar sende mi?"

Ferrol tırnaklarını Gifford'un kafa derisi üzerinde gezdirdi. Parmakları kıpırdadı ve vücudu titredi.

"Bana gerçeği söyle. Anahtar sende mi?"

"Hayır," diye cevapladı Gifford. Tek kelime dişlerini sıkarak çıktı. "Burada başka kimseye var mı?"

"Hayır."

Kraliçe şaşkın ve biraz da sinirli görünüyordu ve ilk kez gözlerinde şüphe belirdi. Sonra dudaklarına bir gülümseme kondu ve gözleri kısılıp, kötücül ve acımasız bir ifadeye büründü. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir kez daha kafasını tırmaladı ve Gifford, sanki onun elindeki bir kukla gibi, korkunç ve kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı.

"Hayır."

Kraliçenin gülümsemesi kayboldu. "Burada anahtarın nerede olduğunu bilen var mı?" "Hayır."

Soğuk yüzünde şaşkınlık belirdi. Bir an daha onu tuttu, şaşkın görünüyordu, sonra Ferrol onu bıraktı. Her birine baktı, her yüzü inceledi. "Ama..."

"Şimdi memnun musun, Ferrol?" diye sordu Drome.

Kraliçe başını salladı. "Hiç mantıklı değil."

"Hayır, mantıklı," dedi Audrey. "Kızım annesini o kadar çok görmek istiyordu ki, Nifrel Kraliçesi'ne karşı geldi."

Moya omuzlarında eller hissetti. Dönüp baktığında annesini gördü, ama eskiden tanıdığı annesi değildi. Bu kadının yüzünde, kızına duyduğu gururu yansıtan hafif bir gülümseme vardı.

Ferrol, Audrey'e öfkeyle baktı ve Moya'nın şokuna, annesi kraliçeye elinin tersiyle sanki bir kediye kovar gibi el salladı. "Geri dön ve bizi yalnız bırak."

"Evet," diye gürledi Drome. "Kesinlikle, çık dışarı!"

Kraliçe tiksiniş görünüyordu. Onlara, sonra Drome'a öfkeyle baktı ve sonunda tek kelime etmeden arabasına geri bindi. Atlar homurdandı ve beyaz tuğla yoldan geri koştular. Kraliçe gözden kaybolana kadar onu izlediler. O sırada Drome da gitmişti. Ancak Moya onun gittiğini görmemişti.

Audrey hala Moya'ya sarılmıştı ve büyük bir isteksizlikle annesine döndü. "Teşekkür ederim."

Audrey gülümsedi.

"Anne," dedi Moya kaşlarını çatarak, "Ben... ben aslında senin için buraya dönmedim. Az önce söylediklerin ve yaptıklarından sonra bu çok kötü geliyor, ama gerçek bu. Ve

yanıldığını anladım. Sana bir taş vermeliydim, ama ben..." Audrey parmağını kızının dudaklarına koydu. "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Ben senin annenim Moya, aptal değilim."

"Öyle mi? ... Öyleyse sen sadece..." Annesinin aslında onunla gurur duyduğu düşüncesi kayboldu ve Moya'yı eski, tanıdık acıyla baş başa bıraktı. Annesinin bir kez daha değersiz kızını suçladığı hissine kapıldı. Sanki bir rüyadan uyanıp, soğuk gerçekliğin hala orada olduğunu ve ona hiç nazik davranmayan annesinin

hiçbir zaman nazik bir söz söylemeyen bir anne. Moya nefes aldı. Omuzları çöktü ve başını salladı. "Tabii ki yalan söyledin. Çok akıllıcaydı. Teşekkür ederim."

Audrey ona o eski, onaylamayan bakışını attı, başını salladı ve ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söyledi. "Hâlâ her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

"Sadece teşekkür etmek istiyordum..."

"Aptal olma. Seni kurtarmak için yalan söylemedim."

"Oh. Tamam." Moya başını salladı. "Peki kimin için yalan söyledin?" Audrey gözlerini devirdi. "Gerçeği söyledim, seni küçük velet." "Gerçeği mi?"

"İlk başta bana inanmadı." Tanıdık, bodur Padera figürü, uzaklaşan kalabalığın içinden çıkageldi. "Ona üç kez söylemek zorunda kaldım ve Arion'u, Sarah'ı ve Grandford Savaşı'nda savaşı bir düzine çocuğu bana destek olmaları için çağırdım, ancak o zaman bana inandı."

"Neye inandı?"

"Küçük kızının iyi iş çıkardığına. Kendini kanıtladığından daha fazlasını başardığına. Keenig'in Kalkanı, halkın şampiyonu ve tartışmasız bir kahraman olduğuna."

Audrey dönüp uzaklaşmaya başladı. "Anne?"

"Yapma." Audrey omzunun üzerinden Moya'ya el salladı. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Sorun değil. Sadece söylemek istediklerimi söylemek istedim. Ve yardımcı olabildiğime sevindim." Annesi ağlıyordu. Burnunu çekip gözlerini sildi. "Ben..."

Şimdi seni yalnız bırakayım. Eminim daha önemli işlerin vardır."

Kalabalığın arasından sıyrılarak geri çekildi.

Moya peşinden koştu, onu yakaladı ve kucaklamak istedi, ama Audrey korkarak geri çekildi. Anne ve kızı sevgilerini ifade etmekte o kadar tecrübesizdi ki, ikisi de şaşkın bir şekilde birbirlerine bakakaldılar. Moya sonunda vazgeçti. "Anne, özür dilerim."

"Ne için?"

"Daha iyi bir kız olamadığım için."

"Az önce seninle gurur duyduğumu söyledim. Beni hiç dinlemiyorsun, değil mi?"

"Tamam, peki, o zaman cenazene gitmediğim, sana bir taş koymadığım için özür dilerim."

Audrey burnunu sildi ve başını salladı. "Bunu hak etmedim. *O kadar* kötü bir anne değildim."

"Hayır, değildin... haklısın ve özür dilerim." "Sonunda buraya geldim."

Moya onu bıraktı, ama ikisi de rahatsız bir şekilde birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Burada bir evim var," dedi Audrey. "Fazla bir şey yok, ama istersen benimle kalabilirsin."

Moya Tekchin'e baktı ve Audrey de onun bakışını takip etti. "O da gelebilir."

"Mesele o değil," dedi Moya. "Kalmayacağız. En azından ben öyle düşünüyorum, ama anahtara ihtiyacımız var." Çömlekçiye döndü. "Gifford, neler oluyor? Ferrol'a yalan mı söyledin?"

Gifford başını salladı. "Ona yalan söyleyemem. Sanki..."

"Evet, biliyorum, ama o zaman... Anlamıyorum. Sen... anahtarın nerede olduğunu bilmediğini söyledin."

"Bilmiyorum. Sadece burada olduğu ve güvende olduğu söylendi."

"Ne?" Moya ona şaşkınlıkla baktı. "Onu nasıl bulacağız?" "Ona sorabilirsin," dedi Padera, ona ezilmiş kavun gibi yüzünü buruşturarak. yüzüne dik dik baktı.

"Sen!" Moya yaşlı kadına döndü.

"Başka kime bırakacağını sanıyordun? Darby'ye mi?"

Padera kapıyı açtı, sonra anahtarı göğüslerinin arasına geri koydu. Orada bir saç fırçası, bir şapka ve öğleden sonra atıştırmalıklarını saklayabilirdi, bu da Roan'ın ceplerini neden hiç kullanmadığını açıklıyordu.

"Onu geri götürmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu Moya.

Yaşlı kadın başını salladı. "Brin benden *hepinize* kapı bekçiliği yapmamı istedi. Tesh ve Tressa hala aşağıdalar, değil mi?"

Gifford başını salladı. "Ama başarabileceklerini sanmıyorum."

"Onlara biraz daha zaman vereceğim. Anladığım kadarıyla, Elan'da bıraktığın bedenler sonsuza kadar dayanmayacak. Beklemem, sonra dışarı çıkıp Muriel adında bir bayana anahtarı vermem gerekiyor."

"Sonra ne yapacaksın?" diye sordu Gifford.

Padera güldü. "Yukarıda mı demek istiyorsun?" Kapıyı işaret etti. "Senden korkacağımı mı sanıyorsun? Yeterince yaşadım. Melvin ve çocuklarımla burada dinlenmeyi hak ediyorum. Muriel bana başka bir taş verecek, ben de onu kullanarak geri döneceğim." Göz kırptı. "Melvin'i yalnız bırakamam, yoksa başka birine göz koyabilir."

"Tamam," dedi Moya. "Ama kraliçeye ve Drome'a dikkat edin."

"Sanırım uzun süre saklamam gerekmeyecek." Elini göğsüne bastırdı. "Bu arada, hepinizin gitmesi gerekiyor, değil mi?"

"Evet," dedi Gifford ve Padera'ya bir öpücük ve sarılma verdi. "Teşekkürler. Her şey için."

Kapının dışında nehri buldular. Bu sefer Rel'den yayılan ışıkla yıkanmıştı ve suları karanlık ve çirkin görünüyordu. Kalabalık gitmişti, ama taşlı kıyı boş değildi. Bir kişi kayaların üzerinde oturmuş ağlıyordu. O bir Fhrey'di. Rel'in parlak ışığı yüzüne vurmuş, ıslak yanaklarından yansıyor. Gözleri kararmış ve torbalanmıştı, ağzı uzun, açık ve titriyordu.

Yardımsever bir kişi olan Gifford, sorunu tahmin etti ve Fhrey'e yaklaştı. "Sen öldün. Kapıdan içeri girmelisin," dedi ona. "İçeride Rel var. Tanıdığın herkes içeride bekliyor."

"Denedim." Fhrey başını salladı. "Geçemiyorum." Beş kişi birbirlerine şaşkın bakışlar attılar.

"Tabii ki geçebilirsin," dedi Moya. "Kapı ardına kadar açık."

"Sorun yok. İçerisi güzel," dedi Roan. "Ailen ve arkadaşların bekliyor."

Yine başını salladı. "Benim için değil." Tekchin'e odaklandı. "Ferrol'un Yasasını çiğnedim. Bir engel var. Asla içeri giremem."

Tekchin, Fhrey onu bir şekilde tehdit etmiş gibi sertleşti. "Kimi öldürdün?"

Fhrey cevap vermedi.

"Gitmeliyiz," dedi Moya.

Tekchin başını salladı, ama ağlayan Fhrey'e bakarak ve dudağını ısırarak oyalanmaya devam etti.

"Ben sadece yüz yirmi sekiz yaşındaydım," dedi ona. "Sadece bir çocuktum. Şimdi ne yapacağım?"

Onun yanından geçip su kenarına indiler. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Elan'a geri

dönüyoruz." "Bunu

yapabilir misiniz?"

"Sadece bir tüy lazım," dedi Gifford.

Roan endişeli görünüyordu.

"Sakin ol, Roan," dedi Gifford. "Bu gerçek bir tüy değil, unuttun mu? Sadece yükselme fikri."

Roan sakinleşti ve başını salladı.

Kısa süre sonra herkes küçük beyaz tüyleri havaya kaldırmış, sanki bir şey kazanmış gibi sırtıyordu. Fhrey kızı ayağa kalktı ve izlemek için yanlarına geldi.

Moya başını sallayarak nehrin yukarısına baktı. "Ölmek korkunçtu, geri dönmenin keyifli olacağını hayal edemiyorum. Yine de... güneşi tekrar görmek güzel olacak. Onu hissetmek, anlarsın ya?"

"Bunu tam olarak nasıl yapacağız?" diye sordu Tekchin.

Moya omuz silkti ve ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorsam ne olayım." "Gerçekten yeni bir küfür bulman lazım," dedi Gifford.

Moya başını kaldırdı. "Muhtemelen haklısın."

Hepsi bir süre daha ayakta durdu. Sonra Moya Tekchin'in elini tuttu, Gifford da Roan'ın elini tuttu. Rain tek başına kaldı. Roan elini uzattı ve cüce, onun elini tutarken minnetle gülümsedi.

"Bu bir ilk," dedi Gifford.

"Sanırım gelecekte, bizim gelecekte, pek çok ilk olacak," dedi Roan utangaç bir şekilde. "Abyss'te pek çok yük bıraktım."

"Geri dönecek misin?" diye sordu Fhrey. "Evet," dedi Tekchin.

Rel'in kapısına baktı, sonra sol topuğuyla dönerek Ölüm Nehri'ne baktı ve "Bunu yapabileceğini bilmiyordum," dedi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
YENİDEN BULUŞMALAR VE VEDA

*Nyphron için ilk kez üzüldüm. Onun hakkında
bildiklerimi düşününce, bunun bir daha
olmayacağını düşündüm. — BRIN'IN KİTABI*

Persephone, Avempartha kulesine bakarak, onun yükselen güzelliğini görünce, bir an için ne kadar korktuğunu unuttu.

Çoğu insan, büyük önemi olan anlara hiç tanık olmazdı. Tanık olanlar ise, muhtemelen yıllar sonraya kadar bunun farkına bile varmazlardı. Her zaman "O zamanlar bilmiyordum" ya da "Keşke bilseydim..." gibi şeyler söylerlerdi. Persephone, Grandford Savaşı'nın bu kadar önemli olacağını hiç tahmin etmemişti. O sabah, genç bir mistikle tanıştığında ya da uzun boylu ve yakışıklı Dureyan tarafından kurtarıldığında, o günün ne kadar önemli olduğunu kesinlikle bilmiyordu. Estramnadon'a haberci kuşu gönderdiğinde ne kadar önemli bir karar verdiğinin farkında bile değildi, ancak Avempartha kulesine yaklaşıırken, Persephone dünyanın sonsuza dek değişeceği anın geldiğini biliyordu.

Birkaç günlük yolculuktan ve yirmi kişilik heyetin toplayabildiği tüm ihtişam ve görkemden sonra, Batı Kuvvetleri temsilcileri kötü şöhretli Nidwalden kıyılarına ulaştı. Bu büyük meclis, Persephone, oğlu Nolyn, Justine, Ejderha Kampı'nda bulunan Instarya, bir avuç gönüllü ve neredeyse tüm yolculuk boyunca kendini bir vagona kapatan Brin'den oluşuyordu. Nyphron, boynuzunu çalarak Orman Tahtı için meydan okumasını ilan ettikten hemen sonra arabasını kuleye sürerek çoktan oraya varmıştı.

Orman Tahtı için meydan okuduğunu ilan etmek için kornasını çaldıktan hemen sonra arabasını kuleye sürmü

Persephone, küçük alayları henüz batı yakasındayken durdurdu. Tek bir Fhrey veya ejderha bile görülmemişti. Nehri ve kuleyi gören kayalık bir yüksek noktadaydılar. Nyphron birkaç yıldır karşıya geçmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu, ama Persephone

nedenini anlamak. Onun görebildiği kadarıyla, herkes sorunsuz bir şekilde bir kıyından diğerine yürüyebilirdi. Nehir yatağı kuruydu, şelale yoktu.

O ana kadar ağaçların arasındaki bir kayanın üzerinde oturan tanıdık bir figür ortaya çıktı. Su gibi parıltıyan muhteşem mavi bir asica giymişti.

. Yalnız değildi ve Persephone, yanında duran beyaz kurdu hayretle seyretti.

"Suri!" diye bağırdı ve ileri atıldı. "Ben sandım ki... hepimiz sandık ki..."

Yolun hemen yanında buluştular ve birbirlerine sarıldılar.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Persephone. "Ve Minna!" Kurtun bacağına okşadığını hissetti. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Nasıl ne?" diye cevapladı Suri, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Sesinde Persephone'nin daha önce duymadığı bir kesinlik, bir güven vardı.

Keenig onu tutarak baktı. Yara izi ya da morluk yoktu, tüm dişleri ve parmakları yerindeydi ve mistiklerin giydiği asica muhteşemdi. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Denemediler değil."

Persephone'nin yüzü karardı. "Korkunç muydu?"

Suri bir an düşündü. "Bazı kısımları kesinlikle öyleydi."

"Seni bir kafese koydular, değil mi? Bu korkunç bir şey olmalı."

Suri başını salladı. "Ama... tüm kötü şeyler senin için kötü değildir, tüm iyi şeyler de iyi değildir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım anlıyorum." Persephone gülümsedi. Suri'yi görmekten, onun tekrar sağ salim olduğunu görmekten çok mutluydu. "Artık bilge bir mistik gibi konuşuyorsun. Bu, Gifford'un Yarışı'nı tamamladığın anlamına mı geliyor? Arion'un kehanetini yerine getirdin mi?"

"Evet, sanırım öyle." Kuleye doğru baktı. "En azından yakında öğreneceksin, değil mi?"

"Burada kamp kuralım mı, Madam Keenig?" Warric Klanı'ndan Berston'un oğlu Hiddle, diğerlerinin kayalık uçurumun yanındaki yolda beklediği yerden sordu.

"Evet, sanırım." Suri'ye baktı. "Burası güvenli mi?"

"Fhrey tüm güçlerini nehrin diğer tarafına çekti.

Nyphron kulenin içinde. Öylece yürüyerek geçebilirsin. Ateşkes var, kimse sana zarar vermez. Bu tür şeyleri çok ciddiye alırlar. Nyphron yenilmedikçe, bence güvende olursun."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırды ve ekledi: "Ancak Jerydd'e güvenmezdim ve Mawyndulë bir yılan. Imaly ve Aquila'nın geri kalanı biraz

daha iyiler, ama gerçek bir güçleri yok.” Suri durakladı ve ona döndü. “Ama hepsinin kötü olduğunu düşünmemelisin. Bazıları iyidir. En çok ihtiyacım olduğunda bana yardım eden Treya vardı ve Jerydd ona emir vermesine rağmen ejderhasını bana salmayı reddeden bir Miralyith vardı. Ayrıca, genç ve şımarık olmasına rağmen iyi bir insandı, ya da öyle olabilirdi.” Suri, yarı gülümseme, yarı kaş çatma gibi görünen çarpık bir yüz ifadesi yaptı. "Makareta bir asırdan fazla yaşamıştı, ama birçok yönden ben ondan daha yaşlıyım." Suri, sonraki sözlerini vurgulamak için Persephone'nin elini tutup sıktı. "Şunu keşfettim ki

Yaş, yıllarla değil, kat ettiğimiz yollarla ölçülür. Dik yollar kasları, bilgi birikimini ve empatiyi geliştirir, kolay yollar ise sadece kayıtsızlığı. Bunu bana herkes kadar sen de öğrettin. Teşekkür ederim.

Nehir kurumuş olabilir, ama Persephone'nin içindeki baraj bu sözlerle yıkıldı ve ağlamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Suri.

"Kızım büyümüş."

Arkasından, ekipmanların taşınması ve çadırların kurulması sesleri geldi ve sonra...

"Efendim, efendim!" diye bağırdı Nolyn. Persephone'nin oğlu Justine'in elinden kurtulup onlara doğru koşmaya başladı, ama kurdu görünce mistik kişinin önünde kayarak durdu. Gözleri büyüdü ve korkuyla geri çekildi.

Suri eğilerek çocuğa, "Bu Minna," dedi. Sonra avucunu kurda uzattı. "Minna, bu Nolyn."

"Isırır mı?" diye sordu çocuk endişeli bir sesle. "Sadece *ona* 'o' dersen ısırır."

Küçük çocuk kaskatı kesildi. Suri güldü, çocuğun saçlarını okşadı, sonra ayağa kalktı. "Minna'ya saygılı davranırsan, o da sana aynı şekilde davranır. Minna

dünyanın en bilge kurdu."

"Onu... onu sevebilir miyim?" "Bu Minna'ya bağlı."

"Güvenli mi?"

Suri bunu düşündü, sonra başını salladı. "Hiçbir şey güvenli değil. Yaptığın hiçbir şey, Nolyn, asla güvenli olmayacak. Minna ya seni bırakacak ya da yiyecek." Bunu, çocuğun gözlerini kocaman açmasına yetecek kadar ciddiyetle söyledi.

"Nehre ne oldu, Suri?" diye sordu Persephone. "Ben sanıyordum ki..."

"Yolumun üzerindeydi," dedi Suri, sanki Persephone yoldaki bir dal hakkında soru sormuş gibi.

Persephone, şaşkın bir şekilde kurumuş nehir yatağına baktı. "Bunu *sen mi* yaptın? Yıllarca uğraştık. Nyphron biliyor mu? Oh, çok kızacak."

Suri, Minna'ya biraz yaklaşmış ama ellerini yüzüne yakın bir yerde birleştirmiş olan Nolyn'i izlemeye geri döndü. "Ben yapamazdım "Daha önce de söylediğim gibi, kötü şeyler her zaman sizin için kötü değildir. Nehir geri dönecektir. Ben nehirleri severim. Onu çok uzun süre kilit altında tutmak yanlış olur. Bunu kişisel deneyimlerimden biliyorum. Nehir zaten geri dönüyor. Yarın, şelale tekrar gürültüyle akmaya başlayacak."

Nolyn hâlâ Minna'ya bakıyordu.

"Onu okşayacak mısın?" diye sordu Justine.

"Beni yiyebilir," diye cevapladı çocuk. "Sir-ee öyle söyledi." Çocuk annesine soran gözlerle baktı.

Persephone omuz silkti. "Hayat risklerle doludur, Nolyn, ama bunun seni engellemesine izin vermemelisin. Korkunun seni yaşamaktan alıkoymasına izin veremezsin. Sadece aldığın risklerin buna değdiğinden emin ol."

Oğlan uzanıp Minna'nın başına çekinerek elini koydu. Okşadı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Brin seninle mi?" diye sordu Suri.

"O vagonda," dedi Persephone. "O... o öldü... ama şimdi iyi, sanırım. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum..."

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Suri. "Ve gitmeden önce veda etmek istedim."

"Kalmayacak mısın?"

Suri başını salladı. "Minna ve ben ait olduğumuz yere dönmeliyiz. Fırtına bitti, hanımefendi," dedi, ilk karşılaşmalarını hatırlayarak yaramaz bir gülümsemeyle. "Bulutlar dağılmaya başladı. Minna ve ben bahar için Hawthorn Glen'e dönmek istiyoruz. Orada yapacak çok işimiz var. Ve tabii ki, siz ve Nolyn her zaman ziyaretimize gelebilirsiniz. İkinizi Fribble-bibble ile tanıştıracam ve Nolyn'e çilek toplama ve bahçeden çıkın. Yaz gecelerinde, ateşböcekleri bizim şarkılarımıza eşlik ederek dans edecekler."

Suri, Persephone ve Nolyn'i öptü, sonra mistik ve beyaz kurt Brin'in arabasına doğru yürüdü.

Diğerleri onun gitmesini izlediler ve sonra Justine, "O pek normal değil, değil mi?" dedi.

"Hayır, değil," diye cevapladı Persephone. "O bir kelebek."

Brin mürekkebinin biteceğinden endişelendi. Elinde çok az vardı ve nasıl daha fazla yapacağını bilmiyordu. Roan ona her zaman mürekkep verirdi, daha fazla istediğinde hiç sinirlenmezdi. Roan yardım etmekten her zaman çok mutlu görünürdü.

Şimdi Roan ölmüştü.

Yapma, dedi kendine. Odaklan. Yazmaya devam et.

"Bunu bitirmen gerekiyor... Kitabından tüm ırklar okumayı ve yazmayı öğrenecek. Bu onlara yeniden ortak bir dil kazandıracak ve eskisi gibi birbirleriyle iletişim kurmalarını sağlayacak.

birbirleriyle eskisi gibi iletişim kurmalarını sağlayacak. Ve senin hikayeni okuyarak, hepsinin aynı anne ve babadan, aynı beş tohumdan doğan tek bir halk olduğunu öğrenecekler. Bu, yeniden birleşmenin kapısını açacak."

Garip olan şey, Brin'in mürekkebinin ve parşömeninin bitmiş olması gerektiğini biliyor olmasıydı. O kadar çok yedeği yoktu, ama her yeni bir sayfa uzattığında, bir tane daha vardı. Kalemmini her daldırdığında, dolu çıkıyordu. Dahası, geçmişte yeni bir kalem almadan üç sayfadan fazla yazmamıştı. Ucu her zaman yıpranır, çatlaklar ve yıpranırdı. Bu bu sefer her şeyi tek bir kalemle yazmıştı.

Brin günlerce neredeyse hiç durmadan çalışmıştı. Yolculuk sarsıntılı geçmişti ve Malcolm'un lüks bir yolculuk sözüne rağmen, yatağı un çuvalları ve şarap fiçileri arasında sıkışmıştı. Yine de mürekkep şişesini dökmemekle kalmamış, temiz bir şekilde yazmayı da başarmıştı. Doğrusu, olan biten her şeyi yazmak için acele etmesine rağmen, el yazısı her zamankinden daha iyiydi, tutarlı ve lekesizdi.

Vagonun içinde kalarak, vardıklarını fark etmedi. Muriel ile son konuşmasını yaparken, biri vagonun yan tarafına vurdu.

"Git buradan. Meşgulüm," dedi. Bir inilti duyunca başını kaldırdı.

Suri, Minna'nın yanında vagonun dışında duruyordu. "Öldüğünü sanmıştım," dedi mistik.

Brin, kalemmini düşürüp vagondan atlayarak mistik kadını kucaklamak için koşarken, neredeyse mürekkep şişesini deviriyordu.

"Bunu daha önce de yaptım, ama sen hissedemedin," dedi Brin, sonra dizlerinin üzerine çöküp Minna'ya da sarıldı. "Çok teşekkür ederim, Minna. Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

Brin, Minna'nın boynunu kaşıdı. Kurt, başını kaldırmasından anlaşıldığı kadarıyla bundan hoşlanmış gibiydi.

"O nehre geri dönmek zor değil mi?"

Brin baktı ve Nidwalden'e vardıklarını gördü. "O nehir değil," dedi Suri. "Rel'in dışındaki nehir."
Brin ona şaşkınlıkla baktı. "Nereden biliyorsun..." "Arion'u çıkarmak zordu. Akıntı çok kötüydü." "Doğru," dedi Brin. "Unutmuşum."
Suri başını eğdi ve ellerini ovuşturdu. "Onu gördün mü?" "Arion'u mu? Evet."
Brin başını salladı. "O iyi. Rel'de. Oradaki sessizliği seviyor sanırım."
Suri yere bakarken başını salladı. "Teşekkür ederim."
Brin uzanıp onu omuzlarından tuttu. "Hayır, *teşekkürler*." "Ölen ve geri dönen ben değildim."
Brin garip bir gülümseme gösterdi. Artık herkesin böyle tepki vereceğini beklemesi gerekecekti. O, ölüme meydan okuyan, öbür dünyayı geçen kızdı. Bunu hiç istemiyordu. "Bu şey ne zaman olacak? Meydan okuma?"
"Yarın sabah erken saatlerde, sanırım. Gelip bana nasıl geçtiğini anlatmalısın."
"Seyretmeyecek misin?"
Suri başını salladı. "Minna ve ben eve gidiyoruz." "Yine görüşeceğiz, değil mi?" diye sordu Brin.
"Bence bunu zaten kanıtladın." Suri gülümsedi. "Bir gün, o nehri geçip o kapılara vardığımda, umarım bana etrafı gezdirirsin. Arion'u nerede bulabileceğimi gösterirsin."
"Oh, sanırım bu sorun olmaz. Kapıda sizi karşılamak için birçok kişi bekliyor olacaktır."
Suri bundan memnun olmuş gibi görünüyordu ve gülümsedi.
"Bu arada, okumayı öğrenmelisin. Resim çizmek zorunda kaldığıma inanamıyorum!"
"Hadi Minna, eve gitme zamanı. O goulganların bahçede olduğunu biliyorum. Geri döndüğümüzde sürpriz bir şey bulacaklar, değil mi?"

Mawyndulë ve Aquila'dan daha fazlası gelmişti. Yüzlerce Fhrey bu olayı izlemek için gelmişti. Persephone, yaklaşırken nehrin uzak kıyısında sıralandıklarını görebiliyordu; karın üzerinde parlak renkli giysiler giymiş küçük, hareketli figürler göze çarpıyordu. Kalabalık kıyıda başlıyor ve gölgeli orman saçaklarının altında kayboluyordu; orada çadırlar görebiliyordu. Nehir tekrar akmaya başladığına göre, Miralyith onlara nezaket göstererek

her iki kıydan da nehrin üzerine köprüler kurarak kuleye ulaşmalarını sağladı. Köprüler, kuleyle aynı türden gerilmiş taştan yapılmış, inanılmaz derecede uzun ve ince yapılar. Hiçbiri en ufak bir güvenlik hissi vermiyordu.

"İnanılmaz," dedi Persephone, Nyphron'a yeni köprüden geçerken.

Başını geriye eğip yukarıya baktı. "Kule inanılmaz. Estramnadon da böyle mi?"

"Hayır," dedi Nyphron. "Hiçbir şey buna benzemez. Avempartha bir Miralyith yapısıdır."

En güzel kıyafetlerini giymişlerdi ve kule içindeki meydan okuma öncesi toplantıya doğru yürüyorlardı. O, en güzel breckon morunu giymişti, ki bu aslında onun *tek* breckon moruydu, yıllardır giydiği aynı şal. Nyphron ise daha az cilalı bronz zırhını giymeye devam ediyordu.

Yaklaştıklarında, kornalar çaldı ve kapılar açıldı. Fhrey'in üst düzey yetkililerinden oluşan bir heyet onları karşıladı, her biri mor ve beyaz renkli ince ipek cüppeler giymişti. Önde duran, iri yarı yaşlı bir kadındı. O ve diğerleri selam verdiler.

"Efendim," dedi, "size tanıtmama izin verin..."

Nyphron onu keserek, "Herkesi tanıyorum, Imaly. Aquila'nın küratörü olarak, babama Meydan Okuma Hakkı verdin," dedi.

"Evet." Kadın sert bir ifadeyle başını salladı. "Bu hoş olmayan bir olaydı, ama değersiz de değildi. Zephyron'un maruz kaldığı aşağılama, sonunda birçok kişinin gözünü kabilenizin maruz kaldığı adaletsizliklere açtı."

"Yine de hiçbir şey yapmadın." Ses tonu neredeyse hakaret sayılabilecek kadar sertçeydi.

Küratör, alınmış gibi görünmüyordu ve ellerini tövbe edercesine birleştirerek dik durmaya devam etti. "Elimizden geleni yaptık. Tapınak bir Miralyith'ti."

"Imaly," dedi Nyphron şüpheli bir ses tonuyla. "Bana bir şey söylemeye çalıştığını düşünmeden edemiyorum."

"O, benim kazanmamdan ziyade senin Kazanmanı tercih ediyor." Beyaz ve altın rengi cüppeli genç bir Fhrey, cilalı zeminde topukları tıklayarak yaklaştı. Persephone onu Dahl Rhen'de Raithe'yi öldürmeye çalışan kibirli prens olarak tanıdı. Kıyafetleri dışında hiç değişmemişti: renkli ama çirkin, parıldayan cüppeler giyiyordu.

"Ah, evet, Lothian'ın yavrusu." Nyphron güldü. "Tapınak olmaya çalışan aptal."

Mawyndulë'nin gözleri öfkeyle büyüdü. "Bana nasıl böyle konuşursun!"

"Sana konuşmaktan çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum, evlat. Seni küçük parçalara ayırıp köpeklerime yem etmeyi düşünüyorum."

Nyphron'un köpeği yoktu, ama Persephone, korkutmanın değerli bir silah olduğunu tahmin etti, bu onun anlamadığı ve anlayamadığı bir konuydu. "Seni yok etmekten zevk alacağım!" diye bağırdı Mawyndulë, ama sesi tiz ve cılız çıkıyordu.

"Çocuklar, yetişkinler konuşurken sessiz kalmalıdır, ama görüyorum ki sen doğru şekilde yetiştirilmemişsin." Nyphron, prensi görmezden gelerek Imaly'ye döndü. "Ne zaman ve nerede?"

"Seni sefil..." Mawyndulë başladı.

Imaly elini kaldırarak sözünü kesti. "Majesteleri, izin verirseniz? Mücadele yarın güneş şelaleye ilk vurduğunda başlayacak. Bizim tarafımızda bir ring inşa ettik..."

"Neden sizin tarafınızda?" dedi Nyphron. "Neden bizim tarafımızda değil?"

"Müsabaka bir Fhrey geleneğidir, Rhune ritüeli değil. Kendi topraklarında yapılmalıdır."

"Bu Rhune'ların kaderi de."

"Carfreign'de yapılmalı," dedi yaşlı, kel bir Fhrey. Sesinde biraz acı vardı. "Bu yüzden inşa edildi."

Başka bir yaşlı Fhrey başını salladı. "Bu doğru değil, Jerydd. Yarışma herhangi bir yerde yapılabilir, yoksa şimdi de Ferrol'un işlerinde uzman olduğunu ve Avempartha'nın kel'i olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Volhoric haklı," dedi Imaly. "Ama buraya gelerek seninle orta yolda buluşmayı kabul ettik. En azından nehri geçebilirsin, değil mi?"

Nyphron bir an düşündü ve Persephone, insanların tanık olma hakkına önem verdiğini duyunca sevindi, ancak onlara hala Rhunes diye hitap etmesinden pek hoşnut olmadı. Sonunda Nyphron cevap verdi: "Bu, geri kalanlarınızın benim bu veledi öldürüşümü daha iyi izlemenizi sağlayacaksa, tabii ki."

"O *velet* bir sonraki fane olacak," diye ilan etti

Jerydd. "Ben velet değilim! Ben..."

"Gerçekten *onu* fane olarak mı istiyorsun?" diye sordu Nyphron.

"Nyphron'un Miralyith'lere olan nefretini herkes bilir," dedi Jerydd. "Eğer fane olarak taç giyersen, hepimizi ortadan kaldıracaksın."

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum," diye araya girdi Imaly. "Nyphron, Fhrey'lerin mükemmel bir örneğidir. Bir fane'nin, nüfusun yedide birini ayırım gözetmeksizin kapsamlı bir katliam yapıp Ferrol'un kutsamasını koruyamayacağını biliyor. Aptalca söylentilere inanma, Jerydd. Sen sadece bu etkinliğin ev sahibi olduğun için buradasın. Biz..."

"Buradayım çünkü Mawyndulë'nin tek gerçek danışmanı benim. Geri kalanlarınız ise hainlersiniz."

"Ferrol'un yarın ne karar vereceğini kimse bilmiyor," dedi Imaly.

Persephone'ye göre, söylentiler nehrin her iki yakasını da sarmıştı.

Nyphron kornayı çaldıktan hemen sonra, Persephone bu olayı on klanı haber verdi. Bir hafta bile geçmeden, ortalıkta çılgın söylentiler dolaşmaya başladı. Bazıları, Nyphron ve Persephone'nin Fhrey'leri şehirden kovduktan sonra Estramnadon'da yaşamayı planladıklarını ve on klanın üyelerini buraya yerleşmeye zorlayabileceklerini iddia ediyordu. Bu fikir o kadar nefret uyandırıyordu ki, isyan söylentileri bile çıkmıştı. Çok az sayıda kişi, Nyphron'un fetih hayalini gerçekleştirdikten sonra on klanı sırtını döneceğini bile öne sürüyordu. Bir hikâye, Nyphron'un sadece Orman Tahtı'na oturmak için savaşı başlattığını ve insanları sadece hırsının bir aracı olarak kullandığını öne sürüyordu. Persephone ile evliliği, oğulları ve Persephone'nin sürekli desteği, bu düşünceyi bastırmada büyük rol oynadı. Ama gerçek şu ki, Persephone hiçbir şeyden emin değildi. Nyphron'un kazanıp kazanamayacağını bilmiyordu.

Mawyndulë ve bu Jerydd adlı kişi özellikle kendinden emin görünüyordu. Nyphron kazanırsa, onun ne yapacağını hiç bilmiyordu. O, onun kocasıydı ve o da kraliçeydi, ama Nyphron yakında bir fane olup bir ejderha filosuna ve Miralyith ordusuna sahip olabilirdi. Ne yazık ki, Persephone'nin savaşı sona erdirmek için yaptığı büyük plan bundan öteye gitmiyordu. O hiçbir zaman hüküm sürmeyi düşünmemişti. Kraliçelerden sadece kriz sona erene kadar liderlik yapmaları beklenirdi. *Peki ya sonra?*

Gula ve Rhulyn Rhunes mutlu bir şekilde birlikte yaşayabilecekler mi? Kendi başlarına bırakıldıklarında, klanlar savaşıacaklar. Topraklar oluşacak ve hakimiyet için kavgalar çıkacak, küçük hakaretler için savaşlar çıkacak. Kaos yayılacak ve insanlığı sonsuz bir yıkıma sürükleyecek. Sefalet, hastalık, savaş - bunlar herkesin yaptığı fedakarlıkların sonucu olacak.

herkesin yaptığı fedakarlıkların sonucu olacak.

"Bence burada işimiz bitti." Mawyndulë dişlerini gösterdi. "İyi uykular, Nyphron, ve babana ne olduğunu unutma. Umarım sabahları erken kalkmayı seven birisin. Ben öyleyim."

Gece geldi ve Nyphron hiçbir yanılsamaya kapılmadı. Yarın, hayatının en büyük savaşını, en büyük korkusu olan büyüyle verecekti. Hiçbir kılıç onu öldüremez, hiçbir kalkan onu engelleyemezdi. Bir planı vardı, ama planlar neredeyse her zaman başarısız olurdu. Aynı derecede kendinden emin olan babası, benzer bir savaşa yok edilmişti

Bu, Nyphron'a yıldızların altında geçireceği son gece olabileceği korkunç bir his bırakmıştı.

"Bunu yapabilirsin, değil mi?" Persephone, ikisi kamp ateşinin önünde otururken sordu. O, Nyphron'un hiç anlamayı öğrenemediği insan gözleriyle ona baktı. Diğer Fhrey'ler kolaydı; onlarla ilişki kurabilirdi. Erkekler, yani Rhunes, daha zordu; dünyayı farklı görüyorlardı, bazen beklenmedik şekillerde tepki veriyorlardı, ama genellikle tahmin edilebilirdiler. Kadınlar, yani sıradan insan kadınları, tahmin edilemezdi. Ve Persephone sıradan bir kadın değildi. O gözlerde gördüğü gördüğü ya da gördüğünü sandığı şey, onun görmesini istediği şeydi.

"Bilmiyorum," diye cevapladı.

Kafasını keskin bir hareketle eğdi. Bu, onun istediği cevap değildi.

İkisi, kuleden sadece birkaç yüz metre uzaklıkta, batı yakasındaydılar. Orman karanlığa bürünmüştü, ama gürleyen şelaleden yükselen sis, güneşin son ışınlarını yakalayarak parlak beyaz bir bulut oluşturmıştı.

Kule de güneşi yakaladı, ama sadece tepesinde. Nyphron, gölgenin yan tarafına doğru süzülerek Avempartha'yı karanlığa boğduğunu izlemişti. Jerrydd, ona kulede bir oda vermişti ve o da bir haftadır orada kalıyordu, ama Mawyndulë'nin gelişiyile atmosfer değişmişti. Nyphron o geceyi ormanda geçirmeyi tercih etti; orada korunması gereken yılanlar daha azdı. Batı yakasına çadırlar kurulmuştu. Nyphron onlardan nefret ediyordu.

Ejderha Kampı'ndan kaçtıktan sonra, bir kez daha çadırda kalmaya zorlanmıştı.

Hayatta kalırsam, bir daha asla çadırda uyumayacağım.

Bu, kendine verdiği birçok yeminden biriydi. O günün büyük bir kısmını listeler yaparak geçirmişti.

Bu tek şeyi yapmam gerekiyor. Bu son zorluğun üstesinden gelirim, endişelenecek tek şeyim bu olacak.

"İlk tanıştığımızda hiç şüphe duymamıştın." Persephone kareli şalını daha sıkı sardı. Buna breckon mor diyorlardı, Rhulyn erkeklerinin giydiği kalın katlanmış battaniyelerin kadın versiyonu, ancak Nyphron aradaki farkı hiç anlamamıştı.

"Ben her zaman şüphelerim var. Sadece aptallar şüphe duymaz."

O arenada sadece o ve Mawyndulë olacaktı. Başka kimse müdahale edemezdi. Ve eğer planı işe yaramazsa. Eğer birazcık bile olsa işleri batırırsa...

"Sen kazanacaksın," dedi ona.

Onun sesindeki güvene şaşırdı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Dört çocuğum var," dedi ona. "Senin için önemsiz olabilirler, ama benim için her şey demek. İlk üçünü kaybettim. Onların ölümü beni neredeyse öldürdü

beni öldürdü. Nolyn benim son şansım." Oturup çadırını işaret etti. "O tam orada." Geri dönüp ona baktı. "Söylesene Nyphron, bana gerçeği söyle. Kaybedersen Mawyndulë ne yapacak?"

"Miralyith'lerine ve ejderhalarına nehri geçip herkesi katletmelerini emredek, sonra da ilerleyip yıkımına devam edecek."

"Ben de öyle düşünüyorum, ama oğlumuz şu çadırın içinde." Kadın başını salladı. "Evet, Nyphron, gerçekten kazanacağına inanıyorum."

Ona uzun bir süre baktı. "Teşekkür ederim," dedi. "Ve seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

"Öyle olmalı," diye tersledi kadın. "Ama yarın sabah, Mawyndulë'yi öldürmeyi başırırsan, beni, oğlunu ve tüm insanlığı yok olmaktan kurtarırsan, seni affetmeye razı olabilirim."

"Peki..." diye sıırttı. "O halde..." "Uyumaya çalışmalısın."

"Bunun mümkün olacağını sanmıyorum. Yürüyüşe çıkacağım. Kafamı boşaltmaya çalışacağım."

Kız başını salladı ve gözlerinde üzüntü gördü. Ağaçların arasına doğru uzaklaşırken bile, onun yeterli olmadığını bilmek kızı incittiğini biliyordu. O gece özellikle, kız onun yanında kalmasını diledi. Belki de onun başka biriyle geceyi geçireceğini düşünüyordu. Öyle değildi. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Beş yüz yıldır ilk kez

beş yüz yıldır ilk kez Nyphron korkmuştu. Belki de yaşlanıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Galantianlar bilinen dünyayı korkusuzca dolaşmışlardı, ama bu, ona savaşmayı öğreten babasının arenada ölmesini izlemeden önceydi. Nyphron ölümden korkmuyordu;

şerefli bir ölüm en iyisiydi. Onu korkutan şey aşağılanmaktı. Lothian'ın Zephyron'u utandırışını hâlâ gözünün önüne getirebiliyordu. Bir şaka olarak ölmek istemiyordu.

"Başaracaksın."

Nyphron döndü.

Ay ışığı orman örtüsünden sızarak, bir kütüğün üzerine yanlamasına oturan Malcolm'u aydınlattı.

Oh, harika, diye düşündü Nyphron.

Malcolm bir bacağını devrilmiş ağacın gövdesine dayamış, diğer bacağını ise sallandırıyordu. Orada öylece otururken Malcolm, yaramaz bir kral gibi görünüyordu. Nyphron, Shegon'un ölümünden beri

Tam bir erkek sayılmayan bu kişi, Nyphron ne düşüneceğini bilemeyecek hale gelene kadar soğan gibi katmanlarını birer birer soyarak kendini ortaya çıkarmıştı. Ama ormanın derinliklerinde, ay ışığı altında Malcolm ürkütücüydü.

"Mawyndulë genç ve kibirli," dedi Malcolm. "Sen de aynı derecede egoistsin ama çok daha yaşlısın."

"Yine kaçtığını sanmıştım."

Malcolm gülümsedi ve o soluk ışıktaki Nyphron üşüdü.

"Gitmem gerekiyor, ama gitmeden önce aramızdaki borç meselesi var. Umarım sözünü unutmamışsındır."

"Sonunda ne istediğini açıklayacak mısın?" Bu söz, Nyphron'un kafasında çok uzun süre asılı kalmıştı. Artık bu konunun kapanmasını istiyordu. "Toprak mı istiyorsun? Unvan mı? Zenginlik mi? Belki de ilk çocuğumu?"

"Hayır, Mawyndulë'yi öldürmemenizi istiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Kaybetmemi mi istiyorsun? Ölmem mi? Çünkü ben..."

Malcolm gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır. Hâlâ kazanacaksın, ama onun hayatını bağışlaman gerekiyor."

"Bu ölümüne bir mücadeledir, bunu anlıyorsun, değil mi? Birisi öldükten sonra, kimin kazandığını anlarsın."

"Yanlış bir varsayımın kurbanısın. Kazanan, iki meydan okuyucudan sadece birinin kalması kuralını yerine getirmek için yenilenin sözlü teslimiyetini alması yeterlidir. Bunu elde edersen, meşaleler alevlenir, söner ve tören sona erer."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü kuralları belirleyen ve boynuzu yaratan bendim." Nyphron güldü.

"Şimdi Ferrol olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Hayır. Ferrol'un bunlarla hiçbir ilgisi yok. Onu öldürdüğümünden beri Phyre'da hapsedildi ve seni, zavallı çocuklarını, kendi başınıza bıraktı ve kendinizi savunmak zorunda bıraktı. Suçluluk duygusuyla dolu bir amca olarak, ben yardımcı olmak için atılması gereken adımlar. Evet, ritüeli biliyorum çünkü onu ben tasarladım. Asla ölümüne bir şey olması amaçlanmamıştı, ama gelecekte böyle sonuçlanıyor, böyle olması gerekiyor. Boynuz ve Ferrol Yasası'nın amacı, siz canavarların birbirinizi katletmenizi engellemek ve bu amaç için oldukça iyi işledi. Sözlerini bir süre düşündü ve ekledi: "Yani, yakın zamana kadar öyleydi."

Nyphron, dört olasılıktan birini düşünerek bakakaldı. Malcolm ya sarhoştı, ya deliydi, ya yalan söylüyordu ya da -gerçekten olası olmayan bir seçenek- doğruyu söylüyordu. Nyphron bunu bilmenin bir yolu yoktu ve bunun önemli olmadığına karar verdi. Ama yine de borcu vardı ve geri kalan hiçbir şey bunu silemezdi.

"Neden?" diye sordu Nyphron. "Neden böyle bir şey soruyorsun? Mawyndulë, Elan'ın yüzündeki yağlı bir leke. Onun yaşayıp yaşamaması neden umurunda?"

"Çünkü sen fane olacaksın. Jerydd, takipçilerini fane olarak onların infazlarını emredeceğine ikna ederek bir *dedikodu* yangını başlattı. Lothian'ın Zephyron'u öldürdüğü gibi Mawyndulë'yi öldürürsen, Miralyith, Instarya'nın yaptığı gibi isyan edecek. Ama Miralyith on kat daha güçlü.

Ejderhaları var ve bir kabile olarak Ferrol Yasasını iki kez çiğnediler ve bir fane öldürdüler."

Nyphron bunu düşünürken yüzündeki şaşkınlık kayboldu.

"Onu yen," dedi Malcolm. "Ama öldürme. Tapınaktaki ilk eylemin merhamet dolu olsun.

merhamet göster. Mawyndulë'yi affetmek gibi eşi görülmemiş bir adım at —bir Miralyith'i affetmek gibi eşi görülmemiş bir adım at. Jerydd'in senin hakkında yanıldığına, hepsinin yanıldığına dair bir işaret olarak onu yaşat."

"Mawyndulë'nin Erivan'ın içinde bir hastalık gibi yayılmasına izin veremem. Ben sadece Zephyron'un oğluyum ve bak, ne kadar sorun çıkardım."

"Mawyndulë Erivan'da olmayacak. O bir dışlanmış."

"Ne?" Nyphron şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Ferrol'un Yasasını çiğnedi."

"İhlal mi etti? Ama nasıl? Kimi öldürdü?" Nyphron doğruldu. "Lothian'ı mı öldürdü? Fane olmak için kendi babasını mı öldürdü?"

Malcolm başını salladı. "Bu mücadeleden galip çıkarsa, Ferrol'u kendisini Fhrey toplumuna yeniden kabul etmeye zorlayacağını umuyor. Onu teslim olmaya zorlarsan, hiçbir şey kalmayacak. Herkesin gözü önünde merhamet göster. Herkese, acımasız Miralyith yönetiminin günlerinin sona erdiğini ve adil ve hakkaniyetli bir fane'nin yeniden Orman Tahtı'na oturduğunu göster. Bunu yaparsan, saygıdan daha fazlasını kazanırsın, sevgi kazanırsın. Savaşlar ölümlerle bitmez, birisi öldürmeyi bıraktığında biter."

"Bana duygusal felsefeyi anlatma, tabii savaşı da icat ettiğini iddia etmiyorsan."

Malcolm konuşmak için ağzını açtı, ama hiçbir şey söylemedi ve sonra kapattı. "Ama ben fane olmayacağım, değil mi? İmparator olacağım. Sen de öyle demedin mi? dedğin bu değil mi?"

"Öyle dedim. Fane, Fhrey'lerin hükümdarıdır, ama o unvan, o tahta sandalye sana küçük gelecektir."

"Ve dünyayı yöneteceğime yemin ettin."

"Sözünü tuttuğun sürece, hüküm süreceksin."

OTUZUNCU BÖLÜM MEYDAN OKUMA

*Şimdi anlıyorum ki Brin'in Kitabı
asla "bitmez". Her zaman anlatılacak daha çok şey
olacaktır. Bu sabah yeni bir bölüm yazmam
gerekıyor — çok önemli bir bölüm — ve onu yazmak
için iyi bir yer arıyorum. — BRIN'IN KİTABI*

Karanlıkta, Moya daha da geride kaldı.

Tekchin, durdurulamaz bir av köpeği gibi önde gidiyor, geriye dönüp cesaret verici bir şekilde el sallıyordu. Belki de Fhrey olmanın, iyileşmeyi kolaylaştıran bir özelliği vardı. Moya hala ölü gibi hissediyordu. En kötüsünü yaşamıştı. Belki vücudu diğerleri kadar iyi korunmamıştı, ya da belki düşerken daha fazla çamur yutmuştu. Ya da sadece Moya'nın şanssızlığıydı. Diğerleri gibi ölü bir vücuda geri girdi, ama vücudu uyanmayı reddetti.

Diğerlerine göre, onlar burnlarından ve ağızlarından çamur tükürerek ve kusarak dışarı çıkmayı başarmışlardı. Kusmuşlar, nefes almaya çalışmışlar, sonra karın üzerine uzanıp yıldızlara bakmışlardı. Ama Moya göletten çıkmamıştı. Tekchin, onun cansız bedenini buzlu havuzdan sürüklemek zorunda kaldığını söyledi. Ona vurdu, yüzüne tokat attı, onu ters çevirdi ve ciğerlerindeki çamuru çıkarmaya çalıştı. Sıkıştırdı, bıraktı, sıkıştırdı, bıraktı. Diğerleri, bedeninin çok uzun süre terk edilmiş olduğuna inanıyordu. Belki Tekchin de öyle düşünüyordu, ama pes etmedi. Kimse bu gücü nereden bulduğunu bilmiyordu. Sonra Moya öksürdü. Rain, daha çok bir hırıltı olduğunu söylemişti. Siyah su kustu, sonra hava girdi. Moya'nın nehre atladıktan ve rüyada bir tüy gibi yüzdüğünü hayal ettikten sonraki ilk hatırası, hiç olmadığı kadar üşüdüğü, iç organlarının parçalandığını hissettiği ve gözlerini açtığında ağlayan Tekchin tarafından mengene gibi sıkıca tutulduğu idi.

Muriel onları içeri aldı, kuruttu, besledi ve Brin'in de aynı yoldan geçip geri dönmeyi başardığını söyleyerek onları cesaretlendirdi.

boynuz. Onlara yolculuk için yiyecek ve içecek sağladı ve Muriel, Ejderha Kampı'nın artık var olmadığını da açıkladı. Mücadele, Avempartha kulesinde yapılacak olan ve Brin, Persephone, Nyphron ve birkaç kişinin her iki ırkın kaderini belirlemek için gittikleri yerd. Geri kalanlar, Nyphron'un kaybetmesi ihtimaline karşı Merredydd'e çekilmişlerdi.

"Buradan kuzeye giderseniz, Avempartha'ya gidenleri yakalayabilirsiniz," demişti Muriel.

Kafası hala çamurla dolu olan Moya, Muriel'in bunu nasıl bildiğini sormayı hiç düşünmemişti. Günler sonra Moya, bataklığın derinliklerinde yaşayan bir keşiş için Muriel'in şaşırtıcı derecede bilgili olduğunu fark etti. Ama o aynı zamanda Tetlin Cadısı ve Moya'nın sonunda bir tür tanrı olduğunu kabul ettiği Malcolm'un kızıydı. Moya ayrıca, bu tür endişelerin ötesinde olduğunu keşfetti. Ölmek ve hayata dönmek, diğer tüm çılgın şeyleri çok daha az şüpheli hale getirdi. daha az şüpheli hale getirdi. Sonra zayıf bedenlerle uzun bir yürüyüş başladı. Bataklık daha düşünceliydi. Kuzeye doğru giderken çok fazla sorun yaşamadılar ve geniş, düz bir yeşil yol buldular. Kısa süre sonra Harwood'a girdiler ve ilerlemeleri yavaşladı.

Kara havuzdan çıkıp birkaç dakika kusduktan sonra, boğazları ağrıyordu ve kimsenin sesi iyi çıkmıyordu. Konuşmalar minimum düzeydeydi ve çoğunlukla baş sallama ve baş sallama ile sınırlıydı. Bu yüzden Gifford, "Tuvalete gitmemiz lazım" dediğinde, ağlamak istemişti.

Özgür olduktan sonra o hapishaneye geri dönmek onun için ne kadar zor olmalı, diye düşünmüştü.

Yine de Gifford pişmanlık belirtisi göstermiyordu. Moya, ilk adımını attığı anda bolca küfürler savuracağını hayal etmişti, ama Gifford şikayet etmeden mücadelesine devam etti. Onu izlerken, içindeki cesur kahramanı hala görebildiğini düşündü. En azından, o parlak ışığın nereden geldiğini anlamıştı.

Tekchin, av köpeği taklidini en iyi şekilde yaparak, onları gece boyunca Goblin Sahili'nden uzaklaştırıp Harwood Heights'a, Bridge Road'a ulaştırdı. Çoğu kişi o noktada yorgunluktan yere yığıldı. Muriel'in verdiği yemek etkisini yitirmiş ve etkisi onlara en kötü akşamdan kalma gibi gelmişti. Yol geniş, düz ve son zamanlarda seyahat edenler tarafından sıkıştırılmış olmasına rağmen, bundan sonraki ilerleme yavaştı.

Tekchin, karı kesen araba izlerini ve ayak izlerini incelerken, "Bir gün önce bu yoldan yirmi kişi geçmiştir," diye açıkladı.

"Hangisinden daha çok etkilendiğimi bilmiyorum," dedi Moya, kar yığnında dikkatsizce uzanarak. "Karanlıkta izleri okuyabilme becerine mi, yoksa bununla uğraşacak güce sahip olmana mı? Dürüst olmak gerekirse, karar veremeyecek kadar yorgunum."

Derin bir nefes aldı ve aşırı ısınmış vücudunun altında karın hoş soğuşunu hissetti.

"Hava karanlık değil," dedi Tekchin. "Güneş doğmak üzere."

"Sen öyle diyorsun." Moya bir kez daha derin bir nefes aldı. "Bu işe geç kalırsak dünyanın sonu gelmez, değil mi?" Geçmişte Moya, bir şeyin ciddi olmadığını belirtmek için abartılı ifadeler kullanırdı, ama o anda, işlerin *normal seyrinden* çıktığını ve abartılı ifadelerin artık pek bir anlam ifade etmediğini fark etti. "Yani, işimiz bitti. Üzerimize düşeni yaptık, değil mi?"

"Nefesimi görebiliyorum, ama terliyorum. Bu normal mi?" diye sordu Roan.

"Muhtemelen Black Pool hastalığına yakalandın," dedi Moya.

"Öyle mi?" Roan şaşkınlıkla ona baktı.

"Moya!" Gifford azarladı.

"Üzgünüm, deliriyorum."

"Bu, muhtemelen sende de olduğu anlamına gelir," dedi

Tekchin. "Gerçekten böyle bir şey var mı?" diye sordu

Roan.

"Tabii ki yok," dedi Gifford. "Kalk, Moya."

"Neden?" Ona en iyi Padera taklidiyle baktı. "Burayı seviyorum.

Çok rahat."

"Yola çıkmamız gerekiyor."

"Yine, neden?"

"Çünkü gitmeliyiz."

"Bu bir... değil." Moya baktı ve Gifford'un ona bakmadığını gördü. O, orman örtüsüne bakıyordu. Oturdu ve neşesi kaçtı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum, ama bir şey var." Gifford karla kaplı dalları inceledi.

"Ağaçlarda olduğu gibi mi?" diye sordu Roan.

Gifford başını salladı. "Elan konuşuyor galiba."

Ağaçların çoğu çamdı ve hafif rüzgarda yumuşakça sallanıyorlardı...

birbirlerine gıcırdayarak ve fısıldayarak.

Hepsi etraflarına bakmaya başladı.

"Goblinler mi?" diye sordu Tekchin, elini kılıcına koyarak.

Rain kazmasına uzanmaya başladı, sonra artık bir kılıcı olduğunu hatırladı.

Gifford başını salladı. "Bu yerde, şu anda değil." "Meydan

Okuma ile bir ilgisi var mı?" diye sordu Tekchin.

"Gitmeliyiz, geç kalamayız," dedi Gifford.

"Neden?" diye sordu Moya.

"İki zorluk geliyor." Gifford, gölgeliklere bakmaya devam etti. "İki savaş. Geç kalamayız."

"Hâlâ nedenini söylemedin,
Giff." "Kötü olacak."

Tam o sırada, uzaktan trompet sesleri duyuldu.

Trompetler şafak sökmeden önceki gri ışığı müjdeliyordu.

Fhrey yetkilileri hala iç içe geçmiş çalıların duvarına son rötuşları yapmakla meşguldü, ama meşaleler çoktan mavi alevlerle yanmaya başlamıştı. Davullar gürültülü bir fanfarın ardından, eski bir halkın kalp atışları gibi uğursuz bir ritimle çalmaya başladı. Persephone, Nyphron'un yanında yürüdü ve küçük bir alayı kuleden çıkarıp köprüden geçerek doğu yakasına götürdüler.

Persephone, sadece vücut ısısının sıcaklığını sağlamak ve iyi uyuduğundan emin olmak için önceki geceyi onunla geçirmeyi teklif etmişti, ancak Nyphron, yalnız uyuduğunda daha iyi uyuduğunu söyleyerek bunu reddetmişti. Persephone, kocasının ondan uzak geçireceği son geceyi onunla geçirmeyi tercih etmemesine daha fazla üzülmesi gerektiğini hissetti.

gecesini ondan uzak geçirmeyi tercih etmesinden daha fazla üzülmesi gerektiğini hissetti. Bunun yerine, onu en çok endişelendiren şey, olası ölümünün arifesinde ona yardımcı olamazsa, önümüzdeki günlerde de pek bir faydası olmayacağıydı. günlerde de pek bir faydası olmayacağıydı.

O kaybederse, hepimiz öleceğiz. Kazanırsa...

Sadece o sabah, savaşın olmadığı, Fhrey'in baskısının ve klan bölünmelerinin olmadığı bir dünya hayal etmesine izin vermişti. Nyphron kazanırsa, bir inşa dönemi başlayacaktı, ama bu bir yeniden yapılanma dönemi olmayacaktı, çünkü eski temeller silinecekti. Bundan sonra her şey yeni olacak ve sadece o ve Nyphron'un kararlarıyla sınırlı olacaktı.

Onların birleşik hayal gücü ve bilgeliği, gelecek dünyanın temel taşlarını oluşturacaktı. Nyphron'un, askeri savunmaya ve belki de daha fazla fetihlere odaklanacağından emindi. Bunları ona bırakacaktı, çünkü onun yeteneği bu alanda yatıyordu.

Geleneksel ev hanımı rolünü üstlenecekti, ancak evi bilinen dünya olacaktı.

Ve kuleye doğru yaptığı o kısa yürüyüşte,

Persephone, artık kulübelerde yaşayan, açlıktan, tanrılardan veya birbirlerinden korkarak titreyen Rhunes'lar olmayacağına karar verdi. Avrlyn tarlalarının bereketi, açık ticaret ve komşularına karşı daha fazla anlayışla zenginleşen insan şehirleri yükselecekti. Tirre'deki kumsalda, Raithe ile gelecek hakkında konuştukları bir günü hatırladı.

Raithe, Persephone'nin halkını terk edip onunla kaçmasını istemişti. Savaşı kazanma umutlarının hayalden ibaret olduğunu söylemişti.

"Ben onlara hayaller derim," demişti Persephone. "Belki de sadece hayaldirler, ama ben onlara inanıyorum çünkü inanmaya değerler."

Geriye dönüp baktığında, Persephone, Raithe'in de bir hayali olduğunu fark etti — o zamanlar kabul etmesi imkansız olan, ama yine de güzel bir hayali.

"Mükemmel bir yer buldum," dediğini hatırladı, sonra Urum Nehri'ne bakan bir uçurumu tarif etti. "Sadece ikimiz olmak zorunda değil. Sevdiğin insanları geride bırakmanı istemiyorum. İsteddiğin kişiyi getir." Uzun zaman önceydi, ama o böyle bir şey söylemişti ve sonra bol av hayvanı ve balıklarla dolu nehirlerin olduğu büyümlü bir yerden bahsetmişti. "O zaman iyi şeyler yapabiliriz," demişti. "Belki kalıcı bir şey inşa edebiliriz."

Persephone sonunda onun sözlerindeki bilgeliği anladı. *İnsan şehirleri olacak ve ilki, en büyüğü, Urum Nehri'ne bakan bir uçurumun üzerinde, mükemmel bir yerde olacak.*

Nyphron'un o sabah ışığa adım atışını izlerken, giyinik Avempartha'nın büyük kulesinin bakışları altında bronz zırhını giyen Suri, gurur duyuyordu. Savaş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, o ve beklenmedik kahramanlardan oluşan grubu, sadece Rhune klanlarının değil, Fhrey kabilelerinin de geleceğini değiştirmişti. İki halka umut ve barış için adil bir şans verilmişti. Suri bir keresinde ona bir fırtına geldiğini ve herkesin öleceğini söylemişti. Bütün işaretler ortadaydı. Elan bile onlara uyarıda bulunmuştu. Kimse bir şey yapılabileceğini düşünmüyordu, ama Persephone, hiç şans yoksa neden uyarıda bulunulduğunu anlayamıyordu. Bütün hayatı bu ana, herkesin kaçınılmaz olduğuna inandığı şeyden kaçmak için bu küçük şansa uzanmıştı.

Daha ne istenebilirdi ki?

Davullar daha yüksek sesle çalmaya başladı, ritim hızlandı ve savaş için kardan temizlenmiş daireye ulaştılar. Gökyüzü aydınlanmaya başladı ve kuzeye yeni dönen kuşlar şarkı söylemeye başladı.

Mawyndulë ormandan çıktı. Yalnızdı, yeşil bir asica giymişti ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Herkes ona baktı, ama kimse onunla konuşmadı. O, çalılar ve meşalelerle çevrili ringe doğru yaklaştı. Kısa bir süre sonra, mor ve beyaz giysiler giymiş beş Fhrey ortaya çıktı. Bunlardan biri, Ferrol'un baş rahibi Volhoric'ti. O, agar ağacı tütsüsü yakan bir buhurdanla ringe girdi ve yumuşak bir şekilde şarkı söyleyerek arenada dolaşmaya başladı. Oyunun son perdesi başlamak üzereydi.

Brin balkondan her şeyi görebiliyordu, ama şelale yine tüm gücüyle gürültüyle akıyordu, bu yüzden söylenenleri duyamayacaktı.

Bu pek önemli değildi, çünkü tören Fhrey dilinde yapılacaktı ve o bu dili pek iyi anlamıyordu. Mesaj gönderme sürecinde Fhrey dilinin bir kısmını öğrenmişti, ancak basit mesajları kodlayıp çözebilmek ile tüm aksanları ve nüansları içeren hızlı konuşulan diyalogları anlamak arasında önemli bir fark vardı. Bu, hayatta olmanın bir başka eksikliğiydi. Phyre'de, konuşan kişi kim olursa olsun, herkesin söylediği her şeyi anlıyordu.

Beklendiği gibi, arenanın çevresinde neredeyse tamamı Fhreylerden oluşan büyük bir kalabalık oluşmuştu. Rhune Keeper of Ways'in önemi, bu endişe dolu karmaşada fark edilmeyecekti. Persephone, Brin'in nispeten sakin olan kuleden olayları izlemesi için izin almış ve bunun için ideal olan doğuya bakan bir balkonun ayrıntılı tarifini vermişti. Talimatlar, Brin'in beklediği kadar kolay olmayan bir dizi koridor, merdiven ve kapı içeriyordu, bu yüzden istediği yeri bulduğundan hiç emin değildi. Aslında, bulamadığından oldukça emindi, çünkü bu teras genel olarak güneye bakıyordu ve hemen altındaki şelalenin muhteşem manzarasını sunuyordu. Yine de, kulenin etrafını yeterince sarmaladığı için, doğu yakasındaki arenanın çoğunu ve batıdaki köprüyü görebiliyordu. Aşağıya bakan Brin, doğuya bakan başka teraslar da görebiliyordu. Bunlardan biri, muhtemelen aranan yerdi, seyircilerle doluydu. Böylece, yaptığı hata beklenmedik bir fayda sağladı: Brin, balkonunda tek başına kalmıştı.

Çalışmak için kitabını getirmişti. Meydan Okuma belki de tarihin en önemli olayıydı ve o da bu olayı olduğu gibi kaydetmeyi umuyordu. Aşağı Aşağıda, Nyphron ve Mawyndulë ortaya çıkmıştı. Resmi görünümlü bir Fhrey, Brin'in uzun süreceğini tahmin ettiği bir tür ritüel gerçekleştirirken, onlar sert bir şekilde ayakta duruyorlardı. Törenler genellikle uzun sürerdi. Boş sayfalarını hazırladı ve mürekkep hokkası ile rüzgardan korumak için sabitledi, sonra sırtını kulenin duvarına dayayarak oturdu ve gökyüzüne baktı. Bulut yoktu. Esinti yoktu. Her zamankinden daha sıcaktı. Sanki tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi. Brin, Eton ve Elan'ın da izlediğini tahmin etti. Kış olduğu için hava pek sıcak değildi ve Brin omuzlarına breckon mor'unu sardı. Kalın yünlü şal annesi tarafından yapılmıştı. Belki de hepsi kafasında idi, ama onu diğerlerinden daha sıcak tutuyor gibiydi.

Gözünün ucuyla bir hareket fark etti. Biri balkona ona eşlik etmişti. Brin, burayı kendine saklayabileceğini umamıyordu, ama umut etmişti ve bu bir hayal kırıklığıydı.

"Demek kitap bu."

Brin başını çevirdi. Yeni balkon arkadaşı, kirli bir pelerin giymiş tanıdık bir Fhrey'di.

"Sen doğmadan çok önce yazdıklarını izledim. İşaretlerle uğraşmanı inceledim. Gelecekte, karalamaya olan bu ilginin oldukça popüler hale gelecek. Bunu öğretmek için köklü kurumlar kurulacak. Çocuklar, fiiller, isimler ve üzerinde anlaşmaya varılmış kuralların iyi tanımlanmış yapısı ile doğru cümleler kurmayı öğrenecekler." Durakladı, düşündü, sonra ekledi, "Şey, çoğunlukla üzerinde anlaşmaya varılmış."

Brin hiçbir şey söylemedi. Donakalmış bir şekilde oturup izledi.

Trilos terası geçip korkuluğa gitti ve aşağıya, çok aşağıdaki şelaleye baktı. "Sana kitabı yazmanı mı istedi?"

"Malcolm burada değil," diye patladı Brin.

Trilos'u ya da Muriel'e verdiği sözü unutmamıştı, ama onu bu kadar çabuk tekrar göreceğini düşünmemişti. Phyre'da geçirdiği zamanlar bir rüya gibi gelmişti ve onu tekrar görmek kalbini çarptırmıştı.

"Sana inanıyorum." Trilos döndü ve bakışları boş sayfalara, mürekkebe ve onun dolu çantasına odaklandı.

"Bu, dünyanın tüm tarihi, değil mi? Kardeşlerim ve onların Phyre'daki yeni krallıkları hakkında ilk elden anlatımlar da dahil, sanırım?" Ona sırtıttı, sonra sırtıttı alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Evet, ama hepsi bu kadar değil. Bir kadın var, o da..." "Hepsi propaganda, biliyorsun."

"Bu ne demek?"

"Propaganda mı? Belirli bir bakış açısını desteklemek için uydurulmuş bir yalan. İnsanları istediğin şeye inandırmak için."

Brin tutkuyla başını salladı. "Ben bir Bekçi'yim. Yalan söylemem."

"Senin itibarını biliyorum. En iyi yanı da bu. O, olağanüstü bir yazar seçti bir yazar seçti — o kadar saf bir kadın ki, Cehennemden çıkmayı başardı. Kimse senin sözünden şüphe edemez."

"Yazdığım her şey doğru."

"Senin için öyle, ama bir kişinin gerçeği çoğu zaman başka birinin yalanıdır." "Hayır." Brin başını salladı. "Gerçek, gerçektir."

Ona gülümsedi, ama bu gülümseme sıcaklık ve nezaketten yoksundu. "Bu savaş hakkında yazdın, değil mi?"

"Evet."

"Barbar Rhunes'ların binlerce yıllık Fhrey uygarlığını nasıl tehlikeye attığını yazdın mı? Bencil, tek amaçlı üreme ve tüketim arzularıyla dünyayı yok etmekle nasıl tehdit ettiklerini?"

"Tabii ki yazmadım." Brin artık balkonun zemininde oturmaktan rahatsızlık duyuyordu. Trilos'un üzerinde dikilmesinden hoşlanmıyordu. Ayağa kalktı, ama tehlikeli bir hayvanı ürkütmekten korkar gibi yavaşça hareket etti. "Bu doğru değil."

Trilos doğuyu işaret etti. "Onlar için *doğru* ve *bu* gerçek. Onların standartlarına göre, sizin halkınız kaba ve tehlikeli. Propaganda budur: bazı gerçekleri ortadan kaldırıp diğerlerini vurgulamak, gerçeği çarpıtarak başkalarının inanmasını istediğiniz hikayeyi anlatmak. Kitabınız, Turin'in dünyanın kabul etmesini istediği şey."

"O dünyayı iyileştirmek, daha iyi hale getirmek istiyor. O... "Hayır. O adaletten kaçmaya çalışıyor... yine."

"Adalet mi?" Brin, Tesh'in de aynı şekilde bu kelimeyi kullandığını duymuştu. "Turin, hatalarını düzeltmek, dünyayı düzeltmek için çalışıyor. Her şey bununla ilgili. Üç ırkı yeniden birleştirmek için çalışıyor."

"Evet! Ve bu da en sinsisi kısmı. Şu anda Phyre'da, kardeşim yarattığı felaketin bedelini ödemesini bekleyen nesiller var, ama senin kitabın sayesinde Turin yeni nesil tarafından kucaklanacak. Bu insanlar onun geçmişini bilmiyorlar. Onun dünyanın *kurtarıcısı* olduğuna ikna olacaklar. Senin anlattıkların onu kötü adam değil, kahraman gibi gösteriyor. Ve bu insanlar öldüklerinde, bu yanlış izlenimi Phyre'ye taşıyacaklar.

inanacak... ilk başta, ama sonra daha fazlası ölecek, daha fazlası, daha fazlası.

Phyre, Turin'in destekçileriyle dolacak, Abyss'ten çıkan kusursuz bir kadının samimi raporlarına inanmaktan başka seçeneği olmayan insanlarla. Onun zehri yayılacak ve herkesi etkileyecek. Anlamıyor musun? Turin

Şu anda Phyre'ye kapılar kapalı çünkü içerideki herkes ondan nefret ediyor. Ama yeterli zaman ve beyni yıkanmış Turin destekçilerinin sürekli akınıyla, sizce ne olacak? Fikirler değişecek ve Turin kazanacak. İsteddiği her şeyi

istediği her şeyi elde eder ve neden olduğu acılar için hiçbir ceza almaz, hatta suçluluk bile duymaz. Turin

—kötü adam—kahraman olarak yeniden doğacak." Trilos ona doğru bir adım attı.

"Onun kazanmasını istemiyorum."

Brin, Trilos'un yüzünü beğenmedi. Sertleşmiş, öfkeli ve acımasız bir hal almıştı. Burnundan nefes alıyordu, her nefes alışında burun delikleri genişliyordu.

Ama bu onun burnu değil. Bu onun vücutu değil. Trilos bunu birinden aldı ve bir ceket gibi giyiyor.

"Senin kitabın olmadan her şey mahvolur. Turin'in büyük planı toz olur." Toz bulutu gibi dağılıyor." Trilos bir adım daha yaklaşarak Brin ile sırt çantası arasına girdi. "Kitabım olmasa bile, insanlar bugün burada olanları hatırlayacaklar."

Aşağıya bakmamaya çalıştı. Sırt çantasına, kitaba dikkat çekmek istemiyordu. *Belki de benim düşündüğüm şeyi düşünmüyordur.*

"Hayır, hatırlamayacaklar. Yanlış hatırlayacaklar. İnsanlar hep böyle yapar. Anılar kil kadar esnektir. Ama yazılı kelimeler... senin kitabın... fark yaratır. Turin kadar net bir şekilde geleceği göremesem de, bunu ben bile biliyorum. Yazılarına çok zaman ayırıyorsun, kendinden çok şey katıyorsun. Bu senin için önemli. Hiç sahip olmadığın çocuğun, geride bırakmak istediğin mirasın gibi. Ben de merhametsiz değilim. Belki bir takas yapabiliriz.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Brin.

"Eton'un Anahtarı."

Persephone, bariyerin arkasında durmuş, Avempartha'dan çıkan iki Fhrey'i uzun, çift bıçaklı sopalarla izlerken, yün ipliği gibi gergin hissediyordu. Birini Nyphron'a, diğerini Mawyndulë'ye verdiler. Nyphron silahını aldı ve iki elini açarak kaldırdı. Bıçaklar vızıldayacak kadar hızlı bir şekilde döndürdü. Mawyndulë silaha tiksintiyle baktı. O onu yere attı ve ellerini giysilerine sildi.

Fhrey dilinde bir duyuru yapıldı. Orada bulunan birkaç Rhune için çeviri yapılmadı. Bu, Fhrey ile tanrıları arasındaki eski ve kutsal bir törendi. Fhrey ve tanrıları arasındaki bir antlaşmaydı ve erkeklerle hiçbir ilgisi yoktu. Davullar çaldı, sonra güneş Erivan'ın üzerindeki ağaçların arasından yükseldi ve ışığı arenayı kapladığında, iki dövüşçü ringe girdi.

Mavi meşaleler, her ikisi de geçerken parladı.

Mawyndulë kuralları biliyordu; ikisi de biliyordu. O ve Nyphron, babalarının aynı ritüeli gerçekleştirdiğine şahit olmuştu. Mawyndulë umuyordu ki benzer bir noktaya değindi ve rakibinin tersini planladığını tahmin etti. Nyphron

babasından daha iyi bir planı olmasaydı o ringe adımını atmazdı ve Mawyndulë bunun ne olduğunu biliyordu.

Zırh.

Tüm o parlak bronz gösteriş için değildi ve Nyphron'u, Nyphron'un ustalıklı döndürdüğü Mawyndulë'nin ule-da-var ustalığından korumak için de değildi kolaylıkla döndürdüğü ve Mawyndulë'nin çimlerin üzerinde bırakmış olduğu ule-da-var'ın ustasından korumak için değildi. Nyphron, Orinfar zırhını giyyordu. Muhtemelen kılıcına da runeler kazınmıştı. Mawyndulë, Grandford Savaşı'nda bunun ne kadar iyi işlediğini görmüştü ve aptal değildi. O da bunun için plan yapmıştı.

O benim fazla kendime güvenen biri olduğumu düşünüyor. Bu durum için giyinirken ne kadar akıllı davrandığını anlayamayacak kadar aptal olduğumu düşünüyor. Büyük bir sürprizle karşılaşacak.

Mawyndulë, kornayı çalanın Nyphron olduğunu öğrendiğinden beri bu zorluğa hazırlanmıştı. Instarya'nın planları hakkında spekülasyonlar yaptı ve çözümlerini planladı. İki çözüm buldu; hayatına yönelik tehdit göz önüne alındığında, istediği kadar çok değildi. Ama iki, hiç yoktan iyiydi. Belki Arion veya Gryndal gibi biri daha fazlasını düşünebilirdi, ama o düşünememişti. Talimatlara daha fazla dikkat etmesi, daha çok çabalaması ve doğuştan gelen düşüncesi, Mawyndulë'nin zihninde sadece kısa bir an için belirdi.

Diğer Miralyith'lerin daha fazla zamanı, daha fazla yılları vardı. Tozlu olsalar da birbirlerinden öğrendiler. Ben burada tek başımayım. Bunu tamamen kendim yapmalıyım.

Mawyndulë tam olarak ne bekleyeceğini bilmiyordu. Kılıçları günlük bir alet olarak kullanan bir barbarın zihnini nasıl anlayabilirdi ki? Nyphron'un yerine kendini koymaya çalışmıştı, ama bu imkansızdı. Hayatı bir sümüklü böcek kadar doğru bir şekilde hayal edebilirdi.

Nyphron'un, kendini hazırlayacak fırsat bulamadan, en başından itibaren üzerine atlayacağını düşündü.

Bu Mawyndulë'yi oldukça endişelendiriyordu. Ule-da-var'daki uzun dönen bıçakların görüntüsü korkutucuydu ve o baskı altında hiç iyi performans gösteremezdi. Arion'un ona şarap kadehini fırlattığı anı hatırladı. Bu sefer taşların düşmesi yerine, kafası yere çarpacaktı. Ayrıca, sanatla yapılmış bir kalkanın onu runelerden koruyup koruyamayacağından da emin değildi.

Orinfar ile oyulmuş bir kılıç, sihirli bir bariyeri delebilir mi?

Mawyndulë'nin zihni bir sarsıntıyla şimdiki zamana geri döndü.

Nyphron, ayakları genişçe açılmış bir şekilde çömelmiş olarak karşısına dikilmiş, uzun sopasını elinden ele zarif ve akıcı bir hareketle döndürüyordu. Bu hareket, kılıçları bulanıklaştırıyor ve rüzgârın sesini uçan kuşlar gibi ürkütücü bir sese dönüştürüyordu.

Beni korkutmaya, etkilemeye çalışıyor. Ne kadar boşuna bir strateji. Keskin bir sopa bir Miralyith'i asla korkutamaz.

Sonra Mawyndulë'nin aklına yeni bir düşünce geldi.

Ya ona fazla değer veriyorsam? Babası da neye bulaştığını biliyor olmalıydı, ama bakın ne kadar aptalmış. Zırhı bile vücudunun tamamını kaplamıyor. Yüzü hala açıkta. Bunu hemen şimdi bitirebilirim.

Mawyndulë, Nyphron'un ona bu fırsatı verdiği için minnettar olarak ayaklarını yere sağlam bastı. Kendini topladı ve gücünü topladı.

Avempartha'nın içinde değillerdi, ki bu ideal olurdu, ama şelale yeterince yakındı.

O, hazır bir yığınla kar topu savaşına giren bir çocuktü.

yanında toplar. Suyun gücünü kullanmak kolaydı ve Nyphron'un bir aptal olduğuna ikna olmasına yardımcı oldu. Carfreign Arena yerine orada savaşmayı seçmek Arena'da savaşmayı seçmek aptalcaydı ve Nyphron'un Sanatçılar hakkında ne kadar bilgisiz olduğunu gösteriyordu.

Bakalım gerçekten ne kadar aptalsın.

Mawyndulë ateşi o kadar iyi kontrol ediyordu ki, sarhoş olsa bile başarabilirdi. Parmaklarını üç kez şıklatarak gücü çekti, sol elini sıkarak onu ısıya dönüştürdü ve açık sağ avucuyla iterek ısıyı dışarı gönderdi, yakıtla değil, şelalenin gücüyle güçlendirilmiş kendi iradesiyle yanan bir alev oluşturdu.

Nyphron yüzünü korumak için kollarını kaldırdı ve ateş seli onu sardı.

Etrafındaki kalabalık nefesini

tuttu. Kimse alkışlamadı.

Şelalenin gücüne rağmen, Mawyndulë gücünün ve dayanıklılığının sınırsız olmadığını biliyordu ve pes etmek yerine, birkaç dakika sonra patlamayı kısa kestü. Nyphron düşmemişti ve zırhı eskisi gibi parlak bir şekilde parlamaya devam ediyordu.

Tamam, o kadar da aptal değilsin. Peki. Sorun değil. bunu bekliyordum.

Mawyndulë nefesini toplarken, Nyphron harekete geçti. İkisi birbirlerinden uzak değillerdi, sadece otuz ya da kırk fit kadar. Arena boyutu, Sanat keşfedilmeden çok önce belirlenmişti ve bu alan, insanların ule-da-var sopalarıyla savaşması için tasarlanmıştı. Bir zamanlar savaş silahlarının zirvesi olarak görülen bu sopalar, artık kimsenin nasıl kullanılacağını bilmediği gülünç kalıntılar haline gelmişti, ancak Nyphron sopasını kullanmakta oldukça ustaydı. Şaşırtıcı bir hızla ileri atıldı ve sopayı öyle bir savurdu ki, Mawyndulë'nin gördüğü tek şey bulanık bir görüntüydü.

Mawyndulë ne olduğunu anlamadan bıçaklar beş kez vurdu. İlki boynuna, ikincisi bacağına yönelikti. Üçüncü ve dördüncü vuruşlar

karın bölgesine indi ve sonuncusu o kadar güçlüydü ki, Mawyndulë'nin Sanatla dokunmuş kalkanına çarptığında eski kılıç kırıldı.

Büyüsü mükemmel işliyordu, hiçbir darbe ona zarar verememişti, ama buna rağmen Mawyndulë korku içinde çığlık attı. Daha önce hiç böyle bağırmamıştı, böyle bağırmayı bilmiyordu, sesi bir çocuk gibi, hatta daha kötüsü, bir hayvan gibi çıkıyordu.

Herkes güldü.

Çemberin etrafında, Fhrey bağırıp gülerек, yuhalayıp kalçalarını tokatladı. Ses çok yüksekti ve uzun süre yankılandı. Nyphron bile ona güldü. O kadar çok güldü ki saldırısını durdurdu ve Mawyndulë'nin geri çekilmesine izin verdi. Sonra o da ule-da-var'ı işe yaramaz diye bir kenara attı.

Onunla beni öldürmek niyetinde değildi. Bunun işe yaramayacağını biliyordu. Bu onun ateş patlamasıydı. Ne kadar aptal olduğumu görmek için yaptığı bir testti. Aptal değil, hayır, ama korkmuş. Bunu anladı. Herkes anladı.

Mawyndulë'nin yüzü utançtan kızarmış ve terlemişti. Utanç hızla öfkeye dönüştü.

Oyun oynamayı bırakma zamanı gelmişti.

Mawyndulë dokumaya başladı ve ringin dışında bir ağaç kökünden söküldü. Devasa gövde yana yattı, devrildi ve yere düştüğünde kalabalık gülmeyi kesti. Nyphron'a nişan aldı. Instarya lideri yana kaçtı, ama buna gerek yoktu. Ağaç ikiye kırıldı, ama ringin içine düşmedi. Mawyndulë kendi kolu kadar dört kopmuş dal çağırdı ve onları mızrak gibi Nyphron'a fırlattı. Birkaç metre uçtuktan sonra, meşalelerle çevrili ringin kenarında parçalanarak durdular.

Mawyndulë, arenanın hiçbir şeyin giremeyeceği bir küre olduğunu geç de olsa hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

Nyphron, dairenin dışında yatan kırık dallara baktı ve Mawyndulë'ye gülümsedi. Sonra kılıcını çekti.

Korkudan titreyerek, Mawyndulë bir sonraki dokumasını beceriksizce yaptı. Bu her zaman ikincil bir seçenek, acil durum büyüsü olarak düşünülmüştü. Parmakları titriyordu.

İşaret parmağımı yeterince bükmedim. Bu işe yaramayacak!

Nyphron kılıcını kaldırarak ileriye doğru adım attı.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Yanlış yaptım. Yanlış yaptığımı biliyorum!

Sonra Nyphron durdu. Altındaki zemin kalın bir çamura dönüşünce mücadele etmeye başladı. Mawyndulë'nin büyük sevinci ve rahatlamasına, Nyphron batmaya başladı.

Mawyndulë, Arion ve Gryndal'ın savaşta bunu yaptığını görmüştü. O kadar yetenekli değildi o kadar yetenekli değildi. Zemin katranlaşmadı, kabarmadı, Gryndal'ın Arion'a yaptığı gibi onu yutmadı.

onun için bir fırsat oldu. Ne yapacağını bilemeyen Nyphron, Mawyndulë çamuru genişleterek etkilenen alanı büyüttü ve onu ringin etrafında kovaladı. Nyphron çok hızlıydı ve Mawyndulë onu yeterince hızlı emip ememeyeceğini bilmiyordu.

Çim!

Mawyndulë çimlere odaklandı ve onlara Nyphron'un bacaklarını yakalamalarını emretti, ama o çimlerin çoğunu çamurla gömmüştü bile. Yakalayan çimleri Nyphron kılıcıyla kesti.

Mawyndulë'nin fikirleri hızla tükeniyordu. Tek bir fikri kalmıştı ve bunun işe yarayacağından emin değildi. Çaresizliğe sürüklenen Mawyndulë, şimdiye kadar denediği en karmaşık dokumayı yapmaya başladı. Yere konsantre olarak, Sanat ile müttefiklerini aradı.

Halkanın içinde bazıları olmalıydı. Kış olduğu için derin uykuda olacaklardı, ama umarım çok derinde, kürenin derinliğinin ötesinde değillerdir.

Karıncalar, küçük ısırgan karıncalar, Mawyndulë'nin umduğu kadar çok değillerdi, ama işi halletmek için yeterliydim, diye düşündü. Tabii bir şey yapabileceklerini varsayarsak. Sayı

The Challenge'ın bir kuralı, sadece iki dövüşçünün birbirlerine zarar verebileceğiydi. Ancak kısa süre önce keşfettiği gibi, ringe hiç kimse ve hiçbir şey giremezdi. Belki de zaten ringin içinde oldukları için, karıncalar kılıç veya ule-da-var'dan farksızdı.

Soğuktan korunmak için kış uykusuna yatmışlardı. Mawyndulë bunu değiştirdi. Isı çağırdı ve arenanın içini baharlık bir açıklığa dönüştürdü.

Uyan! Uyan!

Nyphron hala çimleri kesiyordu ve şaşkınlıkla ringdeki değişikliklere bakmak için durakladı. Küçük zihni neler olacağını anlamaya çalışıyordu, ama bunu tahmin etmesinin imkanı yoktu.

Uyanmakta olan karıncaları birbirine bağlayan ipliği bulan Mawyndulë, onların iletişimine bir mesaj dokudu. Bir dil değil, bir dizi sinyaldi bu. doğa dünyasında var olan. Elan, ağaçlara ne zaman yapraklarını dökmeleri gerektiğini, kuşlara ne zaman güneye uçmaları gerektiğini, arılara ne zaman nektar toplamaları gerektiğini ve karıncalara ne zaman bir ordu gibi birlikte çalışmalarını gerektiğini söyleyebiliyordu. Mawyndulë sadece yürüyüş emirlerini değiştirdi.

Tırmanın! Altından geçin! Derisini bulun! Saldırın!

Emri tekrarlardı ve meşalelerin çemberi içindeki alanda bulabildiği tüm böcekleri çağırdı. Çemberin dışındakiler de duydu, ama ağaç ve dallar gibi onlar da çembere giremediler. Ancak çemberin içindekiler takdire şayan bir şekilde yanıt verdiler. Nyphron sonunda neler olduğunu anladığında, yüzündeki ifade

Mawyndul 'nin ömür boyu saklayacağı bir hediye idi.  ığlık atmadı, ama öfke ve istırap içinde homurdandı, kükredi ve küfretti. Bu sefer kimse gülmedi.

Nyphron kendini vurmaya başladı, altında bulunan işgalcileri öldürmek için giydiği zırhı yumrukladı. Başardı, ama sadece birkaçını öldürdü ve Mawyndul 'nin ordusu vücuduna tırmanmaya devam etti. Binlerce kişi onu ısırıp sokarak tecavüz etti. Acı içindeki Nyphron kılıcını attı ve zırhını çıkarmaya başladı.

Kılıcı yere çarptığı anda, Mawyndul  altındaki toprağı sıvılaştırdı ve kılıç battı. Sonra, Nyphron koruyucu zırhını çıkardığında, Mawyndul  onu emip gözden kayboldu. Zırh yüzeyin altına girince, toprağı kuruttu. Nyphron, değerli ekipmanlarını geri almak için sert toprağı kazmak zorunda kalacaktı ve bunu yapacak hiçbir aleti yoktu.

Parlayan kol zırhları çıkarıldı. Parlayan göğüs zırhı çıkarıldı ve altında basit bir tunik ortaya  ıktı. Mawyndul  onu havaya u urabilirdi, ama bekledi ve önce tüm metalleri çıkarmasına izin verdi. Ve her bir parça düştükçe, Mawyndul , Nyphron'un tüm savunmasını yuttu. Birkaç karınca uğruna, Instarya intihar ediyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
GELECEĞİN KADER

Nehir geri döndü. Parthaloren Şelalesi çok fazla gürültü yapıyor. Burada hiçbir şey duyamıyorum ama burası çok güzel. Korkutucu ama güzel. — BRIN
KITABI

"Anahtarım yok," dedi Brin, Trilos'a.

Sesi suçlu bir çocuk gibi çıkmasından hoşlanmamıştı. Ölümü tatmış ve yaşayan hiçbir insandan daha fazla bilgelikle geri dönmüş, tanrıların gazabıyla yüzleşmiş ve Alysın Sütunu'na tırmanmış, Elan'ın kendisiyle konuşmuş olan o, terk edilmiş bir bebek kadar korkmuştu. Ama karşısındaki Trilos'tu, Aesira'nın ikincisi, Turin'in küçük kardeşi, Ferrol, Drome ve Mari'nin ağabeyi ve Abyss'ten kaçan tek diğer varlık. Ve bunu Eton'un Anahtarı olmadan başarmıştı. Elan'ın yüzünde, Malcolm dışında, gerçek bir tanrıya en yakın varlıktı ve bu sefer Suri veya Minna'nın yardımı yoktu.

ve bu sefer Suri ya da Minna'nın yardımı yoktu. Brin'in tek tesellisi, doğruyu söylediğiydi. Anahtarı yoktu, artık yoktu.

Trilos onu inceledi. "Başka biri olsaydın, yalan söylediğinden şüphelenirdim, ama

sen bunu yapamazsın, değil mi?" diye sordu Trilos. Hareket etmemişti. Ayağı sırt çantasından birkaç santim uzaktaydı.

Önemli değil. Her zaman yeniden yazabilirim.

Ama içinden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu.

"Turin'e geri verdin mi?" Trilos ona baktı, ama Brin cevap vermedi.

O da ona bakmadı, gözleri küçük çantasına çok yakın olan ayağına odaklanmıştı.

"Ama gerçekten acele etmelisin... Diktiğim her şeyin bozulmasını istemiyorum."

Sebebu bu muydu, yoksa Malcolm Trilos'un onu bulacağını biliyor muydu? bilerek sessiz mi kalmıştı? Öyleyse, neden? Malcolm ona söylemek istemediği ne olacaktı? Onun bilmemesi gereken neydi? Bu

Brin'in göremediği, gelecek yüzyıllarda etkisini gösterecek bir dalga etkisi, sadece Malcolm'un algılayabileceği bir ufuk mu vardı? Bu anın beklenmedik olması gerektiği için onu bozmak istememiş miydi? Yoksa gerçekten bunu görmemiş miydi?

"Babamı tanıımıyorsun. O, manipülatif olmanın ötesinde, son derece zeki biridir. Senin gibi insanları kullanmamalı."

"Hayır. Sen yapmadın." Trilos kendi sorusuna cevap verdi. "Ama neden yapmadın? Onu gördün. Turin'i uyardın. Ama anahtarı geri vermedin. Yani eğer anahtar sende değilse, bir yere saklamış olmalısın."

Brin nefesini tuttu, Trilos eğilip çantasını aldı. Kapağı açıp içine baktı.

"Burada da yok." Bakmaya devam etti. "Beni '*sahip olmak*' kelimesinin dar anlamıyla kandırmaya çalıştığını düşündüm, ama daha iyi bilmeliydim, değil mi? Sen çok safsın. Yalan söyleyemediğin gibi, yanıltamıyorsun bile. Sen tam bir kahramansın, aşırı derecede iyi ve dürüst, ya da belki de sadece masumsun. Yeni kar öyle olur, ama zaman her şeyi eritir." Sırt çantasını kaldırarak ağırlığını değerlendirdi. "Burada epey bir iş yapmışsın. Hepsini kaybetmek yazık olur."

"Bunu korumak için önlemler almalısın," Malcolm'un daha önce çok yumuşak olan uyarıcı sözleri kafasında yankılandı.

"Söyle bana." Sırt çantasını kaldırdı ve korkuluğun yanına geldi. "Anahtar nerede?"

"Eğer çalışmamı yok edersen, tekrar yazarım," dedi Brin. Cesur görünmeye çalışıyordu, ama sesi zayıftı. Çantanın kenara bu kadar yakın olduğunu görmek onu korkuttu. Bunu bir kez yazmak sihirli bir başarıydı ve sadece mürekkebin yeniden dolması ve sayfaların hiç bitmemesi nedeniyle değil. Brin, bunu bir daha yapma şansı olmayacağını biliyordu.

Trilos da bunu biliyordu. Güldü ve gözlerinde, *Brin'in Kitabı'nın* korkuluktan aşağı atılacak tek şey olmadığını gösteren gerçeği, onun gerçeğini gördü.

Tüm bu kargaşanın ortasında, kimse mezardan dönen, neredeyse donmuş, önceden ölmüş beş maceracıyı fark etmedi.

Yolda sendeleyerek ilerlediler ve birkaç çadır ile yanmakta olan ateş çukurlarını geçtiler. Kampta kimse yoktu. O sabah herkes nehirdeydi. Fhrey ordusu karşı kıyıda toplanmıştı.

"Görünüşe göre çoktan başlamış," dedi Tekchin.

"Kitabımı yok edemezsin," dedi Brin.

"Elbette edebilirim."

Brin çantasına uzandı. Trilos kolunu salladı ve çantayı gürleyen şelalenin üzerine sallandırdı, bu da Brin'in kalbini durdurdu.

"Dur! Anlamıyorsun. O çantaya anılarını koydum, Muriel hakkındaki tüm düşüncelerini, Abyss'te tabletlere yazdıklarını. Onları okumalısın. Okursan, kaybettiğin şeyi, Phyre'dan kurtulmak için feda ettiğin şeyi geri kazanacaksın. Hayatının sevincini."

İlk kez, Trilos'un çatık kaşlarında şaşkınlık gördü. Çantaya baktı, sonra tekrar ona döndü.

"Bu doğru!" Brin ona bağırdı. "Biliyorsun ki doğru. Ben yalan söylemem, hatırladın mı? O çantayı yok edersen, eskiden senin en önemli parçan olan şeyi yok edersin. O kadar güçlü bir şey ki, sana Abyss'ten kaçma gücü verdi. Onlar senin kendi düşüncelerin, kendi sözlerin. Kendine yazdığın sözler."

Trilos çantayı geri çekti, yüzünde endişeli bir ifade vardı, gözleri bu yeni sorunu çözmeye çalışıyordu.

"O sayfalarda hayatının aşkı yatıyor. Adı Muriel ve bana senin anılarını geri vermemi istedi. Bana yalvardı. Şu anda o anılar senin elinde."

Gözleri sola, sonra sağa kaydı. "Muriel adında birini tanımıyorum." "Ona Reely demiştin."

Trilos gözlerini kısarak düşünmeye çalıştı. Bu isim de ona bir şey çağırıştırıyordu.

"Hepsi orada yazıyor. Ben halkımın Yolların Bekçisiyim. çok iyi hatırlıyorum. Her şeyi bulduğum gibi, tam olarak Abyss'teki taş tabletlere yazdığın gibi yazdım. Anlamıyor musun? Haklısın. Yazıyı geliştirmeme yardım ettin, ama bunu, kayıp anılarını bulmam, okumam ve sana geri vermem için yaptın. Agave'de, Abyss'te bıraktığın taş tabletler senin anıların, mutluluğun o çantada. Onu atma."

Trilos bir kez daha çantaya baktı.

"Ben yalan söylemem," dedi Brin. "Yanlış yönlendirme bile yapmam. Bu bir tuzak değil. Bu gerçek. Belki de haklısın ve tek bir mükemmel gerçek yok. Genç ve naif olduğum için *benim* yorumuma inanmadığını biliyorum, ama *senin* gerçeğinin doğru olduğunu nereden biliyorsun? Sen de yanılıyor olabilirsin."

"Hayır, yanılıyor olamam." Trilos elindeki çantaya bakmaya devam etti.

"Çünkü gerçeği umursamıyorum."

Brin nefes aldı ve kaslarını gevşetti.

Bana inanıyor.

"Sadece kelimeleri oku," diye yalvardı. "Oku ve hatırla."

Trilos başını salladı. "Öyle olmuyor. Arkadaşın Suri burada olsaydı sana anlatabilirdi." Çantaya hüzünlü bir bakış attı ve başını salladı. "Bir boşluk vardı. Nasıl kaçtığımı biliyordum. Sadece hangi anıyı feda ettiğimi hatırlayamıyordum. Artık biliyorum."

"Evet, ve anıların burada!" Brin ona bağırdı. "Onları korumuşsun."

"Eminim öyledir. Ama bunun ne önemi var?"

"Çünkü onları geri alabilirsin."

Trilos başını salladı. "Hayır, yapamam. Nasıl işlediğini anlamıyorsun. Güç, ıstıraptan geliyor. Kayıp geçici olsaydı, fedakarlık olmazdı. Dünyaları delip geçecek güce sahip olamazdım."

Brin kafası karışmıştı. "O zaman neden hepsini yazdın?"

"İntihar notu olarak, sanırım. Bu Reely denen kişiyle konuştuğunu mu söyledin?"

Brin başını salladı.

"Ve ona tabletlerde ne yazdığını söyledin?"

Brin yine başını salladı.

"İşte, bu kadar. Mesajı iletceğini önceden tahmin etmiş olmalıyım. Ona olanları ve ona ne kadar değer verdiğimi anlatmak için her şeyi yazmaya zaman ayırdım."

Aşağıda, doğuda, insanların bağırıışlarını duydu. Mücadele devam ediyordu ve o izlemiyordu bile.

"Bana çok değerli olan birini feda ettim. Turin'i durdurmak daha önemli olduğu için bunu yapmış olmalıyım."

Trilos boş eliyle Brin'in boğazını kavradı. Brin çığlık attı.

"Eton'un Anahtarı ile Phyre'nin kapılarını açabilirim ve Turin'in ihanetini bilen, şu anda orada mahsur kalan herkes ona karşı ayaklanabilir. O anahtara ihtiyacım var. Geçmişte kimi kaybettiğim umurumda değil ve şimdi senin ölümüne de yas tutmayacağım. Anahtarın yerini söyle, hayatını bağışlayayım."

Ring dışında herkes Nyphron'a bağıyor, zırhını çıkarmamasını engellemeye çalışıyordu. Onlar, Nyphron'un farkında olmasa da, onun yaptığı hatanın farkındaydı. Tabii ki onlar savaşın içinde değillerdi ve binlerce

görünmeyen karıncaların onları yediğini. Botları hariç tüm zırhını çıkaran Nyphron, giysilerini tırmalamaya başladı.

"Dur," dedi Mawyndulë. "Sana yardım edeyim."

Üç parmağıyla bir hareket yaptı. Sol elini sıktı ve açık sağ avucuyla bir hamle yaparak bir alev seli gönderdi. Bu sefer Nyphron alev aldı ve yandı. Giysileri alev aldı, saçları tutuştu.

Mawyndulë onun yanmaya devam etmesine izin verdi. Bu onu yordu, zayıflattı, ama bu büyük finaldi. Babasının kalabalığı eğlendirdiği gösteri kadar muhteşem bir şey değildi, ama galibiyet galibiyetti.

Mawyndulë rahatladı ve Lothian gibi Nyphron'un yere düşmesini gülümseyerek izledi.

Artık kimse gülmüyordu.

Ring dışındaki herkes sessizdi. Eller yüzleri kapattı. Birkaç kişi bile inledi.

Moya ve diğerleri, incecik köprüden kuleye doğru ilerlemeye başladıklarında, izleyen kalabalık sessizliğe büründü.

Moya arkasına dönüp Roan ve Gifford'a baktı. İkisi de şaşkın bir şekilde ona baktı. Kötü bir şey olmuştu. Korkunç bir şey.

"Çok mu geç kaldık? Nereye gitmeliyiz, Gifford? Ne yapmalıyız?" O bir Sanatçı değildi ve ağaçlarla konuşamıyordu, ama o anda hissetti: Dünya, açıkça acil bir durumla çılgılık atıyordu. Moya bunu, daha önce hiç yaşamadığı bir korku, mantıksız bir korku olarak yaşadı. Görünürde bir nedeni olmayan, giderek artan bir panik onu sardı.

Sonra, o gerçeküstü sessizliğin içinde, başının üstünden tek bir çılgılık duydu.

Gifford başını kaldırdı. "Bwin?"

Yüksekte, Moya şelaleye bakan balkonda iki kişi gördü. Brin'in çantasını tutan bir Fhrey, bir kadını kenara itti.

Gifford haklıydı. O Brin'di.

Trilos onu korkuluğa doğru itti. "Anahtarın nerede olduğunu söyle. Hemen!" Ayakları yerden kesiliyordu. Tutunabileceği tek şey Trilos'tu. Aşağıya baktığında, sadece kükreyen beyaz sislerin bir bulut gibi yükseldiğini gördü.

birçok öfkeli bulutun bir araya geldiği bir toplantı. Sabah güneşi şelaleyi keserek su damlacıklarını parıldayan mücevherlere dönüştürdü.

Midesine kadar yükselen heyecanını yutarak vücudunu rahatlamaya zorladı. Kalbi ve ciğerleri kendiliğinden çalışıyor, kendilerinden bekleneni yapıyordu. Sadece bazı şeyler değişmişti. Ölümün en kötü yanı bilinmezlikti ve ölüm Brin için bir gizem değildi.

"Devam et," dedi Brin, sesi sert ve kararlıydı. Bu, Brin'in aynada gördüğü parlak kadının Alys'in'e söylediği sözlerdi. "Ben de oradaydım, hatırladın mı? O kadar da kötü değil." İsteddiği her şeyin tadına benzeyen meyveyi ve Mari'nin evindeki ocağın sıcaklığını düşündü. Sonra Tesh'i hatırladı. O hala aşağıdaydı, Abyss'te yalnız ve unutulmuş hissediyordu. Onu terk etmişti, ama artık işi bitmişti. Boynuz teslim edilmişti ve kitap yazılmıştı. Ayrıca, anahtarı da yoktu. O hazine, Trilos'un asla aramayacağı tek yerde güvenli bir şekilde kilitliydi.

Trilos sert bir bakış attı. Ağzı acı verici bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı. Yine burun deliklerinden zor nefes alıyordu, burun delikleri genişlemişti ve bir an için dünya durdu. Şelalenin gürültüsü hala oradaydı ama bir şekilde daha zayıflamıştı ve seyircilerin bağırışları tamamen kesilmişti, o ve Trilos sonsuzluğun eşliğinde sallanıyorlardı.

"Ölüm korkunu yitirdin. Elbette yitirdin! Turin her şeyi düşünür, değil mi?"

"Bwin?" diye bir ses aşağıdan geldi.

Gifford mu? Brin başını yeterince çevirip onları görebildi. Moya, Roan, Tekchin, Rain ve Gifford aşağıdaki köprüyü geçiyorlardı.

Başarmışlardı! Roan, en azından kendisi ve Gifford için Abyss'ten bir çıkış yolu bulmuştu. Ve Tressa ve Tesh hariç herkes hayata dönmüştü. İşe yaramıştı. Padera'yı buldular ve...

"Arkadaşlar?" diye sordu Trilos. "Seni öldürsem umurunda olmaz... ama..." "Hayır. Yapma!"

"Geleceği görebilen tek kişinin Turin olmadığını biliyor muydun? Her Aesira bir dereceye kadar bunu yapabilir. Ama o Alurya'nın meyvesini yedi ve bu ona sadece ölümsüzlükten daha fazlasını verdi. Çoğu zaman geleceğin çok hızlı değiştiği için bununla uğraşmam, ama gerçekten konsantre olup, senin yazdıklarında yaptığım gibi tek bir şeye odaklanırsam..."

Trilos, Brin'in sırt çantasını balkonun zeminine bıraktı, ama bir elini hala boğazında tuttu. Ufka bakarak, "Ah, evet. Gifford ve karısı Roan, mutlu bir hayat sürüyorlar. Peki bu ne? Onun gibi çarpık değil, mükemmel bir çocuk.

ve kırık değil, harika, güzel bir bebek." Trilos bir şakadan eğlenmiş gibi gülümsedi. "Ona senin adını vermek istiyorlar. Düşünsene. Oğlan olduğu için erkek ismini kullanacaklar: Bran. Ve o mükemmel bir çırak olacak.

Ona okumayı ve yazmayı öğretecek, bildiğin her şeyi anlatacaksın. Senin ölümünden sonra, o *Brin Kitabı'na* dayalı bir din kuracak. Senin yazdığın hikaye, yaptığın şeyler, senin gibi bir insan olduğun için dünya daha iyi bir yer olacak. Tabii ki...

Trilos'un sesi alçaldı ve ölümcül bir ciddiyetle doldu. "Sanırım onu değil, onu öldüreceğim ve bu hızlı olmayacak. Roan hassas bir tip, değil mi? Dokunulmaktan hoşlanmaz mı? Kocasına izletirim. Roan olmadan Gifford sonsuza kadar sakat kalacak, ama farklı, çok daha korkunç bir şekilde. Onun acısı...

Onsuz yaşamak, onları birlikte Phyre'ye göndermekten çok daha kötü olacaktır. Ve şunu bilmelisiniz ki, bazı korkunç şeyler o kadar büyüktür ki, onları öbür dünyaya da yanımızda götürürüz. Bazı pişmanlıklar o kadar silinmez ki, Phyre'yi bir ödülünden çok ebedi bir işkenceye dönüştürebilirler.

"Lütfen, sana yalvarıyorum." Gözleri yaşlarla doldu.

"Tek yapman gereken bana anahtarın yerini söylemek. Söyle, sana ve arkadaşlarına zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Ben zalim değilim. Kimseye zarar vermek istemiyorum. Tek istediğim Phyre'nin kapılarını açmak ve orada mahsur kalanları kurtarmak. Sadece anahtara ihtiyacım var. Ne dersin?"

Bekledi.

Tressa ve Tesh diğerleriyle birlikte olmadıkları için, anahtarın hala Padera'da olma ihtimali yüksekti.

Ama ya anahtarı yanlarında getirmişlerse? Risk çok büyük.

Trilos'un diğerlerine olan tek ilgisi, onu itaat ettirmek için bir koz olarak kullanmaktı. Onların da Phyre'da olduklarını bilmiyordu. Anahtar hakkında bir şey bildiklerini şüphelenmek için hiçbir nedeni yoktu. Anahtarla olan tek bağlantısı oydu.

"*Turin anahtarı sana emanet etti,*" demişti Mari. "*Oysa o güvenen bir insan değildir.*"

"*Önemli olan tek kişi sensin.*" Aria ona söylemişti. "*Anlamıyor musun? Bu Tressa, Moya ya da diğerleriyle ilgili değildi.*"

Bu benimle ilgili! Brin sonunda anlamıştı. Bu onun hikayesiydi ve hikaye sona ermişti. Gerisi başkaları tarafından yazılacaktı.

Dünyayı kurtarmak için tek yapmam gereken şey... onu bırakmak.

Brin dişlerini sıktı ve son bir nefesle tüm gücünü kullanarak geriye doğru itti. Trilos, tüm öngörüsüne rağmen bunu tahmin edememişti. Brin, korkuluktan aşağıya, uçurumun kenarına düştü. Trilos onu kurtarmaya çalıştı, ama sadece

breckon mor'unu yakaladı. Giysiyi tutan iğnenin tokası kırıldı.

Düşerken, sis Brin'in yüzüne sıçradı ve saçları geriye doğru uçtu. Korkmuyordu. Bunu daha önce de yapmıştı. Geride bıraktıklarını ve önündeki geleceği biliyordu. Elan'daki işi bitmişti, ama diğer tarafta bitmemiş işleri vardı.

Dayan, Tesh. Geliyorum.

Brin'in küçük figürü kenardan geriye doğru düştü, bir tam dönüş yaptıktan sonra sisin içinde kayboldu. Çığlık yoktu. Ağlama yoktu. Moya, Roan ve Gifford'dan. Tekchin ve Rain sessizdi. Beş kişi, köprünün narin genişliğinde donakalmış, şok içinde yukarı bakıyorlardı.

"Hayır..." Moya bu kelimeyi inilti gibi çıkardı.

Gücün nereden geldiğini bilmiyordu, ama Moya koşmaya başladı. Yaptığı şey sprint olarak adlandırılmazdı, ama elinden gelen tüm gücü bu çabaya verdi. Kuleye kalan mesafeyi geçmeden önce, Tekchin ve Rain kılıçlarını çekerek onu geçtiler.

Üçü, bir açıklık bulana kadar birçok merdiven çıkmıştı. Moya balkona ulaştığında, yorgunluktan yere yığıldı ve nefes almakta zorlandı. Hiç gücü kalmamıştı.

Tekchin ve Rain korkulukta durmuş aşağıya bakıyorlardı.

"Fhrey nerede?" diye sordu Moya. "Hangi yöne gittiğini gördün mü?" "Hayır," diye cevapladı Rain. "Burası doğru balkon olduğundan emin miyiz?"

Tekchin eğilip bir şey aldı. "O ne?" diye sordu Moya.

"Onun çantası mı?"

"Hayır, bu bir şal—Brin'in breckon mor'u." Etrafına baktı. "Başka bir şey yok."

Bitti, diye fark etti Mawyndulë. Kazandım. Yine Fhrey oldum. Sonunda fane oldum! Ama...

Soğukluk hâlâ oradaydı. İçindeki boşluk hissi hâlâ devam ediyordu.

Başka bir şey daha ters gidiyordu. Nyphron çığlık atmıyordu.

Mawyndulë onu bir boğayı pişirecek kadar ateşle bombardımana tutmuştu, ama Instarya sesini çıkarmamıştı, daha da kötüsü, hareket ediyordu. Çığlık atması gerekirdi

çığlık atması gerekirdi. Lothian bolca çığlık atmıştı. Ama Nyphron sessizdi ve hareketleri Mawyndulë'nin beklediği çırpınarak paniğe kapılma hali değildi. Bunun yerine, savaşçı yerde yuvarlanarak, birkaç parçaları söndürdü.

Sonra Nyphron imkansız yaptı. Çıplak, tüysüz ve çamurla kaplı bir şekilde ayağa kalktı ve gülümsedi.

Mawyndulë hiç vakit kaybetmedi. Bir patlama daha yarattı ve Nyphron'a ikinci bir ateş saldırısı yaptı. Bu sefer Nyphron düşmedi ve kendini okşamadı. Ateş, çamuru kurutmaktan başka bir işe yaramadı. Ve bu sırada, Nyphron'un derisinden bir kısmı düştü.

Mawyndulë dehşetle baktı. Instarya'nın vücudu dövmelerle kaplıydı. Orinfar, saçlarının kalmadığı kafa derisi dahil, derisinin her yerini kaplamıştı.

Bir anda Nyphron aralarındaki mesafeyi kapattı. Kılıcı, hançeri veya herhangi bir silahı yoktu. Hiçbirine ihtiyacı yoktu. Yumrukları fazlasıyla yeterliydi. İlk darbe Mawyndulë'yi sırt üstü yere düşürdü. Sonra Instarya, Mawyndulë'ye tekrar vurdu. Sonra bir kez daha. Sarsıcı acı, parlak ışıklar ve acı sarsıntıları getirdi. Kafasına beşinci ya da altıncı darbe civarında, Mawyndulë bilincini kaybetmeye başladı.

"Orada bir şeyler ters gitmiş gibi görünüyor, değil mi?" Yine Talwara'daydı ve Arion az önce...

"Evet, bana bir bardak attın!"

"Ya o bir bıçak, bir cirit veya bir ateş topu olsaydı? Ve taşlar yerine, o kayalar insanların hayatları olsaydı? Belki de öğrenseydin Aynı anda birden fazla şeye nasıl odaklanılır, şu anda hepsi ölmüş olmazlardı.

"Arion, onlar insan değil, taşlar."

"Senin için şanslı mı, yoksa onlar için mi şanslı demeliyim? Şimdi şu zavallı cesetleri kaldır ve tekrar dene."

Ama ikinci bir deneme olmayacaktı ve Mawyndulë için cennet de olmayacaktı.

Nyphron prensi öldürüyordu, sıska veledi kanlı bir şekilde dövüyordu. Yumuşak, sarkık et yığını. Uzun zamandır yapmak istediği şey buydu. Hepsine yapmak istediği şey. Bunun için yıllarca beklemişti. Yine de kolu yavaşladı. Yumrukları durdu.

Kılıcı Pontifex olsaydı, Nyphron'un verdiği söz ne olursa olsun, küçük Miralyith altı kez ölmüş olacaktı.

ellerini kullanmak zorunda kalması çocuğun hayatını kurtarmıştı. Prensın burnunu kırıp çenesini çatlatırken, Nyphron onu öldürmemeye karar verdi. Fikrini değiştirmesinin bir kısmını, öfkesinin çoğunu zaten dışa vurduğuna ve çocuğu bayılana kadar dövmenin verdiği tatmin duygusuna bağladı. Tereddüt etmesinin bir kısmının, otuz üç yaşındaki bir çocuğu öldürmekten hoşlanmamasıyla ilgili olduğunu tahmin etti. Ayrıca, Mawyndulë baygındı. Instarya, çaresiz Fhrey'leri öldürmezdi ve bir Galantian da kesinlikle öldürmemeliydi. Bu, kabilesi ile Miralyith arasındaki birçok farktan sadece biriydi.

Nihai karar, ateşi düştükten ve Malcolm'un sözleri verimli toprağa düştükten sonra verildi.

"Herkesin gözü önünde merhamet göster. Herkese, günlerin zalim Miralyith yönetimi sona erdi ve adil ve hakkaniyetli bir fane yeniden Orman Tahtı'na oturdu. Bunu yaparsan saygıdan daha fazlasını kazanırsın, sevgiyle karşılanırsın."

Çocuğun başında durdu, elleri çocuğun başının iki yanındaki çamura gömülmüştü

kendi teri burnundan damlayarak prensin kanla kaplı yüzüne damladı. Çocuk hırıltılı nefes alıyordu, hâlâ hayattaydı. Bu iyiydi, diye düşündü, çünkü kimse tezahürat yapmıyordu. Belki tezahürat yapsalardı, bu bir fark yaratırdı fark yaratırdı. Ama ringin dışındaki dünya sessizdi. Hatta birkaç kişinin nefesini tuttuğunu duydu. Bu, her şeyi kesinleştirdi. Başını kaldırıp etrafına baktığında, yüzlerde tiksinti ve dehşet gördü. O yüzleri daha önce de görmüştü. Lothian'ın babasını öldürdüğünü izlediği gün, o yüz ifadesini takınmıştı.

Miralyith seyirciler arasındaydı. Onu izliyorlardı.

Nyphron sevmek zorunda değildi, ama Miralyith'in isyanı fikri—yakındaki ejderhaların filosunu kontrol eden Miralyith—ayılmaya neden oluyordu.

Nyphron ayağa kalktı ve Volhoric'i buldu. "Kurallar nedir? Onu yaşatabilir miyim?"

Onun sözleri üzerine kalabalık şaşkınlıkla fısıldaşmaya başladı.

Başrahip hazırlıksız yakalanmış ve kekelemişti. "Ben... ben... ah... evet. Ama... ah, o da kabul etmek zorunda."

Nyphron çocuğu boynundan yakaladı ve yukarı çekti. Mawyndulë'nin yüzüne tükürdü ve başparmaklarıyla gözlerindeki kanı sildi. Bir yanağını, sonra diğer yanağını tokatladı. "Uyan! Yaşamak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Onu öldürmelisin," dedi Jerydd. Kel yakındaydı. Uzun kollu giysisinin içinde kaybolan elleriyle, diğerlerinin duymaması için yumuşak bir sesle konuştu. "Onu yaşamasına izin vermek akıllıca değil."

Etrafına bakınan Nyphron, bir dakika önce onu bir tür barbar olarak görenlerin yüzlerindeki ifadeleri inceledi.

Sınır bölgelerinden gelen acımasız bir Instarya'nın Lothian'ın oğlundan daha iyi bir hükümdar olup olmayacağını merak edenler. Belki de bu bir hayalden ibaretti, ama biraz kafaları karışık ve çok umutlu görünüyorlardı.

Çocuk yavaşça gözlerini açtı.

"Pes ettiğini söyle. Vazgeç, seni öldürmeyeceğim."

Küçük prens gözlerini kırptı. Kan ve dişler tükürdü.

"Konuşabilir misin?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece baloncuklar üfledi.

"Başını sallayarak cevap verebilir mi?" Nyphron, Imaly ve Volhoric'in durduğu yere doğru sordu.

"Ah..." Başrahip şaşkın görünüyordu. "Bilmiyorum."

Nyphron yanan mavi meşaleleri fark etti. "Dikkatlice dinle, çocuk. Hayatın buna bağlı olabilir. Sana bir soru soracağım. Evet dersen, bu bitebilir ve sen yaşayabilirsin. Seni hapse atmayacağım ya da ona benzer bir şey yapmayacağım. Sadece gitmen ve sorun çıkarmaman gerekiyor, tamam mı? Hayır dersen, bunu saygıyla karşılarım, ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım. Başka seçeneğim yok. Silahım yok, bu yüzden biraz zaman alabilir. Hazır mısınız?"

Mawyndulë başını sallamayı başardı.

"Tamam, başlıyoruz. Bu yarışmayı bana bırakıp Orman Tahtı'na olan hakkından vazgeçiyor musun?"

Bir duraklama oldu. Bir an için Nyphron, Mawyndulë'nin reddedebileceğini düşündü ve kısa bir an için ona biraz saygı duydu. Sonra çocuk ağzını açtı.

"Evet," diye tısladı.

Anında mavi meşaleler parlak beyaz bir ışık yaydı, sonra yüksek bir çıt sesiyle söndü.

Volhoric ayağa kalktı ve toplanan kalabalığa döndü. "Bitti," dedi Ferrol'un baş rahibi. "Tebrikler, Nyphron. Artık fane oldun."

"Öyle olabilir," dedi ayağa kalkarak kendisine atılan giysileri kabul ederken, bu giysiler halkının sırtından sökülüp alınmıştı. "Ama ben aynı zamanda imparatorum."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM BRİN'İN KİTABI

*Aşağıda,
Bazı Fhrey'ler bir ritüel gerçekleştirerek daire
şeklinde yürüyorlar. Gün çok güzel. Gökyüzü açık.
Güneş... BRİN'İN KİTABI*

Mawyndulë çok iyi göremiyordu. Yüzü o kadar şişmişti ki, bir gözü tamamen kapanmış, diğer gözü ise dar bir yarık halini almıştı.

Çenesi iki yerinden kırılmıştı, bu yüzden konuşamıyordu. Birkaç dişi eksikti ve bu eksiklikler, dilinin rahat bırakmadığı korkutucu boşluklar bırakmıştı. Sağ eli de kırılmıştı. Bunu, gözlerindeki kanı silmeye çalıştığında fark etti, parmakları onu dinlemiyordu. Elindeki kırığı fark etmemişti çünkü bu acı, başındaki zonklama tarafından gölgeleniyordu. Zonklama o kadar şiddetliydi ki, Nyphron hâlâ ona vuruyor olabilirdi. Garip bir şekilde, Nyphron yüzünü dövdüğünde Mawyndulë pek bir şey hissetmemişti.

O da çok iyi duyamıyordu. Her şey donuk ve boğuktu, sanki yaralı kafası da çamura batmış gibiydi. Kavgadan sonra, arenanın kenarına sürünerek gitmeyi başarmıştı. Kendini karın içine itti.

Soğuk iyi geliyordu ve tek istediği buydu. Ama yatarken bağırıışları ve tezahüratları dinlerken, zihni düşünmeye başladı.

Nyphron'un beni öldürmesine izin vermeliydim.

Mawyndulë ölmek istiyordu. Artık yaşamaya anlam yoktu, geleceği yoktu ve şimdiki zaman, şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha acı vericiydi. Ölüm herkes için korkutucuydu, ama yüzyıllar boyunca yaşamaktan mahrum kalan genç bir Fhrey için çok daha korkutucuydu.

Mawyndulë için durum daha da kötüydü. Çoğu kişi, öldüklerinde herkesin aynı yolculuğa çıktığına inanırdı, ama onun yolculuğu farklı olacaktı. Mawyndulë Phyre'ye gitmeyecekti.

Peki ben nereye gideceğim?

Korkunç bir yerde tek başına kalacağı düşüncesi onu korkutuyordu. Seçme şansı yoktu. Nidwalden kıyısındaki karla kaplı çalılıklarda ölecekti. Göremiyordu, konuşamıyordu, nefes almakta bile zorlanıyordu. Kimse ona yardım etmeyecekti.

Soğuktan ölmek ne kadar sürer? Belki de kendimi şelaleden atmalıyım.

Mawyndulë oraya giden yolu göremiyordu, ama sadece gürültünün geldiği yöne doğru yürümesi gerekiyordu. Bir noktada nehre düşecek ve her şey kendiliğinden hallolacaktı. Kendini henüz nehre atmamış olmasının nedeni, bunun için ayağa kalkması gerekmesiydi. İntihar etmek çok fazla çaba gerektiriyordu.

"İşe yaramadı, değil mi?" dedi biri.

Mawyndulë birçok insanın konuşmalarını duymuştu. Çoğu yanından geçerken.

"O seni alt etti. Bir Miralyith'in bir Instarya ile karşı karşıya geldiğinde yapabileceği affedilemez bir hata."

"O seninle dalga geçti."

Bana sesleniyor. Kim olursa olsun, sesi yakındaydı. *Kibirlenmek için bekleyen biri mi?*

Mawyndulë, kişi çömelip daha da yaklaşırken bir hışırtı duydu. "Bir dahaki sefere seni görmesine izin verme. Ona uyarı verme. Sadece öldür onu."

Bir dahaki sefere mi?

Mawyndulë tek gözünü açmayı başardı. Her şey bulanıktı. Orada biri vardı, ama kim olduğunu anlayamadı. Sadece kirli bir pelerin giymiş ve omzunda bir sırt çantası taşıdığını görebiliyordu.

"İstedığinin bir kısmını elde etti, ama hepsini değil. Dünya yeniden dengeye kavuştu

—tabiri caizse—ama tam olarak umduğu gibi değil. Onu iyice salladım ve bu sefer uzaklaşmadım. Onun ödülünü aldım ve her şeyden öte, bu onu kemirecek."

Parşömenlerle dolu, bazıları üstünden dışarı çıkan çuvalı işaret etti. "Onun gerçekten istediği şey

burada — kahraman olacağı mutlu küçük geleceği. Onun anahtarı bende ve sanırım benimki de onda. Fena bir takas değil. Bu iş henüz bitmedi."

Kişi eğildiğinde kar çıtırdadı. "Ve sen, o seni unuttu. Görünüşe göre herkes unuttu, ama ben unutmadım. Bu da seni onun görüş alanında bir başka kör nokta yapıyor. Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz. O bir din istiyor, peki, ona bir din vereceğiz ve birlikte onun inşa ettiği her şeyi yıkacağız. Sonra anahtarı alacağım ve gerçek savaş başlayacak. Bu raundu o kazandı, ama bir daha kazanamayacak

."

"Kim?" Mawyndulë, parçalanmış ağzından bir çığlık çıkarmayı başardı.

"Görünmez el, elbette. Rex Uberlin."

Meydan Okuma'dan sonra Nyphron, Aquila ile konuşmak için oyalanmıştı. Tartışma Fhrey dilindeydi ve hızlı konuşuyorlardı ve alışılmadık kelimeler kullanıyorlardı.

Persephone ayak uydurmakta zorlanıyordu. Kendini garip hissediyordu ve yarışmayı izledikten sonra bitkin düşmüştü. Savaş bitmişti. Artık keenig değildi. Kulağa tuhaf gelse de, Nyphron'un *imparatoriçe* dediği şeydi. İkinci Başkan, şef, keenig, imparatoriçe... Bir kişi için çok fazla unvan. Garip bir şekilde, Fhrey yenilgilerini kutluyorlardı. Persephone'nin halkı da kutlama yapıyordu, ancak bu, geleceği tamamen bilmedikleri için ortaya çıkan türden bir coşkuydu. Yarın bir gün uzaktaydı, ama şimdilik — neşe vardı. Persephone, Avempartha'nın birinci katından tek başına geri döndü. İki büyük kapı da her iki uça açıktı, bu da nehri geçmeyi kolaylaştırıyordu. Ana kat, parıldayan bayraklarla süslenmiş, Belki daha sonra, kutlama yapanlar içeri gireceklerdi, ama o anda Persephone kutlama yapanlar içeri girerlerdi, ama o anda Persephone oradan geçen tek kişiydi.

"Seph!"

Durdu. Kimse bana öyle demiyordu... O zamandan beri kimse...

Gözleri gölgeleri taradı ve merdivenlerden inen beş kişiyi gördü, bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü beş tanıdık yüz.

"Mari'nin adıyla!" diye haykırdı.

Kavganın ertesi günü, Avempartha kulesinde taç giyme töreni düzenlendi. Işık, kule duvarlarından sızarak, sanki fume camdanmış gibi taşların arasından sızdı ve kalenin içini muhteşem renkler ve güzelliklerle dolu aydınlık bir dünyaya dönüştürdü. Tavanlar, yüksek ve havadar kemerler halinde uzanıyor, yerden yüzlerce metre yükseklikte birleşiyordu. Kule duvarları tarafından bastırılan, yakındaki şelalenin gürültüsü yumuşak, boğuk ve inkar edilemez derecede yatıştırıcı bir uğultuya dönüşmüştü.

Yüksekten parıldayan bayraklar sarkıyordu, her biri Fhrey'in yedi kabilesinin sembollerini taşıyordu. Dışarıda iki ordu sıralanmış olmasına rağmen, ve Kutlama havası giderek artarken, o kavisli duvarların içindeki dünya huzurlu, sakin ve sessizdi.

Taç giyme töreni, kulenin ortasında bulunan bir balkonda gerçekleştirildi. Volhoric, Fhrey dilinde uzun bir konuşma yaptı. Diğerleri de öyle yaptı, ancak töreni açıkça başrahip yönetiyordu. Persephone, kocasının yanında durdu

yanında dururken, baş rahip Nyphron'un başına altın bir taç taktı ve tören sona erdi. Ancak savaşın hala sonuçlandırılması gerekiyordu.

Gelecekte Miralyith isyanından hala korkan Nyphron, tüm gilarabrywnların yok edilmesini emretti. Bu, onları yapmak için hayatlarını verenler için büyük bir üzüntü yarattı. Persephone'nin nazik ısrarı üzerine, Avempartha'nın tepesine bir anıt inşa edildi. Üzerinde

Hayatlarını kaybeden Fhrey'lerin isimleri raflara yerleştirilmişti ve bunların üzerinde, onların fedakarlıklarının savaşı barışçıl bir şekilde sona erdirerek binlerce Fhrey'in hayatını kurtardığını anlatan bir yazıt vardı.

Buna rağmen kavgalar çıktı. Berston'un oğlu Hiddle öldürüldü ve bir Fhrey ağır şekilde dövüldü. Nyphron, ırkları ayırmaya razı oldu. Nidwalden nehrinin kıyılarını hem insanlar hem de Fhreyler için *ryin contita*, yani yasak bölge ilan etti. Fhreylerin Erivan'da kalmaları emredildi ve nehri geçmeleri yasaklandı. İnsanlar da aynı şekilde yasaklandı ve Rhulyn ve Avrlyn'de kalacaklardı. Bu ilan kendi kendine uygulanacaktı, yani Fhrey'ler Nyphron'un izniyle kendi taraflarında bulunan herhangi bir insanı ve

Rhunes'in de aynı ayrıcalığa sahip olduğu anlamına geliyordu.

Arada kaybolan Avempartha boş kalacaktı, bu da Miralyith'e açık bir tokat ve Jerydd'in Suri'yi ele geçirmesinin cezasıydı. Yine de, sanatçıların yeni tapınaklarından beklediklerinden çok daha iyiydi.

Nyphron'un nerede yaşayacağı sorusu çabucak cevaplandı. Taç giyme töreninden iki gün sonra, önümüzdeki üç bin yıl boyunca Fhrey'lerin tapınaklarından ayrılmasına karar verdi. Orman Tahtı, Estramnadon veya Erivan ile hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Nyphron, Erivan Fhrey'lerini, onların Instarya'yı sürgün ettikleri gibi sürgün edecekti. Aquila, Imaly tarafından yönetilecekti, ancak Nyphron'un Uli Vermar'ı sona erene kadar hiçbir Erivan Fhrey'in, *hiçbir* elf'in Nidwalden'ı geçmesine izin verilmeyecekti. Ancak o zaman, Nyphron'un varisi Meydan Okuma için boynuzu sunacağı nehri geçmelerine izin verilecekti.

Fhrey liderleri tüm bunları stoik bir sakinlik ve sessizlikle karşıladılar. Nyphron'un onları doğrudan yönetmeyeceği ve hiçbir Rhune'un Nidwalden'ı geçmesine izin verilmeyeceği yönündeki açıklaması, gerginliğin büyük bir kısmını ortadan kaldırdı. Nyphron'un Gylindora'nın Boynuzu'nu elinde tuttuğu gerçeği Imaly'nin dikkatinden kaçmadı. O, bu korna ile meydan okuma hakkının ihlal edildiği için tapınağın bu kornaya asla sahip olmaması gerektiğini şiddetle savundu. Nyphron, Imaly'nin argümanlarından etkilenmedi ve Rhunes ile Fhrey arasındaki son toplantı pek de dostane bir şekilde sona ermedi. Nyphron kazıkların çekilmesini emretti ve her iki grup da Nidwalden nehrinin kıyısından ayrıldı.

Gifford ve Roan, imparatorluk ordusu batıya doğru ilerlerken vagonun arkasında birlikte sallanıyorlardı. İkisi de nereye gittiklerini bilmiyordu ve Gifford açıkçası umursamıyordu. Birkaç gün dinlendikten sonra bile hala yorgundu. Ith Bataklığı'ndan Avempartha'ya kadar yürüyebilecek gücü nereden bulduklarını anlayamıyordu. Rain onlarla birlikteydi, ama Moya ve Tekchin başka bir vagondaydı. Gifford, Roan ve Rain'in sallandıkları vagon, tahıl ve şarap fıçılarıyla doluydu.

Harwood'u kesen Bridge Road boyunca sarsılarak ve sallanarak ilerlediler. Gifford, yüksek ahşap kenarlı vagonun yatağına oturmuş, dev ağaçların karla kaplı tepeleri dışında hiçbir şey göremiyordu. Rain her zamanki gibi sessizdi ve zamanının çoğunu taşıdığı kılıcı inceleyerek geçiriyordu. Ama aslında hepsi sessizdi. Brin'in kaybı, gurur ve zafer duygusunu yok etmişti.

"Sence bunu kim yaptı?" diye sordu Gifford karısına. "Bwin'i kim öldürdü? Onu bulabilirsem, bunu yapabilirsem..."

Roan başını salladı. "Ne?"
diye sordu.

"Orada kim varsa onu öldürmedi."

Gifford karısına şaşkın bir şekilde gözlerini kısarak baktı. Onların karşısında tahıl çuvallarının arasında oturan Rain, başını göğsünden kaldırdı.

"Onu itmedi. O atladı."

Gifford bunu ilk kez düşündü. "Anahtar hala Wel'in içinde." Heyecanla doğruldu. "Belki o..."

Roan yine başını salladı. "Cesedi yok. Bulabilse bile, artık çok geç. Bize geri dönmeyecek, ama bence geri dönmesinin bir nedeni vardı."

"Tesh ve Twessa
mı?" Roan
gülümsedi.

"Sence onlara yardım edebilir mi?"

"Bence Brin'in fethedemeyeceği çok az şey var." "O zaman Typhonlar dikkatli olmalı."

Bir süre sessizce yol aldılar. Rain pozisyonunu değiştirdi. Tahıl çuvallarından garip ama rahat bir koltuk yapmıştı ve tekrar oturdu. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Güneybatıya," dedi Roan.

"Evet, ama nereye?"

Gifford omuz silkmeye çalıştı ama başaramadı. Eski vücuduna alışmak biraz çaba gerektiriyordu. "Oh, bu doğru. Yerine getirmelisin bir kaderin var!"

"Bunu nasıl başaracaksın?" diye sordu Roan. "Sen, Frost ve Flood Belgreig'den sürgün edildiniz."

Rain başını salladı, sonra omuz silkti. "Bilmiyorum." Tahıl çuvallarını taşıırken yere düşen ve vagonun içinde duran bir tüyü aldı. Parmakları arasında dalgın dalgın çevirdi. "Persephone ve Nyphron yeni bir şehir inşa etmekten bahsediyorlardı, ben de şimdilik Frost, Flood ve benim yardım edebileceğimizi düşündüm. Belgriclungreianlar bu konuda iyidirler."

"Peki ya müstakbel karın?"

"Oh, eminim sonunda o yöne doğru gideceğim. Zamanı geldiğinde bunu anlayacağımdan eminim."

Gifford başını sallıyordu, ama Roan Rain'in döndürdüğü tüye bakıyordu. "O bir tüy değil."

Gifford ve Rain birbirlerine baktılar, sonra tekrar ona döndüler. "Tabii ki öyle. Sanırım bir ördekten geliyor," dedi Rain.

Roan kararlı bir şekilde başını sallıyordu. "Hayır, değil."

Eline uzanıp cücenin elinden aldı. "Bak." İçi boş sapın sivri bir şekilde kesildiği ucu işaret etti. "Bu bir tüy kalem. Brin'in kalemlerinden biri." Roan ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp çuvalların ve şarap fiçilerinin etrafında süründü. "O buradaydı. Ve..."

Roan bir bohçayı kapı. Onu geri çekti ve kucağına koydu. Yünlü örtüyü açınca, ciltli bir kitap ortaya çıktı. "Bwin'in kitabı," dedi Gifford.

Roan kapağı açtı ve parşömen üzerindeki siyah işaretlerin bulunduğu sayfaları tek tek çevirdi.

"Onu ayıklayabilir misin?" diye karısına sordu.

İlk sayfaya geri dönerek, bir tutam saçını yakaladı, sıkı bir ip haline getirdi ve ağzına koydu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM İLK
EMPYRE

*Bundan böyle, günümüz bilim adamları tarafından
Mit ve Efsane Çağı olarak kabul edilen bu dönem
hakkında bilinen her şeyi bir araya getirmeye
çalışacağım. Büyük Novron'un Elf Savaşı'nı nasıl
kazandığını ve cesaret, kahramanlık ve
Persephone'ye olan sevgisiyle büyük
imparatorluğumuzu nasıl kurduğunu dürüstçe ve
objektif bir üslupla ayrıntılı olarak kaydedeceğim.
büyük imparatorluğumuzu nasıl kurduğunu dürüstçe,
ayrıntılı ve objektif bir üslupla kaydedeceğim.
kızına olan sevgisiyle NASIL KAZANDIĞINI DÜRÜSTÇE,
AYRINTILI VE OBJEKTİF BİR ÜSLUPLA KAYDEDECEĞİM.
—PRENSES*

Şehrin resmi olarak isimlendirilip adanacağı gün olan altmış ikinci doğum gününde, Persephone öksürerek uyandı. Öksürükten göğsü ağrıyordu, yatağın yanındaki kovaya dönüp tükürdü. Kendini toparladıktan sonra tekrar öksürdü ve tükürdü.

Her zamankinden daha fazla kan vardı.

Kan kusmak iyi bir şey değildi ve ateş, titreme, göğüs ağrıları ve boğaz ağrısı da pek hoş değildi. Yine de, diğer rahatsızlıkları haftalardır devam ediyordu haftalardır bu rahatsızlıkları yaşıyordu ve kan çıkması nispeten yeni bir durumdu. Kanın kovanın içini lekelemesi onu tedirgin etti, sanki bir ayağı uçurumun kenarında, diğer ayağı da kayıyormuş gibi.

Yatağa yüzüstü uzandı ve pencereden giren güneş ışığını fark edene kadar aşağıya baktı. Bahar sabahları farklı bir ışığa sahipti, daha yumuşak, daha umut dolu bir parlaklık. *Mutlu bir ışık*, diye düşündü. Sabah ışığıyla birlikte çekiç sesleri, uzaktaki bağırışlar ve kuş cıvıltılarıyla karışık kahkahalar geldi. Bir an için Persephone, Dahl Rhen'deki kulübeye geri döndüğüne inandı. Elini Reglan'ı aramak için yorganın üzerinde gezdirdi, ama yatağın o tarafı boştu, yıllardır öyleydi.

Burası Dahl Rhen değil.

İnsanlar bu ileri karakolu Fhrey dilinde Yeni Rhen veya Rhenydd olarak adlandırıyor. Eski Rhen, Bern ve Urum'un diğer tarafındaydı. Nehirlerin bu tarafındaki bu yer, Fhrey dilinde "Yeşil Topraklar" anlamına gelen Avrlın olarak biliniyordu, ancak Rhunes için burası her zaman "Yasak Topraklar" olmuştu. Bir zamanlar bir adam, onların şu anda bulunduğu yerde olduğu için öldürülmüştü; o adamın oğlu uzun zamandır geri dönmeyi hayal ediyordu. Ama bunu asla başaramadı.

Persephone yutkundu. Bu da acı vericiydi. Bu günlerde her şey acı vericiydi. Pencereden dışarı bakabilmek için yatağında döndü. Yatak odası beşinci kattaydı. Yükseklik hâlâ onu rahatsız ediyordu, ama şehir manzarasını mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Mari adına, çok çirkin.

Urum Nehri'ne bakan güzel yeşil tepe, çamurlu bir karmaşaya dönüşmüştü. Onca yılın ardından, başardıkları tek şey Elan'ın yüzünü yaralamak ve doğal güzelliği çirkin bir lekeye dönüştürmek olmuştu. Nyphron, Eilywin'in doğal uyum geleneğini benimsemiyordu. O ve Belgriclungreian tasarımcı ekibi, dünyanın nasıl olması gerektiğine dair kendi vizyonlarına sahiptiler. Düz yollar, kare şekilli binalar ve taşlar, çok fazla taş. Binlerce insan ve yüzlerce cüce, iskelelerde çalışarak tekerlekler ve makaralar kullanarak tuğla ve blokları kaldırıyor. Hiçbir bina tamamlanmamıştı ve herkes ahşap plakalardan yapılmış geçici çatılar altında eşit derecede acı çekiyordu. Nyphron'un kibarca adlandırdığı Büyük Yürüyüş Yolu, bu mevsimde çamurdan ibaretti

Bu mevsimde çamur kururdu, ama şehir ısırgan sineklerle doluydu ve amansız bir sıcaklıkta kavruluyordu. Kışın ise binalar yüksekte, taştan yapılmış ve doğal rüzgâr kırıcıları olmadığı için herkes donuyordu.

Persephone bir kütük kulübeyi tercih ederdi.

Nyphron şehri sürekli genişletmeye devam ettiği için, Persephone bu işin hiç bitmeyeceğini merak ediyordu, ancak kocası o öğleden sonra burayı resmen açmaya kararlıydı. Özel bir tören planlamıştı; ejderha bayraklarını açacak ve sarayın balkonundan bir konuşma yapacaktı. Sarayın kubbesi hâlâ iskeleyle kaplıydı. Persephone geri yuvarlandı ve göğsünde bir hırıltı hissederek yere yığıldı. Kendini bitkin hissediyordu ve yakında daha iyi hissedeceğini umuyordu. Nyphron, açılış töreninde onun yanında olmasını isteyecekti.

Kapıda, sanki bir fare tıkırdayormuş gibi hafif bir vuruş duydu ve bir an bile duraksamadan Justine başını içeri uzattı. Bir zamanlar Nolyn'in hemşiresi olan kadın, Persephone'nin hemşiresi olmuştu. "Uyandık mı?"

"Öyle görünüyor, öyleyse uyanıkız," dedi Persephone boğuk bir sesle, sonra tekrar öksürdü.

Justine içeri girdi. Güneş ışığı yüzüne vurdu ve kadının bir zamanlar koyu renk olan saçlarında giderek artan gri telleri ortaya çıkardı.

Bu ne zaman oldu?

"Bu sabah nasılsın?" Kadının sesinde ciddi bir endişe vardı, neredeyse şüpheli bir ton.

"Daha iyiyim."

"Endişeli konuştuğum için mi böyle söylüyorsun?"

"Seni korkuttum, ha?"

Justine hızlı ve sık bir dizi baş sallama ve sahte bir gülümsemeyle onayladı.

"Dün geceki halime benziyor muyum?" Persephone meydan okurcasına sordu.

Bu sorunun cevabının ne olabileceğini hiç bilmiyordu, ama artık göğsünde aç fareler yuva yapmış gibi hissetmediği için, bir şans denemeye karar verdi.

"Hayır," diye kabul etti Justine. Persephone'nin yüzünü incelerken isteksizce kelimeyi uzattı, "Ama sabahları her zaman iyi görünürsün."

Bu doğrudu. Persephone'nin sabahları genellikle en iyi zamanlarıydı. Öğleden sonraları belirsiz, geceleri ise korkunçtu. Sonuncusu sadece Justine'i korkutmakla kalmamış, bir ara ağlamasına neden olmuş, Persephone da ikinci ayağının kaymasını hissetmişti. Nefes almakta zorlanmıştı, çok zorlanmıştı. Boğuluyormuş gibi hissetmiş ve bir kez daha Morton Whipple'in yüzünü hatırlamıştı.

Whipple'in yüzünü hatırladı — o zavallı küçük çocuk hiç değişmemişti; hâlâ buzun altında sıkışıp kalmıştı.

"Sana bir şey getireyim mi? Su? Yemek?"

Persephone başını salladı. Bu, Justine'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Yemek yemelisin." "Yersem yine tüküreceğim."

Endişe Justine'in yüzüne geri döndü. "Belki

daha sonra," dedi Persephone.

Justine yavaşça başını salladı. "Eğer hazırsan, seni görmek isteyen biri var."

"Nolyn mı?" diye sordu.

Justine anlayışla kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır, Sephryn ve Bran'la birlikte. Dekorasyona yardım ediyorlar. Onu çağırmamı ister misin? Çok uzakta değil. Bana, eğer... diye haber vermemi istedi."

"Ne olursa?"

"Onu çağırmamı ister misin?"

"Hayır, dün gece boyunca buradaydı. O sandalyede uyudu, ya da uyumaya çalıştı, ve ben daha iyi hissediyorum, değil mi?"

"Sen söyle."

"Daha iyi bir fikrim var. Bana bu ziyaretçinin kim olduğunu söylese."

"Eski bir dostum, ama yaşına göre pek yaşlı görünmüyor. Bekliyor. Sana gelip gelemeyeceğini sormam gerektiğini söyledim."

"Kim o?"

Justine gülümsedi ve cevap vermeden kapıya geri dönüp kapıyı ardına kadar açtı. "Malcolm? Şimdi görüşebilir."

Adam hiç değişmemişti. Saçında hiç gri yoktu, göbeği yoktu, gözlerinin çevresinde kırışıklık yoktu. Nolyn'in yaşlı arkadaşlarından biri olabilirdi. Persephone, onun sıradan bir insan olmadığını kabullenmişti. Geleceği görebiliyordu ve cesur maceracılara yeraltı dünyasının anahtarlarını veriyordu. Malcolm en başından beri ona yardım etmişti ve nihayetinde, Rhunes savaşı barışçıl bir şekilde kazanmıştı. Ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

"Malcolm!" diye bağırdı ve sonra öksürdü.

"Dikkat et!" diye bağırdı Justine.

Persephone kollarını uzattı. Malcolm üç uzun adımla odayı geçti ve ona sarıldı.

"Çok uzun zaman oldu," dedi Persephone. "Seni bir daha göremeyeceğimi sandım. Nyphron'u ziyaret ettin mi?"

"Hayır," diye cevapladı Malcolm yumuşak bir sesle ve yanındaki yatağa oturdu.

Her şeyin yolunda olduğunu gören Justine, boş su sürahisini alıp odadan çıktı.

"Nolyn'i gördün mü? Çok sevinecek. Bran'la da tanışmalısın, Roan'ın oğlu. Çocuk salıfan bitkisi gibi büyüyor. Artık benden daha uzun."

Yine başını salladı.

"Peki ya Moya, Tekchin ve Sephryn? Oh, muhtemelen onların kızını tanımıyorsun, değil mi?"

"Kimseyi görmedim. Buraya sadece seni görmeye geldim."

Bu onu şaşırtmadı. Persephone şaşırmak isterdi, ama adam içeri girdiğinde bunu tahmin etmişti. Adamın zamanlaması her zaman kusursuzdu ve Persephone, Malcolm'un hiçbir yere tesadüfen gelmediğini şimdi anladı. En son birdenbire ortaya çıktığı zaman, Padera'nın ölümünden hemen önceydi.

"Ne... ah... şehir hakkında ne düşünüyorsun? Nyphron yarattığı şeyden çok gurur duyuyor. Bütün bir ordusu var... oh! Rain'in yeni cüce kralı olarak taç giydiğini duydun mu? Frost ve Flood buna inanamıyor. Onları affetti.

Nyphronronia'yı bitirdikten sonra eve döneceklerini söylüyorlar, ama bunun gerçekten olacağını merak ediyorum. Nyphron onu sürekli büyütüyor. Aslında Roan'ın önerdiği atık tünellerini inşa ediyorlar. Bu çok büyük bir proje. Şahsen, bence

cüceler sadece delik kazmayı seviyorlar." "Persephone, bu..."

"Bana Seph diyebilirsin. Beni yeterince uzun süredir tanıyorsun."

Gülümsedi. Hüzünlü bir gülümsemeydi. "Persephone, bu burada bitmiyor."

"Leigh mor giymiyorsun." O, onun özel dikim tunikasını işaret etti. "Korkarım ki bunlar artık moda değil. Tüm gençler artık tunikalar ve ceketler giyiyor. tunikler ve ceketler giyiyor. Muhtemelen görmüşsündür. Kızlar ise üst kısımları vücutlarına sıkıca oturan elbiseler giyiyorlar.

Pek de uygun sayılmaz. Yeni kıyafetlerin daha özgürlükçü olduğunu söylüyorlar, ama erkeklerin onlara nasıl baktığını gördüm ve bu kızların peşinde olduğu şey hareket özgürlüğü değil."

"Bunun burada bitmediğini anlamanın faydası olur bence," diye devam etti

Malcolm

devam etti.

Persephone yatağa baktı. Tekrar başını kaldırdığında, alt dudağı titriyordu. dudağı titriyordu. "Malcolm... Malcolm, sanırım yanlış seçim yaptım. Sanırım başarısız oldum. Sanırım her şeyi mahvettim."

"Hayır, yapmadın." Elini eline aldı ve hafifçe sıktı. "Ama Nyphron..."

Gözlerini devirdi. "*Nyphronronia!* O gerçekten böyle adlandıracak."

"Hayır... hayır,
adlandırmayacak."

"Tabii ki öyle yapacak. Bu öğleden sonra tören yapacaklar.

Kibri onu ele geçirdi." Nefes aldı. "Ona Nolyn'in adını vermesi gerekirdi, ama oğluna hiçbir şey vermiyor. İkisi şimdiden anlaşıyorlar. Nolyn'in anlamını biliyor musun? Neden onu seçtiğini biliyor musun?" İçini çekti. "Korkarım yanlış seçim yaptım... Sadece düşündüm ki..."

"Persephone, Alon Rhist'in kalıntıları o kadar uzun süre gömülü kaldığında, kimse yerden çıkıntı yapan garip mavimsi taşların ne olduğunu ya da oraya nasıl geldiklerini hatırlamayacak, senin yaşadığın çağ ise efsaneler ve mitlerin çağı olarak hatırlanacak. İnsanlar, senin halkın, eşi benzeri görülmemiş bir refah çağında yaşayacak. Bu şehir yüzyıllar boyunca ayakta kalacak ve hiçbir zaman surlara ihtiyaç duymayacak. Raithe'nin yeşil topraklarda yaşama hayali, onun hayal edebileceğinin ötesinde büyüyecek."

Adını duyunca, gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Kız başını salladı. "Nyphron şehri Raithe'nin adıyla anmalı. Bu şehir aslında onun şehri, sonunda gerçekleşen hayali. O her zaman iyi ve kalıcı bir şey yaratmak istemişti." Malcolm'a kararlı bir bakış attı. "Öyle olacak mı? Bu şehir, bu imparatorluk ve üzerine kurulduğu barış sonsuza kadar sürecek mi?"

"Sonsuza kadar mı?" Malcolm acı çekmiş gibi görünüyordu. "Bu çok uzun bir süre." "Sürecek mi?"

Malcolm başını salladı. "Sanmıyorum."

"Öyle mi *düşünmüyorsun*? Sen her şeyi bilirsin Malcolm. Bugün buraya gelmen gerektiğini biliyordun."

Başını eğdi ve iç geçirdi. "Sonsuza kadar sürmesi gerekiyordu. Plan böyleydi plan buydu, ama geleceğin manzarasında karanlık bir nokta var, göremediğim bir gölge. Önceden yoktu, ama şimdi var. *Brin'in Kitabı* o deliğe girdi."

Bu Persephone'yi şaşırttı. "Roan, Brin'in kitabına sahip. Bran'a onu okumayı öğretiyor."

Malcolm başını salladı. "Onda sadece küçük bir kısmı var, ilk kısmı, kusurlu kısmı. Gerisi Brin ile birlikte kayboldu. Bunun olmaması gerekiyordu. Pek çok şey olmamalıydı. Belgriclungreianlar Fhrey'e saldırmamalıydı ve Fhrey de Sanatı öğrenmemeli ve neredeyse bununla dünyayı yok etmek." Malcolm hayal kırıklığıyla başını salladı. "İki adım ileri, bir adım geri."

"Neden böyle oluyor?"

"Emin değilim, ama bunun iyi bir şey olmadığı kesin."

Persephone, göğsünde farelerin uyanışını hissetti ve üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Nefes almak yine zorlaşıyordu. Pencereden sabah güneşine baktı. Çok güzel bir gündü. "Umut verici *bir şey* görüyor musun? Yoksa hepsi boşuna mıydı?"

"Boşuna değil. Boşuna olmasına izin vermeyeceğim. Ben pes eden biri değilim." "Ama gelecekte olumlu bir şey görüyor musun? Bana bir şey söyle." Cesaret verici, Malcolm. Her şeyin yoluna gireceğini, halkım için, tüm insanlar için umut olduğunu duymaya ihtiyacım var.

Malcolm başını salladı. "Karanlıkta ağlayan bir bebek görüyorum, senin soyundan gelen bir bebek. Buraya çok yakın, iğrenç bir şehirde soğuk bir gecede doğmuş. Ailesi öldürülmüş, o ise unutulmuş ve görmezden gelinmiş. Onu ölen annesinin kollarından alan kadın Ölümünden bir hafta bile geçmeden onu bir su oluşuna terk edecek. Hayatta kalma şansı yok ve dünyanın kaderi onun elinde."

"Bu yardımcı olmuyor, Malcolm." Persephone yüzündeki gözyaşlarını sildi. Göğsünde sıvının biriktiğini hissedebiliyordu ve orada yuva yapan fareler bundan hiç hoşlanmıyordu.

"O zaman sana hoşuna gidecek bir şey söyleyeyim. Sana bir söz vereceğim." Sanki biri dinliyor olabilirmiş gibi eğilip fısıldadı

"Yemin ederim, o soğuk gecede, o tek başına olukta ağlarken yanında olacağım." Elini sıktı ve kız bunun bir antlaşma olduğunu, onun hafife almadığı ciddi bir yemin olduğunu anladı. "Dünya sana sırtını döndüğünde, ben seni seçeceğim."

Onu kurtar ve güvenli bir yere götür, ben de o çocuk en zorlu sınavlarıyla karşılaştığında ona göz kulak olacağım. Bunu senin için yapacağım, böylece onun gücü sayesinde bir gün senin gibi bir kadın dünyanın tahtına oturacak, bilgelik ve merhametle hüküm sürecek ve her şeyi değiştirecek.

Persephone göğsündeki acıyı ovuşturdu. "Bahsettiğin kişi, dünyayı kurtaracak olan bu sefil adam, Moya kadar cesur ve Gifford kadar kararlı olacak mı? Moya kadar cesur ve Gifford kadar kararlı olacak mı? Raithe ve Suri kadar özverili ve Brin ve Roan kadar zeki olacak mı? Onların başarısız olduğu yerde nihayetinde başarılı olmak için tüm bu özelliklere sahip olması gerekir."

Malcolm kaşlarını çatı ve ayaklarına baktı. "Ne oldu Malcolm? Bana gerçeği söyle."

Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Hayır. Bahsettiğim adam büyük bir adam olmayacak. O korkunç, iğrenç, katil, zalim ve güvenilmez bir adam olacak."

Persephone şaşkınlıkla baktı. "Nasıl olabilir... Anlamıyorum. Böyle bir insan dünyayı nasıl daha iyi hale getirebilir?"

Malcolm başını kaldırdı ve sanki ona tokat atmış gibi görünüyordu. Derinden incinmiş gibiydi. Gözlerinde acı ve şok görebiliyordu; bu gözler, hiçbir erkeğin sahip olmaması gereken kadar derindi. Gözlerini ufka çevirdi. O bunu yaparken, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördü.

Sonra yorgun bir nefes aldı. "Çünkü umarım kimse kurtuluştan mahrum değildir ve herkes geçmişteki hatalarını düzeltebilir," dedi zayıf bir sesle. Bir nefes daha aldı. "Bunun doğru olduğuna inanıyorum. İnanmak zorundayım."

Malcolm elini bıraktı, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Malcolm?" dedi kadın, onu durdurarak.

O da döndü.

"Şehre ne isim verecekler? *Nyphronronia* olmayacağını söyledin ve ikimiz de geleceği görebildiğini biliyoruz. Peki, ne olacak? Bugün geç saatlerde yapılacak açılış törenine katılabilecek durumda olmayacağım. Nyphron şehre ne isim verecek, söyle bana."

Malcolm bir an durakladı, sonra cevap verdi: "Percepliquis."

"Percep... Persephone şehri mi?" Şaşkın görünüyordu. "Ama... ama neden?"

Ona son bir kez hüzünlü bir gülümseme gösterdi. "Senin anısına."

Muriel, kapıyı açmadan önce küçük kulübesinin kapısını kimin çaldığını biliyordu. Kapı çalınmadan önce biliyordu. Saatler önce biliyordu, ama yine de kapıyı çalmasını istedi. Beklemesinin onun için iyi olacağını düşündü. Çay yapabilir, şarap ikram edebilirdi. Bu kadar nadir bir durum, bunu kesinlikle hak ediyordu.

Muriel uğraşmadı. Onlar arkadaş değillerdi ve bu samimi bir buluşma olmayacaktı.

Muriel, yüzlerce su kuşunun göğsünden koparılmış minik tüylerden oluşan bir kaz tüyü torbasını dikmekle meşguldü. Bitirdiğinde harika bir yastığı olacaktı, ama bitirmek için beklemesi gerekecekti.

Taburesinden kalkıp kapıyı açtı.

Onu yüzyıllardır görmemişti. Dinlemeye ya da gizlice bakmaya bile zahmet etmemişti. Eskiden yapabilirdi ve yapmıştı da. İlgilenmediği için değil. Muriel sadece *onun kendisini* rahat bırakacağından emin olmak istiyordu. O uzak duracağına söz vermişti, ama aynı zamanda alışkanlık haline getirmiş bir yalancıydı.

Ancak o güne kadar onu casusluk yaparken hiç yakalamamıştı. Bu, mükemmel yapılmış yatağındaki ilk kırıksıklık, babasının sadece hayatındaki değil, tüm dünyadaki tüm kötülüklerin mimarı olduğu yatağındaki ilk kırıksıklık. Onun kendisini gerçekten rahat bırakmasını beklemiyordu, ama bırakmıştı. Onun mahremiyetine de saygı duyuyordu, bu da yağmurun yukarıya doğru yağmasını görmek kadar rahatsız edici bir şeydi. Ona anahtarı göndermek ikinci kırıksıklık oldu. Muriel, yatmak için pürüzsüz, sade bir yatak tercih ediyordu. Kırıksıklıklar sadece çirkin değil, aynı zamanda rahatsız ediciydi.

Hiç farklı görünmüyordu, olamazdı da. İkisi de hiç değişmemişti, en azından dış görünüş olarak. Saçları kesilmiş ya da uzamış olabilirdi, ama öyle değildi. Kıyafetleri farklıydı. Onu son gördüğünde, tam tören kıyafetini giyiyordu: rengi değişen muhteşem bir cüppe, onu sevgiyle saran ve okşayan kırmızı, canlı bir pelerin ve tabii ki Işık Tacı. Eski kıyafetlerinin hiçbirisi yoktu. Kapısında duran adam, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış lekeli yün bir gömlek giyiyordu. Önü açık bırakılmıştı, bağcıkları sarkıyordu, köprücük kemiği görünüyordu, çukurunda bir ter birikintisi vardı. Pantolonu dizlerine kadar kıvrılmıştı ama ıslaktı; baldırındaki kıllar yapış yapıştı.

Koyun karşısına geçti. Buraya yürüyerek geldi. Muhtemelen bunun beni etkileyeceğini düşünüyor.

Omzunda, üzerine bir çanta bağlanmış kaba bir mızrak vardı.

Çanta değil, başka bir gömlek.

İçinde yiyecek vardı. Meyveler altını kırmızımsı maviye boyamıştı.

"Seni affetmeyeceğim," diye selamladı onu.

"Biliyorum," dedi adam, mızrağı yere bırakıp kapı çerçevesinin sağındaki duvara yasladı.

Birbirlerine uzun süre baktılar, sanki göz kırpmamaya çalışan bir oyun gibi.

Bahçede ördekler yürüyüp vaklıyor, kuşlar şarkı söylüyordu. Hiçbiri bu tarihi buluşmanın farkında değildi.

"Beni içeri davet edecek misin?"

"Hayır." Kollarını kavuşturdu. "O zaman neden davet ettin?"

"Seni ben davet ettim mi?"

Sonra ona çekici bir gülümsemeyle baktı. Onun tepkisini görünce, gülümsemesini hemen sakladı. "Gelebilmem için anahtarı sakladın. Bunu bir davet olarak görüyorum."

davet olarak kabul ediyorum."

"On altı yıl oldu. Neden şimdi geldin?" "Bu bölgede bir arkadaşımı ziyaret ediyordum."

"Gönderdiğin o insanlar çok ikna ediciydiler. Onları bu yüzden mi gönderdin, beni yumuşatmak için mi?"

"Öyle mi yaptılar?"

"Seni davet ettim, değil mi?"

Yine gülümsedi. "Ama hala beni içeri davet etmedin." Onun arkasını görmeye çalışarak, kulübesinin içini görmeye çalıştı.

"Ve davet etmeyeceğim." Muriel boynundaki anahtarı çıkardı ve ona uzattı.

Uzun bir süre ona baktı. "Hayır," dedi sonunda, başını sallayarak.

"Hayır da ne demek?" Durup, elindeki zinciri inceledi ve anahtarın hala orada olup olmadığını kontrol etti. Anahtar oradaydı ve kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ben buraya bunun için gelmedim. Anahtar senin."

Toplantıyı önceden bildiği halde, bunu beklemiyordu ve elinde anahtarı, küçük zinciri sallanarak durdu. "Neden?"

"Doğum günü hediyesi. Birini kaçırdığımdan eminim, sanırım çoğunu kaçırdım. O kadarını telafi etmek için gerçekten iyi bir hediye ihtiyacın var."

Muriel kolunu indirdi, eli hala Eton'un Anahtarını sıkıca tutuyordu. Gözlerini dikip bakmaya devam etti. O çekici davranıyordu, bu da korkunç bir şeyin peşinde olduğu anlamına geliyordu. "Neden?"

"Çünkü sana güveniyorum."

"Güvenmemelisin." Bunu kasıtlı olarak zehirli bir ses tonuyla söyledi. Turin'e onu ne kadar nefret ettiğini, ne kadar tiksindiğini hatırlatmanın önemli olduğunu düşünüyordu.

"Biliyorum." Babası, canavar olduğunu gizleyen, sinir bozucu derecede mantıklı tavrıyla omuz silkti. "Ama bir yerden başlamak lazım."

Sessizlik. Onu izledi, yüzünü inceledi. Yanılmıştı. Gerçekten farklı görünüyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama bir şekilde daha yaşlı görünüyordu, ya da belki de sadece

Yorgun. "Neden bana veriyorsun? Neden şimdi? Trilos kaçtı diye, benim onu kullanmayacağımı mı düşünüyorsun?"

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, alaycı bir gülümseme, göz devirme, tanıdık küçümseme yoktu. "Beni affetmeye hazır olana kadar onu saklamamı istiyorum. Sonra..."

O kadar yüksek sesle güldü ki, cıvıltı gibi geldi ve yakındaki kuşları rahatsız etti. Ellerini ona doğru salladı, böyle saçma bir fikri reddetti. "Seni *asla* affedemem." Sesi yükseldi; bunu bekliyordu. Sesi titriyordu; bu onu şaşırttı. "Yaptıklarından sonra olmaz. Yaptığın *onca* şeyden sonra olmaz."

Adam onun yorumlarını görmezden gelmeyi tercih etti. "O zaman, beni affetmeye hazır olduğunda, onu kullanmamı istiyorum."

"Kullanmak mı?"

"Evet. Hepsini dışarı çıkarmak için."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Anlamıyorum."

Adam şaşırmış görünüyordu. Bir adım yaklaştı, sadece bir adım. Eli ona doğru uzandı. Adam ona dokunmaya cesaret ederse ne yapardı? Bu soruya cevap gelmedi, çünkü adam durdu. Şaşkın bir ifadeyle kadının yüzünü inceledi. "Göremiyorsun, "

"Neyi göremiyorum?" diye sordu kadın, bunun başka bir numara, başka bir manipölasyon olup olmadığını merak ederek. Babası, felaket getiren olayları yönlendirme konusunda uzmandı. Bir göle çakıl taşı atabilirdi ve bunu yeterince erken yaparsa, bu basit hareket milyonlarca insanın kaderini değiştirebilirdi.

Bu bir çakıl taşı mı? Yoksa bir yalan mı?

O gelecekte bahsediyordu. Tüm Aesira'lar bu vizyonun bir kısmına sahipti. Muriel bunlardan biri değildi. O ikinci nesildi ve babası onu kandırıp Alurya'nın meyvesini yedirmesaydı bu yeteneğe hiç sahip olamayacaktı. Tek bir ısırık, ona zarar vermek, onu ölümsüz yapmak ve ona bu yeteneği kazandırmak için yeterliydi. Aesira olması ve meyvenin tamamını yemesi, Turin'in öngörüsünü eşsiz kılarken, Muriel'inki en iyi ihtimalle bulanıktı.

net bir şekilde görebiliyordu, ama geleceğe doğru baktıkça, her şey daha da bulanıklaşıyordu.

"O gün geldiğinde anlayacaksın," dedi ona.

"O gün, ağaçlar yürür ve taşlar konuşur hale geldiğinde kesinlikle anlayacaksın."

O, bunun büyük bir planın parçası olup olmadığını merak ederek onu izledi. Onunla birlikteyken, öyle olması gerekiyordu. "Bana bir şey söylemiyorsun."

"Ben nadiren *birine* bir şey söylerim." Ona gülümsedi. "Eğer söylersem, beni daha az takdir edersin."

"Bu mümkün değil." Neden böyle dediğini bilmiyordu. Sözler ağzından ağzından çıkmıştı. Belki de onu incitmek istemişti. Genelde babasıyla konuşmasının tek nedeni buydu.

O, onun açıklamasına cevap vermediğinde, "Trilos seni arıyor," diye ekledi. Ses tonu intikam dolu bir nitelik taşıyordu. Ona, her şeyden paçayı sıyıramayacağını bildiren bir kıyamet ilanı yapıyordu. Gerçekte ise, rüzgara tükürmek gibi bir şeydi.

"Duydum. Sanırım beni öldürmek isteyecek."

"Yapabilir mi?"

Omuz silkti. "Ölümünden daha kötü şeyler olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun. Ama evet, bence bu mümkün. Trilos akıllıdır. Muhtemelen çoktan anlamıştır ya da yakında anlayacaktır."

"Bu... kötü olur. Phyre'da mısın? Hapishane müdürü hapis cezasına çarptırıldı mı? Çok sevilmiyorsun."

O zaman Muriel'in yüzüne dokunmak istercesine elini uzattı ve soru cevaplanmış oldu. Muriel geri çekildi.

Turin, elini hala uzatmış halde, unutulmuş gibi, merdivenin üzerinde durmuş ona bakıyordu. şok değildi — onun tepkisi beklenmedik değildi — ama ifadesindeki değişim ani oldu. Acı dolu bir yüz ifadesi belirdi. Kolunu indirdi, başını eğdi ve aralarındaki yere baktı. "Beni daha çok desteklemelisin. daha fazla *desteklemelisin*. İnanmadığını biliyorum, ama işleri düzeltmeye çalışıyorum."

"Neyi düzeltmeye?"

"Her şeyi."

"Ve bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun? O kadar ileriye görebiliyor musun?"

O, onun öyle diyeceğini tahmin etmişti; onun tarzı böyleydi. Herkes onun gelecekte olabilecekleri görebildiğini biliyordu, ama o bu bilgisini insanlara karşı kullanıyordu.

Gördükleri hakkında yalan söyledi, böylece kimse onun öngörülerine güvenemedi.

"Hayır," dedi ona. "O kadar değil. Ve labirent sürekli değişiyor. Bir gün yapabileceğimi düşünüyorum, ertesi gün yapamayacağımı. Ve şimdi..."

"Ne?"

"Belki yaşılanıyorum." Omuz silkti. "Ama umarım bir gün sana bunu telafi edebilirim, en azından bir kısmını. Ama bu konuda pek iyi değilim."

"Neyde?"

"İyi olmak. Sanırım bu pratik gerektirir. Ve sanırım ben bunu çok yanlış yapıyorum. Brin'i feda ettim, biliyor muydun? Onu erken ölümüne gönderdim, hem de iki kez." Omuzları çöktü. "Bunun iyi bir nedeni olduğunu düşündüm, ama işler olması gerektiği gibi gitmedi. Ve sonra Persephone var. O

az önce öldü. Biliyor muydun? Muhtemelen hayır. Onunla hiç tanışmadın. Onun hayatını da mahvettim. Gerçek mutluluğa ulaşması için tek şansını elinden aldım. Beni buraya getiren şeylerden biri de bu."

Bu Muriel'i şaşırttı. O, her şeyin her zaman babasının istediği gibi gittiğine inanıyordu. Geleceği bilmek bunu kaçınılmaz bir sonuç haline getiriyordu, en azından o öyle düşünüyordu. Ya babası yine yalan söylüyordu ya da başka bir şey oluyordu. Ondan nefret ediyordu. Bu gerçek, o kadar uzun süredir onun dünyasının temeli olmuştu ki, bu yeni gelişme her şeyi altüst etme tehdidi oluşturuyordu. Bilinmeyen her zaman korkutucuydu ve ilk kez babasından değil, onun için, ikisi için korkuyordu.

"Aynı şeyi Tressa'ya da yaptım," dedi Turin. "Ve Tesh'e, ve... şey, liste uzayıp gidiyor, değil mi? Haklı mıydım? Yanlış mıydım? Açıkçası bilmiyorum. İstedğim şey ile doğru olan şey arasındaki farkı anlayamıyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Alurya bana öğretebilirdi, ama... benim geçmişime bakılırsa, güvenebileceğim kimse yok, değil mi?"

Yine o yüz vardı, yorgun... hayır, bitkin.

"Burada bekle." İçeri girip lavabonun yanındaki askıdan eski bir çantayı aldı. Normalde mantar ve çilek toplamak için kullanırdı. Kapıya geri dönerek, onu uzattı. "Al şunu."

Bir kez olsun babasının yüzünde şaşkınlık gördü. Hoş bir manzaraydı. "Neden?"

"Bana danışarak zaman kaybedemezsin." "Sana danışmak mı?"

"Yalan söylemeyi kes!" diye bağırdı ona. "Buraya bu yüzden geldin. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum, o yüzden kes şunu!"

Babası cevap vermedi.

"Gördün mü, işte bu senin gerçek halin, *berbat bir insan*. Durman gereken şey bu.

Çantayı al."

Omuz askısını tuttu ve çantayı inceledi.

Sahte davranıyor olabilirdi. Babası yalan ve aldatma, kötülük ve ihanetin ustasıydı, bu yüzden tüm bunlar bir oyun olabilirdi. Aklında kalan tek gerçek, onu tamamen vazgeçmekten alıkoyan tek rahatsız edici soru ... neden? Oraya gelerek, ona anahtarı vererek ne kazanacaktı? Belki de onun göremediği bir şey planlıyordu. Genelde öyleydi, ama eğer dünyayı düzeltebilecek biri varsa, onun üzerine bahse gireceği tek kişi, bunu yapabileceğini düşündüğü tek kişi babasıydı.

Ve onun doğruyu söyleme ihtimali en ufak da olsa varsa...

Muriel ona bahis oynamaya hazır değildi ve kesinlikle onun için *tezahürat* yapmayacaktı

. Yine de...

"Seni izleyeceğim."

Bu, onun kaşlarını şüpheyle kaldırmasına neden oldu.

"Zaman zaman kontrol edeceğim... sıkıldığımda," diye açıkladı. "Onayladığım bir şey yaptığında, sana olan nefretim azaldığını hissettiğimde, sana bir şey göndereceğim..." Bir an düşündü, etrafına bakındı. Tüy torbalarını gördü ve gülümsedi. Küçük beyaz bir tüy tuttu ve havaya kaldırdı. "... bir tüy."

"Neden?"

"Yükselişin, yenilenen ruhun sembolü, umudun somutlaşmış hali." Adam başını salladı ve kız onun gülümsediğini gördü.

"Benim yardımımıla bile başarı şansının *son derece düşük* olduğunu biliyorsun."

Eğilip kulübenin içine baktı. "Çok fazla tüyün var." "Yastık yapacaktım."

Elindeki çuvalı aşağıya doğru baktı. "Peki, bunu doldurursam, beni affedebilir misin?"

"Başaramazsın. Bu sonsuza kadar sürer."

"Hayır, o kadar uzun sürmez. Ağaçlar yürümeye ve taşlar konuşmaya başlamadan bitireceğime eminim." Göz kırptı.

O sırtıttı ve tüyü kaldırdı. "Küçük tüyler, büyük çanta." "Ama yaparsam?"

Omuz silkti. "Belki."

Adam başını salladı. "Adil." Ona baktı ve bir an için, adamın ona tekrar dokunmaya çalışacağını sandı. Ama dokunmadı. "Sanırım, tekrar görüşene kadar tekrar görüşmemiz uzun zaman alacak."

"Senin görüşün yok ama sanırım bu birbirimizi son görüşümüz olacak."

"Bana çok güveniyorsun. Çok etkilendim." Çantanın askısını başının üzerinden geçirip göğsüne sarkıtarak, yan tarafına vurup mızrağı tekrar eline aldı. El salladı, ama veda etmedi.

Ön bahçeden geçerek bahçeye doğru yürüdü. Bahçeye yaklaşınca gök gürledi.

Turin başını kaldırdı, ağzı açık kalmıştı.

Yine şaşırdı, diye düşündü. *Bir günde iki mucize. Şansım yaver gidiyor.*

O gökyüzüne bakmaya devam ederken, birdenbire tek bir tüylü tüy düştü. Elini uzattı ve onu yakaladı. Turin avucuna

uzun bir süre merakla baktı, sonra döndü. "Ben sandım ki..."

Ona boş elini gösterdi. "Bir dahaki sefere hile yapma, yoksa tüy yok." "Hile mi?"

"Bunu yapmak mı istiyorsun? Rex Uberlin olarak değil, bir erkek olarak yap. İnsanları Phyre'den göndermek haksız bir avantaj."

"Artık anahtarım yok, bu yüzden kolay olmalı." Babası elindeki küçük beyaz tüyü tekrar baktı ve sııttı.

"Bu sadece bir tüy," dedi ona.

"Hayır, değil. Bu..." Durdu, birkaç kez yutkundu, sonra hafifçe nefes aldı.

"Bu, benden biraz daha az nefret ettiğinin kanıtı."

"Çok az. Aslında bir tüy kadar." Kız sııttı. "Bu bir başlangıç." Babası ona el salladı. "Bu bir başlangıç."

Malcolm tüye öptü ve onu çantasına koydu. Çantayı kapatıp yoluna devam etti.

Muriel kapısında durup, Malcolm tepenin ötesine geçip gözden kaybolana kadar onu izledi.

MICHAEL'IN SON SÖZÜ

ARKA PLAN BİLGİSİ

2011 yılının Şubat ayında, yazarlık kariyerimde üç önemli olay yaşandı. İlk olarak, ilk serim olan The Riyria Revelations'ın altıncı ve son romanı *Percepliquis'in* düzenlemelerini tamamladım. İkincisi, Orbit (Hachette Book Group'un fantastik kitapları yayınlayan imtiyaz sahibi), bu seriyi alıp yeniden yayınlayacaklarını açıkladı. Üçüncüsü ise, bir sonraki romanım üzerinde çalışmaya başladım.

İlk ciddi roman taslağımı yeniden yazmaya karar vermiştim. Bu benim ilk romanım değildi (aslında dokuzuncu romanımdı), ama yayınlanma şansı olabileceğini düşündüğüm ilk romanımdı. İlk olarak 1986'da yazılan ve *Wizards* adını taşıyan bu roman, kazara neredeyse her şeyi yapma gücünü elde eder. Böyle bir yeteneği miras almak, başlangıçta bencilce davranışlara yol açar. Daha sonra, bu gücün kaynağını keşfeder ve klasik bir İyi ile Kötü çatışmasında kendisine karşı çıkan, aynı yeteneklere sahip başka bir kişi olduğunu öğrenir. Kitap boyunca, sadece hayatta kalmayı öğrenmekle kalmaz, aynı zamanda büyük bir güç farkı olan bir savaşta nasıl kazanacağını da keşfetmesi gerekir.

Fikri beğendim, ancak seksenlerin ortalarında, iyi bir kitap yazacak kadar iyi yazmayı bilmiyordum. Artık sorunları çözebilecek yetenek ve beceriye sahip olduğuma emindim. Kitabın adını *Antithesis* olarak değiştirdim ve çalışmaya başladım. Bir yıl boyunca araştırma, yeniden yapılandırma ve yeniden yazma çalışmaları yaptım. Sonra durdum çünkü yanılmıştım. Kitap sadece birkaç düzeltme gerektirmiyordu; başlangıçta yazılmaya değer bile değildi. Vasat bir roman yayınlamak yerine, bir yıllık çalışmamı rafa kaldırdım ve vazgeçtim.

O zamana kadar, bir kitap yazalı dört yıl olmuştu. Bu süreyi, The Riyria Revelations'ı iki ayrı yolla düzenleyip yayınlamakla geçirmiştim. Başlangıçta, altı kitaplık bir seri olarak kendi imkanlarımla yayınladım (2008-2010), ardından dünyanın en büyük yayıncılarından biri aracılığıyla yayınladım. Orbit seriyi hızlı bir şekilde yayınladı ve Kasım 2011'den Ocak 2012'ye kadar altı kitabı da iki kitaplık üç omnibus baskısında yayınladı. Orijinal bir kitap yazalı çok uzun zaman olduğu için, hala yazabilir miyim diye merak etmeye başladım.

Bir sonraki denemem için, Elan dünyamın köken hikayesi olan Nyphron'un öyküsüyle oynamaya başladım. Riyria kadar kapsamlı bir şey yazmak, çok fazla dünya kurma arka planı gerektirir, ancak yazdıklarımın çok azı sayfaya aktarılabilir. Bu yüzden, sonunda The Legends of the First Empire serisi haline gelen şeyi düşünmeye başladım.

Ben bunu yaparken, Riyria kitapları dünyaya yeniden tanıtılıyordu (kendi başıma yapabileceğimden çok daha büyük bir şekilde) ve daha fazla Riyria'ya ihtiyaç duyulmaya başlandı. Eşim (ve birkaç yeni hayran) bu ikiliyi özlemişti ve Robin'in durumunda, depresyon bile başlamıştı. O, benim istediğim zaman Royce ve Hadrian'ı tekrar ziyaret edebildiğimi, ancak sınırlı hayal gücüyle hayal gücüyle onların maceralarından mahrum kaldığını hayıflanıyordu. Böylece onu memnun etmek ve kendime hala hikaye yazabileceğimi hatırlatmak için ilk iki Chronicles kitabını yazmaya başladım.

Yine de, yeni bir şey yaratmam gerektiğini biliyordum. Bir dönüm noktasındaydım. Fantastik yazar olmayı hiç planlamamıştım. On dokuz roman yazdıktan sonra, ilk olarak fantastik türünde başarı elde ettim. Sanırım çoğu yazarın kitap fikirleri konusunda sıkıntısı yoktur. Benim kafamda düzinelerce fikir vardı. Bilim kurgu, korku ve "ya eğer" kitapları yazmayı denemek istiyordum. Hayal gücümü harekete geçiren hikayelerin sayısı sonsuzdu. Ama artık yayınlanmıştım ve işin içinde sadece benim isteklerim yoktu. Orbit başka bir fantastik dizi umuyordu ve okuyucuları daha fazla Royce ve Hadrian istiyordu (ve hala istiyor). Tamamen farklı bir şey yapmak, artık benim destekçilerim olanlardan çok şey istemek olabiliirdi. İkinci yıl laneti üzerimdeydi ve bu, çok farklı olan her şeyin kabul edilmesini engelleyebilirdi. Okuyucuların, özellikle de aynı dünyada geçen başka bir fantastik diziyi en çok kabul edeceğini hissettim.

Ama yüzleşmem gereken başka bir şey daha vardı. The Riyria Revelations'da yalan söylemişim ve bunu ele almadan bırakmak beni çok rahatsız ediyordu. Elan'ın tarihinin büyük bir kısmı, tanrıların mitolojisi ve Novronian İmparatorluğu'nun kuruluşu, yüzyıllar boyunca değiştirilmiş, çarpıtılmış hikayelerdi. Bunu Riyria'yı yazarken bunu biliyordum ve gerçeği ortaya çıkarma ihtiyacı duyuyordum. Bunu göz önünde bulundurarak, Nyphron'un hikayesini ve İlk İmparatorluğun kökenini ele alacak küçük bir üçleme yaratmaya geri döndüm. Umudum, bunu çabucak bitirip yeni dünyalara geçmekti. Ama öyle olmadı.

LEGENDS ORIGIN STORY

Hikaye, çoğunlukla Nyphron'un bakış açısıyla yazılmış bir biyografi olarak tasarlandı. O ve cesur maceracıları, istenmedikleri isyancı bir bölgede bir asker müfrezesi olacaktı. Nyphron, insanlara karşı alışılmadık bir takdir duygusu geliştirecek ve bir köyü katletme emri aldığında bunu reddedecekti. Konu, buradan itibaren tırmanacak şekilde tasarlanmıştı, bu ilginçti ama zayıftı. Orada yeterince şey yoktu.

Hikaye, ilham aramak için Demir Çağı Britanya tarihini incelerken gelişti. İnsan kahraman savaşçı Raithe ve halkının kraliçesi Persephone'yi ekledim.

Boudica'yı ekledim. Bir aşk üçgeni oluşturmak için temeli atmıştım. Hikaye burada başlangıç aşamasına girdi ve ben de o zamanlar *Rhune* adını verdiğim kitabı yazmaya başladım (diğer kitaplar ise *Dherg* ve *Fhrey* adlarını alacaktı).

Serinin başlangıcı benim için zorlu geçti. Bu türe girdiğimden beri okuduğum diğer fantastik yazarların tarzına benzer, farklı bir stil denedim. Genellikle, Robin dahil kimse kitaplarımı bitmeden okumaz, ama doğru yolda olduğumdan emin olmak istedim. Değildim. Onun cevabı şöyleydi: "Bunu kimin yazdığını bilmiyorum, ama Michael J. Sullivan'ın kitabını okumayı tercih ederim. Lütfen ona bunu söyler misin?" Haklıydı. Başka biri olmaya çalışmak yerine, kendim olmaya geri döndüm.

Nyphron'un bakış açısını bırakıp Persephone ve Raithe'ye odaklanmaya karar verdiğimde, serinin bir başka önemli parçası da yerine oturdu. Bu versiyonda Nyphron'un kendi savaşçı grubu, Persephone'nin kendi uyumsuzları ve Raithe'nin yalnız biriydi. Ama komik bir şey oldu. Galantianları oluştururken, onların affedilemez derecede sıkıcı olduklarını fark ettim. Çeşitli becerilere sahip bir grup savaşçı sadece sıkıcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda klişeleşmiş de olmuştu. Karakterlerine ne kadar hayat vermeye çalışsam da, düz kalmaya devam ettiler. Öte yandan, Persephone'nin grubu sayfaya adeta patladı. Derinlikleri, duyguları ve mizahları vardı. Kendimi onlara giderek daha fazla çekildiğimi fark ettim. Sonuç olarak, Galantianlar arka plana çekildi.

Aynı zamanda Suri, Moya, Roan, Gifford, Padera ve Brin ön plana çıkmaya başladı.

Age of Myth (Del Rey, kitap başlıklarında bu kadar çok uydurma terim kullanılmasını istemediği için değiştirildi) olacak kitabın yarısına geldiğimde, Nyphron ve Galantianlar hakkında bir hikaye yazmak istemediğimi fark ettim. Farklı, daha iyi bir hikaye istiyordum. Aniden, seri hızlıca bitirmek istediğim bir şey olmaktan çıktı ve benim için önemli hale geldi.

MESAJ

Bu dizide başarmak istediğim şeylerden biri Albert Schatz ile, daha doğrusu onun gibi insanlarla ilgili. Albert, penisilinden sonra ikinci antibiyotiği keşfetti; bu antibiyotik tüberkülozu ve diğer birçok korkunç bakteri kaynaklı hastalığı tedavi ediyordu. Ne yazık ki Albert bir asttı. Amiri Selman Waksman, belgelerden Albert'in adını dikkatlice silerek ve onu tanınabileceği toplantılardan uzak tutarak tüm övgüyü kendine aldı. Waksman Nobel Ödülü'nü kazandı ve Albert Schatz neredeyse tamamen unutuldu. Benzer şekilde, astronom Henrietta Swan Leavitt de erkeklerin hakim olduğu bir alanda kadın olduğu için benzer bir tanınmama sorunu yaşadı.

Ve bir de Albert Einstein'ın eşi Mileva Marić var. O da kendi alanında bir dahiydi, ancak Sırp vatandaşları dışında çoğu kişi onu tanımıyor.

Dünyayı iyileştiren, ancak yaygın kültür veya azınlık statüsü nedeniyle kolektif hafızamızdan neredeyse tamamen silinen kişilerin listesi şaşırtıcıdır. Bu durum beni şu soruyu sormaya itti: Elan tarihinin kaç kişisi sonsuza dek unutuldu? Bu fikir, Legends serisinin itici gücü oldu.

daha sonra iktidardakiler tarafından gasp edilecek olan tarihsel gerçekleri ortaya çıkarmayı amaçladığımda itici bir faktör oldu.

Riyria'da, beklenmedik kahramanlar, özellikle erdemli olmayan ve bu nedenle iyi işler yapma olasılığı düşük olan yetenekli ve güçlü adamlar anlamına geliyordu. Legends'da, gerçekten beklenmedik kahramanları, büyük olma umudu ve dünyayı değiştirme şansı olmayan kahramanları sunmaya çalıştım. Tolkien'in eserlerinin çocukken benim için bu kadar derin anlamlı olmasının sebebinin bu olduğunu fark ettim.

Hobbitler beklenmedik kahramanlardır, çünkü hiçbir yarı cücenin Sauron'un gücüne karşı koyması beklenemez, ama onlar çocuk da değillerdi. Onlar büyüüp kahraman olurlar; onlar her zaman kahramandı; sadece bunun farkında değillerdi. Bana göre Tolkien'in eserlerinin dehası da buydu. Okuyucu, hobbitler aracılığıyla, masum, görünüşte güçsüz karakterlerin, akıl almaz bir korkunç bir maceraya gönderilen masum, görünüşte güçsüz karakterleri takip eder. Onların nasıl hayatta kalabileceklerini, hatta başarılı olabileceklerini merak ederken kendimi kaptırmıştım. Bu, okuyucuları büyülemek için olduğu kadar, sıradan insanların olağanüstü başarılar elde edebileceğine dair bir umut mesajı olarak da serimde aktarmak istediğim fikirlerden biridir. Dezavantajlıların kazanabileceğini ve bunu birçok kez başardıklarını hatırlatmak istedim. Böyle şeylerin mümkün olduğunu biliyorum, çünkü ben de bir zamanlar yazar olmayı hayal eden bir hobbitim.

BÜYÜK HATA

Bu yeni planla donanmış olarak, serinin odak noktası *Age of Myth'in* ortasında değişti ve *Age of Swords'da* çiçek açtı. Bu ikinci kitap, dünyayı kurtarmaya mahkum olan yorgun kahraman savaşçılardan uzaklaşarak, kazanmak için bir araya gelen kırık dökük bir grup uyumsuz insana yöneldi. Ve bu, serinin serinin en sevdiğim kitabı olmasının nedenlerinden biri.

Age of War ile planladığım üçlemeyi tamamladım ve bu kitapla birçok hikâye arkını sonlandırdım. Ancak Robin, hâlâ yapılacak çok şey olduğunu hemen fark etti. "Şu lanet kapı ne olacak? Trilos ve Malcolm'a ne olacak?" Ben de yanlış bir varsayım ile hareket ediyordum: Legends'ı okuyanların önce Riyria'yı okumuş olacağını ve bu nedenle savaş kimin kazandığını bildiklerini düşünüyordum.

Hiç heyecanlanmadığım bir dizi tekrarlayan savaşı karşı karşıya kaldım. Ama aynı zamanda, sadece benim bildiğim bazı arka plan bilgilerini açıklama fırsatım da vardı. Örneğin, Riyria'da gilarabrywn'lere sahip olanlar insanlardan ziyade elflerdir. Peki bu nasıl oldu?

Kendi dar görüşlülüğümden dolayı hayal kırıklığına uğramış ve net bir yönelimim olmadan, savaşı bitirmek için bir kitap daha yazmaya başladım. Kötü olacaktı; başlamadan önce bunu biliyordum. Sadece daha önce bahsedilen olayları tamamlamak için hareket ediyordum, yolumu bulmayı umuyordum. Ve sonra...

ŞAKA DEĞİL

Yeni kitabım, Suri'nin yakalanıp Estramnadon'a götürülmesiyle ve diğerlerinin onu kurtarmak için harekete geçmesiyle başladı. Bunu nasıl yapacaklarını tartışmak için bir toplantı yaptılar. Tüm karakterler, geçilmez Nidwalden'ı aşmanın bir yolunu bulmak için çabalarken fikirlerini ortaya attılar. Brin, bir yerden girip başka bir yerden çıktığınız gizli crimbale kapılarının efsaneleri olduğunu söyledi. başka bir yere çıktığı gizli geçitler olduğuna dair efsaneler olduğunu söyledi. Bunu duyan Tekchin bir şaka yaptı. "Estramnadon'un tam ortasında bir kapı var. Oradan çıkarsak, Suri'ye kolayca ulaşabiliriz. Tek sorun, bu kapının öbür dünyaya açılması, yani onu kullanmak için hepimizin ölmesi gerekmesi."

Yaklaşık on saniye boyunca bunun sadece zekice bir espri olduğunu düşündüm. Sonra düşündüm ki... ya eğer... hayır, bu aptalca... ama pek çok açıdan işe yarayabilir... hayır, çok zor olur, çok fazla ağır iş gerektirir. O anda, bir fikir evreni zihnime akın etti.

Phyre'nin derinliklerini keşfetmeyi, bir romana layık yepyeni bir dünyaya dönüştürebilirdim. Dante'nin *İlahi Komedya* ve Herkül'ün Denemeleri'nden yararlanabilirdim. Her iki eser de, başından beri hedeflediğim mitler dönemine uyuyordu. Böylece Kapı, Trilos, Malcolm ve daha pek çok şeyi tam olarak açıklayabilirdim. Riyria'nın sonunda yaptığım gibi, daha önce tanıştığım tüm karakterleri büyük bir final için bir araya getirebilirdim. Ama bu tarihi şahsiyetleri de dahil edebilirdim. Tanrılar hakkındaki tüm gerçeği ortaya çıkarabilirdim. Oradan, sadece imparatorluğun değil, tüm dünyanın köken hikayesini anlatma fırsatını gördüm. İşte bu kadar. Bu hikayeyi yazmak istedim. Yazmam gerekiyordu.

ZORLUKLAR

Başından itibaren birçok sorunla karşılaştım. En büyüğü, herkes zaten ölmüşse, tehdit neredeydi? Ve tehdit yoksa, gerilim neredeydi? Bu olmadan hikaye sıkıcı ve monoton olurdu. Ayrıca

mekanizma ne olacaktı? Nasıl öleceklerdi? Nasıl geri döneceklerdi? Yunan mitolojisindeki gibi ruhlar mı olacaktı yoksa bedenlerini öbür dünyada muhafaza edecekler miydi? En büyük ikilem, eğer benim grubum öbür dünyaya girmek için ölmek zorunda kalırsa, Suri'nin de ölmesi gerekecekti. Açıkçası, sorunlarım vardı. Sonunda bu sorunların çoğunu kolayca çözdüm. Ama aşılabilir bir engelle karşılaştım:

Bu yeni hikaye tek bir kitaptan çok daha büyüktü. Dürüst olmak gerekirse, o ana kadar bu seride yazdığım her şey ile aynı ölçekteydi, ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim.

Her şeyi tek bir romana sığdırma girişimim, hikayenin Cliff Notes versiyonuna dönüştü. Sonucu okuduktan sonra, eşim başarısız olduğumu söyledi. "Çok aceleci. Dramatik anlar için çok fazla fırsat kaçırılmış. Duygusal etki yetersiz. Roman değil, ders kitabı gibi okunuyor."

Peki. Geri döndüm ve isteksizce hikayeyi genişlettim. Bu zordu. çünkü hikayeyi bölmek için uygun bir yer bulamadım. Her şeyin düzgün bir şekilde birbirine bağlandığı diğer kitaplarımdan farklı olarak, bu karakterler hikayenin ortasında askıya alınması gereken devam eden bir arayışın içindeydiler. Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi*'nin yayınlanma şekline benziyordu ve bu benzerlik biraz ürkütücüydü, ama iyi anlamda. Okuyuculara tamamlanmış bir son sunamamaktan nefret ediyordum, ama hikayenin şekillenme şeklinden memnunum.

Bu ikinci versiyonda, dördüncü kitap Nifrel'e girdiklerinde bölünüyordu. Bunun daha iyi olduğunu biliyordum, ama harika değildi. Robin de benimle aynı fikirdeydi, hala çok fazla şey vardı ve çok az yer vardı.

. Altıncı bir kitap gerekli olacaktı. Ve böylece sonuna geri döndüm.

Age of War ve Büyük Savaş'ın sonunu üçüncü kez yeniden yazmaya başladım. Sayfa sayısı artmış olsa da, ele almaya vaktim olmayan büyük bölümleri ve konuları yine de kesmek zorunda kaldım. Bunlara örnek olarak Gath, Melen, Bran, Atella, Havar, Sile Longhammer ve diğerleri hakkında ek bilgiler verilebilir. Tabii ki, şimdi hikayeyi ikiye bölmek zorunda kaldım ve ilginç bir şekilde yeni kırılma noktaları ortaya çıkmaya başladı.

Yeni genişletilmiş hikayem iki heyecan verici doruk noktasına sahipti. Her ikisi de tek bir uzun hikayeyi üç normal boyutta romana eşit olarak bölen yerlerde meydana geldi. Sorundan kaçmak yerine, onu kucakladım. Yapay olarak sakin anlar yaratmak yerine, kitapları bu yüksek dramanın olduğu anlarda, yani heyecan dolu anlarda böldüm. Eminim herkes bu tekniğe aşinadır.

Televizyon dizilerinin sezon finalleri genellikle heyecan dolu anlarla biter. Ve bu konseptin tamamı, dergi aboneliklerini yüksek tutmak için tasarlanmış batı dizilerine kadar uzanır. Bu tekniği kullanmak zorunda kalırsam, mümkün olan en iyi gerilim anını yaratmak istediğimi hissettim. Okuyuculardan tepki alacağımı biliyordum. Ancak, o zaman şüphelendiğim ve hala inandığım şey, tüm kitaplar

mevcut olduğunda, beklemek zorunda kalmanın verdiği rahatsızlık, *gençliğimdeki günlere, karşılaştığımız zorluklara karışıp* kaybolacak.

Bazıları neden tek bir büyük cilt oluşturmadığımı merak ediyor olabilir. Cilt oluşturmadığımı merak ediyor olabilir. Bunun nedeni, geliri maksimize etmek istemem değildi. Ayrıca (bazılarının iddia ettiği gibi) yayıncımın bir hilesi de değildi, ki yayıncım da benim.

Bunun birkaç nedeni var. Birincisi, kitap diğer ciltlerle büyük ölçüde tutarsız olurdu ve ben şu anda birbiriyle yakından ilişkili iki üçlemenin oluşturduğu simetriyi seviyorum. İkincisi, *Age of War'ın* devam kitabının çıkış tarihini yıllarca geciktirecekti. Son olarak, ciltli kitabın üretim maliyeti üç ayrı romandan çok daha yüksek olacaktı. Neden mi? Çünkü genellikle hukuk kütüphanelerindeki ders kitapları ve ciltler.

EĞLENCELİ GERÇEKLER

Bazı okuyucular beni ana karakteri, yani Raithe'yi öldürmekle suçladı. Bunu duyduğumda şok oldum. Çok erken konsept aşamaları dışında, onun ana karakter olması hiç beklenmiyordu. Geriye dönüp baktığımda, insanların onun önemini abartmasının bir nedeninin, ilk kitabın açılış sahnesinin onunla başlaması olduğunu anlıyorum. Gerçekte ise öyle değil. Seride bahsedilen ilk karakter Brin'dir ve o başından beri benim "ana" karakterim olmuştur. Bunu sonuna kadar fark edememeniz beni çok eğlendiriyor. Onun dışında diğer ana karakterler Persephone, Suri ve Malcolm'dur. Bu dört kişi hikayeyi sürükler. Hikayeyi ilerleten onların eylemleridir ve diğerleri onlara destek olur.

Bu seride oldukça fazla sayıda saygı duruşu var. Rel'in Beyaz Tuğla Yolu, Kötü Kraliçe Ferrol ve onu suyla söndüren Roan, *Oz Büyücüsü'ne yapılan* göndermelerden sadece birkaçı. "Kasvetli Ormanda Kaybolmak" bölümü, Dante'nin Inferno'sunun başlangıcına saygı duruşu niteliğinde, tıpkı Belgriclungreian kahini Beatrice'in adı gibi. Dante'den esinlenen bir diğer unsur da, yeraltı dünyasının çeşitli alemlerine rehberlik eden karakterlerdir. Başlangıçta, Rel'de rehberlik yapan Arion, ölümler diyarında işlerin nasıl yürüdüğünü oldukça ayrıntılı bir şekilde açıklamıştı

Ancak, Fenelyus'u Nifrel'de, Raithe'yi ise Alysin'de rehber olarak bıraktım.

Oh, ve Riyria Chronicle okuyucuları için eğlenceli bir bilgi. Henüz anlamadıysanız, benim dünyamı iyi bilenlere gizli şifreli, spoiler içermeyen bir mesajla kimliğini açıklayacağım: *Evet, o Makareta'ydı.*

TEMALAR VE ÖVGÜLER

Kefaret ve affetme, hem Riyria hem de Legends'ın odak noktasıdır (her iki durumda da, sonlara yaklaşıncaya kadar bunu keşfedemezsiniz). Legends, kendini affetme cesaretini bulmaya daha fazla önem verir; bu, muhtemelen herkesin kendinden bir parça bulabileceği bir şeydir. İki seri arasında, özverilik ve insanların zor zamanlarda kendilerini gösterme yeteneği de ortak bir temadır. Kendi tarihimizde şu anda her gün gördüğümüz asil bir duygu.

Diğer eserlere daha fazla bağlantı ve referanslar, diğer ince temalar da var. Bu keşifleri, bu tür şeylerden hoşlananlara bırakacağım.

KAHRAMANLAR HAKKINDA BİR KAÇ SÖZ

Son olarak, bu seriyi beğendiyseniz, en çok borçlu olduğunuz kişiye, eşim Robin'e birkaç söz söylemeliyim. O, yıllardır sizin gizli destekçiniz olmuştur. İlk okuyucum olarak, bana ilk ve en güvenilir geri bildirimi sağlıyor ve romanlarımı şekillendirmemde herkesten daha fazla yardımcı oluyor. Son üç kitap, ona ilk ulaştığında anormal derecede kötü durumdaydı. Bunun başlıca nedeni, kitapların benim olağan sürecimin dışında yazılmış olmasıydı. İyi tanımlanmış bir yapı yerine, deneme yanılma yöntemiyle geçici bir kaos içinde çalışıyordum. O olmasaydı, sonuç korkunç olabilirdi.

Bazen, neyin işe yarayacağını görmek için ona fikirlerimi sunuyordum. Büyük ve küçük ayrıntılar üzerinde birçok epik savaş verdik. Neyse ki Robin güçlü bir kişiliğe sahipti ve bana karşı çıkıp fikirlerini açıkça söyleyebildi, bazı rahatsız edici gerçekleri ortaya çıkardı. Kolay bir iş değildi. Gözyaşları döküldü. Ancak onun cesareti ve bu hikayeyi mümkün olan en iyi hale getirmek için gösterdiği yorulmak bilmeyen çabaları sayesinde hikaye çok daha iyi hale geldi.

Onun adını kapağa yazmayı teklif ettim çünkü bunu hak ediyordu, ama reddetti. Bu seriyi, Riyria'nın son cildinde yaptığım gibi ona ithaf etmeyi teklif ettim. Yine bu fikre karşı çıktı. Bunun yerine, bu romanın yazıldığı zorlu dönemi yansıtan Tolkien'in bir alıntısını verdi. Övgü almak yerine, okuyucularımıza umut vermeyi tercih etti.

Yazdığım hikayeler fantezi olabilir, ama insanların birbirleri için hissettikleri duyguların tasviri gerçektir. Bazıları hiç görmediğimiz veya duymadığımız, beklenmedik kahramanlar da öyledir. Onlar şu anda aramızda, kendi hayatlarını ve sevdiklerinin hayatlarını riske atıyorlar. Dünyayı kurtarmak için sahip oldukları her şeyi feda ediyorlar. Bu hikayeden eğlenceden başka bir şey çıkarmak istiyorsanız

eğlencenin ötesinde bir şey çıkaracaksanız, Brin'in şu sözünü hatırlamayı düşünün:
*Hikayelerdeki kahramanları her zaman hayranlıkla izlemişimdir. Etrafımın onlarla
çevrili olduğundan haberim yoktu.*

ROBIN'İN SON SÖZÜ

Merhaba millet, ben Robin. Geri döndüm! Yine, benim son sözlerim hakkında söylediğiniz tüm övgü dolu sözler için teşekkür ederim.

Bu, onları yazmaya devam etmemin nedenlerinden biri.

Evet, bitti! Çok uzun zaman aldı. Ne kadar uzun? Tam olarak emin değilim, ama 2013 yılının Nisan ayında yayınlanan ilk kitabın birinci bölümünün çok erken bir versiyonunu gördüğümü hatırlıyorum yedi yılda altı kitap demek, ki bu pek de etkileyici gelmiyor. Ama bu süre zarfında, ayrıca

Hollow World (Michael'ın bilim kurgu gerilim romanı) ve *The Riyria Chronicles* serisinin dört kitabı. Böylece altı yılda on bir kitap ortaya çıktı; bu başarıya katkıda bulunmaktan gurur duyuyorum. Michael, 2008 yılında kitap yayınlamaya başladığından beri her yıl bir veya iki kitap çıkardı. İşte ayrıntılı liste.

- 1 kitap yayınlanan yıllar: 2008, 2012, 2014, 2015, 2016, 2017, 2019
- 2 kitap yayınladığı yıllar: 2009, 2010, 2011, 2013, 2018, 2020

On ayda üç kitap çıkarmak çok yorucuydu. Serinin "ikinci yarısı"ndaki kitaplar ise aceleyle beta ve gama programlarından geçmek zorunda kaldı. Sesli kitap kayıtları için (tarihi çok önceden belirlenmişti), "tam zamanında" bir şekilde kopya düzenlemeleri yapıyordum. Bu, benim için şu anlama geliyordu Sabah 10:00'daki kayıt için saat 2:00'de Tim'e bölümleri e-postayla gönderiyordum. Sonuçta her şey yolunda gitti, ama bu süreç beni çok yordu.

Bütün bunlar bir şeyin önsözü mü? Evet. Bir sonraki seri (Michael'ın iki kitabı bitti, ikisini de okumadım) yılda bir kez çıkacak, bu yüzden biraz yavaşlayabilirim. İyi haber ise, hiçbir kitapta heyecan verici bir son yok!

Bir serideki tüm kitaplar yayınlanana kadar ilk kitabı okumaya başlamayan pek çok kişi olduğunu biliyorum, o yüzden keyfinize bakın! Ben de tüm seriyi yeniden okumayı sabırsızlıkla bekliyorum. Çok eğlenceli olacak. hikayenin akışını takip etmek yerine, hikayenin tutarsızlıklarını, tutarlılık hatalarını veya yazım hatalarını aramaya çalışmayın. Sabırsızlanıyorum!

Bu tür şeyleri merak edenler için bir seri hesaplaması yaptım. Hikayeye ilgisi olmayan unsurları (İçindekiler, Yazarın Notları, Son Sözler, Sözlükler ve benzeri) çıkarırsanız, tüm seri aşağıdaki istatistiklere sahip oluyor:

- 181 bölüm
- 2.763 sayfa (8 1/2" x 11" boyutunda, 12 punto yazı tipi)
- 766.699 kelime

Peki, bu kitap ve serinin geneliyle ilgili izlenimlerime geçelim. Öncelikle, bunun "Brin'in Kitabı" olduğu açıktır (The Book of Brin ile karıştırılmamalıdır). Brin kesinlikle merkez sahnededir ve şimdi onun başyapıtının ne kadar önemli olduğunu görebiliyoruz. Kitabın ortadan kaybolması çok mantıklıdır, çünkü Riyria kitaplarındaki tanrıların mitolojisi kitaplarındaki tanrıların mitolojisi oldukça farklıdır ve bunun nedeninin Brin'in kitabının Trilos tarafından çalınmış olmasından kaynaklandığını düşünüyorum.

Tekrar ortaya çıkacak mı? Hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi, sonraki serideki kitapların hiçbirini okumadım, ama Riyria'da Farilane adında bir eski metinler uzmanı olduğundan en azından kısaca bahsedildiğini hatırlıyorum. Ve yeni serinin ikinci kitabının da bu isimde olduğunu biliyoruz. Bu yüzden, en azından Brin Kitabı'nın tamamını arayacağını tahmin ediyorum.

Tamam, şimdi biraz tuhaf gelebilir ama Brin'in ölmesine bayıldım! Hikaye açısından bakıldığında, bu durum Trilos'un çaldığı şeyi yeniden yaratmasını engelliyor, ancak daha da önemlisi, Tesh ve Tressa'nın tek şansı onun Phyre'ye dönmesi olduğunu düşünüyorum. Son sahnelerinde, kendi başlarına oradan çıkma şanslarının olmadığı (en azından bana göre) açıktı. Yine de, Brin'in onları kurtarabileceğinden %100 eminim.

Yeterince ikna ederse, onları kendi başına tırmanmaya ikna edebilir, ama bu işe yaramazsa, eminim bir sapan yapıp her birini sırtına bağlayarak dışarı taşıyabilir. Sonuçta, Abyss'te eshim'i kullanmanın mümkün olduğunu gördük, kolay olmasa da. Sonuçta, hem Iver hem de Gifford bunu başardı. Iver, Roan'ın annesinin heykelciğini yaratabildi ve Gifford, Iver'e olan öfkesi doruğa ulaştığında bir kılıç ortaya çıkardı.

Onun ölümüyle ilgili sevdiğim bir başka yönü de, "Dayan, Tesh, geliyorum" diye bağırmasıydı. Bu, *Age of Swords'un* sonunda Suri'nin ölüm döşegindeki Arion'a söylediği sözlerin birebir tekrarı. Çok eğlenceli! Evet, birinin ölümüyle ilgili olarak "eğlenceli" kelimesini kullandım.

Bazı beta okuyucular, Phyre'da Brin'in yer aldığı başka bir sahne olmasını istedi ve gelecekte de aynı şeyi isteyen okuyucular olabilir. Bu isteği anlayabiliyorum, ama kişisel olarak bunun büyük bir hata olacağını düşünüyorum. Yani, ne olacağını bilmediğimizden değil. Ve

Onun dönüşünü gösteren bir sahne, eski bir konuyu tekrar gündeme getirmek olur. Tesh ve Brin'in, Raithe ve Persephone'nin evinden bir taş atımı uzaklıkta, Alysın'de nehre bakan bir tepede şirin bir evleri olduğuna hiç şüphem yok. Benim için, yeniden bir araya gelmelerini görmek zorunda değilim biliyorum.

Bu da beni başka bir konuya getiriyor. Tesh'in ölü kalması benim için sorun değil. Eğer hayatta olsaydı, bir sürü sorun çıkardı. Birincisi, Brin'den ayrılmak zorunda kalırdı. İkincisi, Galantianları öldürmekten yargılanır ve cezalandırılırdı. Üçüncüsü, Nyphron'un Duryea ve Nadak'ı yok etmesi ortaya çıkar ve bu, yeni imparatorunuz hakkında bilmek istemeyeceğiniz bir şey. Alysın çok pastoral bir yer olduğu için, ölü kalmak Tesh'in nihai ödülüne daha çabuk ulaşacağı anlamına geliyor. Bana uyar!

Diğer bir sonsözümde Malcolm'un iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamadığımı belirtmiştim, bu yüzden onun her ikisi de olduğu ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz! Riyria Revelations'ı okumayı planlayanlar, Kile ve Beyaz Tüy hakkındaki hikayelere dikkat edin. Onlarla karşılaştığınızda, bu hikayelerin gerçek kaynağını anlayacaksınız.

Tamam, bu kitabın en önemli noktalarından biri Suri ve Minna'nın yeniden bir araya gelmesi olmalı. İkili Hawthorn Glen'e ve hak ettikleri daha sade bir hayata dönüyorlar, bu beni çok heyecanlandırıyor. Suri dinlenmeyi hak ediyor. Çok şey yaşadı. Oh, ve korkularımdan biri gerçekleşmediği için çok mutluyum. Suri'nin Makareta ile olan arkadaşlığının bir başka gilarabrywn ile sonuçlanacağından gerçekten endişeleniyordum. Genel olarak, Michael'ın "büyük komplo konularında fikrini değiştiremiyorum ve bu konuda tartışmak zorunda kalmadığımıza sevindim.

Michael asla ölümü keyfi bir şekilde ele almaz ve Minna'nın vefatı sırasında, hikaye açısından onun ölmesi gerektiğini tamamen anladım. Yine de bu bilgi, ağlamamı engellemedi. Ama yine de anlıyordum. Onu bir daha göreceğimizi ASLA düşünmemiştim. Şimdi ise sadece hayatta olmakla kalmıyor, aynı zamanda ilk başta düşündüğümüzden çok daha fazlası olduğunu da öğreniyoruz. Trilos'un onunla yüzleşmek istememesi oldukça anlamlıydı. Çok beğendim!

Bir başka kişisel favorim ise öbür dünya hakkındaki tüm bilgileri öğrenmek. Son iki kitap boyunca Rel, Nifrel, Alysın, The Abyss ve Sacred Grove'u ziyaret ettik ve bunları bilgi yığını yerine olay örgüsünün ilerleyişi boyunca öğrenmek harikaydı. Alysın'deki insanların sevdiklerini davet ederek yanlarına alabilmelerine sevindim. Sevdiğiniz biri başka bir alemde sıkışıp kalmışsa, cennet o kadar da harika olmazdı bence.

Mari ile tanışmaktan çok keyif aldım ve Elan ile tanışmayı beklemiyordum ama Turin'in hikayesini kaynağından dinleyebilmemiz çok hoşuma gitti. Oh, ve

bu arada, bazılarının çeşitli tanrılar konusunda biraz kafası karıştığını ve bir özet istediğini biliyorum, işte burada:

- ETON - Göklerin tanrısı, Her Şeyin Büyük Babası.
- ELAN - Toprağın tanrıçası, Her Şeyin Büyük Annesi.
- ALURYA - Eton ve Elan'ın ilk çocuğu, bitki ve hayvanların tanrıçası. Meyvesi ölümsüzlük verir. Şu anda Kutsal Koruluk'ta ölü bir ağaçtır.
- TYPHONS - Devlerin eski tanrıları. Gar, Erl ve Toth olmak üzere üç tanesi vardır. Şu anda Nifrel'in Cehenneminde hapsedilmiş durumdadırlar.
- AESIRA - Elan'ın Eton'dan dişlerini çalarak yarattığı beş tanrı: Turin, Trilos, Drome, Ferrol ve Mari.
- TURIN - (diğer adıyla Rex Uberlin, Caratacus ve Malcolm) Goblinlerin (Ghazel) babası. Aynı zamanda savaş ve yalanların getiricisi.
- TRILOS - (diğer adıyla Üçlü, Yaşlı veya Kadim Olan) - Turin'in elinden ölen ilk kişi, Muriel'in sevgilisi. Cüceleri kandırarak Abyss'ten kaçtı.
- DROME - Ferrol'un ikizi ve Belgriclungreianların (cüceler) babası. Öbür dünyada Rel'i yönetir.
- FERROL - Drome'un ikizi ve Fhrey'in (elfler) annesi. Öbür dünyada Nifrel'i yönetir.
- MARI - Rhunes'un (insanlar) annesi. Öbür dünyada Alysin'i yönetir.
- MURIEL - Turin'in kızı, Trilos'un sevgilisi, aynı zamanda Tetlin Cadısı olarak da bilinir, Malcolm gibi Alurya'nın meyvesini yediği için ölümsüzdür.

Bu kitapla ilgili en sevdiğim son şey, sonu oldu. Bana kalırsa, Michael bunu çok iyi başarmış. Malcolm ve Muriel ile bittiği ve Muriel'in Malcolm'a umarım çok sayıda olacak tüylerden ilkinin verdiği için bu sonu çok sevdim. Muriel'in babasıyla yeniden bağlantı kurmaya açık olması beni çok mutlu etti, ama onun zorlu bir jüri üyesi olacağından korkuyorum.

Daha çok şey söyleyebilirim, ama yerim kısıtlı. Ancak, daha fazla yorumumu okumak isterseniz, "Yapım Aşaması" adlı bir bonus e-kitap yazıyorum. Kickstarter destekçisiyseniz, bu kitabı otomatik olarak alacaksınız. Değilseniz, [bu bağlantıdan](#) talep ederek ücretsiz bir kopya alabilirsiniz.

Gitmeden önce, Riyria Revelations'ı henüz okumamış olanlara bir şey söylemek istiyorum. Lütfen okuyun. Legends ve Riyria arasında o kadar çok bağlantı var ki, gerçekten okunmaya değer. Ayrıca, Legends'ı okuduktan sonra, Michael'ın yalanlarını daha iyi anlayabileceksiniz.

Ayrıca, "The Bridge Series" (diğer adıyla The Rise and the Fall) adlı serimizi beğeneceğinizi düşünüyorsanız, bunun için de Kickstarter kampanyası düzenleyeceğiz. Erken bildirim almak için [bu bağlantıdan](#) kaydolabilirsiniz.

Tamam, son bir şey daha söylemek istiyorum, sonra gideceğim. Bu kitabın yayınlanmasını mümkün kılan inanılmaz çabaları için yaratıcı ekibimizin üyelerine teşekkür etmek istiyorum. Öncelikle, bu kitabın ve serideki tüm kitapların muhteşem kapaklarını tasarlayan Marc Simonetti'ye teşekkür ederim. Sonra, inanılmaz derecede sıkı bir zaman çizelgesinde çalışan iki muhteşem editör, Linda Branam ve Laura Jordstad'a teşekkür etmek istiyorum. Umarım bir sonraki seride daha rahat çalışabiliriz. Ve tabii ki, kitabın muhteşem anlatıcısı Tim Gerard Reynolds'ı da unutmamak gerekir.

Genellikle, Michael ve ben kayıt sırasında stüdyodayız ve Tim'e bir kayıt mühendisi ve sık sık bir yönetmen yardım ediyor. Ancak koronavirüs nedeniyle Tim evindeki stüdyoda kayıt yaptı, bu da birçok işi tek başına yapması gerektiği anlamına geliyordu. Biz "günlük kayıtları" aldık ve düzeltilmesi gereken yerleri bildirdik. O da bunları hallettikten sonra Audible'a gönderdi. Tim birçok işi tek başına yapmak zorunda olduğu için kayıt daha uzun sürdü. Ancak yine de yayın tarihine yetişebildik, bu yüzden Tim'e ve Audible'daki post prodüksiyon mastering ekibine tebrikler.

Bu kitabın bu kadar iyi olmasını sağlamak için özverili zamanlarını ve emeklerini harcayan beta, gama ve erken Kickstarter okuyucularına da teşekkür etmek istiyorum. Normalde bu kişilerin isimlerini tek tek sayardım. Ancak son teslim tarihi o kadar yakındı ki, tüm isimlerini kullanmak için izin almak için gereken koordinasyonu yapmaya zaman kalmadı. Bu yüzden, burada isimleri geçmese de, yine de onlara kamuoyu önünde teşekkür etmek istiyorum.

Son olarak, çeşitli lojistik destek sağlayan kişilere de teşekkür etmek istiyorum. Örneğin, ciltli ve ciltsiz kitapların dağıtımını üstlenen Grim Oak Press'teki kişilere (özellikle Shawn Speakman'a). Ayrıca, koronavirüsün en yoğun olduğu dönemde baskı hizmetini sağlayan LSC Communications'daki kişilere de teşekkür etmek istiyorum. Ve tabii ki, Audible Studios'taki tüm kişilere, özellikle Esther Bochner ve Kristin Lang'a da teşekkürlerimi sunuyorum.

Benim için bu kadar. Michael ve ben, sürekli desteğiniz için teşekkür ederiz. Kitapları yayınlamaya devam etmek için elimizden geleni yapacağız ve umarız, okumaya devam etmeye değer bulursunuz.

KICKSTARTER DESTEKÇİLERİ

Sanatın destekçileri olarak Kickstarter projemiz aracılığıyla ön sipariş vererek bu kitabın ciltli baskısının yayınlanmasını mümkün kılan aşağıdaki kişilere (ve kamuoyunda isimlerinin açıklanmamasını tercih edenlere) sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

— A —

@ddlt1 • @renaissancemari • Brian A. • Eric A. • Karla Saldate A. • M. C. Abajian • Terri Abbett • Jaxon Oliver Abbott • Winston Percy Abbott • Chuck Abdella • Julian Abernethy • Shilpa Robz Abraham • Thérèse Abrams • Abraxas • AC & AK • Simoneta Gomez Acebo • Iris Achmon • Josh Acocella • Rafael Acosta • Thomas Aquinas • Szilágyi Ádám • Andy Adams • Colin Adams • Frederick Adams • John Adams • Jon Adams • Kevin & Helen Adams • Rob Adams • Sam Adams • Iain Add • Michael & Heather Adelson • Anna Adler • Daniel Adler • Scott Adley • ADM • Lee Adolfson • Adrian & Roberta • Sandu Elena Adriana • Adumbratus • Afterperihelion • Svetoslav Agafonkin • Arjun Agarwal • Natasha Aguiar • Kawika Aguilar • Eddy & Rebecca Aguirre • Matthew Brian Aguirre • Donna Ahlrich • Balal Ahmad • Priscilla Ahn • James & Diana Aiken • Garrett Aikens • Ajvz • Geoff Akens • Khaldoun Al-Qaysi • Rahaf Alahmadi • Dan Alber • Drew Alcaide • Andrew Alderman • Michael Alerich • Scott A. Alexander • Heather Aley • Kristel Alger • Adel-Rehman Ali • Misha Ali • AliiKatt • Seth Alister-Jones • Husain Aljamri • Harrison Alldred • Brin Leah Allen • Caitlin & Liam Allen • Cody L. Allen • Jay Scott Allen • Julie Marie Allen • Sami Almudaris • Alston • Raul Alvarado III • Jesselyn Alvarez • Barrak Alwazzan • Alwin • Alyksandrei • John Ambrose • Ben Ames • AmethystOrator • Anamue • Peter Andersen • Brian Anderson • Carol Beth Anderson • Chris Anderson • Colin Anderson • George Anderson • Graeme Anderson • Julie Anderson • Katharine Anderson • Kris Anderson • Luke Anderson • Nathan Alan Anderson • Richard "Tripp" Anderson • Sadie Anderson • Sean Anderson • Sean L. Anderson • Tom "Squeat" Anderson • Troy Anderson • Elin Anne Anderssen • Tyler Andor • David Andre • Andrea • Rebecca Andreasen • Andrei • Dennis Andrews • Joseph Andrews • Lesley Andrews • Androsso • Jocelyn Andruko & Mitchell Farmer • Angela & Cid • Jacek Aninowski • Chrissy Anjewierden • Catrina Ankarlo • Emily Ann • Mahir Annama • Joanna Anthony • Summer

Applebaum • Paul Aquino • Arata Kłani • Nandinho Araújo • Ricardo Araujo •
 Dylan Arbuthnot-Olk • David Arcuri • Maryrose Arcuria • Wei Shi Lindon Arelus •
 Tamara Arens • Sue Armitage • Mary-Helen Armour • Carl & Mya Armstrong
 • Matt Armstrong • Wesley Armstrong • Cassie Arneson •
 Aubrie D. Arnold • Jordan Arnold • Melissa "Squirrely Murlley" Arnold • Colin
 Asbill • Matthew Ash • Quint Ashburn • Ashli • Dyrk Ashton • John Fredrik
 Asphaug • Chad Atchison • Dagny Athena • Atkinson Ailesi • Elijah Atkinson •
 Brent Auble • Jon Auerbach • Marco Auger • Augustine • Erica Augustine • Devan
 Ausiello • Authoraaronp • Matt Avella • Garrett Avery • Marcus William Avery •
 Alice Aviles • R. J. Ayres • Arya Azar •
 Andrew, Rachel, Sophie, Molly ve Abby Azzinaro

— B —

B-Hill • Alex B. • Anurag B. • Ariane B. • Dina B. • Dustin, Amy, Owen, Molly ve
 Zoey B. • Glen B. • Jacqueline B. • Justin B. • Marius B. • Richard
 B. • Sierra B. • Michael Baar • Michael Babb • Nathan & Tracy Bacon • Jacob
 Bahr • Chris Bailey • Heidi Bailey • Kelvin Bailey • Keri & Patrick Bailey •
 Michael Bailey • Patrick Bailey • Chris Baima • Isaac & Cameron Baird •
 Shirley Baird • Charlie & Sarah Baker • Gary & Sarah Baker • Jeff Baker •
 Anand Bakshi • Linda Balder • Joseph Baldwin • Meghan Ball • Rob Ballew • Tyler
 Ballew • Nic Baltas • Ben Balzarini • Maciej Banasiak • Naqheeb
 Bandukwala • Donovan Banh • Preston Bannard • Tom Bannister • Tony Baraconi
 • Callum Barber • Joshua Barber • Heather Barcomb • Caldwell Barefoot •
 Yasmine & Royce Barghouthy • Ariana Barkley • Doug Barkus • Aaron & John
 Barlow • Ed Barmettler • Maria Barna • Bryan M. Barnard • David J. Barnard •
 David Barnett • Baronen • Christopher Barr • Stephen Barr • Josh Barratt •
 Benjamin Barreth • Maura Barrett • Nolan Barrett • John
 W. Barron • Bart • Jan Barthold • C. L. Bartley • Alfred & Michael Jonathan
 Basaldella • Emily Bass • Wes Batcheller • Barrett Bates • Stephen Bates • Susan
 Bates • Nicholas T. Battaglia • Paul Batty • Berta Batzig • Marc Baudry • Stefan
 Baumgä • Shaun Baxter • David Bean • Tyke Beard • Abby Beasley &
 Caitlin Grady • Dana Beatty • Craig Beaumont • Mark D.
 Beaumont • David "Friend of Jesus" Beccue • Nate "The Kaiser" Beck • Brian
 Becker • Nicole A. Becker • Brent Beckman • Anne Beckmann • Maile Beckwith •
 Mike Bedan • Adam Bedard • Danielle Bednar • Marta Bednarz • Cheryl Beebe-
 Skynar • Henry Been • Hossain Behbahani • Dana Belden •

Christian Bell • Chuck Bell • Douglas Bell • Jessica Bell • Steph, Rita & Lily Belle • Omer Bender • Emily Benger • Shane Benich • Michelle Beninati • Benjamin • Nolan Bennett • Travis Benning • Erin Benson • Shane Benson • Amanda Mae Bentley • Dirk Berger • Larry & Laurie Berger • Justine Bergman • Sara Bergstresser • Mary Catherine Bernadette • Sharla Bernard • Ben Berndt • BernieCH • William & Sydney Berroteran • Berry Ailesi • Alexis Briel Berry • Corey M. Berry • Nathaniel Besenski • Peter Bess • Kaleb Best • Nathan Best • Oliver Beuchat • Shannon J. Beyer • Nelson Bezanson • Aru & Rati Bhargava • Sanjeev Bhatia • Anna Bianchi • Maria Bianchi • Nate F. Bibens • David Bicheno • Sara Bickersmith • Anthony Bickerstaff • Ralph Biddle • Christian Billen • Jon Billings • Jayne Billington • Adam T. Billups • Chris Bilodeau • Chris Biolo & Tom Schmidt • Sarah Birchard • Rochelle Bird • Christopher Birkheimer • Javier Birriel • Kevin & Jyoti Birtcher • Matt Bisgyer • Joshua Bish • Jodi Bishop • Michael J. Biswas • Bitterman Ailesi • Jessica Björklund • Ross Björklund • Black Roths • Jonathon Blacklo • Laly Blasco • Mathias Blikstad • Aaron Block • Karin & Dietmar Bloech • B. Blount Ailesi • Ben Blount • Ian & Lisa Blum • Tylor Blythe • Angelique M. Keppler Bochnak • Billie Bock • Lynne Bockelman • Scott & Michelle Boeck • J. Bogze • Nicholas R. Boileau • Mircea Boistean • Ashley Bolduc • Matthew Boley • Elizabeth Bollinger • Lucas Bombardier • John H. Bookwalter Jr. • Jasen Boothe • Boreham Ailesi • Rikke Borgaard • Halli Borgfjord • Andy Bosher • Becky Bosshart • Brian Boswell • Riaan Botha • Arielle & Cameron Botta • Terry Bouchard • Elizabeth Bougie • Kris Boultee • Andy Bowden • Chad Bowden • David Bowden • Jason Bowden • Elise "The Cat" BowerCraft • Robert Bowling • Kayleigh Bowman • Matt "Doc" Bowman • Benjamin Ray Boxley • Justin Boyd • McKayla Boyd • Timothy "Doc" Boyd • Michael Boye • Kevin Boyer • Jessica Boyette-Davis • Boyle Ailesi • Iain Brabant • Angela Bradley • David M. Bradley Jr. • Joe Bradley • Orin R. Brady • Sandy Brady • J. Leigh Bralick • Bram • "Forever a Butterfly" Brandy • Lisa Brandy • Brad Branstetter • Brant • Lindsay Noll Branting • Brass Ailesi • Lauren Bratt • Mark Braud • Florian Brauer • Neil Breault • Milou Breedveld • James Stewart Breen • Ethan & Ben Breese • Kim Breitwieser • John Breland • Alex Brener • John Brennan • Steve Brenneman • Carmen Brenner • Brent, Kat & Eben • Thomas & Joanne Brewster • Hannah Bridge • Kyle Bridges • Sarah Bridges • Brim Ailesi • Henry T. Brimhall II • Shane Bringham • Ashley Britten • Svemir Brkic • Julien Brochet • Brock • Kelly Diana Brogdon • Michael Brooker • Jaye Brooks • Quinn Broughton • Dana Broussard • Frank

Broussard • Rachel Brousseau • Annaïck Brout • Austin Brown • Chris Brown • Christina & Terry Brown • Curtis Brown & Joshua Labonte • Forrest Brown • Joe "Brownsloth" Brown • Matthew Brown • Michael Brown • Miranda J. Brown • Steven M Brown • Theo Brown • V. Brown • Jordan Brownfield • Doug Browning • Jana Broz • Bruce • Claire Brumley • Michael Jay Brunt • Lauren Bruschkewitz • Michael Bryant • Joanna Brzeska • Ryan Buchanan • Michael Buckley • Danielius Buckus • Amit Budhu • Laura Warren Buehler • Bugge Ailesi • Jerryn Bunnell • Stephen Burchfield • Terence Burdett • Randy Burdick • Elwood Burgess • Everett Burke • Micah & Shaina Burke • Robert E. Burke • Jamie & Zeb Burks • Jennifer Burns • Jeri Burns • Phil Burns • Benjamin Burroughs • Cassandra L. Burton • Jenny Busby • S. Busby • Janek Busch • Jeremy Busey • Tony Bussert • Nathan J. Bussey • Janet Butler • Megan Butler • Josh Butt • Nicholas Buttram • Alex Butuza • Robert Buurman • Joris Buys • Kenneth L. Bynon

— C —

Amy C. • Bev C. • Carley C. • Cynthia H. C. • Erin C. • Julien Froment C. • Nancy C. • Nikaya C. • Justin C' de Baca • Courtney Cabaniss • Gerald Joan Meizon Cacas • Cadius & Ramora • Josh Cain • Hilary Caldwell • Joshua Callahan • Callie & Cory • Tatiana & Chancie Calliham • Clay Calvert • Ross Cameron • Trevor Camp • Dustin Campbell • Lance C. Campbell • Rob Campbell • Clinton Canady IV • Sarah Cancellieri • Kevin Candiloro • Candy & Justin • Cannon Maverick Inc. • Clay Cannon • Sean Cannon • Tanner Luke Cantin • Terri A. M. Cantrell • Jennifer Caracappa • Marnilo Cardenas • Rosie Cardno • Alfredo R. Carella • Carolyn J. Carideo • Nicolette Carklin • Ty Carl • Steven ve Elizabeth Carley • Allison Marie Caron • Alex Carpenter • Jodi Carpenter • Joseph H. Carpenter IV • Ines Carradice • Aidan Carrasquilla • Brandon Carter • Carolyn Carter • Clint Carter • Jennine Carter • Michael Caruso • Peter Casale • Tricia Cascio • Beth Case • Casey • Austin & Brenda Casey • Brian Casey • Casey, Orrin & Catherine • Justin Cassens • Kevin Cassidy • Pedro E. Castillo • Eddie Castro • Joe Castro • Victor Cata • Nick Catalano • Tammie Causey • Kevin Cavanagh • Tim "Starmarc" Caves • Fenric Cayne • Heather Cease • Amar Ćerimagić • Jamie Cerrato • Chad • Jason Chad • Krishna Chaitanya & Gourangi • David Lars Chamberlain • Laura Chamberlain • Preston Champ • Jaime Chan • Kevin Chan • T. S. Chan • Tony Chan • David Chanda • Monica Chandler • Paul & Shirley Chandler •

Howie Chang • Rawee Chanphakdee • Maya Hainze Chapman • Rebecca Chappell & Anora Wilson • Amanda Eliza Charles • Charlotte • Jordan Charlton • Anthony Chatfield • Linda Chau & Yulong Sun • Jesse Chavez • Brian Cheek • Brent Chelewski • Yu-Wen Chen • Melissa & Alan Chettle • Richard Chiang • Kristopher Childress • Noel Chin • Lance Ching • Chip • Leigh Chittum • Luke Chmilenko • Jennifer K. Choi • Chopper • Arunav Choudhury • Choupinou & Choupinette • Chris • Chris & Hause • Chris & Hema • Casey Christensen • Cynthia Christensen • Dylan Christian • Mikaela Christiansson • Mia Christin • Derek Christman • Olivia Christopher • Christy, Jollin ve Abby • Danielle Chritchley • Shannalee Chugg • ChX • Adam N. Cioffi • Robert Claflin • Jasmine Clancy • Brandi Clark • C. Clark • Dave Clark • Jarad Clark • Jenelle Clark • Michael Clark • David Clayton • Tony Clayton • CleanestSprout • Alex Clement • Joshua Cleveland • Francis & Charles Clifford • Greg Clinton • Mike Clougherty • Richard & Vanessa Rivas Clouston • Michael Cluff • CMHMZAN • CMT • Peter Coates • Darcie Cobos • Lisa Cockrell • Ben Cohen • Larry Coker • Ryan Colbeth • Mathew Colburn • Ab Colby • Jason S. Colby • Jenny Colby • Antonino Cole • Ashton Cole • Ryan Cole • Kris Collar • Bruce "Hoss" Collins • Josiah Collins • Justin Collins • Lawrence Collins • Todd Collins • Raymond Colon • Collin Coltman • Todd M. Colu • Willow Elisabeth Colvin • John G. Comas • CompuChip • Conflux • Pet Connection • Brandon Connors • Benjamin Conrad • Christopher Conrad • Gretchen Conrad • Susan Contreras • Al Cook • Elise Cook • Ed Cooke • Richard Cooke • Christine A. Cooney • W. Coop • Michelle Cooper • Jessica Cooperman • Brandon Coppernoll • Anke Corbeil • Sarah Corbeil • Trevor Corlett • Jordan Cornelius • Arletta Kelley Cortright • Kelley Cortright • Lachlan Corvec • Rin Corvetti • Corvin Ailesi • Cory & Kaylea van Vliet • Sarah Cosco • Cosmo Cosler • Cosmin • Anthony Cossio • Chantelle Costa & Cameron Nevens • Tyson Y. Cote • Bob & David Cottingham & Vickie & Katie Thornton • Larry Couch • Violet Coulton - tüm sevgimle, Grangrad McCall • Damon J. Courtney • Stephanie & Namira Couturier • Donna Coviello • Andrew Cowell • Jonathan & Alexandra Cowles • Brian Cox • Caitlin Cox & Alex Mellnik • Clayton Cox • Jim Cox & Cooper • Adalyne Coy • Leo Coyle • Matthew Coyle • Tyler Coyle • Jacob Crabb • Brian Crabtree • Daniel F. Craft • Craig • Greg Crain • Anya Crane • Jeffrey Crane • Jeremy Crane • Kyler Danger Cravath • Chris Creech • Ben Crew • Shawn Crimmins • Brian Croce • Nathan B. Crocker • Jens Cromheecke • Kevin Cronin • Peter K. Crookes • Michelle D. Crosby • P. L. Cross • Rhiannon "Rodeo" Crothers • Brian & Billy Crouch • Trevor & Justina

Crow • Andrew Cruise • David Crumbley • Aaron "Crumpy" Crump • Cygnus Crux • Mark Cummings • Michael Cummings • Richard J. Cunn • Lark Cunningham • Lynley Anne Cunningham • Sam Curran • Denise Currie • Cole Currier • Chris Curry • Glenn Curry • Curtis • Nick Curtis & Kelli Cross • Lesley Curvers • Mary Cusick • Nate Cutler

— D —

D-Train • Brett D. • Dominik D. • Elizabeth D. • Garren D. • Leolani D. • Mikee D. • Giuseppe D'Aristotile • Sapphire D'Chalons • Brian Dabbs • Addie Daher • Daimadoshi • Marianne Dainton • Dake Ailesi • Blaž Dakskobler • Haldor Soyundan Dale • Sean & Katrina Dalton • Dani Daly • Elizabeth Daly • Leon Daly • Joel & Dianna Damir • Dan • Dane • Daniel • Danielle • Mike Danielson • Danilo & Trine • Ilia Danilov • Martin Daniš • Bogdan "BigTheo" Danisch • Patricio Danos • Isaac "Will It Work" Dansicker • Jeff Dansie • Peter Dasso • Chas Daugherty • The Daughertys • Dave • Emma Marie Davenport • David • Anthony Davis Jr. • Boyd Davis • Colton M. Davis • D. Lynette Davis • Donald & Joanna Davis • Ian Davis • Julie Davis • Leslie A. Davis • Randy & Lori Davis • Rocky A. Davis • Saucy Davis • Scott Davis • Luke Davitt • Wendall Dayley • Dazzle • Bob, Merilin & Kirsi De Brabandere • Chris de Eyre • Amber "Æm" de Haan • Marcel de Jong • Martha Charlotta de Jonge • Gerber de Lange • Jeffrey de Lange • Elodie de Peretti • Wendy de Peuter • Dénes Deák • Stuart Deakin • J. C. Dean • Melissa Dean • Shawna JT Dees • Isak DeFay • Emmeline DeGolier • Jean DeJace • Marci DeLeon • Brian Christopher Dell • Mark W. Dell'Orfano • Scott Dell'Osso • Terry Dellino • Anna Demchy • Sheldon & Brittani Dement • Jessica Demers • Melina Demertzi • Diane S. & P. J. Dempsey • Jessie Dena • Justin Denbow • Susan Denbow • Andrea Denekamp • Stephen Denney • Ollie Denning • Paul Dennison • Ken Denny • Ryan Depuy • Wonko der Verständige • Max Dercum • Adam Derda • James Michael Derieg • Deryk, Crystal, Sabryn & Sey • Joe Desiderio • RaeAnn Desmarais • Traci DeStena • Peter Devine & Gina Jiang • Andrew DeVore • Dave Dewey • Dustin DeYoung • DeZilber • Jake "Karrde" Di Toro • Patricia Diani • Paul Diaz • Jeffrey Dick • Tobias Dickbreder • Anthony Dicostanzo • Zachary Didur • Geoff & Janene Dietrich • Gaetan Dietsch • Ethan Dietz • Bret Dillingham • John DiMaggio • Crystal Dinh • Betsy Dion • DiscountShrimp • Laura Dizon • Dlakeprince • Dmsaelee • Zathras do Urden • Doan Ailesi: Randy, Marla,

Colin & Evan • Andrew Dobry • Aileen M. Dodge • Michael W. Dodge • Christopher Kenneth Doelker • Dogpoop • Andrew Doherty • Matthew Doka • Caroline Dollinger • Miguel Domingo • Donna • Máire Donohue • Nathan Dorsey • Martin Dotzauer • Shannon Douglas • Jacob Doukas • Oscar Dovalo • Nate Dowd • Michael Dowds • RIP Ronnie Downes • Dan Downton • Alycia, Jesse & Alyenna Doyle • Mary Kate Doyle • Thomas J. Doyle Jr. • Karen Drab • Tomas Drab • Maxine Drake • Weston Dransfield • E. L. Drayton • Driscoll Ailesi • T. J. Driver • Tara Drost • Tina Druce-Hoffman • DT • Mengmeng Du • Amelia Dudley • Maleh Duenas • Colm Duffy • Lisa M. Dugan • Lauren Duggar • Nathan Duke Sr. • Will Duke • Andrew Dulany • Bernhard Dumphart • Michelle Puterbaugh Dunaway • F. Jason Duncan • Christyn Dundorf • Russell Dunk • Dunlap Ailesi • David Dunn • Elise & Alex Dupuis • Woody DuRant • Eric Durfee • Mama Dust • Vince Dutra • Herman Duyker • DVG • Anna Dy

— E —

EAG • Ken & Kristin Eales • Chuck Earley • Ben Eastham • Joanne Easton • Dain Eaton • Mary & Suzan Eaton • Ryan Eaton • Heather Eberhart • Blake Ebert • Brandy Eckman • Steven Ede • Bryan Edelman • David Edmonds • Bethany Edmonson • Paul T. Edmunds • Wade Edwards • J. D. & Liz Egbert • Samuel & Connie Ege • Nathan Eggleston • Lukas Eichler • Dan Eisen • Evan Eisenberg • Eivind • Robin Eker • Kjetil Vinjerui Ekre • Bilal Elbarrani • Evan Elder • Alyssa Elery • Thomas Elfing • Mohamed Elk • Lindsey Ellertson • Ian Elliott • Jasmine M. Elliott • Malana Ellis • Jared Ellsworth • Matt Ellsworth • Sara Elson • Bryan Elstad • Sean Ely • Elysia • Christian Emden • Emgushov Ailesi • Emil • Lori Emry • Andrew Enano • Matt Enberg • Travis Enfield • Angie Engelbert • Alex Engelhardt • Kory Engle • Eon • Catherine & Alley Erhardt • Eric & Susan • Pierce Erickson • Erin • Gabe Erwin • Jill S. Erwin • Daniel Eslinger • Joel Espina • John D. Esser • Etel • David William Etherington • Monroe Etherton • Paul Eugene • Diana Evans • Paula Evans • Ryan Evans • Evelyn & Clara • Peter J. Evenson • Ashby Everhart Jr. • Joshua Ewer • Morgan B. Ewers

— F —

Maja F. • Brian L. Fabbi • Irene Fabig • Iga Fabry-Byczkowska • Magdalena
 Fabrykowska-Mlotek • James Fahringer • Victoria Fair • Anne Falbowski • Urs
 Falk • M. Falvey • Sophie Falvey • Anthony Farana • Fariello Ailesi • Jackson A.
 Farnsworth • Jessica Farnsworth • Farrell • Mitchell Farrell • Louis Fata • Emma
 Faubion • Alexander E. Faulkner • Mathue Faulkner • Michael Faulkner • Ser
 Lambert Fawkes • Michael Fazio • Jeremy
 Feath • Febin • Carol Feeney • Michael Feeney • Sander Fekene • Emma Fell • Sven
 Felske • Angela Femrite • Carmelo Fenald • Andrea Fennell • Natalie Shannon
 Fennell • Sam Fenner • Bruce Fentin • Chris Fenton • Hudson Daniel Ferguson •
 Shani Ferguson • Paula Fernández • Meredith Ferneyhough • Fernleaf • Jacob
 Ferrell • Robert Fiallo II • Randall Fickel • Patricia Fie • The Field Family • Cari
 Fifield • Paul "Akimotos" Fijma • Michelle Findlay-Olynyk • Shawn P. Finn • The
 Finnegan Family • Kyle Finnegan • Nicole & Patrick Finneran • Simon
 Fiorucci • Dan Firth • Karen Goeckeritz Fischer •
 Andrew Fish • G. Fisher • John Fisher • Brooke Fishman • FitzJuno • Derek
 Fitzpatrick-Jolley • Five Fillies Çiftliği • Cameron & Desma Flagg • Tom
 Flaherty • Courtney Flamm • Vince Flaxfield • Cassiopeia Fletcher • Tristan
 Fletcher • Chris Floden • Manuel A. Flores • Andy Flowe • Mikaela Floyd • Ann
 Flumerfelt • Holly Flumerfelt • Foca • Shawn A. Focht • Sylvia L. Foil •
 Joshua Foltz • Gordon & Liza Forbes • Patrick Forbis • Donald Jesse Force II •
 David Forcey • Jermaine Ford • Mark & Michelle Ford • William Ford • Callum J.
 Forrest • Daniel Forrestel • Forry • Jonas Forshell • Matthew Forsthoefel • Hannah
 Forsyt • Darryl Fortunato • Ember & Tad Foster • Jerome
 E. Foster • Quentin Foster • J. Foubert • Greg Fougere • Fowler Ailesi • Cathy Fox •
 Jessica Fox • FoxyVixen • Francisco Ailesi • Franco • Elizabeth Francois • Mason
 Frandsen • Franks • Josh Franks • Jon H. P. Frantzen • Jeffrey Frederick • Ian Tyler
 Fredrickson • Adam Freeman • Spencer Freeman • Kelly French • Manny Frescotta
 • Jess Freund • Phil & Sarah Freund • Åsa Frid • Rachel Friedli • Phil Fritzsche
 • Michael Frost • Cody Fry • Miguela Fry • Sabina Fuchs • Fuentez • Fufi • Tanner
 Fuhr • Daniel Fullem • Nicholas & Rachel Fuller • Donald Fulmer • Meg Funk
 • Anita
 Fuqua • Randy Furr • Yurii "Saodhar" Furtat • Arthur Fyles

— G —

Chantel "Epeolater" G. • Choko G. • Mariah G. • Mathias G. • Vitaly G. •

Grant Gabbert • Brian Gacki • Denis Gagnon • Gerald Gaiser • Robert Gaissmaier • Kevin Gaither • Larry Gaither • Patrick Galizio • Galligan Ailesi • Liz Gallo • Rohan Gandhi • Rumen Ganev • Jonathan Ganey • Ari Gani • Kristyl Gano • Elora Garbutt • Guilherme Garcia • Jonathan Garcia • K. Garciga • Amanda Rae Gardner • Christine Gardner • Kelly Gardner • Kelly & Mikel Gardner • Kat Garibaldi • Andrew Garinger • Alan Garretson • Josh Garrett • Keith Garvin • Brandon Gary • Vik Gashi • Cedric Gasser • Brian Gaudet • Cody Gaudet • James & Lexi Gauthier • Sarah Gaxiola • Celeste

GB • Kenneth Geary • Bryan Geddes • Jan Clemens Gehrke • Snævar Geirsson • Tamara Gentry & Cody Todd • Matthew Geoffroy • Ashley George • William Gerboth • Mathieu Gervais • Sheri L. Gestring • Courtney

Getty • Leila Ghaznavi • Shreyaa Ghosh • Giacomo • Hennie Giani • James & Elizabeth Gibson • Ryan Gibson • Casey Giddens • Alexander S. Gifford • Andrew Gilbert • Mark Gilbo • Ginger Gilbreath • Jeff Gilkison • Cody

Gillespie • Stuart Gillespie • Claire Gilligan • Kayden, Levi & Arielle Gilpin • Gimli Good Boy • Stephen Giordano • Maurice Giroux • Julia Given • Tom Gladney • Patrick Glancy • Israel Glasser • Richard Glodowski • Damon Glover • Ira Gluck • Jeramy Goble • Gargi Godbole & Omkar Kolangade • Kriti Godey • Carman Godfrey • Yamir Godil • Lenny Godinho • Wolfgang

Goetz • Cary Goggin • Charles H. Goldberg • Noah Goldberg • Emily

Gonyer • Gabriel Paz Gonzalez • Gonzo • Melissa Gooda • George A. Goode • J. Goode • Gabriel Goodman • Olya, Joseph & Roman Goodrick • Melissa Goodwin-Dickers • Samantha Goodwin • Bhavik Gordhan • Dylan Gordon • Hugh Gordon • Gary Gorman • James L. Gorman Jr. • Justin & Lisamarie Gorman • Michael Gorman • Joshua Eli Gossett • Michael Gouker • Connor

Gowin • J. Daniel Grabau • Victoria Graca • Alejandro Grados • Robin Graf • Travis F. Graham-Wyatt • David Graham • Kris Graham • Robert Graham • Ryan Graham • Pat & Kate Gramling • Nicholas & Natalie Granofsky • Gary Gray • Greg Gray • Kerry Gray • Dion F. Graybeal • Todd Grayson • Damon Green II & Leslie Green • Gail Goldner Green • Jason T. Green • James D. Gregory Jr. • Karalee Gregory • Tyler Griesinger • Griffin Ailesi •

Andrew Griffin • Brian Griffin • Christopher Griffin • Kelly "AzureSky" Griffin • Robert W. Griggs • Ruth Grill • Robert Grimes • Grinstead Ailesi • Brad Grinstead • Kasper Grøftehaug • Pat Grogan • L. Ethan Gros • Estelle Grosjean • Alex Grossman • Adam & Cortney Grove • Crystal Growe • Gilles Guerin • Andrew Guerra • Knut H. Guettler • Troy Gunnell • Katja Günther • Gurglesplats • Sheri Gurney • Michael Gurry • Mia & Isa Guthier • Cameron Guthrie • Aly Gutierrez • Guymon Kardeşler Üçlüsü • Fallon

R. Guynn • Francisco X. Guzman • Gabriel Estepan Guzman • Michael Guzzo
• Noreen Gwilliam

— H —

Andrew H. • Ellie H. • Emma H. • Gaurav H. • Jeff H. • Phillip H. • Wes H. •
Kenny Ha • Jonathan Haas • Tyler Hackett • Jason K. Hackworth • William C.
Haddock • Liz & Bryan Haeussler • Jon Hagen • Justin & Stephanie Hagler • Derek
Hahn • Ray Hahunga • Gary Hake • Jono Hakes • Runar Håland • Halcyon • Patrick
Haley • Dave "Sarge" Halgren • Brody, Joanna, Elayna & Edwin Hall • Glenn
Alan Hall • Mike, Morgan & Emmett Hall • Nathan C. Hall, MD, PhD • Chris
Halmos • Tim Halsey • Esko Halttunen • Halyna,
Joshua & Sebastian • Nicole Ham • Ben, Melissa & Callie Hamilton •
Bradley Hamilton • Lama Hamilton • Pamela Hamlet • Audrey Hammer • Spencer
Hammond • Lissa Hammonds • Vivian Hammons • Samuel Hamrin • John Han •
Daddy Hancock • James Hancock • Kristian Handberg • Harrison
Hanes • Gregory Richard Wayne Haney • Jennifer Hanicq • Jeffrey M. Hann •
Hansen Ailesi • Denise Hansen • Luke, Penny & Emma Hansen • Jim Hanson •
Kimberly Hanson • Matthew Steven Hanson • Nichole Haratyk •
Matthias Harder • Jordan Harding • Daniel Hardy • David Harfst • Ann JMS Harlan
• Jacob Haronga • Mark Harrington Jr. • Brandon W. Harris • Christopher Harris •
Damien Harris • Kenneth Harris • C. C. Harrison • Chad Harrison • Margaret
Harrison • Andrew RJ Hart • Nicholas Hart • Ryan Michael Hart • Yo & Kevin
Hartley • Michelle Hartline • Harvey Ailesi • Brandt Hasser • Doug Hastings •
Rodney Hatcher • Tom Hatfield • Rick Hauert • Chris Haught • Martin Haugland •
Haure Ailesi • Sam Haurie • Thomas B. Hauser • Phil & Courtenay Havers •
Atle H. Havso • Melissa &
Nate Hawkins • Natalie & Joseph Hawkins • Hawton ailesi • Josh & Meaghan
Haxton • Melissa L. Hayden • Matthew Hayes • Tim Hayes • Timothy
Hayward-Browne • Trevor Hayward • Gus Hearn • Heather • "Hayalperest" Heather
• Sean Heffernan • Espen Agøy Hegge • Matt Heiberger • Bryan E. Heil • Mike
Hein • Sarah Heineman • Nathan Heinrich • Chris Heintz • Bart Helder • Heleen
& Martijn van Hagen • Carol Helfenbein • Kyle V. Helliard • Peter Helmes •
Cole Helms • David Hemminga • Kevin Hempe • Sebastiaan Henau • C. S.
Henderson • Drew Henderson • Jocelyn Henderson • Joey Hendrickson • Björn
Henke • Bobby Henry • Henry, Isabel & Max • John Henson • Quigley Moz
Herimpo • Jacob Heron • Chadrick Hess • Jim Hess •

Kenneth Hess • Hevs & Shmeey • Lori Hewlett • Andrew Heydorn • Douglas Hickel • Simon Hickey • Hidinger Ailesi • Patrick High • Ellis & Edwin Hild • Alex Hildebrand • Bryan, Joy, Alamea, Kai & Miliani Hill • Dan Hill • Joann Hill • Kay Hill • Kevin Hill • Mark Hill • Gabe Hilliard • Mark Hindess • Kenneth Hines • Andrew Hinson • Daniel Hirsch • Chantel Hirschel • T. Hise • Eric Hitch • Kevin Hjelden • Hjellis • Carmen Ho • Hanh Hoang • Stephen Hobbs • Greg Hoch • Daniel Hochster • William B. Hockaday • John Hocking • Manuel Hoell • Christina Hoffman • Douglas Hoffman • Garrett Hoffman • Jeff Hoffman • Andrew Hogg • Linda Hojlund • Steven J. Holden • Chris Holdren • Andrew Holl • Amy Holland • Consuela Holland • Patrick Holland • Simon Hollingsworth • Scott, Jacquelyne, Sevilla & Aba Holm • Cole S. Holman • Corinna Holmes • Lena & William Holmes • Michael E. Holmes • Tamara L. Holsclaw • The Holsworth Family • Bob Holt • Christian Holt • Howard "MajorNerd" Holton • Kara Holtzman • Allen Holub • Kristiina Hommik • Wai Chung Hon & Mark Sanasie • Brendan Hong • Danny Hood • Luke Hooper • Adam Hoover • Jessica Hoover • Jeffrey Hope • Alan Hopkins • Mike Hopkins • Noah, Elliot & Olivia Hopkins • Sabine Horak • Florian Hörath • Elynn Horn • Mari Horn • Alysa Hornick • Ira Horowitz • Brian Horstmann • Paul Horvath • The Houles • Thomas Houseman • TJ & Stephanie Hove • J. R. & Kimberly Howard • MaryAnne Howard • S. D. Howarth • Angela Marie Howe • Harvey Howell • Zach Howell • Katherine Howett • Santiago Hoyos • Hrerikl • Christopher Alan Huddleston • Kimberly Hudna • Curtis & Andrea Hudson • Dan Hudson • Huffman Klanı: James, Mia, Jones & Taeli • Huffman Ailesi • Megan Huffman • Rachel Huggins • Dundi Thompson Hughes • Jon Hughes • Lizzie Camstra Hughes • Ron Hughes • Austin Hughey • Jonathan Hui & K. K. Miller • Caleb Hulbert • Leland Hulbert • Isaac & Joseph Hull • Jeff & Anna Hullihen • Carol & David Humm • Nathan Hundley • Rebecca Hunt • Joshua & Nina Hunter • Sean Hurley • Johannes Huster • Jaqueline Huth • Yurie & Kathryn Hwang • Jeremy Hylen

— I, J —

Annika, Mark ve Mikkeli çok seviyorum! • Jenny'yi seviyorum • John Idlor • Martin Ignacio • Curt Iiams • Paz Ilan • Chase Iles • Marcus Ilgner • Matthew Infantino • Paul Ingalls • Russel Ingle • Mike Ingram • Ioana • Andreas Irle • Michael Irmiler • Torian Ironfist • Jeremy ve Stacy Ironside • Yannick Isaac •

Carl Isganitis • Debbie Isley • Anjeannette Ison • Marion Istrate • Ivana • Paul
 A. G. Ivany • Amber Ivers • Brad Ivie • Ciro Izarra • Owen J. • Rima Jabbour •
 Jacinda & Kaitlyn • Jack • Aron Jackson • Bo B. Jackson • Ellen Kurikka
 Jackson'in anısına • Kairah Jackson • Martin Jackson • T. W. Jackson • Bob &
 Eddie Jacob • Brittany, Jonathan & Dallas Jacobovitz • T. C. Jacobs • Matt
 Jacoby • Catherine Jacqué • Jan Jakobsson • Chris A. Jalian • Justin James • Kati
 James • Jamin • Amy Jamison • Bob Janc • Janeiro Ailesi • Victoria Jang • Sally
 Qwill Janin • Eleazar A. Jarman • Erik Jarvi • Jasmine & Yale • Jason - AKA
 "Traveling Cloak" • Anam Javed • Gary Jay • Jaya • Lasantha
 Jayasinghe • Jaymian • JD • Jeb • Jeff • Jeff, Brittany & Sherlock • Jeff &
 The Goodwin Family • JefffreybNeuschatz • Jen • Jason Jennelle • Jason Jennings •
 John Jerse • Lei Jess • JNM • Jokito Jo • Chelsea Jobe • Tom Jobs • Kyle Jodrey •
 Joe • Barreto Hanesi'nden Johana • David Johansen • Jessica Johansen • Carl
 Johansson • Henrik Johansson • Raney John • Alicia & Geoffrey
 Johnson • Amber L. Johnson • Casey, Marissa ve Parker Johnson • Collin ve
 Sophia Johnson • Cynthia Johnson ve Deborah Taylor • Dennis Johnson • Eleanor
 Mallory Johnson • Emily Johnson • Erin ve Jerrod Johnson • Fred W. Johnson •
 Jacob Johnson • Jason C. Johnson • Jeff Johnson • Kelly Troy Johnson • Larry
 "Keith" Johnson • Tyler Johnson • Will Johnson • David Johnston • Jacob ve
 Jennifer Johnston • Jolley Ailesi • Jon & Tom • Jones Ailesi • Andrew Jones •
 Beau Jones • Jason Jones • Nathan, Jessica & Noah Jones • R. Nickolas Jones
 • Raven Jones • Rebecca & Shawn Jones • Sarah Jones • Stephen F. Jones Jr. •
 Tai'anne Mara Jones • Jonna, Anthony & Donna Lucia, Aurora, IL • David
 Jordan • Tim Jordan • Joseph • Josh, Bina & Ava • Josh & Emmalee •
 Loretta Joslin • Kathrin Jost • Dan Josua •
 Sunshyne Joubert • Caleb Journot • Jovanovich Ailesi • Joyelle • Kala Judd •
 Samuel Judd • Judy • Julia • Rafal Jung • William Jung • Juraj & Andy •
 Sadece bir sağlık görevlisi • Justin

— K —

K, Scout & Baloo • Freda K. • James K. • Shaz K. • Michał Kabza • Joshua Kail •
 Kainoa • Naveed Kakal • A. M. Kalmus • Chinmay Kamat • S. Kammerzell •
 Kanab • Brett Kane • John Kiwi Kane • Youwan Kang • Pulkit Kansal • Andy Kao
 • Michael Kaplan • Robert Karalash • Karaliai Ailesi • Eli Karasik • Karen • Karis
 • Eliza Karlowska • David Karlton • Jaimison Karp • Richard B. Karsh MD •
 Emerson Kasak • Karmen Kase •

Sean Kashino • Kastelic Ailesi • Christopher "Lobo" Kaster • Kimberlee Katekaru • Lorenzo Katin-Grazzini • Katy • Jacob M. Katz • Armin Kaweh • Kaya • Kaye • Andrew Keane • Eoin Kearney • William G. Keaton • Mark Kelley • Sean V. Kelley • Erin Kello • Christopher & Erika Kelly • Michael A. Kelly • Emily Kelsey • Brian Kelso • Sam Kemble • Jordan Polly Kemp • Elizabeth & Spencer Kenning • Kent • Kepi • Jose T. Kercado • Julia Kerr • Patrick Kerr • Marissa Kerrigan • Mark Kerrigan • Gijs Kerstens • Kessia • Tracey Jordaan Kester • Erika Keswick • Nina Kettler • Kevin • Nelli
 Khamraeva • Tuba Khan • KHW • Adam Kice • David "Cinderella Man" Kiddell • Matthew Kidder • Nancy Kidder • Kikos • Nick Kilburg • Jehoshua Kilen • Kilmian • Kim • Hannah Kim • Oliver Kim • Les & Sue Kimbro • Russell Kinch • Benjamin King • G. King • MaryEllen King • Patrick M. King • Ryan King • Shawn T. King • Vaughan King • Lori Kingston • Andrew Kinsey • Russell Kirby • Bill & Susan Kirchner • Bradley Kirk • Doug Kirkland & Stacey Drohan • Christopher Lee Kirth • Alen Kiseljak • Bodhi
 James Kish • Amie Kissel & Daniel Cowlin • Justin Kita • David Kitching • Adam Kittelson • Daniel Klaassen • Matt Klassen • Matt Klawiter • Joyce Klein • Maxime Klein • Arienne Klijn • Krzysztof Klimonda • Bret & Dena Kline • Daniel Klovning • Jordan J. Klovstad • Bethany & Emma Kluge • Matthew Paul Klure • Matt Kluting • Jessica KluznCannon • Kurt Kneller • Danielle Knight • Michael Knight • Will Knox-Walker • Theodore Kobus •
 Angella & Matthew Kocian • Pascale Koenig • Jens Ulrich Kögler • Michael S. Kokowicz • Dr. Denny Kolkebeck • Andrew Konicki • Jing Koo • Alex Kopel • Dustin "Demir Viking" Koppelman • Marten Kops • Brian Korten • Zachary Kosarik • Konstantin Koslowski • Mike Kossian • Brynn Kostelecky • Morgan & Rob Kostelnik • Joseph Kotzker • Joshua, Lily & Sawyer Kovach • Dorothy Ann Kovats • B. R. Kovich • Lochlan Kozlowski • Kevin Kramer • Alex & Sarah Krause • Jaime Krause • Brian Kreider • Markus Kreipe • Steve Krepelka • Bruce Kretschmer • Taylor Krieg • Kristen • Kristina & Markus • Kally Kruchten • Michael J. Krueger • Wulf C. Krueger • Caroline Kruger • Bob Kruithof • Noah Kruss • Tony Kuehn • Nick Kuhn • Aaron Kung • Tiffany Kung • Kimberly Kunker • Margy Kuntz • Larry Kuperman • Kevin L. Kurth • Eyal Kurz • Rabi Kutob • Kyle

— L —

Danny L. • Kerstin L. • Lillian L. • La Loggia Ailesi • Kyle "Spacecat"

Laauser • Mélanie LaBarre • Paul Labbe • Llorente Lacap • Laurie
 Lachapelle • Mary Lai • Sophie "Moon Warrior" Lai • Laird Ailesi • Jane Lake •
 Tom Lake • Peter Lakshmanan • Calen Lambert • Katelyn & Koriell Lambson •
 Lamefx • Brad Landress • Florian Landsteiner • Adam Lane •
 Joshua P. Lane • Phoenix Lane • Jeremy Lange • Shirin Lange • Walt Lange • Jan
 Langhorne • Bradley Lankford • Kan Laohverapanich • Patrice Lapointe • Lara •
 Damien Larcombe • Rae Larick • LaRocque • Dora Larrabee • Bjarte Larsen • Mark
 Larsen • Shawn F. Larsen • Rebecca Larson • Bryan J. Lash • Chris Last • Scott
 Latter • Lau • André Laude • Laura • Laura & John • Joel
 Lavoie • Kim Lavsa • Greg Lawlor • Jack Lawrence • Laura Lawrence • Jason
 Lawrie • Shirley Lawson • Brett Laymon • J. Lazz • Justin Leach • Darrell Leadbetter
 • Michael Leaich • Andreas Leathley • Babette M. LeBlanc • Ben Lederman •
 Benjamin A. Lee • Bob Lee • Darren Lee • Garrett Lee • Joel Lee • Lani Lee • Nicole
 Lee • Sandra K. Lee • Taylor Lee • Zachary Lee • Mat
 Leeds • Jack Leek • Brian Lefebvre • Lefteous • Orange Leg • T. J. Legge • Rainer
 Lehr • Erynn Lehtonen • Tiffany Lei • Adam Leibig • Megan Leifker • Holger
 Leimeier • Michael Leinen • Carly R. Leis • Mark T. Lemke • Jerry &
 Zachary Lencoski • Vladimiro Lenino • Christiaan Lennaerts • Michael Lenzo •
 Leo • Paul Leonard • Raoul Leonard • Hailey Leone • Kevin O. Lepard • Rolf
 Lerch • Tarin Leslie • Amy Lesniak & Jeff Briggs • Jared Lessor • Nathen Leung •
 Guillaume Levesque • Aaron Levi • Daniel & David LeVine • Joshua Lew • Alia
 Lewis • Deighton M. Lewis • James A. Lewis •
 Kyle Lewis • Laura Lewis • Olivia Lewis • Todd M. C. Li • Tyler Libey • Judy
 Liday - Eğitimci ve Arkadaş • Bob Lienemann • Eric Lienhard • Ken Lifland • Mike
 Lightbody • Dominic ve Alina Lill • Jeffrey P. Limmer • Chad ve Cole Lindaman •
 Stephen Linden • John Linder • Adrienne Haataja Lindgren • Lindsay • Leila
 Lineberger • Roxanne Lingenfelter • Brooke R. Lingle • Lisa Link • Ken Lipinski •
 Chris Lira • Lisa, Nathan & Sebastian • Patricia Liu • Rainy Liu • Tellina Liu •
 Jaimée Livingston • Liz • Whit Lloyd • Eric & Gwenn Lochstet • Bradley
 Locken • Dylan Lockwood • Jonas Lodewyckx • Mitchell Logue • Lokos Ailesi •
 Bill Lombardi • Chris Long • Sarah
 Longlands • Brent Longstaff • Barbara Looker • Arya Loomba • Georgia Loomes •
 Julia Looney • Kevin Looney • Darlene Lopez • David Lopez • Nicholas Lopresti •
 Kiss Lorant • Frank Loreti • Christian Loroff • Nathan
 Loutr • Holly Louwagie • Gábor Lovasi • Stewart Love • Louise Lowenspets • Maja
 Lozanac • Casey Lozier • Boris Lubarsky • Mark Lubischer • M. Jones Luce • Sam
 Ludford • Luh • Andrea Luffman • Lynda Lum • Garry Lundberg • Suzanne Lundeen
 • Kyle Lundquist • John Lupo • Luthie & Egge • Sasha

Luthra • Des Lynch • Duncan "Kordwar" Lynch • Jae Lynch • Michael B. Lynch • Paul Lynch • Sean Lynch • DeeDee Lynn • Bob Lyon • Steve Lyon • Andrew Lyons • Kristy Kimberly Lyons

— M —

Abhishek M. • Ashley & Brittney M. • Axel M. • Bryce M. • Caleb M. • Camille M. • Chris M. • Connor M. • Garrett M. • Gary & Pam M. • Javier M. • Karen M. • Kati M. • Lucy Ma • Peter Ma • Tiffany Ma • Caleb Mabe • G. Bradley MacDonald • Dimitrios, Petra, Erika Angelika & Nikolaos Machikas • Brigitte MacKenzie • Grace Mackie • Romney, Spencer & Tanner Madsen • Haley Mae • Bebek Magaldi-Ruiz • Thomas Magers & Yi Hui Chang • Allie Mages • Jason Magnan • Jacob Magnusson • Nipun Mahajan • Gavin & Sarah Mahaley • Emmanuel Mahe • Maia • Todd Maines • MajikJack • Eaten Mak • Vincent Mak • Eric & Diane Malchodi • Danielle Maley • Tom, Tyler & Zachary Maley • Brendan Mallon • Andra Malmé • James Malone • Thomas W. Malwitz, Jr. • Giorgi Mamadashvili • MamaRooGrande • Naveen Mandadhi • Manessah • Ra'eesah Mangera • Kenneth Mann • Adam Mansell • N. Manzanares • Danielle Mar • Lahman Marcel • R. J. Marchetti • Tonia Marcum • Margaret • Marinovich Klani • Marise • Mark • Mark & Rachel • Carly Markey • Bailey Markins • Tobias D. Markowitz • Michael Marks • Andrew Marmor • Pedro Marroquin • Steven Mars • Gene & Zi Marsh • Jordan Marsh • Don Marshall • Jonathan Marshall • Nick Marshall • Marco Martagon-Villamil • Craig Martens • Ivan Martens • Barry L. Martin • Brandon "N1" Martin • Brett Martin • Doug Martin • Kai Martin • Katherine Martin • Lucas Martin • Richard Martin • Sean Martin • Shannon & Lori Martin • Ty Martin • Jenny J. Martinez • Jorge Cordero Martínez • Miranda Martinez • Richard Martinez • Beth Martinson • Laura Martz • Marvel Ailesi • Mareike Marx • Shaylla Mason-Wright • Beth Mason • Kris Mason • Esben Mastberg • Vince Masten • Mathat Ailesi • Clarece Mather • Amy Mathew • R. J. Mathews • Amrita Mathis • Chris Matosky • James Matson • Matt • Rebecca Matte • Matthew • Dexter A. Matthews • Jacob Matthews • Ryan Matzke • Zachary A. Matzo • Layla Maurer • Mark Mawdsley • Charlene Maxwell • Stephen May • Nathan Mayberry • Guy Mayer • Lysane Maynard • Josh Mayoral • Lindsey Mayoras • Omar Mazin • Steve Mazurek • Kirsten & Aiyven Mbawa • Lily McAlister • Michael McAulay • Steven McAuliffe • John, Kat & Penny McBee • David McBride • Nate, Sarah, Owen, Kate

McBride • Chad McCance • Andrew McCarl • McCaro • Dr. Brendan McCarthy •
 Kelly McClenahan • David F. McCloskey • Jean McClure • Shane McCollum •
 John McCormick • Debbie McCoy • Mark McCoy • Kyle McCray • McCreary
 Ailesi • Heidi "Raven" McCreary • Ryan
 McCredie • Kevin McCullen • Andrew Lee McCullough • Andy McCullough • Ed
 McCutchan • Berkley McDaniel • Bobby McDaniel • Gerald P. McDaniel • Hunter
 McDole • Steven T. McDole • James McDonagh • A. McDonald • Allison McDonald
 • Michael McDonald • Jennifer McDougall • Bryan
 McEntire • Campbell McFarland • Adam McGee • Mack McGehee • Michael
 McGlothlin • Sean David McGrath • McGraw Ailesi • Miles McGuire • Ryan S.
 McGuire • John R. McGuirt III • Michael McHugh • Stephanie
 McInnes • Rob McKenzie • Patrick McKernan • Justin McKinlay • Jack, Kayleigh ve
 Henry McKinley • Bobby McKnight • McKnights • Michael, Saoirse & Kieva
 McLaughlin • Christopher Bishop McLeod • Beth & Terry McMahan • Mitch
 McMahan • William McMahan • Colleen McManus • Ian McNatt • Laura
 McNaughton • Denise McWilliams • James Meadison • Nate Mealy • Jed Mecham •
 Monica Medeiros • Arno & Goran Medimurec • Edgar
 I. Medina • Morena Medina • Sherwin Meeker • Abbie Meeks • Renée
 Meeks • Drew Meger • Aaron Meier • Charlotte & Nicolai Meier • Stephanie
 Meier • Tanya Meikle • Briony Mejorado • Amber & Brian Melican • Melissa
 & Leo • Ashley & Megan Mellenthien • Rylan Memmott • Menda Ailesi
 • Cris Mendoza & Will Rielly • Stacy Menees • Meo Ailesi •
 Deanna Mercer • Mike Mercer • Jason K. Merchant • Nicole Merkulovich • Ben
 Merot • Christine & Parker Merriman • Chad Merritt • Emmett Meskis •
 David, Caitlin & Eleanor Messina • Ian Tyler Metz • Wompa D. Mewssiah •
 Adam Lee Meyer • Robert & Deborah Meyer • Michelle Meyering • MFS •
 Michael • Michaelangelo & Mona Lisa Ondevilla • Miriam Michalak &
 Jaap Kosten • Michelle • Mike, Kellie & Binx • Mikheil • Jerome Miklo • Kirk
 Miles • Monica Mileti • Todd Millee • Millen • Eric Miller • Galen W. Miller •
 Grant Fitz Miller • J. Lance Miller • Joe & Debbie Miller • Michael Miller •
 Nathan J. Miller • Sean Miller • Tony Miller • Daniel J. Milligan • Erin Millner &
 Bran Stoneman • Kendall Mills • Nathan Mills • Elizabeth Milne • Sean & Allison
 Mince • Mark Miocevic • David Mishler • Michelle Mishmash &
 Chris Kesler • Trata Misir & Simran Misir • W. Miskovetz • Shruti Misra •
 Linda Mit • Harrisonburg'daki Mitchell Ailesi • Annarose Mitchell • Bradford
 Mitchell • Ras & Toie Mitmug Ailesi • ML • Edie Mobley •
 Matt Moffet • Kumail Hussain Mohammed • David Moldawer • Jakob Moll • Joe
 Molnar • Nabeel Moloo • Lee Monamy • Joseph Mondragon • Jess

Monica • James Monsebroten • Kyndra Monterastelli & Anthony Tran •
 Swapna Mony • Scott Mooney • Andrea Moore & Martin Eichman • Dan
 Moore • Dustin Moore • Jordan Moore • Matthew Sonshine Moore • Mike Moore •
 Paul Raithe Moore • Sabre Addington Moore • Charles & Anna Moorhead •
 Jason & Daniel Moos • Serge Mora • Lucien Morales • Aaron & Corrie
 Moran • Cynthia Moreno • Daniel Moretti • Jasmine Morgado •
 Clifford J. Morgan • Morgan & Dino • Marleigh Morgan • Marvin D. Morgan
 Jr. • Victor Morgan • Melissa Morrissey • Jim Morrison • Meghan & Adeline
 Morrison • Francis Morrisette • Rena Morse • Stuart Morse • Brandon Morton •
 Luka Mosashvili & Tamar Nadirashvili • Mo Moser • Moses • Katie Mosharo
 • Konner & True Moshier • Eric Moss • Rachelle Gwendolynne
 Moss • Calvin Moy • Elias Moya • Jeff & Kelly Moyer • Mr.Grome44 •
 Mrbill2705 • Steve Muchow • Nathan Muilenburg • Kaushik Teshlor
 Mukunda • Brian Mulvey • Rachel Mungra • Nancy Munson • Austin Murch • John
 Murphy • Philip Murphy • Sean Murphy • Sig Murphy • Hana Murray • Julie Murray
 • Sabrina Musson • Tony & Ben Muzi • Sean Myer • Anna Mykkeltvedt • Eric
 Mylius • Jamie Mynott

— N, O —

Andrew N. • Rhel ná DecVandé • Axel Nackaerts • Dominique Nadaud • Stephan
 Nagel • Michael Nagy • Joseph M. Nahas • Subash Nair • Brett
 Nance • Sid Nanda • Nanni • Jimmy Napier • Kristina Napier • Joe Narcisi • Narrew •
 Nathapong Narumitrekgarn • Stephen Nash • Natalie • Wendy Natividad • Fabian C.
 Naumer • Marty Navaroli • Axl Nazario • Jim Nazifi • Elizabeth & Amanda
 Neal • Dwayne & Denise Need • Kelvin Neely • Patrick Neff • Valerie Neff •
 Bev Nelson • Jessica Nelson • Kate Nelson • Robert
 "Holyoutlaw" Nelson • William Netterville • Jason Neustaedter • Dr. Paul E. Neveux,
 Jr. • Tracy Robison Newman • Newt • Roger & Leslie Neyman •
 Samantha Nguyen • Lucas Nicholes • Sandy Nickell • The Nickels • Erik Nickerson
 • Nicole • Joshua Niday • Anita Nielsen • Peter J. Nierenberger • Nikolai • Chrissy
 Nilsen • Nina • Juliana Nine • Niu Ailesi • Shante Nixon • Tyler Nixon • Genie
 Nizigiyimana • Josie Noble • Tiago Nodari • Patrick Noffke • Keith Nolen • Wayne
 Nordick • Øyvind Nordli • Michael Nordmann • Maureen Nordmark • Cole Norman
 • Dr. Charles Norton III • Dan Norton • Frank Norton • Paul Norton • Anthony,
 Devyn & Royce Noto •
 Margie "Max" Novak • Benjamin Novo • Dino Nowak • Francisco A. Núñez •

Samuel L. Nussman IV • Steffen Nyeland • Andreas Nystedt • Sounde O •
Claire O'Brien • David O'Brien • Adam O'Connell • Stefanie O'Connell • Pablo
Ortiz Monasterio O'Dogherty • Rick O'Donnel • Jonathan O'Donnell • Neil O'Dwyer
• Timothy O'Neil • Joseph O'Neill • Joanne O'Reilly • Bas Oberndorff • Janet L.
Oblinger • Sean & Melissa Obrock • Oliver Ockenden • Calley Odum •
Michael Offutt • Mosby Oliphant • Phillip Olive • Owen & Kathryn Oliver •
Linda Ollila-Scherbring • Craig Ollinger • Curtis & Tina Olyslager • Þórhanna
Inga Ómarsdóttir • Michael Oney • Mariëlle Ooms-
Voges • Sam Oquendo • Antonio Santo Orcero • Oric • Andrea Orjuela •
Orlena • Tim Ormsby • CeCe Orquieza • Renee Orr • Kim Ortega • Jennifer Orton •
Troy Osgood • Joshua Ostrander • Lucia Ott • Kirsten Otting • Conny Otto • Otus •
Ron Owens • Katie & Kyle Oxford

— P —

Brad P. • Jackye P. • Jett P. • Pavel P. • Daniel Pach • Pack Ailesi • Lea
W. Padgett • Johannes Paetsch • Richard Page • Christine A. Palmer • Matthew
Paluch • Stefan Panevski • Licia L. Pannucci • Tony Pantev • Sotirios
Papaefthymiou • Alexandra Papas • Romy Papas • Andrea Pappalardo • Daryl Parat
• Scott Pare • Emmanouil Paris • David Parish • Calvin Park • Jeremy Park • Jason
& Lynn Parker • K. P. Parker • Michael S. Parker • Rob Parker •
Jessica & Justin Parr • Jacob "Laura'nin Sevgilisi" Parry • Zachariah "Hukuk
Jedi" Parry • James Parsons • Raymond Partlow • Alexander Pasik • Atit Patel •
Chirag A. Patel • Jay Patel • Stuart Paterson • M. Patino • Kevin "Xog" Patraw
& Maggie "Yukaige" Jessberger • Jennifer Patterson • Victor & Casper
Patterson • Nathaniel Patton • Phillip Paul • Paulo, Tasho & Benson • Robert
Pavel • Dom Pavlek • Katie Pawlik • Jacob Pawson • Deric Paxson • Steve
Payne • Micah Payson-Lewis • James Payton • Bill Pearce • Ben Pearson • Greg
Pearson • Joel Pearson • N. Scott Pearson • Stephanie Peck • Pedro • Joshua Peel •
Stephen Peers • Steven Peiper • Autumn PeLata • Joseph R. Pellagatti • Andy
& Jacob Pendergrast • Jacob Pendergrast • Pendleton Ailesi • Lisa M. Pennie •
Marge Pepe • Laurier A. Pepin Jr. • Patrick
Perrault • Lincoln & Kennedy Perry • S. Perry • Dave Pesano • David Peters •
Mark Peters • Nathaniel W. Peters • Timothy Peters • Trevor Peters • Dale W.
Peterson • Jay Peterson • J. C. Petock • John Petrila • Momchil Petrov • Bjørn Tore
Pettersen • Jesper Pettersen • Oreo Pettigrew • Olivia Pfleider • Patricia Pfleider •
Justine Phelps • Skylar Phelps • Matt Philben • Robert Philbrick •

Philina • Philip • Philipp • Phillips Ailesi • Joyce & Gary Phillips • Katie Phillips & Tom Morris • Virginia "Gini" Phillips • Philly • Michael Philpott • Bonnie J. Phlieger • James Phoenix • Dominik Pich • Jim Pier • Jennifer L. Pierce • Michael Pierce • Travis "Xuul" Pierce • Mackenzie D. Pierson • Leslie Pietila • John Pietrzyk • Liam Pietrzyk • Victoria Pietsch • Pigwig • Pike Ailesi • William Pike • Patrick & Sarah Pilgrim • Katy Pilkington • Chanthu Pillai • Zahid Pirani • Joseph Pisano • Sean Pitman & George Tice • Clara Pitts • Ian & Mia Spredemann Plasencia • Sharon Su Plasser • Jake Platfoot • David Plaut • Rick Plevak • Carl Plunkett • Suzi Po • Gjergji Poçari • Mario Poier • Theron Baral Pokhara • Anthony Polcino • Sarah Clardy Polk • Shawn Polka & Evangeline Zikos • Annette & Matt Polsky • Jack Pond • Kenny Pooh • Thomas & Amber Poon • TJ Poon • Jen Porn • Beverly Porter (Pollack) • J. Ryan Porter • Jena Porter • Shelley Porter • Zach Porter & Ailesi • Calvin Post • Kris Post • Wieneke Post • Shawn Posthumus • Cody Poteet • Shana Potter-Monroe • Edward Potter • Matt Potts • Max Potts • Brianna Poulos • Alena Povoliaeva • Kevin Powell • Ryan Powell • Franklin E. Powers, Jr. • Kayty Powers • Derek Pozel • Elisa Prada • Craig Prather • Gianna Pratten • Andrew Preece • Benet & Daphne Press • Tim & Serina Pressey • Morgan Pretty & Laura Tan • Dan Price • Joseph P. Price • Logan Price • Will Prier & Melissa Fuller • PRJ • Chris Prohaska • Betty Prorak • pTeranodons • Fiama Puccini • Cameron Pugh • Mike Pugliese • Tony Pulickal • Emilia Marjaana Pulliainen • Chris Pullman • Gregory A. Purdom • Elaine Puri • Matthew Purse • Kimberly Purser

— Q, R —

Heather Quigg • Jay Quigley • Ben Quinn • Andrea & Brian Quinney • Luis Quiñones • David A. Quist • Katie R. • Christomir Rackov • Joe & Cindy Radvany • Terri Ann Rae • Christine Ragan • Tristan Ragan • Becky Raine • Akilan Rajendran • Logan Raj Rajendran • Slobodan Rakovic • Jesse Rambo • Marcos Ramirez • Ramis • Aditya Ramkumar • Michael Ramm • Amanda & Charles Ramsey • Ramy • Dan, Joelle, & Rosalia Kirk Randall • Karthik Rangarajan • Ranger the Labrador • Raphael • Katie Rapp • Mikael Rask • Rathburn Ailesi • Daniel & Emily Ratica • Kate Rausch & Brian Bosman • Johnny Ray • Ryan Ray • Mike Raymond • Razzinos • Realm Makers • Steve Reaume • Rebecca & Matt • Steve Reckelhoff • Ellie Red • Redrabbt • Chris Rees • Tana Reeve • Jen Regan • Kyle, Carissa, Mel & Gwen Reger • Charlie

Regnier • Kevin Rehman • Cody Reichenau • Bob Reichert • I. Reid • Maggie Reid •
 Brian Reilly • Jim & Lórien Reilly • Jonathan Reilly • Bradley Reis •
 Stephanie Reisenbuchler • Teri J. Reiten • Michelle Reith • Elyse Reitter • Renee
 Relin • Amber Rendmeister • Becky Renfroe • Rengman • Bailey Renner • Lisa
 Whiting Renshaw • Drew Repasky • Kayce Resha • Sarah
 Retza • Henrik Reuther • Chris Rhine • Crystal Rhinehart • Rhyolyn • Mike &
 Tammie Rice • RichaCollins • Sonja Richardson • Christophor Rick • John Riddell •
 The Riders • George Ricky Rieckenberg • Ernst Riemer • Grant
 "WereTiger" Rietze • Dana Riggle • Audrey Riggs • Riley & Alexa • Shawn
 Riley-Rau • Keri Riley • Seamus Riley • Jett Rink • Keegan Rinker • Jason
 Rippentrop • Taylor Ritchie • Rivadeneira Ailesi • Osvaldo Rivera-
 Gonzalez • Nector Rivera • Smooth Rivera • Billy Rixham • RJ & Benji Lynn •
 Joel Roath • Robbie • William Robbins • Gary Rober • Edwin Roberson • SaraBeth
 Roberson • C. Roberts • Chris Roberts • Clifton Roberts • Derek
 Roberts • Elise Roberts • Adele Robinson • D. Keith Robinson • Michael Robinson •
 Richard K. Robinson • Matt Roccuzzo • Rochester87 • Roderick • Steven R. Rodgers
 • Monica Rodrigues • Miguel Rodriguez • Rhio
 Rodriguez • Thomas R. Roedel • Chris Rogers • Hassan Rogers • Yuri Melinda Roh
 • Robert Rohe • Jose Rojas • Kuba Rokosz • Autumn Rolon • Brian Romand • Colin
 Rome • Stacey Romeo • Craig & Meg Romero • Robert
 Romore • Ronnie, The Bear & Radcliffe • David Roos • Matt Roos • Victoria
 Rork • Allison Rosa • Dylan Rose • Esther Rose • Jon Rose • Kathlyn Rose • Kyle,
 Marie & Reese Rose • Suzanne Rose • Kristen Roskob • Evan B. Ross • Todd
 L. Ross • Anders Rossland • Pål Asmund Røste • Mathias Rotestam • Adam Rouse
 • Parrain Roux • Cathy May Row • Matt "TipTurkey" Rowbottom • David Rowe •
 Chris Roy • Devraj Roy • Sagnik Roy • Jeffry
 Royce • Roz • RPC • RSwanson • Cheryl Ruckel • Adrian Rudloff • John Rudwall
 • Jay Rumble • Hemal Ruparelia • Dale A. Russell • J. P. Russell • Rae J. Russell •
 Matt & Clare Rutley • Charles Ryan Jr. • Marc Ryan •
 Nicholas Ryan • Ryan Ryerson • Andrea Ryffel • Mladen Ryhard • Ryk Ailesi • Ryan
 Rymer

— S —

Alex S. • Audrey S. • Eric S. • Jacob S. • Mahima S. • Matt S. • Michelle S. • Tim
 S. • Matthew, Breanna & McKinnon Saagman • Arthur Ariel Sabintsev •
 Dillon Sabo • Joseph Sabo • Gabor Sacharovsky • Daniel V. Sadler • Sam &

Tiffany Sadler • Nejc Saje • Mark Sakulich • Douglas Sakurai • Daniel Sal •
 Salamanca Ailesi • Tony Salva • George Salway • Kushil Samarasekera • Robert
 Sample • Catherine Sampson • Shayne Sampson • Matthew B. Samspon • Monika
 "Mon" Samul • Jason Sandau • Mik & Laura Sander •
 Catherine J. Sanders • Dawn Sanders • Alex Sandilands • Tacho Sandoval •
 Dunning Sanger • Jerusha Santiago • Sara & Travis • Amy Sarfinchan •
 Michael Sargent • Abhilash Sarhadi • Justin Sarver • Satyr • Saumur Ailesi • Ames
 D. & Linda L. Saunders • McKenzie Saunders • Brian Saurwein • Michele
 Savides • Glen Sawa • Sax is my Axe • Samuel & Din Scarborough •
 Scarlettidx • Lea, Lawrence & Lukas Schack • Robert Schaefer • Jake Schafer
 • Jeff Schafer • Enola Schaff • Christy M. Schakel • Jacob Scharre • William
 Scheer • Anna Scherer • Michael Schiefer • Marc Schifer • Whitney Schiffler • Gus
 Schlanbusch • Catherine Schmidt • David Schmidt • Bryn Mae Schmiede • Doug
 Schneider • Thibaut Schneider • Tiana Schowe • René Schult • Roy Schultz • Ryan
 Schultz • Nolan Schwab • Angela Schwartz • Eric Schwartz • Jeremiah Schwartz •
 Mark, Sydney & Sloan Schwindt • Jeremy Scofield • Johnett Scogin • Scott •
 Brandon Scott • Nate Scott • Sabra Scott • Daniel Scrutchfield • Sam Seah • Ryan
 Seaman • Sebastian & Sabrina • Rhea & Dan Secor • Nancy Sedwick •
 Austin Segrave • Megha Sehgal • David Seid • Ari, Erinn & Nathan Seifter •
 Tannik Seldon • Carol Sembach • Suzan Sempels • Jose Javier Soriano Sempere •
 Daniel
 Sepulveda • Gopakumar Sethuraman • A. C. Severin • Eric T. Severson • Rick
 Severson • Jay Sevier • Chris Seymour • William J. Seymour • Daniel &
 Georgia Sgranfetto • Brett Shand • Shane • Anil Shanker • Mark Shannon • David
 Shapiro • Zach Shapiro • Scott Shaputis • Brandon Sharp • Patrick Shaver •
 Cameron Shaw • Or Light Shawat • Diane Shearer • Claire Shedden • Rob Sheffield
 • Jenny Sheldon • Matt Sheldon • Anthony Shenberger • Paul Sheppard • Ashley
 Sherman • Kerri Sherrieff • Clarissa Shetler • John W. Shioli • Shiro •
 Shivorderpstrassepy Ailesi • Shannon & Brandi Shockley • Charles Shopsin • Jon
 Shuerger • Maria Shugars • Shumates • Daniel Shunfenthal • Patrick Shurr • Heath
 Shurtleff • Stephen & Bryn Shutt • Shyam • Laura & Matthew Siadak •
 Matt Sich • Taha Siddique • Toine Siebelink • Matthew Siedman • Brian Sieglaff •
 Nicole Siemens • Teddy Sigman • Sigurine • Barbara Silcox • Silsby Ailesi • Pedro
 Silva •
 Rhonda M. Silva • SilverMt • Rob Silverstein • Gregory Silvius • Steve simas •
 Simpson Ailesi • Elaine Simpson • Susan Lee Simpson • Andy Sims •
 Carlee Sims • David Simser • Joseph, Kristin ve Clara Simunac • Kainoe Sinclair •
 Sinkleir • Anthony Sinnott • Steven Sintermann • Mary Sisock •

Sithrebel • Sarah Sjoberg • Mike Skaggs • James Skala • Skallen • SKennedy &
 MunsterFam • David Skerke • Daniel, Carmen & Darren Skidmore • Niklas
 Sköld • Tracy S. Skrabut • Sky • Jay Slade • Claudia Slaney • Jesper Slattengren
 & Lisa Schutte • Ella & Dorian Sloat • Bryan Smith • Calvin Smith •
 Carly E. Smith • Christine L. Smith • Cierra Smith • Elizabeth Smith • Eric Smith •
 Evan & Brittany Smith • Jackson Marco Smith & Calvin Remi Smith •
 Jeff Smith • Katie Smith • L. Joe Smith • Nicole Smith • Paul & Scott Smith •
 Randy Smith • Ryan Smith • Tiffany Finlynn Smith • Zachary Smith • Zackery
 & Michelle Smith • Kim Smits • Maria Snelgrove • Peter Snelgrove • Snell
 Ailesi • Davis Snider • Jennifer Grouling Snider • Sydney Snider • Jesse &
 Brittany Snyder • Kayla Snyder • Robin Snyder • Stephen A. Snyder • Tommy L.
 Snyder • Danny Soares • Jarosław Sobi • Mattias Söderholm • Stan Sokorac • Brady
 Solheim • Christina Solheim • David J. Soloski • Steve Soltz • Miroslav Sommer •
 R. Sommerfeld • Robin Sones • Mark Sonnenberg • Jörg Sonnenberger • Sonntag
 Scholl Ailesi • Soomp • Henrik Sörensen •
 Matthew Sorenson • Jose Alfonso Torres Soto • Jacob W. Soucy • Andy
 Southmayd • Francisco Spaghi • Jennifer Spangrud • Jeff Sparks • Paolo Spaziosi •
 Christina Speir • Jane Spencer • Jennifer Spencer • Michael Spencer • Matt
 "Bigfish" Sperry • Silke Spiel • SpiRaLzzzz & The Gufreda Family • Mike
 Spitzer • Splabes • Sprijnkle • Kyle Springs • Andrew Sprow • Eric Spurgeon •
 John Squire • Sarita M. Sridharan • Seth St. Amand • The Stachniak Family •
 M&M Stachowski • Doro Stadler • Dr. Michael Stafford • Derek Stahl • Leah
 Stain • Stefan Stammeler • Mike Stamp • Jackie Standaert • Deanna Stanley •
 Devlon Stapleton • Tristan & Adalynn Statner • Leon Stauffer • Brent Steele •
 Robert Steele • Robbie Van Steenburg • Kim Køhler Steensgaard • Stephanie
 Steenstrup • Larson Steffek • Jim & Calvin Steger • Erik Stegman • Chaim
 Steinberg • Maria Steingoltz • Doug Steinker • Edward Steinsho • Steven Stelma •
 Matthew A. Stenning • Cory Stepan • Steph • Stephan Ailesi • Tim Stephens •
 Mike Stern • Andrii Stetskyi • Tom, Tess &
 Ben Stevens • Ryan Stevenson • Sarah Stevenson • Stewart & Melodie • Debra
 Stewart • Dianne Stewart • Ere Stewart • Joshua Stewart • Kevin Stewart • Lori M.
 Stewart • Matthew Stewart • Michelle Stewart • Nick & Lacie
 Stiffler • Stiliyana • Joshua Stingl • Andrew Stinson • Ken Stith • Michael
 Stocks • Sean Stockton • K. Stoker • Elisabeth Libby Stone • Wes Storhoff • John
 Stork • Melicent Stossel • Sarah Strack • Josie Straka • Alexander Strandberg •
 Daniel W. Stratton • Thom Stratton • David Straub • Eric Streck • Strella • Cameron
 Strickland • Carole & Bill Strohm • Jenn Strohschein • Marcello Strologo •
 Stuart & Judith • S. Stuart • Corinna Stübing • Geri

Studer • James Sturtevant • Sreevidya Subramanian • Craig Charles Suiter • Ben Suitt • Imraan Sulaiman • Andrew Sullivan • Darren Sullivan • Elliot Sullivan • Joe Sullivan • Kevin "Quentin" Sullivan • Shawn Sullivan • Shawn & Lorrie Sullivan • Stephen Sullivan • Ben Summers • Ray Surman • Ian Sutherland • Jessica Sutherland • Thanuja Suwarnan • Sven • Emily Swadron & Kendra MacDonald • Nate Swalve • Kyle Swank • Patrick Swanson • Jesica Swanstrom • Lincoln Swartz • Dustan Swartzentruber • Kevin Swartzlander • Larry Swasey • Michael Sweitzer • Laurie Swensen • John Henry Swenson • Jason Swiger • Sam Swihart • K. H. Swyers • Saad Hasan Syed • Marisa Syhlman & Tessa Lindman • Sylvia • Jeff Symes • Kathy Szabo • Johnathon & Rachel Szaefer • Carol Szpara

— T —

Alex T. • Brandon T. • Marcin Tabaka • Alex Tabor • Kristin Taggart • Katarina Takahashi • C. Corbin Talley • Nicholas Talty • Brian Tanabe • Jade Tang • Gowtham Kumar Tangirala • Hannah Tangney • Leslie Tanner • Veronica Tanner • Tara • Péter Tarján • Tash • Andrea J. Tass • Taube • Brian Taubs • Gregory Tausch • Alexander & Thurston Taylor • Luke Taylor • Michael D. Taylor • Warren Taylor • Zenobia Taylor • Ayman Teaman • The Tedder-Kings • Caleb Tedder • Myles Templin • Daniela Teofilova • Teresa • Rick TerKeurst & Stephanie Maxwell • Hope Terrell • Jonathan Terrington • Joshua Tesmer • Stephanie Tettamanti • Neen Tettenborn • Sherry Tew • Mr. Tezak • Sibel Tezkan & Amanda Chang • Quinn Thacker • Rachael C. Thacker • Thedave • B. Theriault • Kraig Theriault • TheShaner • Andrew Thomas • Eugene Thomas • Glenn Thomas • Greg Thomas • Justin Thomas • Tanya Thomas • Terence S. Thomas • John G. Thomason • Abbey Thompson • Andrew Thompson • Bridget M. Thompson • Vicky A. Thompson • Peter Thomson • Phil Thorn • Marcus Thornson • Stephanie Thorpe • Ashton Thorsen • Kaitlin Thorsen • Gardar Thorsteinsson • Britta Threshie • Thriftcriminal • Cameron Thrower • Jeff Tiemann • Ryan Tillotson • Tim! • Reyn Time • Mat Timmerman • Scott Timpe • Tina & Marco • Geoffrey Rae Titus • Tobi • Kelton Tobler • Todd • Ian K. Todd • Will Todd • Vicky Tolonen • Meine Toonen • Stefan J. Torres • Torsten • The Toton Buds • Joseph Towe • Robert Towell • Chase Townsend • Kat Tracey • M. J. Tracy • William C. Tracy • Sofia Trainer • James Traino • Sean Trainor • Lauren Tran • Nathan Travis • The Treasons • Gina Trieb • Travis Triggs • Al "The Beard" Trinidad

Jr. • Jedidiah Tritle • Manuel Tropper • Troy • Michael Tsai • Chassity Tsaprailis • Evan Charles Tucker • John Tucker & Heather Hisel • Aaron Tufts • Teresa Tung • Jeff Tungate • Turned_Alchemy • Karen Turner • Nathan Turner • Niki & Toby Turner • Stanford Turner • William F. Turner III • Birgitte Turøy • Joonas Turtiainen • Shannon Tusler • Tycen • Mitchell Tyler • Christopher Tyner • Aris Tzikas

— U, V —

Gabriel Ubieta & Lysell Robles • Ihsan Ul-Haq • Ståle Undheim • Josh Upton • Kollin Upton • Daniela Uslan • Marcus Utley • Pete Vagiakos • Teresa & Elizabeth Valcourt • Art Valdez • Richard B. Valdez • Bridgette Valente • Tess Valerie • Stan Valnicek • Lynley J. Van Allen Brinkman & Christopher L. Fleegal • Elise & Elena Van Clief • Pier van der Graaf • Harro van der Klauw • Paulien van der Meer • Ron van der Stelt • Calvin Van Dorn • Mathias Van Giel • Frits van Hertum • Patricia Van Onckelen • Janis van Ryswyk • Elle Vance • Youri Vandavelde • Jan Vanhulle • Joseph Vanucchi • Kristy VanWyhe • Harsh Varia • Alexey Vasyukov • Lindsey & Caleb Vaughan • Russell Ventimeglia • Teresa Verho • Joan Vernon • Tunde Veto • Kari Vic • Noah Vick • Matthew Vidalis • Balaji Vijayan • Vikyle • Michael & Abby Villacrusis • Isidro "Sid" Villarreal • Bruce Villas, MD • Chris Vinson • Lucas Virgili • Sarah Vissaux • M. Vitagliano • Layton Vitanza • Andrew Vivian • Vlar • Cheryl Vo • The Vochis Family • B. A. Vojslavek • Bryce Vollmer • Miranda Vollmer • Iwan von der Ratzeburg • Oliver Vonderheid • Elizabeth Vorpahl • Rhea & Dan Votipka • Bart Vrakking • Tuan Vu • Ron Vutpakdi • Zubin & Priyanka Vyas

— W —

Brian W. • Nick W. • Pamela Wadhwa • Joshua Wagner-Smith • Randal & Lucy Wagner • Wagner/Slavich • Avery & Olivia Walker • Gordon Walker • Lee Walker • Allen Wall • Michael D. Wallace • Justine Walley • Anders Walløe • Jennifer L. Walsh • Pat Walsh • Hazel Wanderer • Inge Binfield Wang • Jade Wang • John K. Wang • Steve S. Wang • Carole-Ann Warburton • Susanne Ward • Lareb Warda • Alan Warenski • Greg Wargo • Stephen Waring • Diane Warner • John Warren • Simon Warshal • Mack Wartella •

Kenta Washington • Waterloo Andersons • Chris Watkins • Craig
 Watkins • Tyler Watkins • Watring Ailesi • Charles Watt • Joel Watts • Jeffrey L.
 Wayman • Wburningham • Matthäus Wdowiak • Malachi Weaver • Sara Webb •
 Stephanie Webb • Crystal Weber • Cyrus Weber • Eric Wegner • Madison Wehrer •
 Erika Weilage • Chaim Simcha Weinberg • Eric J. Weis • Barda Weishaar •
 Jonathan Weiss • Seth Weissman • David Welch • Carson Welker • Charles G.
 Weller III • Kevin Wellman • Wendy & Daniel • Harald Wenzel • Beau West •
 Doug & Jeanne West • Keith West, Güneş Sistemini Gelecekteki Potentatı •
 Paul K. West • Tara Westbrook • David Western • Sonora
 A. Weston • Terry Westphal • Kristina Wetterman • Doug Weyek • Weylin •
 Thomas J. Wheatley • Dan Wheeler • Jennifer C. Wheeler • Joseph Wheeler •
 Meighan Wheeler • Andrew M. White • Brian White • Sam White • Stephen Robert
 White • Clay Whitehead • Jeff & Laurie Whiting • Philip J. Whyte • Pam
 Wickert • Beverly Wideman • Danielle Wiegert • Alex Wieker • Nate Wiens •
 Christopher "Mr. Bear" Wigelbeyer • Kesed Wilbur • Rex Wilburn • Lindsay
 Wilcox • Ron Wilcox • Brad & Becky Wild • Kelcie Wildeman •
 Anissa Wiley • Kelley Wilkens • Zebulon Wilkin • Jason Wilkins • Michael F.
 Wilkinson • Matt & Becca Will • Pieter Willems • Stephen Willems • Tim
 Willemstein • Brandon & Daniella Willey • William & P. J. Patters •
 Austin Williams • Bryan M. Williams • Chris Williams • Joel Williams Jr. • Kambrie
 Williams • Scott M. Williams • Rachel Kaleonani Williamson • Jeanne Marie Willis •
 Scott Willis • L. Wills • C. Wilsam • Bernie Wilsea-Smith • Amaya Wilson •
 Barbara L. Wilson • Durand Wilson • Marshan Wilson • Michael "V. B." Wilson •
 David Winter • Ian Winter • Lauren & Eric Winter • Nicholle
 Winters • Matt Winton • Daniel Wise & Suzie Smith • David Wise • Jacob
 Wise • Clarissa Witherly • Holly Wittsack • Ben, Zach & Steve Witzel • Scott
 Witzeling • Sissel Wiull • Andrea Wolfe • Jeff Wolfe • Megan Wolfenbarger •
 Jessica Wolfram • Mirjam Wolfsbergen • Eddy Wong • Jean Wong • Nicholas
 & Margaret Wong • Jason C. Wood • R. Scott Wood • Elle Woodruff &
 Presley Faykus • Evy Woodworth • Frank Wooler & Melissa Dankert • D. P.
 Woolliscroft • John Woosley • Victoria Worlow • Rebekah Wortman • Wren •
 Charles & Christine Wright • Jake Wright, PE • Kyle Wright • Sean "Stick"
 Wright • Caleb & Anna Wunderlich • Wxaith • Rikkert Wyckmans • Stacey
 Wyman • Mark Wyse • Molly & Ken Wyss

Xiaosy & The Bigs • Katherine Xu • Valerie Y. • Tapas Yagnik • Yogesh Yagnik • Susan Yamamoto • Elizabeth "Komşu Michaela" Yang • Lemuel Yap • Keith Yarborough • Brian A. Yates • Gail Yates • Kyle A. Yawn • Chista Yazdani • Mark, Becky, Addie, Milo, Emery & Abel Yedlowski • Wabash Yeti • Vincent Yeung • Yılmaz Ailesi • Ray & Zeke Yolo • Benjamin & Natosha York • Lawrence B. York • Valerie York • Caitlin J. Young • Daniel Young • Julie & Mark Young • K. Young • Ryan Young • Yoyoreader • Anders M. Ytterdahl • Richard Yu • Allie Zaenger • Aaron Zander • Robert Zangari • Brandon Zarzyczny • Zan Zastrow • Karen Zeigler • Elliot Zeiler • Elizabeth Zeitz • Ludwig Zemrau • Sean Zephyr • Jehnytssa Zetino • Jing Zhu • Anastasia Zhurikhina • Lisa Zidar • Perrin Zideos • Anthony Zieli • Sandra Zielinger • Kristina Žilec & Ivan Horvat • Chad Zilla • John Zimmerman • Drew Zingleman • Adam Zobler • Andrew R. Zodda • Emile Zola • Peter Zola • Martin Zoln • Kálnoky Mátyás Zsigmond • Zwieciu

YAZAR HAKKINDA

Michael J. Sullivan, *New York Times*, *USA Today* ve *Washington Post*'un en çok satan yazarlarından biridir ve sekiz Goodreads Choice Awards ödülüne aday gösterilmiştir. İlk romanı *The Crown Conspiracy*, Ekim 2008'de Aspirations Media Inc. tarafından yayınlanmıştır. 2009'dan 2010'a kadar, The Riyria Revelations serisinin altı kitabından sonraki beşini kendi yayınladı. Bu kitaplar daha sonra Hachette Book Group'un Orbit imzasından üç iki kitaplık set olarak satıldı ve yeniden yayınlandı.

omnibus baskıları (*Theft of Swords*, *Rise of Empire*, *Heir of Novron*).

Michael'ın Riyria Chronicles serisi (Riyria Revelations'ın öncesini anlatan) hem geleneksel hem de kendi yayınladığı bir seridir. İlk iki kitap Orbit tarafından yayınlanırken, sonraki iki kitap kendi yayınevi Riyria Enterprises, LLC tarafından yayınlandı. Beşinci Riyria Chronicle kitabı *Drumindor*, yakın gelecekte kendi yayınladığı bir kitap olacak.

Penguin Random House'un Del Rey yayınevi için Michael, The Legends of the First Empire serisinin ilk üç kitabını yayınladı: *Age of Myth*, *Age of Swords* ve *Age of War*. TGrin Oak Press, serinin son üç kitabını dağıtmaktadır. serisi ve bunların başlıkları *Age of Legend*, *Age of Death* ve *Age of Empyre*'dir.

Michael şu anda The Rise and the Fall Trilogy'yi yazıyor. Bu üç kitap, onun kurgusal dünyası Elan'da geçiyor ve Legends of the First Empire'dan sonraki ve Riyria Chronicles'tan önceki tarihi dönemi kapsamaktadır.

Michael'a michael@michaelsullivan-author.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMAN

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

*Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaş Çağı • Efsaneler Çağı • Ölüm Çağı •
Empyre Çağı*

Yükseliş ve Düşüş

Nolyn (Yaz 2021) • Farilane (Yaz 2022) • Esrahaddon (Yaz 2023)

Riyria Vahiyleri

*Kılıçların Hırsızlığı (The Crown Conspiracy & Avempartha içerir)
İmparatorluğun Yükselişi (Nymphron Rising & The Emerald Storm
içerir) Novron'un Varisleri (Wintertide & Percepliquis içerir)*

Riyria Günlükleri

*Taç Kulesi • Gül ve Diken • Dulgath'ın Ölümü • Kışın Kızının Kayboluşu
Yakında: Drumindor
Hırsızların Kanı (Taç Kulesi ve Gül ve Diken'i içerir)*

Bağımsız Romanlar

Boş Dünya (Bilim Kurgu Gerilim)

KISA ÖYKÜ ANTOLOJİLERİ

Kahramanlar Aranıyor: "The Ashmoore Affair" (Fantastik: Riyria Chronicles)

Unfettered: "The Jester" (Fantastik: Riyria Chronicles)

Unbound: "The Game" (Fantastik: Çağdaş)

*Sınırsız II: "Küçük Wren ve Büyük Orman" (Fantastik: İlk İmparatorluğun
Efsaneleri)*

Blackguards: "Mesleki Dürüstlük" (Fantastik: Riyria Chronicles)

The End: Visions of the Apocalypse: "Burning Alexandria" (Distopik Bilim Kurgu)

Triumph Over Tragedy: "Gelenekler" (Fantastik: Elan'dan Hikayeler)

Fantasy Faction Antolojisi: "Sonbahar Sisi" (Fantastik: Çağdaş) Robot Ordumun

Finansmanına Yardımcı Olun: "Dilediğinize Dikkat Edin" (Fantastik: Çağdaş)

BİREYSEL KISA ÖYKÜLER

“Kemik Yığını” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

İçindekiler

Sullivan'ın Eserine Övgü	
Kitap Hakkında	
Michael J. Sullivan'ın Eserleri Telif Hakkı	
İthaf Yazarın	
Notu Dünya	
Haritası	
Bölüm 1: Dibe Vurmak Bölüm 2: Mevsimler Kışa Dönüşüyor Bölüm 3: Moya'yı Kurtarmak	
Bölüm 4: Işığı Kaybetmek Bölüm 5: Rahatsız Edici Kızlar Bölüm 6: Mağara	
Bölüm 7: İnanç Sınavında	
Bölüm 8: Geçmiş ve Gelecek Bölüm 9: Tırmanış	
Bölüm 10: Sarı ve Gül Bölüm 11: Alysin	
Bölüm 12: Venlyn	
Bölüm 13: Kapı Açılıyor Bölüm 14: Son Yemek Bölüm 15: Yasayı Çıgnemek Bölüm 16: Uli Verman	
Bölüm 17: Ona Malcolm Diyoruz	
Bölüm 18: Taş Düşürmek Bölüm 19: Yatay Yıldız Bölüm 20: Anahtarı Açmak Bölüm 21: Güneş Batıyor	
Bölüm 22: Kornacı Bölüm 23: Kilo Vermek Bölüm 24: Kuleden Haberler	
Bölüm 25: Tanrı'dan Gelen Görev	
Bölüm 26: Aynadaki Adam	
Bölüm 27: Kelebekler Ne Yapar?	
Bölüm 28: Araba Yarışı Bölüm 29: Yeniden Bir Araya Gelme ve Veda	
Bölüm 30: Meydan Okuma	

[Bölüm 31: Geleceğin Kaderi](#)
[Bölüm 32: Brin Kitabı Bölüm](#)
[33: İlk İmparatorluk Michael'ın](#)
[Son Sözü](#)
[Robin'in Son Sözü](#)
[Kickstarter](#)
[Destekçileri Yazar](#)
[Hakkında](#)

İçinde

[Sullivan'ın Eseri Hakkında](#)
[Övgüler Kitap Hakkında](#)
[Michael J. Sullivan'ın eserleri Telif hakkı](#)
[Adanma](#)
[Yazarın Notu](#)
[Dünya Haritası](#)
[Bölüm 1: Dibe Vurmak Bölüm 2: Mevsimler Kışa Dönüşüyor Bölüm 3: Moya'yı Kurtarmak](#)
[Bölüm 4: Işığı Kaybetmek Bölüm 5: Rahatsız Edici Kızlar Bölüm 6: Mağara](#)
[Bölüm 7: İnanç Sınavında](#)
[Bölüm 8: Geçmiş ve Gelecek Bölüm 9: Tırmanış](#)
[Bölüm 10: Sarı ve Gül Bölüm 11: Alysin](#)
[Bölüm 12: Venlyn](#)
[Bölüm 13: Kapı Açılıyor Bölüm 14: Son Yemek Bölüm 15: Yasayı Çiğnemek Bölüm 16: Uli Vermar](#)
[Bölüm 17: Ona Malcolm Diyoruz](#)
[Bölüm 18: Taş Düşürmek Bölüm 19: Yatay Yıldız Bölüm 20: Anahtarı Açmak Bölüm 21: Güneş Batıyor](#)
[Bölüm 22: Kornacı Bölüm 23: Kilo Vermek Bölüm 24: Kuleden Haberler](#)
[Bölüm 25: Tanrı'dan Gelen Görev](#)
[Bölüm 26: Aynadaki Adam](#)
[Bölüm 27: Kelebekler Ne Yapar? Bölüm 28: Araba Yarışı](#)

[Bölüm 29: Yeniden Bir Araya Gelme](#)
[ve Veda Bölüm 30: Meydan Okuma](#)
[Bölüm 31: Geleceğin Kaderi](#)
[Bölüm 32: Brin Kitabı Bölüm](#)
[33: İlk İmparatorluk Michael'ın](#)
[Son Sözü](#)
[Robin'in Son Sözü](#)
[Kickstarter](#)
[Destekçileri Yazar](#)
[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

